

# Giới thiệu Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi

**Convert:** ngocquynh520

**Editor:** Quynh

**Số chương:** 138

Nàng vốn là sát thủ vừa tài năng vừa xinh đẹp của thế kỷ 21, từng được khen là "sát thủ có tiềm lực và sức mạnh bậc nhất", chưa ai mạnh mẽ như nàng. Nhưng không ngờ nàng lại bị chính vị hôn phu của mình và chị gái liên kết ám sát.

Sau khi xuyên qua nàng trở thành nhị tiểu thư phủ Thừa tướng nhưng lại có cuộc sống không bằng một tỷ nữ.

Hắn là đệ quân Thần Hữu quốc, là đệ nhất chiến thần, lãnh diêm, cao quý bức người. Nhưng chỉ ngay lần đầu gặp đã coi trọng nữ tử xấu xí kia. Một khắc đó, trong lòng trống vắng của hắn như được lấp đầy, tất cả chỉ vì một nụ cười của nàng.

Khi sát thủ đệ nhất của thời đại mới xuyên vào Nhị tiểu thư dung mạo xấu xí, vô cùng yếu đuối, sẽ xảy ra chuyện kinh tâm động phách gì?

Trong khi nàng dung mạo xấu xí gặp hắn như thần tiên, sẽ trở thành đối thủ, hay cùng kẻ vai chiến đấu? Cùng nhau đi hết cuộc đời, hay cùng chung hoạn nạn?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 1: Xuyên đến thế giới khác

Phủ Thừa Tướng ở Bắc Thần quốc.

Khi Phụng Vô Song tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, cả người đau nhức. Nàng dụi dụi hai mắt, chỉ thấy mình nằm trên chiếc giường gỗ đàn màu vàng, mặc trên người không phải là quần đùi áo ba lỗ màu đen mà nàng thích nhất, mà là quần áo trong màu hồng, bên trong lại là màu đỏ như có như không! Cái thời đại gì rồi mà sao còn có người mặc yếm què mùa như vậy?

Phụng Vô Song cẩn thận suy nghĩ, quả nhiên đây không phải phòng của nàng, phòng của nàng là dựa vào phong cách đơn giản mà nàng thích, đồng dùng đều là màu trắng hiện đại. Mà gian phòng này, không khỏi quá mức cổ kính! Bên ngoài giường gỗ đàn treo màn trướng màu xanh ngọc bích, trên trướng thêu hoa hải đường bằng ngân tuyến, giữa phòng có một cái bàn tròn nâu, xung quanh là bốn cái ghế, bàn ghế cũng được khắc hoa hải đường, đơn giản mà trang nhã. Cả căn phòng, mặc dù không tính là hoa lệ, nhưng cũng được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ.

Đây không phải là đang diễn chứ? Làm sao nàng lại ngủ ở nơi cổ kính như vậy? Phụng Vô Song cố gắng tìm một chút trí nhớ trong đầu mình, nàng chỉ nhớ mình bị người kia bắn chết. Người kia là hôn phu thanh mai trúc mã của nàng. Làm nữ đặc công đứng đầu thế giới, nàng lãnh huyết vô tình, lại chỉ cười nói với một mình hắn. Nhưng mà, làm thế nào Phụng Vô Song cũng không ngờ được, một ngày kia, người kia lại hợp mưu với tỷ tỷ duy nhất của nàng cùng nhau giết chết nàng!

Phụng Vô Song quay cuồng trong hận ý, nhưng trên mặt nàng vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra. Đặc công được huấn luyện từ nhỏ đến lớn, nàng đã sớm luyện được bản lĩnh ngay cả khi trái tim bị trăm ngàn vết thương mặt cũng không đổi sắc.

“Tiểu thư, tiểu thư người tỉnh, rốt cục cũng tỉnh, cảm ơn trời đất, cảm ơn Quan Thế Âm Bồ Tát, cảm ơn Phật tổ...” Một người mặc trang phục nha hoàn màu đỏ đẩy cửa đi vào, khi nhìn thấy Phụng Vô Song, nàng ta kinh ngạc suýt chút nữa đánh đổ chậu nước trên tay xuống. Tiểu nha hoàn đặt chậu nước xuống, vội vàng chạy đến bên giường Phụng Vô Song, hai tay tạo thành hình chữ thập, kích động nói.

Trên mặt nha hoàn này tràn đầy vui mừng, rất chân thành, khiến cho Phụng Vô Song ý chí kiên cường trái tim lạnh lùng cũng có chút cảm động. Nhưng, thói quen nghề nghiệp làm cho Phụng Vô Song vẫn có chút hoài nghi và thăm dò tiểu nha hoàn này.

“Tiểu thư, sao người không nói chuyện, có phải còn có chỗ nào không thoải mái hay không? Nô tỳ đi mời đại phu đến xem một chút, nếu không phải Tam tiểu thư và Tứ tiểu thư đẩy tiểu thư, tiểu thư người cũng sẽ không bị rơi xuống hồ!” Tiểu nha hoàn thấy người trên giường không để ý nàng ta, vội vàng hỏi, trong giọng nói còn mang theo chút tức giận.

“Người là ai?” Phụng Vô Song ngược mắt nhìn nàng ta hỏi. Phụng Vô Song kinh ngạc với giọng nói trong trẻo của mình, giọng nói này thậm chí còn hơi non nớt, đây tuyệt đối không phải là giọng nói vốn có của nàng. Nhìn tiểu nha hoàn hình như rất để ý đến mình, vẻ mặt giọng nói cũng không giống như đang diễn kịch. Nhất thời, trong đầu Phụng Vô Song xuất hiện một ý nghĩ, chẳng lẽ, nàng xuyên không sao? Nàng nhất định là xuyên rồi! Nếu không, trong phòng này sao ngay cả một cái máy quay cũng không có, đây tuyệt đối không phải là đang quay phim!

“Tiểu thư, nô tỳ là Hồng Liên! Làm sao người lại không biết tên nô tỳ chứ?” Hồng Liên vội vàng nói. Tiểu thư bị làm sao vậy, tại sao Tiểu thư lại có thể

không nhớ rõ nàng.

“Nói vậy ngươi là thiếp thân nha hoàn của ta sao? Có lẽ ta bị mất trí nhớ, có thể nói cho biết bây giờ là triều đại gì không, ta là người thế nào?” Phụng Vô Song bình tĩnh hỏi. Nếu theo lời của Hồng Liên, nàng là bị người đẩy vào trong hồ, Phụng Vô Song quyết định giả vờ mất trí nhớ trước, chờ hầu rõ tình huống hiện tại rồi sẽ tùy ý hành động.

Từ lời Hồng Liên nói, Phụng Vô Song biết được, đây là một quốc gia hoàn toàn không tồn tại trong lịch sử. Nước này gọi là Bắc Thần quốc, lân cận nó còn có Tây Bình quốc, Đông Chiêu quốc, Nam Lâm quốc. bốn nước này có thực lực tương đương nhau, xung quanh còn có vô số nước nhỏ phụ cận, đại lục này đều thuộc về Thần Hữu Đế quốc.

Mà nàng là Nhị tiểu thư dòng chính của Thừa Tướng phủ Bắc Thần quốc. Tuy là đích nữ duy nhất, nhưng địa vị của nàng còn kém xa những tỷ muội thứ nữ kia. Tên thân mật của nàng là Phụng Vô Song. Đối với Thừa Tướng phủ, hay là Bắc Thần quốc, Phụng Vô Song tồn tại là một nỗi sỉ nhục, tướng mạo xấu xí, vết bớt lớn màu đỏ trên mặt trái chính là đề tài bàn luận của mọi người ở trà lâu lúc rảnh rỗi, không chỉ có tướng mạo xấu nữ, Phụng Vô Song còn một chữ không biết, nữ công không thạo, không hề có tú chất của một khuê tú. Bởi vì ở Thừa Tướng phủ không được cung chiều, thậm chí dân chúng kinh thành cũng dám tùy tiện cười nhạo khi dễ nàng. Chưa bao giờ có bất kỳ người nào ra mặt vì nàng!

Nhưng mà, Phụng Vô Song còn có một thân phận khiến cho tất cả các thiếu nữ chưa lập gia đình ở Bắc Thần quốc phải ghen tỵ -- Vị hôn thê Tam hoàng tử Bắc Thần quốc! Mặc dù Tam hoàng tử Hiến Viên Triệt không có địa vị cao như Thái tử, nhưng lại được Hoàng đế Ngạo Thiên sủng ái, đến nỗi trong kinh thành, dân chúng tự động chia làm hai phe, một phe ủng hộ Thái tử Hiến Viên Liệt, phe còn lại ủng hộ Tam hoàng tử. Phụng Vô Song xấu xí bất tài, chính là đối tượng bị nhóm người ủng hộ Tam hoàng tử phi báng.

“Ngươi nói ta bị Tam tiểu thư và Tứ tiểu thư đẩy xuống hồ, vậy cha nương ta đâu? Sao bọn họ lại không đến thăm ta?” Phụng Vô Song vừa tiêu hóa những tin tức lấy được trong miệng Hồng Liên, vừa bình tĩnh hỏi. Minh đã tỉnh lâu như vậy, bên cạnh trừ nha hoàn này, lại không thấy bất kỳ người nào khác đến.

“Này... Tiểu thư, người thật sự không nhớ cái gì sao? Phu nhân... Phu nhân đã qua đời năm tiểu thư ba tuổi, lão gia đã hơn mười năm chưa đến Thanh Uyển các.” Hồng Liên cúi đầu, trong giọng nói mang theo nghẹn ngào, nước mắt không tự chủ được mà chảy ra.

Thì ra là vậy, đây chính là gia tộc phụ thân nàng. Nếu theo như nàng đoán, lòng người lạnh nhạt, ngay cả muội muội ruột thịt cũng có thể bị tỷ tỷ tùy ý khi dễ, thậm chí phụ thân thân sinh cũng có thể mặc kệ sống chết của nữ nhi mình. Như vậy, Phụng Vô Song nàng cũng không cần cho bọn họ sắc mặt tốt, dù sao, những người này cũng không phải thân nhân của nàng. Ngược lại tiểu nha hoàn bên cạnh này, đối với Phụng Vô Song rất tốt.

Phụng Vô Song âm thầm hạ quyết tâm, ở thế giới kia bị nam nhân mình thích nhất và tỷ tỷ thân nhất hợp mưu hãm hại mà chết, nếu trời cao đã cho nàng thêm một cơ hội, như vậy nàng nhất định muốn cho Phụng Vô Song sống một cuộc đời khác, chứ không phải là tiểu thư xấu xí bị người người phi nhổ.

“Hồng Liên, đừng khóc bên cạnh ta chỉ có mình ngươi hầu hạ sao?” Trong lòng Phụng Vô Song hiện ra một chút dịu dàng, nàng đỡ vai Hồng Liên nói.

“Vâng, tiểu thư, nô tỳ không khóc. Tiểu thư trừ Hồng Liên, còn có một nô tỳ tên Bích Hà. Nhưng mà...” Trong lời nói của Hồng Liên mang theo một chút dò xét và cẩn thận. Không biết tại sao, Hồng Liên cảm thấy sau khi Tiểu thư tỉnh lại, dường như có chút thay đổi, từ trước đến giờ Tiểu thư rất lạnh nhạt với nàng và Bích Hà, lại càng không nói nhiều lời với các nàng như vậy, ánh mắt của Tiểu thư trống rỗng, không biết đang suy nghĩ gì. Nhưng kể từ sau khi Tiểu thư tỉnh lại, Hồng Liên phát hiện Tiểu thư trở nên có sức sống hơn, ngay cả lúc nói chuyện, ánh mắt nàng cũng kiên định hơn.

“Ngươi nói, Bích Hà làm sao?” Phụng Vô Song nghi ngờ hỏi, nếu nàng đã tỉnh lại lâu như vậy, sao tiểu nha hoàn tên Bích Hà đó còn chưa xuất hiện.

“Bích Hà nàng quý ở ngoài cửa viện của lão gia, tiểu thư hôn mê ba ngày ba đêm không tỉnh, nô tỳ và Bích Hà muốn cầu xin lão gia đến xem Tiểu thư một chút, vì vậy liền thay phiên nhau quý ở bên ngoài viện của lão gia.” Hồng Liên nghẹn ngào nói.

“Đưa ta đến chỗ Bích Hà!” Giọng nói của Phụng Vô Song trở nên lạnh, một phụ thân thân sinh ngay cả thiếp thân nha hoàn cũng không bằng, vậy thì không còn tin được!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 2: Trước bão táp

“Lão gia, nha hoàn bên cạnh Tam tiểu thư đã quý ở bên ngoài năm canh giờ, người xem có để nàng vào không?” Lão quản gia Thừa Tướng phủ Nguyên Phúc nhìn thấy nha đầu Bích Hà kia vẫn quý ở bên ngoài, từ sáng sớm đến trưa, bên ngoài ánh nắng chói chang, cho dù biết trong lòng lão gia sẽ không đến nơi của Tam tiểu thư, nhưng thật sự Nguyên Phúc có chút không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là mở miệng thử hỏi lão gia.

“Tam tiểu thư? Tôi làm gì?” Thượng Quan Liệt nhíu mày, cuối cùng cũng ngẩng đầu liếc mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, ánh mắt hắt lạnh lừng giống như không để Bích Hà vào mắt.

“Chuyện gì đến lão gia, Tam tiểu thư không biết tại sao lại rơi xuống hồ, nô tài nghe nói đến giờ Tiểu thư vẫn chưa tỉnh, vì vậy nên nha đầu Bích Hà đến

cầu xin lão gia đi gặp Tam tiểu thư một chút.” Nguyên Phúc một mực cung kính đáp lời. Mặc dù Tam tiểu thư không lão gia sủng ái, thậm chí địa vị trong phủ còn không bằng một hạ nhân, nhưng Nguyên Phúc thân là Đại tổng quản trong phủ Thừa tướng, hẳn biết rõ đạo lý, dù tiểu thư không được sủng ái, nhưng đó cũng là nữ nhi thân sinh của lão gia, làm sao có thể so sánh với một người làm. Cho nên, biết được chuyện của Tam tiểu thư, Nguyên Phúc không dám không báo.

“Roi xuống hồ? Chuyện gì...” Còn chưa nói xong, Thượng Quan Liệt liền cảm thấy có chút kỳ lạ, giống như hẳn không nên lo lắng cho nha đầu kia. Ngay sau đó, về mặt hẳn mang theo một chút chán ghét, thần nhiên nói: “Đuổi nha hoàn kia về, đi trong cung mời Ôn thái y tới xem một chút!”

Thượng Quan Liệt lạnh nhạt giống như Phụng Vô Song chỉ là một người ngay cả nha hoàn cũng không bằng.

Đúng lúc này, Hồng Liên dẫn Phụng Vô Song đi tới Hòa viện, nơi này là chánh điện mà phụ thân của nàng Thượng Quan Liệt ở, chỉ thấy một nha đầu mặc quần áo màu xanh quý gồi trước cửa viện, mặt trời đã lên cao, trên trán nàng lấm tấm những giọt nước lớn bằng hạt đậu không biết mồ hôi hay là nước mắt.

Phụng Vô Song lẳng lặng nhìn thoáng qua viện tử này, trong lòng hừ lạnh, Hòa viện? Gia hòa? Còn là Quốc hòa? Thật buồn cười. Ngay cả nữ nhi ruột thịt của mình cũng không để ý không hỏi han, thì làm sao có thể gia hòa và quốc hòa được.

“Bích Hà, mau dậy đi, Tiểu thư tới!” Hồng Liên tiến lên vừa đỡ Bích Hà, vừa nói với Bích Hà.

“Hồng Liên, ta tới!” Chỉ bốn chữ, Hồng Liên liền biết lần này Tiểu thư của nàng thay đổi rất nhiều, trở nên bình tĩnh không hề trống rỗng nữa.

Phụng Vô Song đỡ Bích Hà dậy, sau đó lấy ra một chiếc khăn tay vuông từ trong vạt áo, khăn tay rất bình thường, không phải khăn tay tơ tằm tinh xảo mà các thiên kim tiểu thư hay dùng. Phụng Vô Song cẩn thận lau mồ hôi và nước mắt trên mặt Bích Hà, trong lòng của nàng cũng bị rung động. Phụng Vô Song nhìn hai nữ tử thoát nhìn không lớn hơn nàng lắm trước mặt, chưa từng có người nào quan tâm đến nàng giống như hai người bọn họ.

Cho dù biết người các nàng quan tâm chỉ là chủ nhân của cỗ thân thể này, mà không phải là nàng. Nhưng Phụng Vô Song đã hạ quyết tâm, nếu đã chiếm thân thể Thượng Quan Thanh Uyển, như vậy vì các nàng, vì Thượng Quan Thanh Uyển, nàng phải trở nên mạnh mẽ, không thể liên lụy đến những người quan tâm nàng, nàng phải bảo vệ những người này. Còn những thứ thương tổn đến người của mình, toàn bộ đều phải xuống địa ngục.

“Tiểu tư, không được, nô tỳ tự mình làm...” Bích Hà chợt bừng tỉnh, nhận ra người trước mặt là Tiểu thư của mình, nàng ta liền trở nên run rẩy.

“Đừng động! Ta lau cho ngươi, ngươi lại không nhìn thấy!”

“Cảm ơn Tiểu thư!”

“Sau này không được quý, dưới gối nam nhi có hoàng kim, dưới gối nữ nhi có bạc ngọc, chúng ta lạ trời, quý xuống đất lấy cha mẹ, còn lại đều không phải quý! Có nghe thấy không!” Hai mắt Phụng Vô Song tối sầm, dứt khoát ra lệnh.

“Vâng, Tiểu thư!”

Phụng Vô Song không biết, giờ phút này nàng đã hoàn toàn chinh phục tâm của Bích Hà và Hồng Liên, từ đó về sau, hai nha đầu này đối với nàng không rời không bỏ, nương tựa lẫn nhau, cùng sinh cùng tử.

“Hồng Liên, ai là quản gia ở đây? Ta muốn gặp hắn!” Sau khi sửa sang lại hình tượng cho Bích Hà, Phụng Vô Song bắt đầu làm chính sự.

Nguyên Phúc từ trong phòng lão gia đi ra, chuẩn bị vào cung mời thái y, lúc nghe thấy lời của Phụng Vô Song, liền vội vàng tiến lên đáp: “Tam tiểu thư, nô tài là Quản gia Nguyên Phúc, xin hỏi Tiểu thư có chuyện gì không?”

“Dẫn ta đi gặp chủ nhân nơi này!” Phụng Vô Song lạnh lùng nói, sợ đi không trực tiếp đi gõ cửa Thượng Quan Liệt là vì Phụng Vô Song chẳng qua ảm cho người ngoài nhìn thấy lễ phép, nàng không muốn còn chưa gặp Thượng Quan Liệt, liền thua ở khí thế phép tắc. Giết người vẫn mỉm cười, mới chính là cảnh giới cao nhất của một sát thủ. Đây chính là chân lý tối cao mà Phụng Vô Song học được ở Quốc An cục.

“Này... Tiểu thư, lão gia đang tiếp đãi khách quý, không tiện gặp người, nhưng lão gia đã dặn dò nô tài đi mời Ôn thái y ở Thái y viện đến chữa trị cho Tiểu thư! Hay là Tiểu thư trở về trước đi!” Nguyên Phúc bình tĩnh nói, cũng không mất mặt lão gia trước nữ nhi, vừa tránh khỏi Tiểu thư đi tìm lão gia, vừa có thể biểu đạt quan tâm của Lão gia với Tiểu thư.

“Không tiện gặp người, ta thấy là không dám gặp đi! Đã vậy, đừng trách ta vô tình vô nghĩa, Bích Hà, Hồng Liên, chúng ta đi!”

Ngoài dự liệu, người trước mặt một thân hồng y, bên ngoài là áo khoác màu trắng, hai mắt Phụng Vô Song tối sầm, giọng nói lạnh lùng, nhưng dù là ai cũng biết, giọng nói lạnh lùng như vậy, mới chính là sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

Dứt lời, Phụng Vô Song dẫn hai nha hoàn rời đi

Tổng quản cho là mình có khả năng đuổi Tam tiểu thư đi, nhưng không ngờ, đây chỉ là điếm báo trước khi bão táp đến mà thôi.

Nơi xa, trên mái của một tòa viện khác trong phủ Thừa tướng, hai người nam nhân đứng ở trên mái, không coi ai ra gì nhìn chằm chằm bóng dáng Phụng Vô Song rời đi, không chút kiêng kỵ giống như nơi này là nhà của bọn họ. Nam nhân mặc trường bào đen cầm trường kiếm trong tay, mặt mũi tuấn tú, phóng khoáng tự nhiên, hẳn nói với nam nhân mặc cẩm bào trắng tuyết sắc đứng ở bên cạnh: “Chủ nhân, Thượng Quan tiểu thư thật sự là chủ

nhân mà người muốn tìm sao?” Thì ra hai người bọn họ là quan hệ chủ tớ, ngay cả tùy tùng đã tuân dặt, khí chất phi phàm như vậy, có thể tưởng tượng vị nam nhân mặc cẩm bào trắng kia còn khuynh thành tuyệt sắc đến cỡ nào.

“Thú vị!” Nam nhân mặc cẩm bào trắng trả lời như không, hần xoay người nhảy xuống liền không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3: Đấu trí với Di nương

Sáng sớm hôm sau, trong Vô Song các có ba vị khách không mời mà đến, Nhị di nương dẫn theo Tứ tiểu thư và Ngũ tiểu thư, lấy danh là đến thăm Phụng Vô Song, nhưng ai chẳng biết các nàng chỉ là mèo khóc chuột già từ bi, hoặc là tới xem Phụng Vô Song chết hay chưa.

Nhị di nương Lư Vãn, cha là Ngự sử Tứ phẩm, nắm đó ý vào quan vị của phụ thân, ngang ngược gả vào phủ Thừa tướng, từ trong miệng nãi nương (bà vú), Phụng Vô Song biết, khi mẫu thân còn sống không ít lần bị Lư Vãn khi dễ. Bởi vì, mẫu thân không cha không mẹ, trừ được phụ thân sủng ái, không có bất kỳ thứ gì. Ở cái nơi thân thể bối cảnh lớn hơn tất cả này, không quyền không thế thì không có cách nào sinh tồn, Phụng Thừa tướng cũng không có những thị thiếp khác, kể từ sau khi mẹ Phụng Vô Song qua đời, Lư Vãn liền trở thành chủ mẫu của phủ Thừa Tướng.

“Tiểu thư, Nhị phu nhân và Tam tiểu thư, Tứ tiểu thư tới, nói là muốn xem bệnh tình của tiểu thư!” Bích Hà bưng nước rửa mặt tới, sau đó nhìn Phụng Vô Song đang rời giường nói.

“Hà? Thăm bệnh? Người nào bị bệnh, Bích Hà, Hồng Liên các người bị bệnh à? Hay là nãi nương bị bệnh?” Phụng Vô Song vừa lạnh lùng nói, vừa vỗ nước lên mặt.

Phụng Vô Song làm như vô ý thử dùng ngón tay chạm vào xung quanh vết sẹo trên mặt trái, muốn xem vết sẹo này có phải là thật hay không, vốn trong lòng có chút hy vọng vết sẹo này là giả, dù sao không có nữ tử nào không yêu cái đẹp, mà Phụng Vô Song cũng không ngoại lệ. Nhưng, thật sự không giống như mong đợi của Phụng Vô Song, vết sẹo này là thật, giống như trực tiếp sinh trưởng ở trên mặt nàng, chẳng lẽ mặt của nàng là ---

Không chờ Phụng Vô Song xem xét cẩn thận, thì một mùi son phấn nồng đậm gay mũi truyền vào, Phụng Vô Song chán ghét nhíu mày, ngay sao đó lập tức khôi phục sắc mặt bình thường, nhìn chăm chăm ba người đang đi tới.

Dẫn đầu là một nữ tử hơn ba mươi tuổi mặc váy hồng đậm, dĩ nhiên đó chính là Lư Vãn, không biết bôi bao nhiêu lớp phấn nước trên mặt, từ xa đã ngửi thấy mùi son phấn gay mũi, rõ ràng là màu hồng rất đẹp, nhưng mặc trên người bà ta lại giống như tú bà ở thanh lâu, thấy vậy nàng không khỏi nghĩ sao ánh mắt của phụ thân lại kém như vậy.

Vậy hai nữ tử sau lưng Lư Vãn, chắc chắn là Tam muội muội và Tứ muội muội của nàng rồi, mặc dù nhỏ tuổi hơn Phụng Vô Song, nhưng xem ra đã trưởng thành trở mặt rõ ràng hơn Phụng Vô Song, trước ngực cũng hơi đội lên rồi, trang phục của các nàng cũng cùng một dạng dung tục như nương các nàng, thậm chí còn có vẻ lớn hơn Phụng Vô Song rất nhiều.

Lư Vãn hừ lạnh trong lòng, xú nha đầu không chỉ khuôn mặt xấu xí, thân thể còn ốm yếu như vậy, có tư cách gì để làm Định Bắc Vương phi, nhìn lại hai nữ nhi mình bồi dưỡng từ nhỏ một chút, mặc dù mới mười hai tuổi, nhưng cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, thân thể càng tân ra thư thái của thiếu nữ, trong đầu Lư Vãn càng tự hào, bà ta âm thầm hạ quyết tâm, lần trước không chết, coi như mạng nàng lớn, lần này nhất định phải tính kế hoàn hảo, chỉ có nữ nhi của Lư Vãn bà mới có tư cách làm Vương phi. Trên thế giới này, không có nam nhân nào thích người xấu xí mà không thích tiểu mỹ nhân.

“Ai ôi, Nhị tiểu thư thật phách lối, lại để phu nhân ta chờ lâu như vậy, đây cũng quá bất hiếu mà!” Lư Vãn có ý lớn tiếng nói, để đám hạ nhân ở bên ngoài xem kịch vui, cùng nghe.

“A, người là gì mà muốn ta hiểu thuận với người? Chẳng lẽ người muốn lấy lan tức giận ở chỗ này của ta, hay là muốn ăn điểm tâm còn thừa lại của ta?” Phụng Vô Song bình tĩnh ngồi vào trước bàn dùng bữa sáng, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng cho đám người kia.

“To gan! Lại dám miệt thị ta, lên cho ta, đánh chết tiểu tiện nhân này!” Lư Vãn tức giận thở phì phò mắng, mặt cũng biến dạng, phản phó đám gia nô xung quanh ngoài cửa.

“Ta xem ai dám bắt ta ở địa bàn của ta! Lư di nương, người có lời gì thì trực tiếp nói, cần gì phải làm những chuyện vô dụng này!” Phụng Vô Song không có chút giật mình, đây cũng là điều làm Lư Vãn kinh ngạc, Nhị tiểu thư thường ngày hèn yếu, thậm chí còn không dám lớn tiếng nói chuyện, chỉ biết núp ở sau lưng nãi nương lau nước mắt, hôm nay, sao có thể bình tĩnh, thậm chí còn vô cùng khí thế? Nếu không phải nhìn khuôn mặt xấu xí làm người ta nôn mửa thường ngày của nàng, Lư Vãn cũng có chút hoài nghi, rốt cuộc đây có phải Phụng Vô Song hay không?

“Ta có thể có chuyện gì, ta chỉ thay lão gia tới giáo huấn xú nha đầu không biết tôn trọng trưởng bối nhà người một chút thôi!” Lư Vãn khoát tay áo ra hiệu cho đám gia nô bên ngoài, đắc ý nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, tiện nhân, đáng đáp xấu xí như vậy mà cũng dám vọng tưởng đến Hiền Viên ca ca của ta!”

“Xấu xí! Không cho người giành Hiền Viên ca ca của ta và tỷ tỷ!”

Tam tiểu thư Phụng Mai Tuyết và Tứ tiểu thư Phụng Lan Tuyết thấy không có người nào trách mắng các nàng về chuyện lần trước của Phụng Vô Song liền can đảm hơn, người một câu ta một câu, bắt đầu châm chọc Phụng Vô Song. Không thể không nói, người không biết không sợ, nếu các nàng mà biết chuyện xảy ra tiếp theo, chắc chắn các nàng sẽ không dám nói ra lời bất kính như vậy.

“Ba!”

“Rắc rắc!”

“A!”

Tiếng gì vậy? Lưu Vân còn đang vênh vao tự mãn, chợt nghe thấy tiếng xương vỡ vụn, tiếp đó là tiếng thét chói tai của hai nữ nhi.

Lưu Vân quay đầu, nhìn thấy Phụng Mai Tuyết và Phụng Lan Tuyết dùng cổ tay phải ôm lấy cổ tay trái của mình, vẻ mặt sợ hãi, sắc mặt trở nên tái nhợt, Phụng Vô Song bẻ gãy tay trái của Phụng Mai Tuyết và Phụng Lan Tuyết, làm sao nàng có thể làm được, rõ ràng là tiểu nữ hài tay không tác sắc, thật sự không ngờ lại mạnh như vậy! Phụng Vô Song đáng chết, chẳng phải muốn phế cánh tay của hai nữ nhi, như vậy làm sao còn có thể đánh đàn vẽ tranh? Kế hoạch của mình lại bị tiện nha đầu này phá hư: “Tiện nha đầu đáng chết, ta muốn giết người!” Lưu Vân lấy cái chén trên bàn giờ lên đánh về phía Phụng Vô Song.

Phụng Vô Song nhanh chóng nắm được cổ tay Lưu Vân, Lưu Vân đau đến không thể động đậy, đứng trước Phụng Vô Song nàng là tiểu thư yếu ớt gì đó, nàng là đệ nhất sát thủ, không có súng không có vũ khí, cũng có thể giết người trong vô hình!

“Ta chẳng qua chỉ tay Thừa tướng đại nhân giáo huấn hai muội muội đại bất kính với tỷ tỷ mình thôi, đừng cho là mất trí nhớ thì không biết mình rơi xuống nước thế nào? Muốn cùng đến chỗ Thừa tướng đối chất không?” Phụng Vô Song lạnh giọng nói, nàng không gọi Phụng Thừa tướng là phụ thân, mà gọi thẳng chức quan của hắn.

Lưu Vân không ngờ tới, mình nói Phụng Vô Song bất kính, lại bị nàng phản ngược lại, nha đầu này, từ lúc nào miệng lưỡi lại trở nên lợi hại như vậy. Nàng vẫn nhớ nguyên nhân mình rơi xuống nước, không được, tuyệt đối không thể để lão gia biết chuyện này, nếu không mình cũng không có kết quả tốt.

Ai cũng biết, trong phủ Thừa tướng này, mặc dù Nhị tiểu thư không được cưng chiều, nhưng lão gia đã sớm có lệnh, không ai được động đến một cọng tóc gáy của Nhị tiểu thư Phụng Vô Song, nếu không gia pháp phục vụ, không có người nào là ngoại lệ. Vì vậy, mặc dù Lưu Vân là Nhị phu nhân, cũng không thể động vào Phụng Vô Song, phải biết nếu như bị lão gia phát hiện, bị gia pháp phục vụ, các nàng không chỉ gãy tay đơn giản như vậy, lúc đó phải mất đi nửa cái mạng rồi.

Nghĩ tới đây, Lưu Vân nhất thời bại trận, hoàn toàn không còn vênh vao tự đắc như vừa rồi.

“Nếu Nhị nương còn không đi mời đại phu đến xem cho hai vị muội muội, sợ là...” Phụng Vô Song mặt không đổi sắc nói.

Không có ai nhìn thấy ánh sáng ẩn sâu trong đáy mắt Phụng Vô Song.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 4: Gặp lão ngoan đồng

Lưu Vân thấy hai nữ nhi đau đớn, chỉ đành phải cắn chặt răng, sau đó phân phó gia nô đứng bên ngoài nói năng cẩn thận, không được để cho lão gia biết, điều Lưu Vân có thể làm để đáp trả chỉ là cắt nửa năm tiền tiêu của Phụng Vô Song, trong lòng Lưu Vân vốn đã tính sẵn, Phụng Vô Song không có bạc, nhất định sẽ đến cầu xin bà, như vậy bà có thể nói ra điều kiện, thuận lý thành chương xóa đi dấu vết Phụng Mai Tuyết và Phụng Lan Tuyết đây nàng rơi xuống nước. Nhưng mọi chuyện lại không xảy ra như những gì Lưu Vân đã nghĩ.

Khi Bích Hà nổi giận dùng đũa tố cáo hành động của Nhị phu nhân, Phụng Vô Song chẳng những không tức giận, ngược lại còn cười nói: “Bạc tháng này không có cũng được, Phụng Vô Song ta tự mình kiếm bạc xài, càng thoải mái hơn!”

Mặc dù Bích Hà và Hồng Liên biết Tiểu thư thay đổi, nhưng vẫn không thể nào tin được Tiểu thư sẽ làm như vậy, phải biết ở nơi này, mọi người đều rất nghiêm khắc tôn sùng tam tông tứ đức, nếu nói nam chúa ở ngoài nữ chúa ở trong, nữ tử tuyệt đối không có cơ hội ra ngoài kiếm tiền. Nhưng, vài năm sau, khi Phụng Vô Song xây dựng một tòa thành buôn bán phú quý, Bích Hà và Hồng Liên mới biết, vị nữ tử trước mặt này là chủ tử đáng giá cho các nàng đi theo đến cuối đời.

Hôm nay, Phụng Vô Song rất hài lòng nhìn mình một thân nam tử ở trong gương đồng, tháng trước nãi nương đã theo yêu cầu làm cho nàng một trường bào nam tử màu lam, quả nhiên rất vừa vặn, dùng son phấn không mùi mình điều chế che đi vết sẹo trên mặt, nhìn không khác gì một tiểu thư sinh nhả nhả điềm đạm. Cảm lấy quạt giấy trong tay Bích Hà, tay phải “xoạt” một tiếng mở quạt ra, tay trái nâng cằm Hồng Liên, ánh mắt híp lại trêu đùa: “Liên

Nhì, tới đây làm ấm giường cho gia!”

“Tiểu thư, người lại giữu cột nô tỳ!” Mặt Hồng Liên đỏ lên, xem ra nàng giả trang thành nam tử thế này rất thành công.

“Phải gọi là Công tử! Nếu gọi tiểu thư nữa, buổi tối thật sự muốn sưởi ấm giường cho gia à!” Tâm tình Phụng Vô Song rất tốt, tiếp tục trêu đùa Hồng Liên.

Hôm nay trời còn chưa sáng, sau khi biết hôm nay Phụng Vô Song sẽ rời khỏi phủ, Bích Hà và Hồng Liên liền om sòm khuyên can Phụng Vô Song không được đi.

“Tiểu thư, thương thế của người còn chưa khỏi hẳn, đừng nên xuất phủ? Người cần đồ gì, nô tỳ đi tìm cho người.” Hồng Liên và Bích Hà muốn khuyên Phụng Vô Song đừng xuất phủ, vừa nghĩ tới lần trước xuất phủ, tiểu thư bị vũ nhục ở trên đường, đến giờ trong lòng Hồng Liên và Bích Hà vẫn còn sợ hãi.

Hồng Liên nhớ tới tháng trước, tiểu thư mang các nàng xuất phủ đi mua lễ vật cho Định Bắc Vương, từ lúc vừa bắt đầu ra khỏi cửa phủ, ba người các nàng liền bị chìm ngập trong vô số tiếng lăng mạ, thậm chí có người còn trực tiếp ném trái cây thối rau thối lên người các nàng, mà tiểu thư không nói tiếng nào vẫn đi mua đồ mình muốn, người không chút phản ứng nào đối với lời nhục mạ của bọn họ. Hoặc là đối với tiểu thư mà nói, những lời vũ nhục này cũng không tổn thương bằng việc bị Định Bắc Vương từ chối lễ vật.

Nhưng, Phụng Vô Song không biết được suy nghĩ trong lòng Hồng Liên các nàng, chỉ đơn thuần cho là các nàng quan tâm đến mình.

“Thương thế của ta đã không có gì đáng ngại, hôm nay xuất phủ thật sự là có việc phải làm! Các ngươi dẫn ta đến tửu lầu phồn hoa nhất kinh thành đi!” Phụng Vô Song trầm giọng nói. Tiểu thư cố ý muốn đi, Hồng Liên và Bích Hà cũng không có cách nào để ngăn cản, vì ngăn ngừa bại lộ xuất hiện như lần trước, Bích Hà cho Phụng Vô Song mặc nam trang, sau đó đưa ra xe ngựa đã chuẩn bị từ trước, mặc dù không được cung chiều, nhưng dù sao Phụng Vô Song cũng là đích Nhị tiểu thư, đồ dùng ăn mặc cũng không thiếu.

Nghĩ đến Phụng Vô Song đã có ý định xuất phủ từ sớm, cho nên mới để nãi nương đặt mua một ít quần áo nam tử thường dùng.

Bách Hoa lâu, tửu lầu phồn hoa nhất kinh thành Bắc Thần quốc, Phụng Vô Song xuống xe ngựa, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu viết ba chữ to “Bách Hoa Lâu”, chữ viết cứng cáp có lực, đại khí văn hoa, xem ra chủ nhân của Bách Hoa lâu này cũng không phải là thương nhân tầm thường, trong đại sảnh lại có thêm một bảng hiệu “Tửu lầu đệ nhất thiên hạ”, bên dưới có khắc ngọc tỷ của Hoàng thượng đường triều Hiên Viên Ngao Thiên.

Kể từ sau khi thương thế có chuyển biến tốt, Phụng Vô Song liền nảy ra ý định phải đi ra ngoài một chút, nếu nàng đã chiếm thân thể của vị tiểu thư này, vậy nàng sẽ thay nàng ấy báo thù, thân là phụ nữ hiện đại, Phụng Vô Song sớm đã hiểu rõ, nếu một người muốn sinh tồn vậy nhất định phải tự mình trở nên mạnh mẽ không thể để cho bất kỳ kẻ nào lấn át, mà Phụng Vô Song nàng cũng không phải là người dễ trêu chọc!

Tửu lầu, dĩ nhiên là nơi truyền tin tức nhanh nhất, tửu lầu càng phồn hoa, người tới cửa càng nhiều, lượng tin tức lấy được cũng sẽ nhiều hơn.

Phụng Vô Song chọn một vị trí ngồi bình thường, rất nhanh liền có tiểu nhị tiến lên nhiệt tình hỏi thăm: “Vị công tử này, muốn gọi món gì? Món ăn nổi tiếng nhất ở Bách Hoa lâu ta...”

Chợt có một giọng nói mạnh mẽ từ ngoài cửa truyền vào: “Nghe nói Bách Hoa lâu là tửu lầu đệ nhất thiên hạ, nói vậy nhất định có thể làm ra món ăn mà người nòi! Chờ coi!”

Giọng nói có lực xuyên thấu rất tốt, khiến màng nhĩ của Phụng Vô Song có chút đau đớn, xem ra lão giả đang nói này có nội lực rất thâm hậu, dù sao chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, cũng không phải cảnh giới mà người thường có thể dễ dàng đạt tới được. Quả nhiên, mọi người đang ngồi ăn cơm trong tửu lầu cũng đang che hai lỗ tai của mình, rồi vội vàng nhìn ra ngoài cửa, tìm kiếm chủ nhân của giọng nói này.

Đúng lúc này, một lão giả râu bạc và một lão giả tóc búi thật cao cùng nhau đi tới, Phụng Vô Song cẩn thận quan sát, hai người này mặc dù tuổi gần bảy mươi, nhưng sắc mặt vẫn hồng hào, tràn đầy tinh khí, càng làm cho người ta cảm thấy sâu hiểm khó dò.

“Này...” Bạch chương quỹ chần chừ nhận lấy tờ giấy lão giả đưa tới, đột nhiên trên trán hắn xuất hiện mồ hôi hột, nhất thời bất an nhìn bảng hiệu Hoàng thượng ngự tứ, chẳng lẽ thật sự đập vỡ vì hai lão giả này, nhưng hắn cũng không có quyền cự tuyệt, thật ra Bách Hoa lâu không có món ăn chiêu bài đặc biệt nào, chẳng qua nó khác các tửu lầu khác là không gì không làm được, vì vậy mới có danh hiệu tửu lầu đệ nhất thiên hạ, điểm đặc biệt ở chỗ, chỉ cần khách nói tên món ăn, chỉ cần khách trả đủ bạc, Bách Hoa lâu nhất định sẽ làm được cho khách.

Nhưng mà, hôm nay, Bạch chương quỹ lại không chút chần chừ, thường ngày có rất nhiều khách nói ra các loại tên món ăn, như tên món ăn hôm nay lại không giống tên món ăn, hắn nhìn qua một lần, nhưng hắn lại không thể cự tuyệt. Một ngàn lượng bạc đủ để mua đứt tửu lầu này. Nhưng nếu hắn không làm được, như vậy danh hiệu kia thật sự bị phá hủy sao? Phá hủy bảng hiệu Hoàng thượng ngự tứ, đây chính là bất kính với Hoàng thượng, là sẽ bị chém đầu.

Chỉ thấy trên tờ giấy kia viết rõ ràng:

Thanh Long ngọc tuyệt lý,

Hồng chủy lục anh ca.

Yến thảo như bích tị,



Tần Tang đề lục chi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 5: Nam trang tuần tú

Phượng Vô Song nhìn hai vị lão giả kia, trong miệng lẩm bẩm, hai vị lão giả này có lai lịch gì, người mà vừa ra tay gọi mấy món đã ra giá một ngàn lượng bạc, dĩ nhiên không phải người bình thường. Phải biết trên thế giới này, một trăm lượng bạc đủ để cho một nhà năm người sống một năm. Mà nàng làm đích Tiểu thư duy nhất của phủ Thừa tướng, bạc một tháng cũng chỉ được hai lượng thôi. Phượng Vô Song không khỏi ngạc nhiên, không biết trên tờ giấy viết tên món ăn gì, mà lại khiến chương quỹ từ lâu đệ nhất thiên hạ lại đổ mồ hôi lạnh như vậy, Phượng Vô Song theo thói quen nghề nghiệp, dĩ nhiên không bỏ qua chi tiết này.

Ngược lại càng làm Phượng Vô Song tò mò, làm một người hiện đại, Phượng Vô Song ngoài trừ là sát thủ mạnh nhất trong tổ chức, còn rất được đồng nghiệp yêu mến gọi là “trù thần”.

Chợt, một ý nghĩ chợt lóe lên, khéo mỗi Phượng Vô Song cong lên, lấy bút mực trên bàn viết vài chữ, sau đó để Bích Hà lặng lẽ đưa cho chương quỹ.

Bạch chương quỹ do dự mở tờ giấy Bích Hà đưa tới, chỉ thấy trên giấy viết mười chữ khải nhò: “Nếu tặng bảy phần bạc, nhất định sẽ phân ưu!” Bên dưới ghi tên Phong Hoa.

Bảy phần bạc, chính là bảy trăm lượng bạc, Bạch chương quỹ nhìn Phượng Vô Song ngồi ngay ngắn ở trong góc, trong lòng không khỏi nghĩ thầm, mặc dù vị công này còn trẻ, nhưng lại vô cùng khí thế, còn có khẩu khí lớn như thế, hẳn có thể tin tưởng sao? Làm một Đại chương quỹ từ lâu, Bạch chương quỹ vẫn có chút quyết đoán, đã có cơ hội trở mình, làm sao lại không thử một chút? Bao trăm lượng bạc so với mạo hiểm đập bảng hiệu bị chém đầu mà nói, không coi là gì!

Suy nghĩ không lâu, Bạch chương quỹ lập tức tự mình nghênh đón hai vị lão giả đến phòng chữ mai ở lầu hai, cung kính nói: “Xin nhị vị lão tiên sinh nghỉ ngơi một chút, thức ăn lập tức đưa đến ngay! Đây là rượu bách hoa ba mươi năm trân quý của Bách Hoa lâu, mời lão tiên sinh thưởng thức trước!”

Phượng Vô Song bị mời đến phòng bếp, đối với phòng bếp từ lâu mà nói, tuyệt đối là nơi vô cùng cơ mật. Nhưng mà, giờ phút này, những đầu bếp vốn không để ý những thứ này, hướng cho Bạch chương quỹ đã dặn dò từ sớm, tất cả đều phải nghe bị tiểu thư thoát nhìn không đến mười lăm tuổi này.

Phượng Vô Song nhìn những món ăn có trong phòng bếp một chút, nhìn lại câu thơ viết trong tờ giấy, suy nghĩ một chút liền bắt đầu động, đầu bếp trong phòng bếp nghi ngờ hỏi: “Phong công tử, có cần tiểu nhân đi mua nguyên liệu gì hay không?” Sau khi bọn họ nhìn mấy câu thơ này, liền trực tiếp nhận định những nguyên liệu này trong từ lâu bọn họ không có, nhưng lại không biết rốt cuộc là cần nguyên liệu gì.

“Không cần, nguyên liệu, nơi này đều có!” Phượng Vô Song bình tĩnh đáp.

Chỉ thấy, Phượng Vô Song chọn dưa chuột, rau chân vịt, cà rốt, cải bắp, rau hẹ, ớt xanh, trứng gà, thịt heo, cùng một chút hành lá tòi đồ gia vị linh tinh mà trong nhà dân chúng bình thường hay có, thứ đặc biệt chỉ là mấy con bói xác (con trai) thôi, mà thịt trai ở nơi này ngay cả ăn mày cũng sẽ không ăn. Mặc dù mọi người không hiểu, nhưng cũng không phản bác hay có ý kiến gì. Phượng Vô Song để hai người chuyên làm việc rửa sạch mọi thứ. Kể từ khi Phượng Vô Song nói không cần đi mua nguyên liệu gì, liền không thấy đầu bếp đâu nữa.

Lúc này, đầu bếp đang lôi kéo chương quỹ ở trong hậu viện, lão thấp giọng nói: “Chương quỹ, sợ rằng hôm nay Bách Hoa lâu này của chúng ta sẽ phải đóng cửa! Sợ là vị Công tử kia tới đây gây chuyện!”

“Xảy ra chuyện gì?” Bạch chương quỹ ngăn người một chút, theo lý mà nói, hẳn sẽ không nhìn nhầm, mặc dù vị Công tử kia còn trẻ, nhưng khí thế lại vô cùng chừng chạc, không giống như người cố ý đến gây chuyện.

“Hắn..... Ai! Hắn lại chọn những nguyên liệu của dân chúng bình thường để chuẩn bị nấu cho hai vị lão giả kia!” Đầu bếp nhắm hai mắt lại, thờ dài một hơi thật sâu, giống như là sắp đến ngày tận thế, trong mặt toát ra vẻ tuyệt vọng.

“Đầu bếp đừng sợ, vị Công tử kia không giống như người có ý quấy rối, chúng ta quan sát trước rồi mới đưa ra quyết định!” Dù sao Bạch chương quỹ cũng là chương quỹ, càng bình tĩnh hơn.

Mà trong phòng bếp, Phượng Vô Song đang bận rộn, cà rốt bị cắt thành sợi dài ngay ngắn đều đặn, cải bắp bỏ sạch lá sau đó xếp lá thái thành sợi, thịt htrai eo cũng bị cắt thành từng miếng dài và nhỏ, thịt trai trong bói xác bị lấy ra ngoài, nguyên liệu đã được rửa sạch đều được bày trên bàn.

Trong nồi lúc này, chỉ thấy Phượng Vô Song cho thịt trai vào nồi xào với dầu hạt cải, một cổ mùi thơm xông vào mũi, sau đó Phượng Vô Song gạt thịt trai ra, chỉ để lại dầu.

Tiếp đó cho tỏi vào xào với dầu cho đến khi có mùi thơm, lại cho rau chân vịt vào, dùng lửa lớn xào chín, đây cũng là món ăn đầu tiên. Đầu bếp đứng ở

ngoài cửa nhìn hồi lâu, khi nhìn thấy đĩa rau chân vịt xào, không có gì đặc biệt, lại thở dài lần nữa, trong phút chốc ánh mắt hắn tối thêm vài phần.

Kế tiếp chính là món ăn thứ hai, đầu tiên Phụng Vô Song dùng nước nóng chần sợi cà rốt và cải bắp, lại dùng mỡ xào chín thịt bầy phần, sau đó bỏ cà rốt và cải bắp đã chần qua vào xào chung, xào chín là xong.

Nhìn hai món ăn, cũng không có gì đặc biệt, đến lúc này đầu bếp không kiểm chế được nữa, cuống quýt chạy vào phòng bếp, chuẩn bị đoạt cái nồi trong tay Phụng Vô Song. Nếu không có nàng, vậy hắn còn có thể làm ra mấy món chiêu bài, nói không chừng còn có thể thu được chút mũi, không để cho bảng hiệu Bách Hoa lâu bị đập.

“Buông tay!” Phụng Vô Song nhú mày, hừ lạnh nói.

“Vị công tử này, ta khuyên ngươi đừng nên cậy mạnh, Bách Hoa lâu này của chúng ta cũng không phải dễ gây chuyện! Dùng món ăn bình thường như vậy cho khách ăn, ngươi đến đây gây rối sao...!” Đầu bếp thấy Phụng Vô Song không cảm thấy áy náy chút nào, nhất thời không nhịn được tức giận lớn tiếng nói.

“Nói lại lần nữa, buông tay!” Phụng Vô Song không nhúc nhích chút nào, không ai chú ý tới vẻ mặt tức giận của nàng.

Đầu bếp còn chưa kịp nói tiếp, Bạch chương quý nghe tin vội vàng chạy tới kéo đầu bếp ra ngoài, sau đó vô cùng áy náy nói với Phụng Vô Song: “Phong công tử, thật là ngượng ngùng, công tử làm tiếp đi, ta tin tưởng công tử.”

“Ừ!” Phụng Vô Song lạnh nhạt lên tiếng.

Thời gian uống cạn một chun trà, bốn món ăn đã được làm xong. Bạch chương quý dẫn tiểu nhị, thấp thóm mang đồ ăn lên phòng bao chửi mai ở lầu hai. Không biết sống mệnh tiếp theo của Bách Hoa lâu sẽ như thế nào, vào giờ phút này, Bạch chương quý chỉ muốn làm tốt một lần cuối cùng. Phụng Vô Song ở phía sau nhìn chăm chăm vào bóng dáng bình tĩnh đứng mực của Bạch chương quý, hình như đang suy tư điều gì.

“Chương quý lớn mật, đây mà là thức ăn! Chẳng lẽ một ngàn lượng bạc của lão phu chỉ để mua những đồ chơi này! Xem ra, bảng hiệu của Bách Hoa lâu này nên để lão phu đập đi thôi!” Dứt lời, lão giả râu bạc giơ tay lên, làm bộ vận công hướng về phía bảng hiệu “tứ lâu đệ nhất thiên hạ”, giống như tiếp theo, cái bảng hiệu đó sẽ phải hóa thành bột.

“Khoan đã! Còn chưa nếm thử mùi vị, đã đắc tội Bách Hoa lâu, xem ra thế ngoại cao nhân cũng chỉ là hạng người bình thường mà thôi!” Phụng Vô Song cười lạnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 6: Thông minh giải quyết người

“Ngươi là ai? Chuyện của lão phu chưa tới lượt phiên tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh như ngươi xen vào!” Lão giả râu bạc vẻ mặt cao ngạo, thấy Phụng Vô Song chỉ là một tiểu hài tử liền giễu cợt một chút.

“Nếu như ta nói mấy món ăn này là ta làm, không biết lão tiên sinh ngươi có còn hứng thú muốn biết ta là ai không?” Phụng Vô Song vốn không để ý lời giễu cợt của lão, mặt không đổi sắc, bình tĩnh trả lời.

Điểm này ngược lại khiến trong lòng lão giả khẽ động, có rất người có thể mặt không đổi sắc trước ánh mắt nghiêm túc của lão, huống chi đây chỉ là một tiểu hài tử thoát nhìn chừng hơn mười tuổi, giọng nói của lão không khỏi dịu dàng hơn một chút.

“Cái gì? Bách Hoa lâu không có người sao? Lại để tên tiểu tử thú như ngươi làm đồ ăn, còn là món ăn giá trị ngàn bạc?”

“Sao lão tiên sinh không thử trước rồi hãy quyết định?” Mặc dù Phụng Vô Song xuyên vào thân thể mới mười ba tuổi, nhưng ở hiện đại lại là sát thủ hai mươi lăm tuổi, cảnh tượng gì mà nàng chưa từng thấy qua, ngay cả giết người cũng sẽ không nháy mắt. Chuyện này chỉ là hạt đậu nhỏ, dĩ nhiên nàng không có bất kỳ lo lắng hay sợ hãi nào, quan trọng hơn là, Phụng Vô Song tương đối tự tin vào tài nấu nướng của mình.

“Được, nhìn thể diện của Bạch lâu chủ, lão phu tạm thời thử trước một chút, nếu không tốt, lão phu nhất định sẽ trị tội Bách Hoa lâu này!”

Dứt lời, hai vị lão giả rồi rít cầm đũa lên thử món ăn, đột nhiên, lão giả râu bạc chỉ vào đĩa dưa chuột bên trái, kinh ngạc kêu lên: “Đây... đây là cái gì, sao lại ngon như vậy!”

“Đây là món ăn thứ nhất: Thanh Long ngọa tuyết lý, hai vị tiên sinh thấy thế nào?” Khóe môi Phụng Vô Song cong lên, lúc này nàng vô cùng tự tin, làm cho người ta cảm thấy trên người nàng sinh ra một loại hào hoa phong nhã.

“Tốt! Thanh Long ngọa tuyết lý.” Hai vị lão nhân suy nghĩ một chút, ngay sau đó liền hiểu ý nghĩa của món ăn này, lớn tiếng kêu một chữ tốt, lúc này không có bất kỳ ngôn ngữ nào có thể biểu đạt cảm thụ của bọn họ đối với món ăn này.



Quả thật, một đường trắng nằm bên cạnh con rồng ở phía trên trông rất sống động, đây không phải là Thanh Long ngạo tuyệt lý thì là cái gì? Con rồng là dùng những miếng dưa chuột xếp thành một con rồng đầy đủ, mắt trên đầu rồng dùng cà rốt làm thành, lấp lánh có thần. Dĩ nhiên, Phụng Vô Song chưa nói cho bọn họ biết, đường trắng kia không phải là đường bình thường, mà là trong đường có cho thêm sữa dê đặc. Cho nên đĩa dưa chuột này mới không ngọt ngấy, mới có thể giòn xốp tươi ngon như vậy, đây chính là bí truyền độc môn của Phụng thị.

Hai vị lão nhân không thể chờ đợi thêm được, vừa động đũa nắm món tiếp theo, vừa suy nghĩ trong lòng, có thể đem món ăn bình thường làm thành món ăn ngon, không phải là một chuyện khó, nhưng nếu có thể sử dụng nguyên liệu bình thường làm ra món ăn đậm chất thơ như vậy, mới thật sự là thông minh, chẳng lẽ đây chính là người mà bọn họ muốn tìm sao?

Đương nhiên một đĩa Thanh Long ngạo tuyệt lý thuận lợi thông qua, tiếp đó là món thứ hai, càng khiến hai vị lão giả khen không dứt miệng. Hồng chủy lục anh ca, chính là rau chân vịt xào nguyên cọng, lá trên xanh biếc và dưới gốc màu hồng, hợp lại càng tăng thêm sinh động, ăn giòn ngon, trong ngọt lại thơm, chỉ sợ đây là món rau chân vịt ngon nhất mà bọn họ từng ăn. Về phần vì sao Phụng Vô Song xào rau chân vịt ngon, không giống loại rau chân vịt ngọt ngấy, bí mật chính là rau chân vịt được dùng mỡ thịt trai để chế biến, dùng để thay thế dầu ăn của hiện đại, mới có thể nâng cao vị giác người ăn.

Yến thảo như bích tỳ, chính là dùng ba loại để xào, cái độc đáo của món ăn chính là giữ nguyên giữ nguyên màu sắc vốn có của nó, mấy màu đỏ vàng trắng xanh phối hợp chung một chỗ với nhau, vô cùng đẹp mắt. Trước đó Phụng Vô Song đã trần qua nước nóng, nếu trực tiếp dùng lửa nhỏ để xào, đợi sau khi món ăn chín, dĩ nhiên sẽ không còn màu sắc tươi ngon như thế nữa, cuối là thêm bột thịt cang làm món ăn thêm tươi ngon thơm mềm, trước đó Phụng Vô Song đã dùng thịt chế biến thành tinh bột, mùi vị thịt sẽ vô cùng tươi ngon, không giống xưa.

Ngay sau khi thử xong ba món ăn, vẻ mặt hai vị lão nhân rất hưng phấn, cực kỳ mong chờ món ăn cuối cùng, Phụng Vô Song mở lòng bạc ra, chỉ thấy một màu vàng óng, trong vàng có xanh, trong xanh có vàng, màu sắc vô cùng tươi đẹp, nhất thời kích thích hai người muốn ăn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 7: Sư phụ kỳ quái

“Cái này thật giống như bánh rán, chẳng lẽ đây chính là Tàn Tang để lục chỉ? Cũng không giống, tiểu tử!” Lão đạo sĩ từ đầu đến cuối không nói chuyện lắt đầu một cái nói.

“Món này không thể nhìn từ bên ngoài! Đây là rau hẹ thịt bột bao trứng. Trứng này là đặc biệt dùng lá cây dâu làm vỏ cho gà mẹ, màu xanh biếc lại tốt, phối hợp với rau hẹ và thịt bột, đồng thời còn thể hiện trong ta có người, trong lòng ta có người, là ẩn ý của câu thơ này, là muốn biểu đạt nỗi nhớ của tu phụ với phu quân của mình.” Phụng Vô Song lưu loát giải thích, lúc này quanh người Phụng Vô Song giống như xuất hiện một quang vầng, vô cùng quý khí, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Tốt, tốt, tốt!”

“Rất tốt! Rất được lòng lão phu!” Không còn chuyện gì nữa chỉ có thể dùng từ để khen ngợi.

“Tiểu Lão, đồ đệ này của ta thế nào, cơm cũng ăn rồi, rượu cũng uống rồi, nên chấm dứt chuyện này thôi!” Lão giả râu bạc trong mắt mang theo vui vẻ cười nói với lão đạo sĩ.

“Được! Hôm nay lão đạo đã giúp huynh đệ giải quyết cộc tâm sự này! Các người lui xuống đi!” Lão đạo sĩ ra lệnh.

Dĩ nhiên Phụng Vô Song không bỏ qua hai chữ đồ đệ mà lão giả kia nói, chẳng lẽ ---

Đợi trong phòng chỉ còn lại Phụng Vô Song và hai vị lão nhân, lúc này lão đạo sĩ mới cười híp mắt nói: “Tiểu nha đầu, còn không quỳ xuống bái kiến sư phụ của người đi!”

Phụng Vô Song ngăn người một chút, sau đó không chân chừ quỳ xuống đất, đập đầu: “Đồ nhi bái kiến sư phụ!” Sợ rằng, hai vị lão nhân này dẫn nhận ra nàng là nữ giả nam trang từ sớm, nhưng đến bây giờ mới nói, có thể thấy ánh mắt sắc bén, tâm cơ sâu nặng. Mà người vừa ra tay có thể tùy tiện lấy ra một ngàn lượng bạc, thiên hạ này sợ là cũng không có mấy người, mặc dù Phụng Vô Song không phải là người ham tư lợi, nhưng cũng biết ở thế giới này, không có năng lực không có tư cách thì không thể được. Nhưng nếu có một đại nhân vật bản lĩnh dạy mình như vậy, có sao lại không làm. Vì vậy, Phụng Vô Song chỉ suy nghĩ một chút sau đó lập tức nhận vị sư phụ này, bởi vì cái gọi là “Đi mòn gót giày không tìm được, lúc có được lại không mất công.”

“Rất tốt, rất tốt, lần này lão phu không có đến không, một ngàn lượng bạc này rất đáng giá!” Lão giả râu bạc uống một hớp rượu lớn, hưng phấn nói, giống như một lão ngoan đồng, không hề có chút biểu hiện nghiêm túc hay nghiêm chỉnh nào của sư phụ, tính tình thẳng thắn như vậy, Phụng Vô Song rất thích vị sư phụ này.

Thì ra là, hai vị lão nhân gia ra đề bài này cho Bách Hoa lâu chính là muốn tìm kiếm đệ tử thân truyền. Từ trước đến giờ Phụng Vô Song vốn không tin vào duyên phận, nhưng hôm nay lại bắt đầu tin, nếu hôm nay nàng nghe theo lời khuyên của Bích Hà và Hồng Liên không ra khỏi cửa, như vậy nàng sẽ

bỏ qua một sự phụ tốt, hơn nữa nàng còn bỏ lỡ sự nghiệp phát triển trong tương lai.

“Sự phụ, sao người lại nhận ra con là nữ nhi, rõ ràng con giả trang rất giống nam tử mà!” Phương Vô Song vừa nghi ngờ hỏi, vừa nhìn lại mình lần nữa, muốn tìm ra rốt cuộc là sơ hở ở chỗ nào.

“Đồ nhi, vì sư nói là, toàn thân cao thấp của con không có một chút giống nam tử!” Lão giả vuốt râu bạc của mình cười híp mắt nói.

“Vậy sư phụ có thể dạy con dịch dung không?” Phương Vô Song có chút hơi thất vọng, tự hào của mình bị người ta bôn cọt không đáng một đồng.

“Nha đầu, người đứng là đã kiếm lời, phải biết sư phụ ngươi là người am hiểu dịch dung nhất, chỉ cần hẩn dịch dung, trong thiên hạ không có bất kỳ người nào có thể biết được! Hẩn thật ra được xưng...” Lão đạo sĩ ở một bên xem náo nhiệt hưng phấn nói.

Đúng lúc này, từ nơi xa truyền đến một tiếng hét đầy tức giận: “Lão già, đừng tưởng núp trong Bách Hoa lâu là ta không dám đi vào tìm...”

“Nguy rồi, đồ đệ, mau cời quần áo của ngươi ra!”

“Hả, cái gì? Sư phụ ngươi muốn làm gì? Sư phụ ngươi thích luyện đồng sao?”

“Mau cời!”

“A a, không muốn!”

“Đừng để lộ, sư phó ngươi muốn chạy trốn!”

“À à!”

Vì vậy, Phương Vô Song trở mắt nhìn sư phụ nàng vừa mới nhận, trong nháy mắt từ một lão giả râu bạc biến thành một tiểu nam nhi mười năm tuổi đẹp trai, rồi vội vàng từ cửa sổ bay ra ngoài không còn bóng dáng.

Khó trách, nàng tự cho là nữ giả nam trang tốt, lại bị hẩn khinh thường, quả thật so với thuật dịch dung của hẩn, Phương Vô Song cảm thấy nàng tự thẹn kém người rồi.

Nhưng, đây chính là sư phụ của nàng sao? Thậm chí họ tên cũng không nói cho nàng biết? Cứ như vậy biến mất? Không phải là quá tức cười sao? Chẳng lẽ vừa rồi mình nằm mơ, nếu không phải thấy những thứ canh thừa thịt nguội trên bàn, Phương Vô Song thật cho rằng mình đang nằm mơ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 8: Nam tử thần bí

Sau khi cầm bảy trăm lượng Bạch chương quỹ đưa, cộng thêm hai trăm lượng và một số đồ trang sức của Phương Vô Song trước kia để lại mang đến tiệm cầm đồ, Phương Vô Song cầm ngân phiếu một ngàn lượng bạc cất vào trong tay áo, nàng khẽ hát, dẫn theo Bích Hà và Hồng Liên vui vẻ rời đi. Đây chính là món tiền đầu tiên nàng kiếm được ở thế giới này, có số tiền kia, nàng có thể phát triển sự nghiệp cho tương lai của mình.

Đúng lúc này, hai người nam nhân phi thân đi vào gian phòng, tiểu nhị ở ngoài cửa đã sớm bị bọn họ dùng ám khí đánh ngã xuống đất.

Trong đó, một nam nhân mặc cẩm bào màu trắng, khuôn mặt như thần tiên, toàn thân xuất hiện một vàng sáng như tiên, lông mày đen lông mi dài cong vút, đôi mắt trong suốt như sương mai, làm người khác không dám nhìn thẳng vào hẩn.

Vị nam tử còn lại một thân trang phục đen, ngũ quan cường tráng, làm cho người ta cảm thấy vô cùng lạnh lùng, chỉ nghe hẩn nói: “Chủ tử, xem ra lão sư phụ lại trốn mất rồi!”

Thì ra hai vị nam tử này chính là đôi chủ tớ ngày đó ở phủ Thừa tướng, ngay cả hạ nhân, khí chất cũng không tầm thường, huống chi là chủ tử của hẩn, có lẽ đây là nhân vật lớn của Bắc Thần quốc.

“Hừ! Xem lão chạy được bao ra! Rất nhanh sẽ để lão ngoan ngoãn tới tìm ta!” Nam tử mặc cẩm bào màu trắng vô cùng bình tĩnh nói, không hề giống như đang đuổi theo kẻ địch.

Vị chủ tử này nhìn chằm chằm vào đồ ăn còn sót lại trên bàn giống như đang suy nghĩ, rốt cuộc là ai có thể khiến cho lão đầu tử kia bỏ ra một ngàn lượng bạc để tìm kiếm, chẳng lẽ lão già lại đang mưu đồ bí mật gì với hẩn sao? Mặc dù một ngàn lượng bạc với hẩn, chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi, nhưng lão đầu tử kia chưa từng dùng một khoản bạc lớn như vậy, đây không thể không khiến hẩn chú ý, lão đầu tử kia luôn cho là mình thần không biết quỷ không hay, nhưng lão không biết mọi thứ đã sớm bị mình nắm giữ trong tay. Hừ, trò giỏi hơn thầy, không phải là không có đạo lý.

“Đi tra xem hôm nay lão già ở chỗ này ăn cùng với ai, trong phòng có những người nào?” Nam nhân áo trắng lạnh lùng nói, giọng nói lại cực kỳ dễ nghe.

“Vâng! Thuộc hạ lập tức đi làm!” Dứt lời, vị thuộc hạ này khẽ cúi đầu rồi đi.

Nam tử cảm bào trắng tìm kiếm ở trong phòng một chút, sau đó phi thân rời đi, không thấy bóng dáng.

Đường từ Bách Hoa lâu trở về cũng không tính là xa, nhưng phải đi qua một rừng cây, ban ngày trong rừng cây còn có phong cảnh rất đẹp, chim bay hoa nở, còn có thể thường thấy nam nữ hẹn ước ở đây, nhưng trời vừa tối liền đổi một phong cảnh khác, vắng lặng dị thường, một mình đi ở bên trong còn cảm thấy dựng tóc gáy.

Yên tĩnh, cực kỳ yên tĩnh, trừ tiếng gió, trong rừng này một chút tiếng động cũng không có.

Từ khi đi vào rừng, Phụng Vô Song liền cảm thấy có gì đó không đúng, đây là trực giác của sát thủ, chính nhờ trực giác này đã giúp nàng tránh được kết cục bị giết, dựa vào nhanh nhạy của nghề sát thủ ở kiếp trước, Phụng Vô Song khẳng định mình bị người khác theo dõi. Là ai? Người nào lại dám theo dõi Tiểu thư phủ Thừa Tướng ở ngoài đường phố, vì sao lại theo dõi nàng? Phụng Vô Song rất nhanh tìm kiếm trong trí nhớ, nhưng không hề có chút tin tức là nàng từng đắc tội với người nào.

Nàng nhìn Hồng Liên, Bích Hà, các nàng dường như không cảm giác được cái gì, bước chân lao đảo theo sát Phụng Vô Song.

“Hồng Liên, Bích Hà.” Phụng Vô Song hạ giọng gọi các nàng: “Các người bước nhanh theo ta, đừng quay đầu lại.”

Hồng Liên và Bích Hà nhìn chằm chằm Phụng Vô Song, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ có thể nghe theo lời dẫn dò của Tiểu thư, mặc dù không hiểu nhưng cũng làm theo vì vậy các nàng bước nhanh đi theo sát sau lưng Phụng Vô Song.

“Đạp đạp đạp!” Tiếng bước chân vang lên rõ ràng trong rừng cây.

Đột nhiên, Phụng Vô Song dừng bước, Hồng Liên và Bích Hà theo sau không kịp dừng lại liền đụng vào người của nàng. Các nàng đang muốn hỏi có chuyện gì, ánh mắt nhìn về phía trước, chợt sợ ngây người.

“Hồng Liên, Bích Hà, lát nữa sau khi ta hô ba xong, các người hãy chạy đi, ngàn vạn lần đừng quay đầu lại, có nghe thấy không!” Phụng Vô Song bình tĩnh ra lệnh, lúc này đối phương là địch hay bạn, căn bản không có cách nào thăm dò được, càng ít người bị cuốn vào càng tốt. Phụng Vô Song dứt khoát đuổi Hồng Liên và Bích Hà đi, bởi vì, đối phương bốn tới vì nàng.

“Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì, chúng nô tỳ không đi, dù có chuyện gì xảy ra chúng nô tỳ cũng phải ở bên cạnh Tiểu thư!” Bích Hà và Hồng Liên trăm miệng một lời nói, Phụng Vô Song nghiêm mặt làm các nàng ý thức được đã xảy ra chuyện. Nhưng, làm sao các nàng có thể bỏ tiểu thư ở lại chứ, kể từ lần ở trước Tiểu thư bảo vệ các nàng cửa viện của lão gia, Bích Hà và Hồng Liên đã sớm quyết một lòng với Phụng Vô Song rồi.

Phụng Vô Song đột nhiên cảm thấy trong lòng thật âm áp, mặc dù hai tiểu nha đầu này yếu bình thường, nàng thậm chí còn không nói nhiều với các nàng, nhưng các nàng lại quan tâm đến mình hơn bất kỳ người nào, có thể thay mình đi vào chỗ chết mới là người đáng giá để kết giao.

“Nếu các người muốn cùng chết, ta sẽ không ngăn cản!” Phụng Vô Song lạnh lùng quát, bởi vì các nàng là người mình muốn bảo vệ, mới không muốn các nàng bị thương.

“Nhưng... Tiểu thư, người nhất định phải cẩn thận, chúng nô tỳ đi tìm lão gia tới cứu người!” Bích Hà thông suốt nhanh, biết nếu như các nàng ở lại nơi này sẽ liên lụy đến Tiểu thư, nếu Tiểu thư làm như vậy nhất định là có lý của nàng, vậy các nàng liền nhanh chóng trở về phủ tìm lão gia tới giúp một tay.

“Đi!”

Hồng Liên và Bích Hà không đành lòng lùi lại phía sau, trong mắt chảy ra nước mắt, trong lòng các nàng đã hạ quyết tâm, nếu Tiểu thư xảy ra chuyện gì, các nàng cũng sẽ không muốn sống nữa.

Đợi sau khi Hồng Liên và Bích Hà rời đi, lúc này Phụng Vô Song mới không có băn khoăn gì, nàng lợi dụng kỹ năng sát thủ của kiếp trước, mang theo cái đuôi phía sau xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ, phải biết, làm sát thủ chỉ có hai kỹ năng quan trọng, một là giết người, một cái khác chính là chạy trốn, bọn họ chỉ có hai nguyên tắc: một là đối thủ chết, hai là mình chết, nếu không muốn mình chết, vậy chỉ có thể giết chết đối thủ, nếu giết không nổi thì bỏ chạy.

Vì vậy, rất nhanh, Phụng Vô Song liền nhận ra cái đuôi sau lưng nàng càng ngày càng xa, nàng dùng biện pháp này thật sự quá hữu hiệu, chỉ thấy mấy cái đuôi kia đuổi theo hướng ngược lại.

Phụng Vô Song thấy vậy mới dừng bước lại, khom người xuống, hai tay vịn đầu gối, miệng thở hổn hển, cổ thân thể này thật sự quá yếu đuối, mới chạy một chút như vậy mà đã mệt đến không thở nổi, hoàn toàn không phải là thân thể dư thừa thể lực của kiếp trước, xem ra, cần phải nghĩ biện pháp điều dưỡng lại thân thể này, bồi bổ thân thể.

Đúng lúc này, Phụng Vô Song chợt cảm thấy phía sau nàng có người.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 9: Che mặt ám sát

Quả nhiên, chưa chờ Phụng Vô Song xoay người sang chỗ khác, nàng đã bị ba hắc y nhân vây lại, không nghĩ tới bọn họ phát hiện ra mình nhanh như vậy, xem ra mấy hắc y nhân này không tầm thường, nhưng rốt cuộc là người nào lại dùng thể lực lớn như vậy để đuổi giết nàng đây?

Chỉ thấy, bốn phía xung quanh nàng bị ba người bịt mặt, tay cầm đại đao, giống như ngọn núi chắn trước mặt.

“Tiểu cô nương chạy thật nhanh, làm chúng ta đuổi theo mãi mới kịp.” Người bịt mặt đứng giữa lên tiếng nói.

“Các người muốn làm gì?” Phụng Vô Song lạnh lùng hỏi, một chút sợ hãi cũng không có.

“Làm gì? Ha ha --, người nói thử xem.” Tên mập bịt mặt đứng bên trái giơ đao lên khoa chân múa tay một chút, cười nói.

Trong lòng Phụng Vô Song nghĩ, không nghĩ tới nàng lại đụng phải cướp bóc cản đường trong truyền thuyết, nhìn bộ dạng mấy người này, giống như là có chút tài năng, vì vậy mở miệng hỏi: “Các người là ai?”

Ba người bịt mặt sững sốt một chút, tên cao gầy bên phải nói: “Các người?”

Phụng Vô Song lại hỏi: “Các người là ai?”

Ba người bịt mặt nhìn nhau, tên cao gầy bên phải hỏi tên đứng giữa: “Đại ca, cô nương nha đầu nhỏ này nói gì thế?”

Tên đứng giữa nói: “Ta thấy hình như nàng bị dọa sợ, thấy ba người chúng ta thế này, còn không sợ được sao?”

Phụng Vô Song nghe vào tai ngược lại còn thấy kỳ lạ, không phải thổ phỉ trong phim cổ trang đều diễn như thế sao, sao ba người này lại không chuyên nghiệp vậy, nàng lại nói: “Các người không phải thổ phỉ sao, ngay cả câu nói để cướp cũng không nói trôi chảy được là sao?”

“Gi? Cướp? Trôi chảy? Lộn xộn cái gì?” Tên mập bên trái quát: “Đại ca, mau giải quyết cho xong rồi trở về báo cáo đi, ta còn muốn đi uống rượu đây.”

“Tiểu cô nương da mịn thịt mềm, vừa nhìn là biết yếu đuối, lão tam, người đi bắt nàng đi!” Người thoát nhìn như thủ lĩnh trong ba người này cười nhạo nói, loại tiểu nhân này, dĩ nhiên không cần hắn phải tự mình động thủ rồi.

“Lão đại, không thành vấn đề!” Tên mập bịt mặt được lão đại ra lệnh, xác theo đao đi đến gần Phụng Vô Song.

Phụng Vô Song nhìn kỹ thân hình và động tác của hắn, thời gian làm sát thủ ở kiếp trước, nàng đã luyện được bản lĩnh có thể căn cứ vào động tác bình thường để phán đoán võ công nền tảng của mục tiêu, như vậy mới có thể hoàn thành được nhiệm vụ ám sát.

Người này dáng vẻ cồng kềnh, thân thể to lớn, rõ ràng không phải là cao thủ gì, không khó đối phó lắm, vì vậy Phụng Vô Song tính toán chiêu thức ở trong lòng.

Phụng Vô Song trầm nghĩ, hắn nói là nhiệm vụ, vậy không phải là thổ phỉ cướp bóc giữa đường, thì ra là cùng nghề, nhưng nàng chỉ là một Tiểu thư không được cưng chiều ở phủ Thừa tướng, có thể đắc tội với người nào mà có thể khiến kẻ đó thuê sát thủ đến đối phó nàng như vậy.

Lúc này người mập bịt mặt chạy tới trước mặt Phụng Vô Song, hắn giơ đao lên, trong miệng nói: “Người đi gặp Diêm Vương, đừng trách ta, ta cũng chỉ theo lệnh hành sự thôi.” Nói xong một đao liền chém xuống Phụng Vô Song.

Khi đao sắp chém xuống, thân thể Phụng Vô Song đột nhiên hơi lùi về phía sau, chân thuận thế đá vào hạ bộ của tên mập bịt mặt. Tên mập bịt mặt chợt cảm thấy một cổ đau đớn truyền từ phía dưới đến, đao trên tay rơi xuống, cả người đổ ảm nằm trên mặt đất.

“A -----!” Tên mập che mặt nằm trên mặt đất lăn lộn

Lão tam chịu đau đón đứng dậy, muốn gạt ngã Phụng Vô Song, nhưng chân của hắn còn chưa xuất thủ, đã bị Phụng Vô Song dùng chân đá lại, lão tam không nhịn được ôm đầu gối kêu đau ngã xuống đất. Ngay sau đó một chân Phụng Vô Song đạp lên bả vai lão tam, làm hắn không cách nào nhúc nhích được, thậm chí còn có thể nghe được tiếng xương vỡ vụn phát ra từ chân hắn, có thể thấy, Phụng Vô Song dùng bao nhiêu sức lực. Nhưng càng làm ba hắc y nhân khiếp sợ chính là, ba người bọn họ còn chưa thấy Phụng Vô Song ra tay như thế nào.

Chẳng lẽ đây chính là thiên kim Đại Tiểu thư tay trái gà không chặt trong tài liệu? Làm sao thiên kim Đại tiểu thư lại có tốc độ nhanh như vậy. Chẳng lẽ thông tin sai? Còn nói Phụng Vô Song chẳng qua chỉ là cạp giấy, lão đại không nhịn được nói thầm trong lòng, vốn là có thể giải quyết nhanh chóng bây giờ lại có chút do dự, chỉ sợ một khi không cẩn thận, một giây tiếp theo thân thể của mình cũng sẽ bị Phụng Vô Song bẻ gãy!

Dĩ nhiên bọn họ không biết, lúc này Phụng Vô Song đã sớm không phải Nhị tiểu thư vô năng yếu đuối trước kia của phủ Thừa tướng, mặc dù Phụng Vô Song không có võ lực ở thế giới này, nhưng kiếp trước nàng là sát thủ, dĩ nhiên hiểu được làm thế nào để lấy mạng một người.

Lúc này, Phụng Vô Song lạnh lùng nhìn lệnh bài màu đen được chế tạo bằng gỗ lộ ra bên hông lão tam, chỉ thấy phía trên có một chữ: “Hỗ!” Phụng

Vô Song biết cái này, ở trong phòng của nàng có một ít sách giới thiệu về bối cảnh của thế giới này, Phụng Vô Song đã từng thấy qua lệnh bài như vậy, đây chính là tổ chức sát thủ lớn nhất thế giới này Long Hồ Môn!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 10: Chuyển bại thành thắng

Một tổ chức sát thủ như vậy, chỉ cần có chủ có bạc, có thể ra bao nhiêu bạc, Long Hồ Môn sẽ phái ra sát thủ ứng với cấp bậc đó để thực hiện yêu cầu của chủ, giống như, nếu một khi người bị Long Hồ Môn theo dõi, như vậy dù có chạy trốn tới chân trời góc bể, Long Hồ Môn cũng sẽ đào sâu ba thước đuổi cùng giết tận. Hơn nữa, bọn họ làm việc cũng không che giấu gì, mà là quang minh chính đại lấy ra lệnh bài của mình!

Vì vậy, ở thế giới này, nhắc tới Long Hồ Môn, không có ai nghe thấy tên mà mặt không đổi sắc, mà tổng đàn của tổ chức sát thủ thần bí này được bố trí ở một vùng đất hoang vu ở ngoài bốn nước lớn, nói đó cho dù là bị bao vây từ phía cũng không có chuyện gì.

Cho nên Long Hồ Môn cũng là tổ chức mà Bắc Thần quốc và Quốc chủ của bốn nước lớn vô cùng kiêng kỵ, lời đồn đại nói võ công của môn chủ Long Hồ Môn cực kỳ cao cường, thiên hạ không có người nào địch lại được! Nhưng, môn chủ Long Hồ Môn rất thần bí, chưa từng có người thấy bộ dạng của hắn, thậm chí, hắn là nam hay nữ cũng không ai biết!

Trong tổ chức của bọn họ, mỗi sát thủ khi ghi danh đều có một lệnh bài đặc chế, căn cứ vào cấp bậc, chất liệu làm lệnh bài cũng khác biệt, yêu bài làm bằng gỗ khắc chữ “Hồ”, là đại biểu cho sát thủ cấp thấp nhất, lên trên các sát thủ cao cấp là dùng phẩm cấp ngọc thạch khác nhau điêu khắc, ngọc càng tinh xảo, cấp bậc sát thủ càng cao, về phần lệnh bài môn chủ Long Hồ Môn, chưa từng có người thấy qua, cho dù có gặp qua người cũng đã sớm thịt nát xương tan rồi.

Phụng Vô Song nghĩ lại, nhìn như vậy, kẻ phái người tới giết nàng cũng chỉ coi nàng là một nữ tử khuê phòng tay trái gà không chặt.

Thay đổi quá nhanh, nhất thời tên áo đen che mặt không kịp phản ứng.

Phụng Vô Song nhìn người nằm lăn lộn trên đất một chút, sau đó ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hai người khác trước mặt.

Lúc này tên cao gầy bên phải mới phản ứng nói: “Đại ca, tiểu cô nương này hình như là người luyện võ, người của Phi Cáp đường làm ăn kiểu gì không biết, lại có tình báo sai!”

“Ta thấy rồi, chúng ta cùng tiến lên, giải quyết nàng, rồi trở về tìm người của Phi Cáp đường tính sổ!” Người áo đen đứng giữa nói.

Sau khi lão đại nhìn thấy lão tam bị Phụng Vô Song quật ngã, ánh mắt nhất thời đỏ lên, giận dữ hét: “Đàn bà thối, còn có tài như vậy, lão nhị, chúng ta cùng tiến lên, báo thù cho lão tam!”

“Hừ! Vậy phải xem các người có tư cách đánh với ta không đã!” Phụng Vô Song cười lạnh nói, lúc này trong mắt Phụng Vô Song mang đầy vẻ khát máu, dường như nàng từng quen sống khiêm tốn, liền nhận định nàng là khuê nữ đại gia vô lực mềm yếu! Phụng Vô Song nàng đời này nhất định phải sống vì mình.

“Chịu chết đi!” Lão đại và lão nhị rồi rút kiếm ra, đồng thời đâm về phía Phụng Vô Song.

Phụng Vô Song nhìn hai người vọt tới, trong lòng âm thầm tính toán, hai người này cao hơn người vừa rồi một chút, nhất là cái người ở giữa kia, bước chân nhẹ nhàng, hô hấp bình thường, thoạt nhìn là cao thủ, nhưng theo như mình tính toán, hắn là có thể ứng phó được.

Hai người một trái một phải đánh tới, chân Phụng Vô Song giẫm một cái tránh thoát một kích này, thuận thế vồ lên đầu hai người một cái, nhưng vì không đủ lực nên chỉ làm cho hai người loạng choạng lui về phía sau mấy bước.

Lão đại sát thủ nói: “Xem ra huynh đệ chúng ta không có mất, không nhận ra người là cao thủ, lão nhị, xem ra phải thật sự xuất hết bản lĩnh ra để đối phó rồi.”

Vì vậy chiêu thức của hai người thay đổi ác liệt hơn, cùng nhau vây đánh Phụng Vô Song.

Chợt, Phụng Vô Song dùng chân nhảy lên, kiếm trực tiếp nằm ở trong tay nàng, Phụng Vô Song sử dụng kiếm chĩa vào cổ lão nhị, giọng khát máu nói: “Nói! Là ai phái các người tới giết ta! Nếu không nói, kiếm này cũng sẽ không có mất đâu!” Dứt lời, kiếm trong tay lại tăng thêm lực, thậm chí có thể thấy máu chảy ra trên cổ người áo đen lão nhị.

“Ta nói ta nói, nữ hiệp tha mạng! Là...” Lão nhị bị dọa sợ đến mức tiểu ướm đầy đất.

Nhưng, trên thực tế, không phải là Phụng Vô Song chiếm thế thượng phong.

Phượng Vô Song tính toán trong lòng, thời gian trước kia làm sát thủ đều có một cây súng lục, còn có chủ thủ được chế tác đặc biệt mà nàng thích nhất, hiện giờ chỉ có xích thủ không quyền, mặc dù dựa vào kỹ năng của mình có thể chiếm thế thượng phong, nhưng cũng không thể một kích lấy mạng đối phương, hơn nữa chủ nhân thân thể này là một trạch nữ điển hình, một chút bắp thịt trên người cũng không có, mặc dù có thể đả kích đối phương, nhưng căn bản là không có lực, tiếp tục như vậy sợ là sẽ chịu thiệt thòi.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Trong lòng Phượng Vô Song có chút lo lắng, nàng đã cảm nhận được rõ sức lực của thân thể nàng đang yếu dần, bởi vì bình thường ít vận động, thân thể rất nhanh không chống đỡ được.

Phượng Vô Song suy nghĩ một chút, dùng sức không được vậy chỉ có thể dùng não thôi.

Nàng đột nhiên nhảy ra khỏi vòng triển đấu, hô to một tiếng: “Ngừng, đợi chút!”

Hai người che mặt cũng đã mệt đến ngất ngây, vốn cho là nhiệm vụ hôm nay rất đơn giản, bởi vì lấy được tin tình báo là một tiểu thư quan phủ yếu đuối, không nghĩ tới lại bị nàng chinh phục như vậy, vì vậy cũng không khỏi mở miệng to thở hổn hển.

Phượng Vô Song dùng một chút, sau đó chỉ vào sau lưng hai người, nói: “Nhìn kia, đó là thần mã?”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 11: Nguy hiểm

Hai người quay đầu nhìn, cái gì cũng không có, vừa cẩn thận dụi dụi mắt, nhưng cũng không thấy gì. Chờ đến khi bọn hắn quay đầu lại nhìn, Phượng Vô Song đã sớm vén váy chạy thật xa rồi, giờ hai người mới hiểu, thì ra bọn hắn bị tiểu cô nương này lừa.

Hắc y nhân cao gầy cười lạnh, nói: “Hừ! Người có thể chạy thoát khỏi tay bá huynh đệ chúng ta còn chưa có xuất thế đâu!” Hai người một bay lên trước, một bay lên cây, ẩn vào chỗ sâu của rừng cây.

Phượng Vô Song chạy một hồi, cảm giác hình như phía sau không ai đuổi theo, lúc này mới thả chậm tốc độ, miệng thở hổn hển.

Đột nhiên, Phượng Vô Song cảm thấy bả vai có chút tê dại, người cũng nhũn ra rồi té xuống.

Nói thì chậm nhưng lại xảy ra rất nhanh, chột Phượng Vô Song cảm giác có ai đó đang đến gần, nàng còn chưa ngẩng đầu lên, trong nháy mắt liền bị một ngón châm nhanh chóng đâm vào bả vai trái, Phượng Vô Song cắn chặt môi, cố gắng chịu đau không kêu ra tiếng.

Phượng Vô Song cố gắng dùng tay phải rút ngân châm ra, nhưng lại phát hiện, tay phải của nàng không còn chút sức lực nào, bả vai bên trái cũng càng ngày càng tê dại, suy nghĩ cuối cùng của Phượng Vô Song trước khi té xỉu là trên ngón châm này có độc!

Tiếp đó, phía sau nàng truyền đến tiếng cười của hai người áo đen che mặt: “Ha ha ha ha, vốn dĩ chúng ta không muốn dùng chiêu thức này đối với nữ nhân, như vậy sẽ làm tổn hại danh tiếng của huynh đệ chúng ta, nhưng nếu như không thể hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta cũng khó bảo toàn tính mạng, chỉ có thể tạm thời vứt bỏ danh tiếng!”

Trong lòng Phượng Vô Song nghĩ: lần này xong rồi, không nghĩ tới sinh mạng lần thứ hai lại ngắn ngủi như vậy, còn chưa làm được gì đã phải kết thúc, nghĩ đi nghĩ lại ý thức càng trở nên mơ hồ: “Lão tam, làm sao ngươi lại thành cái dạng này? Lão nhị ngươi điên cũng giống thật, tiểu uớt cả quần! Ha ha!”

“Mẹ kiếp, cũng may chủ tử cho ‘thất nhật đoạn hồn’ châm! Lúc này không ai có thể cứu tiểu cô nương này nữa rồi! Ha ha ha ha! Đáng tiếc, da thịt mỏng này, các huynh đệ còn chưa kịp nếm thử một lần!” Ba người bọn họ chịu đựng đau đớn, trong miệng nói ra những lời tục tĩu. Hai người bịt mắt đi tới, lão tam hỏi lão đại: “Lão đại, có cần ta cho một đao không?”

“Không cần, người trúng thất nhật đoạn hồn châm chắc chắn không thể sống nên cho nàng toàn thân đi, cũng là tích chút đức cho chúng ta!”

Nhưng, đang lúc bọn họ dương dương tự đắc, lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Hai người đang nói, Phượng Vô Song lại đứng dậy, biến cố đột nhiên xảy ra khiến cho hai người sững sờ một hồi.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Lão đại, châm của ngươi không trúng sao?” Lão tam hỏi.

“Không thể nào không trúng được.” Lão đại tự nhủ, sau đó lại lấy mấy ngân châm ra, cùng phi về phía Phượng Vô Song.

Châm bay thật nhanh thẳng đến trên người Phượng Vô Song, khoe miệng lão đại lộ ra vui vẻ, nhưng không lâu sau liền biến thành kinh ngạc, bởi vì Phượng Vô Song hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào.

Lão đại lui lại mấy bước, trong miệng lắp bắp: “Cái này, không thể nào, sao châm của ta lại không có hiệu quả, cho dù là cao thủ tuyệt đỉnh cũng không



thể chịu đựng được nhiều châm độc như vậy.”

Lão tam vội vàng nói: “Làm sao bây giờ, lão đại.”

Dù sao lão đại cũng là lão đại, thường thấy hô phong hoán vũ, nói: “Lão tam, xem ra phải xuất hết bản lĩnh đặc biệt ra rồi, không nghĩ tới tiểu cô nương này lại khó đối phó như vậy.”

“Lão đại, không đúng, ngươi xem tiểu cô nương kia.” Lão tam nhìn Phụng Vô Song hô to nói.

Lão đại quay đầu nhìn Phụng Vô Song, chỉ thấy Phụng Vô Song đứng ở nơi đó không nhúc nhích, nhưng trên mặt không có biểu cảm gì, quan trọng nhất là mặt nàng khác hoàn toàn lúc nãy, những vết sẹo bây giờ đây đã biến thành khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, giống như tiên tử bước ra từ tranh vẽ, chẳng qua trên mặt có một cổ lạnh lẽo thấu tâm, một loại lạnh lẽo coi rẻ thiên hạ, hai người cùng cảm thấy có một cổ gió lạnh từ trên người Phụng Vô Song thổi tới, khiến cho bọn họ lần đầu cảm thấy bất an.

Chỉ thấy lão đại cao gầy lấy từ trong ngực ra một cái phi tiêu, tay phải tạo thành chữ thập, dùng hết sức ném thẳng về phía Phụng Vô Song.

Chỉ thấy trên mặt Phụng Vô Song thay đổi, nhưng lại là nở nụ cười, mà loại vui vẻ này càng khiến người ta rét lạnh.

Thời điểm phi tiêu bay nhanh đến trên người Phụng Vô Song, giống như bị cái gì đó hút vào, dừng lại bất động, sau đó quay đầu, chỉ thấy tay Phụng Vô Song run lên, phi tiêu liền bắn tới một hướng khác, cắm thẳng vào ngực lão tam.

Lão tam nhìn phi tiêu trong ngực, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin được, rồi hần ngả xuống.

“Lão tam!” Mắt lão đại đỏ lên, không nghĩ tới ba huynh đệ bọn họ, hôm nay sẽ thua trên tay tiểu cô nương này, hần giờ đao lên, phi thân đâm thẳng về phía Phụng Vô Song.

Chỉ thấy hai tay Phụng Vô Song tạo thành hình chữ thập, trong miệng lẩm bẩm cái gì đó, sát thủ lão đại chợt cảm thấy cuồng phong gào thét, một cổ lực lớn đánh tới, đầu đau muốn nứt.

Sau lưng bọn họ hiện lên một ánh sáng vàng, ánh sáng vàng giống như một thanh kiếm sắc bén đâm vào trong thân thể của ba người, mà ánh sáng vàng này chỉ xẹt qua trong nháy mắt, không để lại dấu vết, giống như nó chưa từng xuất hiện. Thế mà, trong kinh thành một ánh sáng xuất hiện rồi biến mất đều khiến người ta vui mừng như thu hoạch được bảo vật, bọn họ cho là ánh sáng vàng sắc sỡ tỏa mắt như vậy, nhất định là trời giáng điềm lành, nhưng nào có ai có thể chân chính dự đoán được chuyện tương lai đâu.

Mà bên này ba người áo đen bị ánh sáng vàng đâm đã sấm ngã xuống đất, chỉ trong nháy mắt liền bị một trận gió thổi qua, qua người này cũng biến mất không thấy bóng dáng, chắc là bị đồng bọn của họ cứu đi.

Phụng Vô Song lạnh lùng giống như vốn dĩ chưa từng phát sinh bất kỳ chuyện gì, sau đó nàng cũng ngả xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12: Nữ nhân lớn mật

Lúc này, một con ngựa đen chở một vị nam tử chạy như bay đến, thân thể cường tráng, khuôn mặt lạnh lùng tuấn kiệt, hần chính là vị hôn phu của Phụng Vô Song – Định Bắc Vương Hiên Viên Triệt. Đến tận khi nhìn thấy tiểu nữ tử yếu đuối nằm trên đất thì tiếng vó ngựa mới dừng lại, lúc này Hiên Viên Triệt mới xoay người nhảy xuống ngựa, một thân hình cao lớn, trường bào màu lam bạc, dây cột tóc cùng màu, hần lạnh lùng nhìn chằm chằm Phụng Vô Song. Lúc này trên mặt Phụng Vô Song đã sấm hiện rõ những vết sẹo vô cùng xấu xí, giống như những con giun đang vặn vẹo, làm cho người ta nhìn liền cảm thấy chán ghét.

Hiên Viên Triệt lạnh lùng nhìn nữ tử nằm trên đất, đất là vị hôn thê mà phụ hoàng khiến quyết đưa cho hần từ nhỏ sao? Quả nhiên, lời đồn không sai chút nào, thật sự là... “Dung mạo xấu xí”. Hiên Viên Triệt đột nhiên nuốt mấy chữ “vô cùng xấu xí” trở lại, nguyên nhân là, mặc dù bây giờ trên mặt nữ nhân này có vết sẹo rất xấu, nhưng, không biết vì sao Hiên Viên Triệt lại không đành lòng bỏ mặc nàng, nàng yếu đuối nằm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, đôi môi lộ ra màu tím đen.

Tím đen? Biến thành màu đen? Trong lòng Hiên Viên Triệt sấm sốt, chẳng lẽ?

Lúc này Hiên Viên Triệt mới phát hiện ở trên vai trái Phụng Vô Song có vết máu đen chảy ra ngoài, quả nhiên là Phụng Vô Song trúng độc, Hiên Viên Triệt khom người xuống ôm lấy Phụng Vô Song đi tới chiếc xe ngựa hoa lệ chạy phía sau. Lý Thành Đức thấy Vương gia nhà hần ôm Nhị tiểu thư Phụng gia, trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền cúi đầu xuống, thay Vương gia vén rèm cửa xe ngựa, Hiên Viên Triệt không nhờ người khác, ôm Phụng Vô Song ngồi vào trong xe ngựa.

“Đi mời Ôn thái ý đến Vương phủ!” Hiên Viên Triệt lạnh giọng nói.

“Vâng, Vương gia!” Lý Thành Đức sai một tùy tùng bên cạnh vào trong cung mời Thái y, còn bản thân thì đánh xe chạy về Vương phủ, mặc dù hắn không hiểu vì sao, từ trước đến giờ Hiền Viên Triệt chưa từng để Phụng Vô Song vào trong mắt, ngay cả dân chúng trong kinh thành cũng lấy chuyện của Phụng Vô Song ra bàn tán, nói nàng là kẻ ngu mà Vương gia không muốn, nhưng thiếu nữ ái mộ Vương gia đều âm thầm cầu nguyện trong lòng, mong Vương gia sớm ruồng bỏ Phụng Vô Song! Mới vừa rồi hai nha hoàn Bích Hà và Hồng Liên của Phụng gia vô ý đụng phải xe ngựa Vương gia, không phải là cố ý mà là vô ý, sau khi hỏi thăm mới biết được là các nàng muốn trở về phủ Thừa tướng, xin Phụng Thừa tướng đi cứu Nhị tiểu thư của các nàng.

Ai ngờ, Vương gia lại chủ động nói hắn đi cứu, đây cũng là chuyện khiến Lý Thành Đức cảm thấy bất ngờ một phen.

Hôm nay, Vương gia không chỉ tự mình ôm Phụng Vô Song lên xe ngựa, còn mang trở về Vương phủ, cũng mời Ôn thái y có y thuật tốt nhất trong cung đến chữa trị cho nàng, trong lòng Lý Thành Đức không khỏi hiện lên dấu hỏi thật to, nhưng tâm tư của chủ tử là những thứ mà nô tài bọn họ không thể đoán bừa. Bên trong xe ngựa, Hiền Viên Triệt nhẹ nhàng đặt Phụng Vô Song lên nhuyễn tháp mềm, đồ trang trí bên trong xe ngựa cũng là màu xanh bạc, cực kỳ xa hoa, có thể thấy thân phận và địa vị của chủ nhân nó, Hiền Viên Triệt mở một ngăn nhỏ ở gần nhuyễn tháp, tìm mấy bình nhỏ đựng thuốc, hắn muốn dùng lực xé áo nơi bà vai Phụng Vô Song để bôi thuốc cảm máu cho nàng.

Nhưng ngoài dự đoán, một cánh tay yếu đuối dường như dùng toàn bộ sức lực bắt lấy tay của hắn.

“Không cần!”

Hiền Viên Triệt sững sốt, tiểu cô nương này, nàng cho là mình muốn làm gì, chẳng lẽ cho là hắn muốn khinh bạc nàng! Ha ha! Cũng không nhìn lại khuôn mặt nàng một chút xem là cái dạng gì, vô cùng xấu xí... có lẽ chính Hiền Viên Triệt cũng không nhận ra được là khóe miệng hắn đang cười vui vẻ.

Ai ngờ một giây kế tiếp, một câu nói khiến cho nụ cười trên mặt hắn đó vụt tắt: “Đừng để cho người khác nhìn thấy thân thể của ngươi, giống như nữ nhân vậy!”

Hiền Viên Triệt nhất thời sững sốt, đây rốt cuộc là loại nữ nhân gì, lại dám nói lời to gan lớn mật như thế, những lời này cho dù là nam tử cũng không dám tùy tiện nói ra, huống chi nàng còn là một khuê tú xuất thân từ danh môn đại gia. Đây thật sự là Phụng Vô Song chỉ biết tránh sau lưng lên lút nhìn hắn sao? Hiền Viên Triệt không khỏi ngẩn người.

Mà Phụng Vô Song nói cái gì, nói hắn giống nữ nhân? Lúc này Hiền Viên Triệt mới phản ứng lại, không khỏi vừa tức vừa buồn cười, hắn không chú ý tới vẻ mặt thay đổi cực nhanh của mình, từ trắng chuyển thành hồng, từ hồng thành đỏ, lại từ đỏ biến thành trắng... rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 13: Thân trúng kỳ độc

“To gan! Nhị tiểu thư Phụng gia lại vô lễ như vậy sao, không sợ mất mặt Phụng thừa tướng, chẳng lẽ cũng không sợ bổn vương phạt ngươi sao?” Hiền Viên Triệt chờ trong chốc lát, thấy Phụng Vô Song không có ý nói xin lỗi, hắn không khỏi tức giận, chỉ cần là nam nhân bình thường, bị một nữ nhân hoài nghi giới tính, thì không thể không tức giận! Dĩ nhiên Hiền Viên Triệt cũng không ngoại lệ, chẳng qua là hắn không ngờ được tâm tình của mình lại bị ảnh hưởng bởi một tiểu nha đầu.

Phụng Vô Song nhắm mắt lại, nàng cũng không nhớ tới dạng vẻ vô cùng kỳ quái không được tự nhiên của vị Vương gia này. Hơn nữa, Phụng Vô Song vốn cũng không muốn có bất kỳ quan hệ gì với hắn, trước khi gặp Định Bắc vương, Phụng Vô Song cũng đã cực kỳ ghét Hiền Viên Triệt, ở trong trí nhớ của Phụng Vô Song, Hiền Viên Triệt thường xuyên làm nhục Phụng Nhị tiểu thư, đối với một nam nhân khi dễ nữ nhân ái mộ mình, Phụng Vô Song thật sự không có ấn tượng tốt.

Mà Hiền Viên Triệt lại càng hung hăng giẫm đạp lên tình cảm ái mộ của Phụng Nhị tiểu thư, có lẽ ở thế giới này nam tôn nữ tu, nam nhân có thể tùy ý hù dọa, bỏ vợ cưới thiếp, tùy ý chà đạp tình cảm của một nữ tử. Nhưng Phụng Vô Song là phụ nữ của thế kỷ hai mươi mốt, dĩ nhiên không cách nào dễ dàng tha thứ cho một nam nhân tùy ý như vậy, nàng càng không cách nào tiếp nhận trọng phụ của mình tam thể tứ thiếp, Phụng Vô Song vẫn hướng tới tình cảm “một đời một thể một đôi”, mà Định Bắc vương Hiền Viên Triệt là một Vương gia, sao hắn có thể chỉ thú một chính phi.

Nhìn qua tất cả các nguyên nhân, Phụng Vô Song tuyệt đối không thể nào lựa chọn ở chung một chỗ với Hiền Viên Triệt.

Hiền Viên Triệt lặng lẽ nhìn chăm chăm Phụng Vô Song, thấy nàng hồi lâu không trả lời hắn, tức giận trong lòng cũng dần tiêu tan đi, nhưng nếu như Hiền Viên Triệt biết được suy tính trong lòng Phụng Vô Song lúc này, không biết hắn sẽ có loại phản ứng gì, có một số việc, có lẽ chỉ đến khi thật sự xảy ra, mới có thể biết rõ chân tướng!

Lúc này, Lý Thành Đức đến bẩm báo: “Vương gia, đến Vương phủ rồi, Ôn thái y đã chờ ở đại điện!”

“Mang Phụng Nhị tiểu thư đến Ly Nguyệt Hiên, để Ôn thái y cẩn thận chẩn bệnh!” Sau khi dặn dò xong, Hiền Viên Triệt xuống xe ngựa, xoay người rời đi, thậm chí cũng không vào trong phủ.

Phượng Vô Song không khỏi có chút kinh ngạc, nếu Hiền Viên Triệt bận như thế, ngay cả cửa phủ cũng không kịp vào, cần gì phải tự đưa nàng trở về đây? Hành động của người này thật làm người ta khó lý giải.

Lý Thành Đức vén rèm cho Phượng Vô Song, đưa tay đỡ nàng xuống xe ngựa, lúc này Phượng Vô Song mới cảm nhận được đau đớn thấu tim, nhớ lại cảnh tượng nàng bị đuổi giết vừa rồi, Phượng Vô Song chỉ nhớ rõ cuối cùng nàng bị ngất đi, như vậy, chẳng lẽ là --- Hiền Viên Triệt cứu nàng sao.

Phượng Vô Song được dẫn đến Ly Nguyệt Hiền, dọc theo đường đi có không ít nô tài nô tỳ chỉ chỉ chỗ chỗ, Phượng Vô Song không để ý, nàng chưa bao giờ muốn để ý những người không có quan hệ với mình. Nhưng, có lúc, mình không đi chộc phiền toái, mà phiền toái lại hết lần này đến lần khác tìm tới mình.

“Phượng tiểu thư, thương thế của người, hạ quan sợ rằng tạm thời không thể phối ra thuốc giải!” Ôn thái y nói ra kết quả chẩn mạch, làm thái y ở Thái Y viện nhưng tài hèn học ít, cho nên không đoán ra được thành phần của độc này.

“Hà? Ôn thái y tiếng tăm lừng lẫy lại không cách nào chẩn ra bệnh, xem ra lần này ta chết chắc rồi?” Trên môi Phượng Vô Song xuất hiện nụ cười khát máu, rốt cuộc là người nào lại ác độc muốn giết nàng như vậy. Phượng nhị tiểu thư khi còn sống, hàng năm ở trong khuê phòng, làm sao có thể kết oán kết thù với được khác được đây? Điều này làm Phượng Vô Song nghĩ hoài không ra.

Lúc này, Phượng Vô Song không khỏi than thở trong lòng, chẳng lẽ nàng vừa mới vất vả đầu thai, đời thứ hai cũng muốn tắt luôn sao? Đây đúng thật là chuyện đùa mà.

“Hạ quan kê cho Phượng tiểu thư mấy vị thuốc ức chế độc phát tán trước, đợi sau khi hạ quan trở về Thái Y Viện bàn bạc với các thái y khác xong sẽ đi chẩn bệnh lại!” Ôn Thái y kinh sợ nói, mặc dù Phượng Vô Song là thiên kim phủ Thừa tướng, nhưng theo ý mà nói một Đại y đứng đầu Thái Y viện như Ôn thái y vốn không cần tự xưng “hạ quan”, cũng không cần hành lễ với Phượng Vô Song. Nhưng, Ôn thái y ở trong cung mấy chục năm, đã sớm là người hiểu được thế thái nhân tình.

Hắn hiểu, vào giờ phút này, hắn không phải đang xem bệnh cho Phượng nhị tiểu thư, mà là cho Vương phi tương lai, thậm chí có thể là Hoàng hậu tương lai! Vì vậy, Ôn Thái y cung kính hết mực với Phượng Vô Song.

“Vậy làm phiền Ôn thái y, nếu đám Thái y làm chậm trễ bệnh tình của Phượng tiểu thư, đợi Vương gia về phủ, nô tài chắc chắn sẽ cẩn thận bẩm báo với Vương gia!” Lý Thành Đức tự mình đưa được tốt tới, đúng lúc nghe được Ôn thái y nói, vẻ mặt nghiêm nghị, lạnh giọng nói.

Ôn thái y nghe thấy vậy, không khỏi sờ sờ cổ của mình, giống như một giây kế tiếp cổ và đầu sẽ ở riêng hai nơi. Trong Bắc Thân quốc này, không người nào dám bất kính với Định Bắc vương Hiền Viên Triệt, mà cũng không người nào có thể tiếp nhận được sự tức giận của Định Bắc vương Hiền Viên Triệt. Lời đồn đại nói, Phượng nhị tiểu thư không được Định Bắc vương chào đón, Ôn thái y không khỏi lắc đầu một cái, quả nhiên không thể tin vào lời đồn đại.

Nếu không, sao Định Bắc vương lại cố ý phải người mời thái y chuyên dụng của Hoàng thượng Thái tử và Vương gia tới xem bệnh cho một tiểu oa nhi chứ? Thân là đệ đệ công công Lý Đức Thọ hầu hạ bên cạnh Đường kinh hoàng thượng, từ trước đến nay Lý Thành Đức chỉ nghe theo lời của Định Bắc Vương, nếu không phải Định Bắc vương phân phó, sao Lý Thành Đức phải đích thân bưng thuốc đến cho Phượng nhị tiểu thư, cũng dùng loại ngôn ngữ này để uy hiếp hắn?

Mắt thấy trời dần tối, Hiền Viên Triệt vẫn chưa trở về Vương phi, Phượng Vô Song nằm ở trong căn phòng xa lạ, mặc dù bả vai đã được băng bó, nhưng vẫn đau đớn như cũ, Phượng Vô Song không thể làm gì khác hơn là mở to hai mắt nhìn chăm chăm xung quanh căn phòng.

Một chiếc bình phong thêu tranh sơn thủy ở gần giường đập vào mắt nàng, nhìn qua là núi xa, nhìn kỹ là nước chảy, quả thật là sơn thủy hữu tình, một nơi phong tình. Vòng qua bình phong, một chiếc bàn vuông vững vàng được bày ở giữa phòng, trên xà ngang được điêu khắc phi long đùa phượng, có lỗi có lỗi, vô cùng tỉ mỉ. Một bộ chén sứ thanh hoa đặt ở trên bàn, trong không khí còn dư lại chút mùi hương trà, mùi thơm thoang thoang, làm cho tinh thần người ta cảm thấy sáng khoái.

Chiếc giường Phượng Vô Song đang nằm được làm từ cây lim, rèm幔 màu xanh treo ở hai bên, trông cực kỳ tự nhiên, một Định Bắc vương xuất thân từ võ tướng cũng có mặt tào nã như vậy, trong lòng Phượng Vô Song không khỏi kinh ngạc.

Đột nhiên, Phượng Vô Song nhận ra bên ngoài cửa sổ có chút khác thường, có tiếng động, nếu không chú ý lắng nghe, căn bản là không thể nhận ra được, trong lòng Phượng Vô Song cả kinh, chẳng lẽ những thích khách kia phát hiện ra hành tung của mình, đuổi theo tới tận trong Vương phủ? Mà nàng lúc này, chính là một nữ tử tay trái gài không chặt, chẳng lẽ nàng muốn đợi bị làm thịt sao?

Trong nháy mắt, “Vù!” một bóng đen bay tới trước giường Phượng Vô Song.

Phượng Vô Song mở to hai mắt, khẩn trương nhìn người tới.

Người đến rốt cuộc là địch hay bạn?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 14: Lại là sư phụ

Phượng Vô Song nhắm mắt lại làm bộ ngủ thiếp đi.

Chỉ thấy một tiểu gia hòa đẹp trai trẻ tuổi mặc trường bào màu đen, bay đến gần giường Phượng Vô Song. Hắn đưa tay sờ trán Phượng Vô Song, sau đó thở dài một cái, dừng lại một chút, sau đó lấy từ trong ngực ra một bình màu trắng, đặt ở đầu giường Phượng Vô Song.

Đang lúc hắn chuẩn bị bay đi, Phượng Vô Song dùng hết sức nhanh chóng bắt lấy cánh tay của người áo đen thân bí này, bởi vì bị Phượng Vô Song nắm chặt, người áo đen chợt xoay người, gào khóc kêu to: “Xú nha đầu không có lương tâm nhà người, nếu bẻ gãy cổ tay vì sư, lúc đó ai trả lại cho sư phụ người đây hả? Nha đầu hư hỏng!”

A? Vị ngọc thụ lâm phong, tiểu tử đáng người đẹp trai này chính là lão sư phụ râu bạc sao? Trong phút chốc Phượng Vô Song sờ người ra. Nàng vội vàng buông tay, lật người xuống giường, đưa tay sờ sờ mặt của hắn, cố gắng tìm kiếm một chút dấu vết dịch dung để xác định khuôn mặt thật của người này.

Ai ngờ, Phượng Vô Song sờ soạng nửa ngày cũng không tìm ra dấu vết gì, giống như không có một chút sơ hở nào. Như vậy chỉ có hai khả năng: một là người này không phải sư phụ của nàng; hai là thuật dịch dung của sư phụ nàng rất giỏi. Phượng Vô Song trầm nghĩ, dĩ nhiên nàng mong là nguyên nhân thứ hai, nếu sư phụ của nàng thật sự giỏi như thế, như vậy vận khí của nàng quá tốt rồi, có thể đi theo một sư phụ cường đại, cuộc sống ở nơi chưa quen thuộc này của nàng sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Trên thực tế, đúng là cái Phượng Vô Song thầm mong đợi.

“Ha ha! Xú nha đầu, vì sư mới dịch dung thế này mà đã mê hoặc được nha đầu người! Ha ha, xú nha đầu người thật đúng là khiến lão phu vui mừng!” Bạch Vô Thường cười to lên, nhưng cũng không làm ảnh hưởng đến lớp dịch dung trên mặt lão.

“Thật sự là sư phụ?” Phượng Vô Song có chút hoài nghi hỏi.

“Xú nha đầu không có lương tâm! Ta không phải là sư phụ người thì còn có thể là ai?” Bạch Vô Thường vừa tức giận mắng vừa thở dài tiếc cho lớp dịch dung này. Xem ra tiểu đồ đệ này không phải nữ tử ngu ngốc, còn biết nghi ngờ, cũng coi như là ưu điểm của nàng, Bạch Vô Thường lặng lẽ an ủi mình.

Một giây kế tiếp, chỉ thấy Bạch Vô Thường trở lại thành lão già râu bạc, giọng nói cũng trở nên già nua, không giống như tiếng của nam tử trẻ tuổi vừa rồi.

Phượng Vô Song kinh ngạc nói không lẽ lời, thuật dịch dung cao siêu như vậy thật sự làm cho người ta chấn động, thuật dịch dung không chút thiếu sót, ngay cả giọng nói cũng có thể tùy ý thay đổi, đây là tài nghệ cao siêu mà không phải người bình thường có thể đạt tới.

“Thật là sư phụ rồi! Vẫn quen với dáng vẻ này của sư phụ người hơn, tiểu tử trẻ tuổi không hợp với lão đầu từ người chút nào!” Tâm trạng của Phượng Vô Song rất tốt, cũng bắt đầu cười đùa.

Lão đầu từ? Nha đầu này, không hổ là đồ đệ lão nhìn trúng, phải biết, trước đó chỉ có tên tiểu tử thúi kia gọi lão là lão đầu từ, hôm nay lại có thêm một tiểu cô nương. Bạch Vô Thường chẳng những không tức giận Phượng Vô Song, mà ngược lại tâm tình rất tốt. Theo lão, Phượng Vô Song không sợ hãi hẳn chút nào, trẻ tuổi như vậy, lại có khí phách lớn, đúng là khó có được.

Hơn nữa, trong đầu Bạch Vô Thường xuất hiện một ý tưởng, nếu dưới gầm trời này, chỉ có hai người dám gọi lão như thế, cái tiểu tử thúi kia, đơn giản là không để lão vào trong mắt, nếu có thể làm cho nha đầu này ở chung một chỗ với tiểu tử thúi kia, nói không chừng, nha đầu này có thể giúp hắn xử lý tiểu tử thúi kia!

Nếu như Phượng Vô Song biết sư phụ của nàng sắp sửa tùy ý bán nàng đi như vậy, nàng sẽ kiên quyết không đi theo Bạch Vô Thường học nghệ!

Nhưng, rất nhiều chuyện, đã sớm là số mệnh, không có cái gọi là nếu như, cho dù là ai cũng không thể nào tính toán ngăn cản được vận mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 15: Tiết tháo ngon

Tiết tháo: danh dự, tự trọng, mặt mũi.

“Phải rồi, tôn tính đại danh của sư phụ là gì?” Lâu như vậy, nhưng còn chưa biết tên sư phụ, đây không khỏi quá mức kỳ lạ, Phượng Vô Song liếc mắt nhìn qua lão đầu từ, trầm nghĩ, lão đầu này thoát nhìn tài nghệ cao siêu, nhưng tính tình lại giống như một tiểu hài tử, giống như lần trước phải mượn quần

áo của nàng để chạy trốn, chạy trốn cũng phải mặc đẹp, tính tình như vậy, dĩ nhiên là không phải người xấu, nàng cũng không biết lão đầu tử này ngầm mưu tính gì với nàng.

Đối với cách nhìn người, Phụng Vô Song chưa bao giờ nhìn nhầm, duy chỉ có một lần, vị hôn phi và chị gái ruột duy nhất của mình cùng nhau phản bội nàng. Không thể nói là không đau lòng, nhưng Phụng Vô Song vô cùng quý trọng sinh mệnh lần này. Có lẽ đây chính là trời cao đền bù cho nàng, để cho nàng có một cuộc sống mới.

“Xú nha đầu, bây giờ mới hỏi tên sư phụ ngươi, một chút cũng không quan tâm người ta!” Bạch Vô Thường chớp chớp mắt, dùng giọng nhõng nhẽo nói.

Cái người này, rốt cuộc mấy tuổi đây, ngươi có thể tưởng tượng một lão già râu tóc bạc phơ dùng bộ dạng nũng nịu ở trước mặt ngươi sao? Vì vậy, bây giờ trong lòng Phụng Vô Song giống như có một ngàn con ngựa đang chạy qua.

Phụng Vô Song đỡ trán, thở dài một hơi! Tâm tình bình tĩnh yên ổn có chút phức tạp.

“Sư phụ, người là lão đầu tử, phải chú ý hình tượng! Phải chú ý tiết tháo! Phải chú ý uy nghiêm của sư phụ người!” Phụng Vô Song bắt đầu nói.

“Xú nha đầu, vì sư phụ già như vậy sao? Hình tượng vì sư phụ không đẹp trai sao? Vì sư phụ không đủ uy nghiêm sao? Chẳng lẽ bắt xú nha đầu ngươi ra ngoài thành chạy hai mươi vòng vì sư phụ mới có uy nghiêm sao? Phải rồi xú nha đầu, tiết tháo là cái gì?” Bạch Vô Thường lớn tiếng nói.

Phụng Vô Song nhìn sư phụ của nàng vừa gào thét vừa dựng râu tròn mắt, đáng vẻ rất buồn cười, nhưng mà, câu hỏi của cùng của lão đầu tử thật là buồn cười!

Tiết tháo là gì? Thân là người hiện đại dĩ nhiên là hiểu từ này, như vậy xem ra, ở thời đại này không có cái thuyết pháp tiết tháo này sao?

Vì vậy, mặt Phụng Vô Song bình tĩnh không có chút biểu cảm nào trả lời Bạch Vô Thường.

“Tiết tháo là một loại đồ ăn gì đó, ăn rất ngon, đơn giản chính là mỹ vị nhân gian, cực phẩm nhân gian!” Khi nói những lời này sắc mặt phải không thay đổi vậy mới có hiệu quả, ngàn vạn lần không được cười!

“Cái gì? Lại có vật này, lão phu đi khắp thiên hạ, cái gì ngon mà ta chưa từng ăn qua, nhưng mỹ vị bậc này, ta chưa từng ăn?” Trên mặt Bạch Vô Thường hiện lên vẻ vô cùng hâm mộ.

Phụng Vô Song nhất thời hồi hận, sư phụ này thật sự tin sao?

“Nha đầu, ngươi mau dẫn vị phu đi tìm tiết tháo đi!” Bạch Vô Thường không thể chờ đợi muốn tìm thử “mỹ vị nhân gian” gì đó này, hắn kéo Phụng Vô Song đi.

“Hi!” Phụng Vô Song hít sâu một hơi, sư phụ này cũng quá khoa trương mà, cánh tay trái bị hắn kéo như vậy, vết thương nơi bả vai trong phút chốc lại chảy máu, thấm ướt áo trong.

“Ai, vì sư có lỗi, nha đầu, thật xin lỗi, ngươi tạm chịu đựng một chút, vì sư bôi thuốc cho ngươi!” Bạch Vô Thường thấy vai trái Phụng Vô Song chảy máu, liền lo lắng, mình không dễ dàng gì mới tìm được đồ đệ, lại bị mình làm cho bị thương, Bạch Vô Thường vô cùng sầu não.

“Sư phụ không cần tự trách, con không sao!” Phụng Vô Song nhìn ánh mắt ảo não và tự trách của lão đầu tử này, trong lòng liền nổi lên cơn sóng, mặc dù lão đầu tử này đáng ghét, tính tình lại rất chân thật, đối với người chỉ mới quen như nàng, nhưng lại quan tâm và yêu mến như vậy, có thể có sư phụ như vậy, là phúc phận mà nàng đã tu luyện mấy đời.

Dĩ nhiên Bạch Vô Thường không biết, hắn chỉ dùng một ánh mắt liền có được sự tôn kính của nữ tử này, cũng làm cho Phụng Vô Song từ đó về sau, có thể chân chân chính chính tin tưởng hắn!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 16: Thiên diện quỷ y

Phụng Vô Song thấy Bạch Vô Thường lấy từ trong ngực ra một chiếc bình màu trắng tinh sảo, mở nắp bình, đổ ra một viên thuốc hoàn màu nâu, đưa cho Phụng Vô Song.

Phụng Vô Song nhận lấy thuốc, đặt ở dưới mũi người một cái, trong phút chốc có một mùi thuốc quý giá bay tới, xem ra giá trị của viên thuốc này không rẻ.

Đời trước Phụng Vô Song bị tổ chức huấn luyện thành một sát thủ toàn năng, thậm chí còn biết một chút y thuật, mặc dù không tính là vô cùng tinh thông, nhưng cũng chữa được một số bệnh thường gặp. Vì vậy, từ mùi của viên thuốc này, Phụng Vô Song có thể biết được mấy loại dược liệu, sau



đó, nàng không kim lòng được nói ra tên của chúng.

“Xà thiết thảo, địa hoàng, xích thực, trọng lâu, hoàng cầm... còn một vị, xin hỏi sư phụ, là tuyết liên ngàn năm sao?” Phụng Vô Song vừa ngửi, vừa tin tin nói, nhưng mấy vị dược liệu trước đều không phải thứ thường gặp, huống hồ là tuyết liên ngàn năm, nghe nói trên đời này chỉ có bốn bụi cây còn sống, chia ra ở trong tay quân chủ bốn nước Bắc Thần quốc, Tây Bình quốc, Đông Chiêu quốc và Nam Lâm quốc, như vậy, tại sao sư phụ nàng có thể có viên thuốc quý như vậy? Chẳng lẽ ----

“Ha ha ha ha! Lão phu rất may mắn mới có đồ đệ thông tuệ thế này! Nha đầu, từ nay về sau, ta chắc chắn sẽ dốc hết sở học cả đời ra để truyền lại cho ngươi.” Bạch Vô Thường kích động hô lớn. Vị thuốc này được lão đặt tên là “Quý quân hoàn”, vì trong thiên hạ này chỉ có một mình lão có thể luyện ra được. Bây giờ, lại bị tiểu nha đầu này đoán ra được dược liệu chế luyện, cho dù là tiểu tử thú kia năm đó cũng không đoán ra được, đây không khỏi quá mức tôn hại danh hiệu “Thiên diện quý y” của lão rồi.

May mắn chính là, nha đầu thông tuệ này đã bị hấn gành làm đồ đệ trước, nghĩ tới đây, đương nhiên Bạch Vô Thường cảm thấy vô cùng mừng rỡ.

“Đồ nhi tạ sư phụ chi giáo!” Dĩ nhiên Phụng Vô Song hiểu rõ, lão đầu tử này là công nhận mình, nàng cũng không nhẫn nại, hào phóng quỳ lạy hành lễ.

“Đồ nhi, đừng, con còn đang bị thương, lão già ta, không có hứng thú với mấy thứ lễ tiết này giống như lão già đen kia!” Bạch Vô Thường đỡ Phụng Vô Song dậy, tùy tiện nói.

Phụng Vô Song bắt đầu thích lão đầu tử không thích câu nệ tiểu tiết này, thật ra thì, Phụng Vô Song cũng không thích như vậy,

“Lão đạo đen? Sư phụ nói đến người được giang hồ gọi là ‘Hoạt Thần Tiên’ Hắc Vô Thường tiền bối sao?” Phụng Vô Song không bỏ qua câu nói của sư phụ nàng, truy vấn hỏi.

“Phi, cái gì mà Hoạt Thần Tiên, chỉ là một tên thư sinh nghèo kiết cổ hủ!” Bạch Vô Thường ghét bỏ nói, còn làm ra bộ dạng phi nhỏ, cho thấy lão cực kỳ xem thường Hắc Vô Thường.

Phụng Vô Song không khỏi á khẩu, rốt cuộc sư phụ của nàng là người nào, ngay cả ‘Hoạt Thần Tiên’ Hắc Vô Thường tiền bối nổi danh lừng lẫy trên giang hồ cũng không để vào mắt, như vậy không biết ngạo khí của sư phụ nàng lớn đến cỡ nào? Mà kiêu ngạo này, người thường sao có thể dễ dàng biểu hiện ra ngoài, từ viên thuốc quý vừa rồi liền có thể thấy, sư phụ này của nàng tuyệt đối không phải người bình thường.

“Đồ đệ ngoan, mau uống thuốc, con trúng ‘thất nhật đoạn hồn’! Nếu không phải lão phu đi tìm con, sợ rằng lão phu cũng không tìm được nha đầu con nữa rồi!” Bạch Vô Thường làm ra vẻ đáng thương, dụi dụi mắt nói, đúng vậy, đây chính là điềm đạm đáng yêu!

Thì ra là, hôm qua, Bạch Vô Thường bị người đuổi theo sau, vội vàng rời khỏi Bách Hoa lâu, chưa kịp cáo biệt với đồ đệ mà lão mới nhận, cho nên, sau khi cảm thấy mình đã an toàn, Bạch Vô Thường liền quay lại Bách Hoa Lâu tìm Phụng Vô Song, không nghĩ tới lại nhận được tin đồ đệ của lão bị người đuổi giết. Trải qua nhiều lần dò hỏi, lão biết được đồ đệ của mình là Nhị tiểu thư nhà Phụng Thừa tướng, bị Hiên Viên Triệt đưa vào trong phủ của hắn, liền nhanh chóng đi tìm.

Mới vừa tìm tới, trong lòng Bạch Vô Thường liền cả kinh, rốt cuộc là ai mà lại độc ác như vậy, cho đồ đệ của hắn dùng độc “Thất nhật đoạn hồn”! Trong mắt Bạch Vô Thường hiện lên vẻ tàn nhẫn!

“Thất nhật đoạn hồn? Chẳng lẽ nếu không giải độc trong vòng bảy ngày thì sẽ chết sao?” Trong lòng Phụng Vô Song cả kinh, tên như thế, vậy thì thất nhật đoạn hồn này dĩ nhiên vô cùng ác độc.

“Không sai, đồ nhi, con yên tâm, lão phu nhất định sẽ bắt được người hại con, độc chết mười tám đời tổ tông của hắn!” Bạch Vô Thường hung hãn nói, đây chính là đồ đệ duy nhất trong lòng lão, nếu bị người khác mưu hại, dĩ nhiên hắn sẽ không bỏ qua! Thân là “Thiên diện quý y”, cái tên này cũng không phải chỉ để nói chơi.

Bạch Vô Thường tự mình rót nước cho Phụng Vô Song, nhìn nàng uống thuốc xong, lúc này mới yên lòng.

Chợt, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân và giọng nói, Bạch Vô Thường có chút vội vàng, hắn quay lưng đi, trong phút chốc liền biến trở lại bộ dạng tiểu tử trẻ tuổi như lúc mới đến.

Phụng Vô Song ngẩn người, thuật dịch dung của sư phụ chắc là rất cao thâm, chỉ trong mấy chục giây thôi mà có thể biến thành một người khác. Còn chưa chờ Phụng Vô Song phản ứng kịp, Bạch Vô Thường đã ném cho nàng một quyết sách, ngay sau đó nhanh chóng nói: “Đồ nhi học cho tốt, đợi sau khi sư phụ tìm được tiết tháo ngon ăn xong sẽ lại tìm cơ hội tới gặp ngươi.”

Phụng Vô Song nhất thời yên tĩnh, một giây trước nàng còn đang suy nghĩ xem sư phụ của nàng là vị thế ngoại cao nhân nào, một giây sau, suy nghĩ của Phụng Vô Song liền trở nên lộn xộn, sư phụ của nàng muốn đi tìm tiết tháo? Sư phụ của nàng lại tin lời nàng, nếu như sư phụ không tìm được, vậy nàng phải làm sao để biến ra tiết tháo cho sư phụ đây? Phụng Vô Song cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Bạch Vô Thường đang chuẩn bị phi thân từ cửa sổ ra ngoài thì Phụng Vô Song nhanh tay lẹ mắt kéo Bạch Vô Thường lại: “Sư phụ, rốt cuộc là ai?” Nếu sư phụ của nàng không muốn bị người bắt gặp, ắt hẳn là có đạo lý của người, dĩ nhiên Phụng Vô Song cũng sẽ không ép buộc, nhưng thân là đồ đệ, cũng phải có quyền lợi biết tên của sư phụ mình chứ.

“Bạch Vô Thường!” Lão vừa nói xong, Phụng Vô Song liền không nhìn thấy bóng dáng của lão đầu nữa, ai ngờ lần từ biệt này của hai người bọn họ kéo dài tới hai năm sau.



Phượng Vô Song lằm nhằm đọc tên sư phụ, còn chưa chờ nàng nhớ đến cái gì.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng Ly Nguyệt Hiên bị người đá văng, Phượng Vô Song vội vàng giấu quyển sách sư phụ ném cho nàng xuống dưới gối, đắp chăn, nhắm mắt tiếp tục giả vờ ngủ.

Chỉ nghe thấy một loạt tiếng trang sách ma sát vào nhau vang lên, kèm theo đó là giọng của nữ nhân: “Tiện nhân, lại dám của ở Ly Nguyệt Hiên của Vương gia! Mau đứng lên cho ta!”

Trong chần Phượng Vô Song cảm thấy sốt ruột, rốt cuộc là mình là nắm mốc gì? Nàng là bị nữ nhân của Hiên Viên Triệt coi là tiểu tam sao? Dù gì nàng cũng là nữ thanh niên có chí của thế kỷ hai mươi mốt, không đứng, là Nhị tiểu thư nhà Phượng thừa tướng có được hay không, khi nào thì nàng trở thành tiểu tam rồi? Rốt cuộc mặt Hiên Viên Triệt có vấn đề gì, lại coi trọng một nữ nhân ghen tuông nặng như vậy.

Dĩ nhiên, cái này không thể trách nàng ta, Phượng Vô Song cũng không biết, tại sao nữ nhân này lại phản ứng dữ dội như vậy. Nàng ta là trắc phi duy nhất của Hiên Viên Triệt, tên nàng ta là Mục Tuyết Vi, là nữ nhi của Đại phu Ngự sử tứ phẩm Mục Tư Linh của Bắc Thần quốc, tuy là trắc phi, nhưng bởi vì Hiên Viên Triệt còn chưa cưới chánh phi, vì vậy, Mục Tuyết Vi nghiễm nhiên trở thành nữ chủ nhân trong Vương phủ.

Trước khi gả vào Vương phủ, phụ thân của nàng Mục Tư Linh vẫn dạy nàng ta, thân là nữ nhân hoàng gia, tuyệt đối không thể đồ kỵ, nhất định phải độ lượng, vì vậy, những nữ tử ra vào Vương phủ thường ngày, Mục Tuyết Vi sẽ không hỏi qua, đều ra về lương thiện độ lượng.

Nhưng, lần này không giống, nữ nhân này lại tiến vào Ly Nguyệt Hiên của Vương gia, ai cũng biết trong Vương phủ này có một quy định, Ly Nguyệt Hiên trừ Lý Thành Đức và thân tín của Vương gia, còn lại những kẻ khác đều phải cách Ly Nguyệt Hiên ba trượng, ngay cả nàng ta trắc phi duy nhất được Vương gia cưới hỏi đẳng hoàng cũng không có tư cách đi vào nơi này. Khi phát hiện ở nơi này có một nữ nhân vô danh vô phận không chỉ tiến vào phòng ngủ, còn nằm ở trên giường của Vương gia, điều này làm cho Mục Tuyết Vi không thể nào không tức giận.

Sau khi bị nha hoàn bên cạnh xúi giục, Mục Tuyết Vi không chút để ý mệnh lệnh của Vương gia, tức giận đi tới Ly Nguyệt Hiên.

“Tiện nữ nhân, ngươi đứng lên cho ta!” Mục Tuyết Vi đưa tay nắm lấy chăn trên giường.

Không ngờ, một giây kế tiếp, cổ tay Mục Tuyết Vi bị người khác bắt được, thậm chí Mục Tuyết Vi còn bị đau đến mức hôn mê bất tỉnh.

“Ném nàng ta ra ngoài cho ta! Nếu còn để nàng ta đến gần nơi này nửa bước thì Lý Thành Đức, ngươi có thể trở về nhà dưỡng lão rồi đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 17: Tuyệt đối không xứng

Không nghe thấy tiếng người trước đó, chỉ nghe thấy giọng nói sang sảng của Hiên Viên Triệt truyền đến.

Hiên Viên Triệt cũng không ngờ được là mình sẽ phản ứng như vậy, bình thường, mỹ nhân bên cạnh hần như mây, nhưng lại chưa từng để ý đến bất kỳ người nào, ngay cả Mục Tuyết Vi, chẳng qua cũng chỉ là vì thủ đoạn chính trị muốn thu mua Mục Tư Linh mà thôi. Cho nên, từ trước đến nay, Hiên Viên Triệt đối với Mục Tuyết Vi tương đối đặc biệt. Hơn nữa hần đặc biệt thù ghét Nhị tiểu thư Phượng gia Phượng Vô Song, Hiên Viên Triệt cũng rất ghét Phụ hoàng của mình kiên quyết đưa nữ tử này cho hần, nhưng đây cũng chỉ là thủ đoạn muốn khống chế hần của phụ hoàng Hiên Viên Ngao Thiên hần.

Hiện nay, vì cái người mình ghét từ trước đến giờ, mà hần bóp nát cổ tay trắc phi Mục Tuyết Vi, đây chỉ sợ là việc nằm ngoài dự liệu của Hiên Viên Triệt.

“Ngươi... sao rồi?” Hiên Viên Triệt có chút ngưng ngừng, thủ dò xét hỏi.

“Vương gia, cảm ơn người đã chiếu cố, xin Vương gia đưa ta trở về phủ đi!” Phượng Vô Song nói từng câu từng chữ, ánh mắt không nhìn Hiên Viên Triệt, bây giờ, Phượng Vô Song chỉ muốn rời khỏi nơi này, thật vất vả mới giữ được tính mạng dưới độc châm của sát thủ, nàng cũng không muốn bị biến thành tiểu tam, sau đó mưu hại chết.

Xem ra, mình chiếm cứ cổ thân thể này, ánh mắt của Phượng nhị tiểu thư trước kia chẳng tốt chút nào, sao nàng ta lại thích một nam nhân xảo trá như vậy. Hần còn chưa thủ chính phi, nhưng trắc phi thì thiếp thì lại chất đầy vương phủ, nam nhân như vậy, một người đến từ thế kỷ hai mươi mốt như Phượng Vô Song nàng, tuyệt đối nhìn không vừa mắt, loại nam nhân này tuyệt đối không xứng! Phượng Vô Song không khỏi bắt đầu muốn suy nghĩ đến vấn đề làm sao thoát khỏi hôn sự này, nàng nhất định không thể chung chồng cùng với người khác.

“Vì sao? Vương phủ của bốn vương không thoải mái bằng phủ Thượng Thư sao?” Hiên Viên Triệt có chút ngạc nhiên hỏi.

“Dĩ nhiên phủ Thừa tướng không tốt hơn Vương phủ, nhưng, trong phủ Thừa tướng không có những nữ nhân xinh đẹp kia, tương đối thanh tịnh, thích hợp với dưỡng bệnh hơn, kính xin Vương gia thông cảm!” Phượng Vô Song hơi khom người một chút, làm ra bộ dạng khuê tú đại gia, có vẻ rất có lễ

nghi.

Nhưng, hành động này của nàng, ở trong mắt Hiên Viên Triệt, không phải là bộ dạng hiền lương thực đức như đại gia khuê nữ.

Hiên Viên Triệt sững sốt, mắt của hắn chút lạnh lẽo, bàn tay không tự chủ mà nắm chặt thành quyền, nữ nhân này, quả nhiên là vẫn kiêu căng vô lễ đố kỵ như khi còn nhỏ. Hiên Viên Triệt còn nhớ rõ, năm hắn mới năm sáu tuổi, hắn và Phượng Vô Song cùng nhau chơi đùa trong ngự hoa viên, Mục Tuyết Vi đã chạy đến đưa cho hắn một nhánh hoa nhỏ, vậy mà Phượng Vô Song lại trực tiếp đẩy Mục Tuyết Vi rơi xuống hồ trong ngự hoa viên, vốn tưởng rằng nàng đã thay đổi, thật ra là mình nhìn lầm rồi!

“Lý Thành Đức, đưa nàng trở về phủ!” Hiên Viên Triệt lạnh lùng phân phó, sau đó phất tay áo rời đi.

“Vâng! Vương gia!” Lúc Thành Đức có chút khó hiểu, Vương gia có ý gì? Chưa từng thấy Vương gia mặt không chế như vậy. Hôm qua, lúc cứu Phượng tiểu thư đã dẫn đi dẫn lại, nhất định phải chữa khỏi cho nàng, thậm chí còn dùng đầu trên cổ tới để uy hiếp thái y, ngay cả phòng ngủ ở Ly Nguyệt Hiên chưa bao giờ có nữ quyến đến gần cũng để lại cho Phượng tiểu thư. Sau đó, Vương gia cả đêm đi xử lý chuyện ám sát của Phượng tiểu thư, khi đó, Lý Thành Đức cho là, Vương gia chắc đã bắt đầu công nhận vị hôn thê được sắp xếp từ nhỏ này.

Vương gia vừa mới từ bên ngoài trở lại phủ, cả đêm không chợp mắt, còn chưa kịp thay quần áo liền đi thẳng tới Ly Nguyệt Hiên, chẳng lẽ không phải vì tới xem Phượng tiểu thư có khỏe mạnh hay không sao? Nhưng hôm nay, Vương gia còn chưa nói với Phượng tiểu thư hai câu liền tức giận rời đi, như vậy không phải vì thích nên tâm tình mấy mất không chế sao, ngay cả Lý Thành Đức hầu hạ bên cạnh Hiên Viên Triệt hai mươi năm cũng chưa từng thấy qua, thậm chí hắn còn không hiểu rõ ý tứ thật sự trong lòng Vương gia của mình.

Nhưng thôi, lời của chủ tử vĩnh viễn là đúng, Lý Thành Đức cũng không tiện nói gì nữa, hắn lập tức xoay người hành lễ với Phượng Vô Song, rồi báo nha hoàn trong vương phủ đến hầu hạ Phượng Vô Song thay quần áo chải đầu.

Ai ngờ, Lý Thành Đức vừa xoay người, liền nhìn thấy một tiểu tử anh tuấn đã mặc xong quần áo chỉnh tề đứng trước mặt hắn, nói: “Lý quản gia, làm phiền ngài!”

Lúc này Lý Thành Đức mới kịp phản ứng lại, tiểu tử trước mặt chính là Phượng nhị tiểu thư mới vừa rồi còn nằm trên giường.

“Dạ dạ dạ! Phượng tiểu thư bên này, mời!” Lý Thành Đức vung cánh tay, hơi khom người xuống, nghiêng đón Phượng Vô Song đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 18: Quân lâm như ngọc

ở nơi vùng đất mà bốn nước lớn không tham gia vào bất kỳ chuyện gì, ác bá hoành hành, dân chúng lầm than, duy chỉ có một tòa thành thần bí ở trung tâm, bốn phía có trọng binh canh giữ, tường thành hùng vĩ màu xanh, cửa thành cao lớn màu đỏ, xung quanh ở giữa có các tòa kiến trúc khác, tạo nên một cảm giác nghiêm trang và tráng lệ. Chỉ thấy trên cao cửa thành treo một bảng hiệu bằng gỗ màu đen, khắc ba chữ金字 thật to: Long Hồ Môn.

Ở trong hậu viện Long Hồ Môn, nơi này là chỗ luyện công dành riêng cho Thị vệ trưởng Mặc Vũ.

Mặc Vũ đang luyện võ trong hậu viện, từng chiêu từng thức sắc bén ngoan tuyệt, gió lạnh nổi lên bốn phía, giống như muốn giết người trong vô hình. Đột nhiên tùy tùng thiếp thân của Mặc Vũ nói có việc gấp muốn bẩm báo, Mặc Vũ không thể không dừng lại.

“Mặc Vũ đại nhân, sát thủ phái đi ám sát Phượng nhị tiểu thư đã trở lại, bọn họ... Không thành công, hơn nữa...” Hạ nhân dè dặt bẩm báo, chỉ sợ không cẩn thận, liền bị kiếm trong tay Mặc Vũ đại nhân tiến đến không chút lưu tình.

Mặc Vũ, thị vệ trưởng Long Hồ Môn, thiếp thân thị vệ của Môn chủ, Môn chủ Long Hồ Môn là nhân vật cực kỳ lớn – thần long đứng đầu không thấy đuôi, cho nên, mọi chuyện hàng ngày trong Long Hồ Môn đều do Mặc Vũ đại nhân xử lý. Ở Long Hồ Môn, địa vị của Mặc Vũ đại nhân chỉ thấp hơn Môn chủ, có thể nói địa vị dưới một người trên vạn người, hơn nữa, hắn cũng chỉ nghe mệnh lệnh của Môn chủ.

“Hơn nữa cái gì?” Mặc Vũ lạnh giọng nói.

“Bọn họ đều điên rồi!” Thân thể hạ nhân này không tự chủ run lên, trong lời nói của Mặc Vũ đại nhân mang theo băng lạnh, ép tới khiến hắn không dám ngẩng đầu lên.

“Điên rồi? Đường đường là sát thủ của Long Hồ Môn lại bị một tiểu cô nương dọa cho điên, thật là buồn cười, mang ta đi xem sao!” Mặc Vũ lạnh giọng nói, trong mắt có chút nghi ngờ và kinh ngạc.

“Vâng, đại nhân!” Ngay sau đó tùy tùng dẫn Mặc Vũ rời đi.

Đoàn người Mặc Vũ đến phòng ở của ba tên sát thủ kia, còn chưa đến gần bọn họ, từ xa đã nghe thấy tiếng bọn họ kêu gào, nhưng lại không cách nào

phân biệt được trong miệng bọn họ kêu cái gì, hiển nhiên, những thứ này không phải bị bọn họ khống chế,

Thậm chí còn có một người bắt đầu hát một bài hát kỳ quái, âm điệu lúc cao lúc thấp, nhưng lại không nghe rõ họ hát cái gì, chẳng lẽ, bọn họ thật sự điên rồi sao? Xem ra, lời tùy tùng bẩm báo là thật, sự rằng thần chí của bọn họ không được tỉnh táo.

Mặc Vũ nhú mày, đôi mắt mang theo ý lạnh thật sâu, hẳn ra hiệu cho tùy tùng đã vắng cửa phòng của bọn họ. Đợi Mặc Vũ đi vào nhìn liền phát hiện, ba người sát thủ kia không chỉ đầu óc không tỉnh táo, ngay cả thân thể của bọn họ cũng đều xanh tím, thật giống như bị người nào đó bầu vèo.

Ngay cả ánh mắt của bọn họ cũng ngẩn ngơ, cho dù bọn họ có kêu thế nào, bọn họ cũng không phản ứng chút nào, mà cứ nhìn thẳng về phía trước, trong miệng còn la hét những lời mà người khác nghe không hiểu.

“Xảy ra chuyện gì, mời đại phu đến xem sao?” Mặc Vũ lạnh giọng hỏi người bên cạnh.

“Hồi đại nhân, đã mời đại phu đến xem, nhưng đại phu của Chấn Phưởng không chẩn ra được cái gì.” Tùy tùng cẩn thận trả lời.

Chấn Phưởng, một phần của Long Hồ Môn, chủ yếu là để chữa trị vết thương cho sát thủ của Long Hồ Môn, nhưng cũng sẵn sàng phục vụ khắp mọi nơi, một mặt có thể làm ra tiền, mặt khác cũng để đại phu của Chấn Phưởng rèn luyện y thuật. Bởi vì tổ chức sát thủ là nghề đặc thù, bệnh nhân mà đại phu của Chấn Phưởng tiếp nhận vốn chỉ có vết thương đao kiếm và một ít bệnh cực kỳ nguy hiểm. Mấy năm qua, những đại phu này trải qua rèn luyện y thuật thực tế, sớm đã bị huấn luyện phải vô cùng tỉ mỉ. Hôm nay, lại có thể khiến bọn họ không cách nào chẩn đoán ra bệnh, đây cũng là điều khiến Mặc Vũ cực kỳ kinh ngạc, xem ra chuyện này không thể khinh thường.

“Điều tra xem vì sao bọn họ biến thành như vậy?” Mặc Vũ trầm mặc một hồi, sau đó trầm giọng hỏi.

“Hồi đại nhân, đã điều tra, ba người bọn họ bị phải đi ám sát Phượng Vô Song, sau khi trở về liền biến hành bộ dạng này. Trải qua điều tra của Cáp Đường Phi, trên đường đi bọn họ không bị bất kỳ thế lực nào khác đánh lén. Cho nên tạm thời còn chưa tra được tại sao bọn họ lại biến thành như vậy.” Sau khi nhận được tin tức, lập tức chạy tới Cáp Đường Phi chuyên phụ trách điều tra tin tức của Long Hồ Môn, sau đó lập tức đi bẩm báo.

“Một đám phế vật!” Mặc Vũ lạnh lùng nói, sau đó xoay người rời đi, để lại một đám người Long Hồ Môn.

Tình huống như vậy thật sự quá mức kỳ lạ, ngay cả Cáp Đường Phi cũng không tra ra được tin tức gì, mặc dù thực lực của ba sát thủ này không đứng nhất trong Long Hồ Môn, nhưng để đối phó với một tiểu cô nương thì dư sức. Còn nữa, bọn họ ở trên đường, không bị người khác tập kích, ngoài trừ Phượng Vô Song còn có trợ thủ của hắn, nhưng một thiên kim tiểu thư yếu đuối làm sao có thể lấy một địch ba, chính ba sát thủ khỏe mạnh thành bộ dạng như vậy, ngay cả đại phu của Chấn Phưởng y thuật cao minh cũng không tìm ra được nguyên nhân, chẳng lẽ, thân phận của Phượng nhị tiểu thư này ---

Không được, tình huống này nhất định phải nhanh bẩm báo cho Môn chủ, tuyệt không thể bởi vì một người sai lầm mà làm trễ nải kế hoạch của Môn chủ, nếu không, Mặc Vũ hẳn còn tư cách gì để sống bên cạnh Môn chủ.

Mặc Vũ vội vàng vừa dùng kính công vừa đổi ngựa ngày đêm lên đường, rốt cuộc hai ngày sau cũng tới nơi ở của Môn chủ, nơi này, là địa phương mà đám người trong Long Hồ Môn không biết, có lẽ ngay cả dân chúng và quốc chủ của bốn nước cũng chưa chắc đã biết, nhưng đối với Mặc Vũ mà nói, là nơi rất quan trọng với Mặc Vũ hắn.

“Chuyện gì mà khẩn trương vậy!”

Một giọng nói trong trẻo truyền vào trong tai Mặc Vũ, trong lòng Mặc Vũ có chút kinh ngạc, hơn nửa tháng không gặp, sợ là công lực của chủ tử lại tăng lên không ít. Hiện tại hắn ở cách phòng ngủ của chủ tử ít nhất ba dặm đường, nhưng chủ lại có thể tùy ý truyền âm đến gần dặm như vậy, không chỉ có thể truyền âm ngàn dặm, mà còn có thể nhìn mây dặm, công lực cao thâm như vậy, trong lòng Mặc Vũ không khỏi càng thêm ngưỡng mộ chủ tử.

Đợi Mặc Vũ đi tới thư phòng của Quân Lâm Ngọc, đã thấy Quân Lâm Ngọc đang cầm bút viết cái gì đó, Quân Lâm Ngọc mặc áo măng bào màu xanh lơ, ông tay áo dùng kim tuyến thêu rồng vân, đai lưng bên hông màu đỏ thẫm, trên có treo ngọc bội màu trắng, khí chất tao nhã, khí độ bức người, thân thể cường tráng, cả người lộ ra phong thái cao quý, làm cho người ta cảm thấy không thể chạm mà chỉ có thể nhìn ngắm.

“Chủ tử, sợ rằng Phượng tiểu thư có bất!” Mặc Vũ khom người xuống, hai tay ôn quyền, một mực cung kính nói với Quân Lâm Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 19: Phát hiện quan trọng

“Nói!”

Chỉ một từ đơn giản, nhưng lại khiến màng nhĩ của Mặc Vũ sinh đau, Mặc Vũ đành phải lặng lẽ cúi đầu thấp hơn.

“Vâng, chủ tử, ba tên sát thủ được phái đi ám sát Phụng tiểu thư, đều thần trí mơ hồ, không rõ nguyên nhân, nhưng theo thuộc hạ thấy, bệnh trạng của bọn họ giống tương tự như con não loạn mười lăm năm trước... Thuộc hạ không thể nào đoán được, nên đặc biệt đến xin chủ tử định đoạt!” Mặc Vũ đè nén tâm tình phức tạp trong lòng, khẽ nói. Trong giọng điệu của hắn dường như có chút sợ hãi và lo lắng, rốt cuộc là não loạn cái gì, sao lại có thể khiến cho Thị vệ trưởng của Long Hồ Môn sợ hãi như vậy.

“Không rõ nguyên nhân? Ám sát?” Hai câu hỏi, Quân Lâm Ngọc làm như không nghe được trọng điểm trong lời nói của Mặc Vũ, hắn trực tiếp bỏ qua đoạn não loạn mà Mặc Vũ nói, nhưng lại lạnh giọng hỏi hai vấn đề trước đó.

Mặc Vũ lập tức quỳ gối xuống, bình tĩnh nói: “Thuộc hạ vô năng, xin chủ tử trách phạt!”

“Tự đi chịu phạt!” Quân Lâm Ngọc vẫn ngồi trên bàn viết cái gì đó như cũ, ngay cả ánh mắt của không nhìn xuống, lạnh lùng nói.

Mặc Vũ im hơi lặng tiếng rồi đi, lời của chủ tử chính là thánh chỉ, hắn không thể không làm theo, huống hồ chuyện này là hắn không xử lý tốt, còn chưa điều tra được nguyên nhân, hắn thậm chí còn liều mạng nói ra lời không nên nói, cho dù bất kỳ người nào cũng không dám nhắc tới con ác mộng đó với chủ tử. Hôm nay, Mặc Vũ còn chưa điều tra rõ, cũng chỉ dám bám bảo tình huống mà hắn dự đoán với Quân Lâm Ngọc, Quân Lâm Ngọc không hạ lệnh xử phạt hắn, trong lòng Mặc Vũ không khỏi cảm kích.

Không người nào biết, lúc này trong lòng Quân Lâm Ngọc đang nổi sóng, trận não loạn kia! Hừ, hắn nhất định sẽ tiêu diệt toàn bộ những gì còn sót lại, hắn muốn báo thù. Đột nhiên, trên tờ giấy có một vết mực, từ từ tản ra, nhuộm khắp tờ giấy, giống như phảng phất hơi thở khát máu và tử vong.

Bên trong Vô Song các cửa phủ Thừa tướng, Hồng Liên và Bích Hà đang bôi thuốc cho Phụng Vô Song, hai người bọn họ nhìn vết thương trên vai tiểu thư, ánh mắt không khỏi đỏ lên: “Tiểu thư, những người đó thật đáng chết, nếu nô tỳ gặp lại bọn họ, nhất định phải báo thù cho Tiểu thư!”

Phụng Vô Song dùng một tay khác không bị thương vỗ vỗ lên tay của các nàng, cười ha ha nói: “Không thể lỗ mãng, chúng ta không thể liều mạng với bọn họ, các người xem, không phải Tiểu thư ta đây không sao rồi sao!”

Phụng Vô Song bình tĩnh giống như người bị thương không phải là nàng, nhưng kể từ sau khi uống thuốc mà sư phụ Bạch Vô Thường của nàng cho, độc trong người đã bị loại bỏ đến mức không còn một chút, vết thương nơi bả vai chẳng qua chỉ là bị thương ngoài da mà thôi. Nhưng Hồng Liên và Bích Hà hàng ngày đều muốn bôi thuốc cho nàng, còn nói nếu để lại sẹo sẽ rất khó coi, trong lòng Phụng Vô Song ám áp, đã lâu rồi nàng không được người khác quan tâm như vậy, vì vậy Phụng Vô Song liền tùy ý các nàng.

Nghĩ cũng thật buồn cười, nàng bị thương nặng như thế, nhưng phụ thân của nàng chẳng những không tới thăm nàng, mà thậm chí ngay cả phái người tới hỏi thăm cũng không có, phụ thân lạnh nhạt như thế, bây giờ thật sự rất buồn cười.

Cũng may Phụng Vô Song đã sớm thấy rõ tình hình thực tế trong phủ này, đối với những người quan hệ như có như không đó cũng không quá mức để ý. Hôm nay, càng khiến Phụng Vô Song hiểu rõ một đạo lý, chỉ khi mình trở nên cường đại, mới có thể bảo vệ mình và những người bên cạnh.

Những ngày qua, Phụng Vô Song nhớ lại trận ám sát kia, nhớ tới lúc cuối tên sát thủ kia nói nàng trúng ‘thất nhật đoạn hồn’, theo nghĩa trên mặt chữ chính là nếu trong bảy ngày không có giải dược nhất định sẽ phải chết. Nhưng, sư phụ cho nàng một viên thuốc, sau khi uống độc trong thân thể đã hoàn toàn được giải hết, như vậy sư phụ Bạch Vô Thường của nàng nhất định là một kỳ nhân, có y thuật hết sức cao minh.

Lúc gần đi, sư phụ ném cho nàng một quyển sách thuốc, cũng là thu hoạch không nhỏ, Phụng Vô Song âm thầm quyết định, nhất định phải dốc lòng học tập y thuật, không muốn làm cho sư phụ của mình mất thể diện!

“Bạch Vô Thường?” Mấy ngày nay Phụng Vô Song luôn nhắc đi nhắc lại cái tên này trong lòng, liều mạng tìm kiếm trong trí nhớ của nguyên chủ, nhưng lại không có bất kỳ tin tức gì hết, Bích Hà và Hồng Liên cũng không biết lai lịch của người này, Phụng Vô Song không khỏi có chút phiền muộn, cái thế giới này tin tức lưu thông không được nhanh nhạy, không giống như xã hội hiện đại, có internet, có baidu, ai cũng có thể trở thành Bách Hiểu Sinh(1).

1. Bách Hiểu Sinh: Năm xưa Bách Hiểu Sinh viết Bình Khí Phổ lưu truyền giang hồ

A, có, Bách Hiểu Sinh! Trong lòng Phụng Vô Song chợt có một chủ ý, nếu nơi này không có Bách Hiểu Sinh, như vậy nàng sẽ làm một Bách Hiểu Sinh, có lẽ điều này có thể trở thành một việc kiếm ra tiền.

Phụng Vô Song nói là làm, từ ngân lượng kiếm được ở trong Bách Hoa Lâu lần trước, lấy ra một chút, để cho Hồng Liên đi mua một chút quần áo để làm cho ba người bọn họ, sau đó, nàng gọi hai người đến bên cạnh.

“Bích Hà, Hồng Liên, hôm nay Tiểu thư ta muốn đi làm một chuyện đại sự, hai người các người muốn tiếp tục ở lại trong phủ làm nha hoàn, hay muốn đi theo ta ra ngoài phủ làm việc? Ta tôn trọng lựa chọn của các người!” Phụng Vô Song nghiêm túc nói, đây là chuyện nghiêm túc hơn bất kỳ chuyện gì.

“Tiểu thư, chúng nô tỳ muốn ở cùng một chỗ với Tiểu thư, Tiểu thư làm gì, chúng nô tỳ làm sẽ làm cái đó!” Bích Hà và Hồng Liên trăm miệng một lời nói, trên mặt của các nàng nghiêm trọng giống như nếu như Phụng Vô Song không mang theo các nàng đi, các nàng liền sẽ không bỏ qua.

“Được! Như vậy nhất định phải giữ bí mật cho ta, cho dù thế nào cũng không được để lộ!” Về mặt Phụng Vô Song cực kỳ nghiêm túc, bởi vì chuyện tương lai nàng muốn làm, dù sao trong thời đại này, người thường cũng không thể nào tiếp nhận được, nhưng hôm nay người nàng có thể tin tưởng chỉ có Bích Hà và Hồng Liên.

“Vâng! Tiểu thư! Chúng nô tỳ nhất định sẽ giữ bí mật!” Bích Hà và Hồng Liên rồi rít tỏ rõ quyết tâm và trung thành.

## Chương 20: Nuôi dưỡng nam hài

Giờ mọ ngày hôm sau, Phụng Vô Song liền dẫn Bích Hà và Hồng Liên rời khỏi phủ, chỉ thấy Phụng Vô Song mặc một bộ trường bào màu xanh, bởi vì Phụng Vô Song bây giờ vẫn chưa có thói quen mặc quần áo quá phức tạp của người xưa, bộ trường bào này đã bị nàng sửa lại, đơn giản hào phóng, không có chút dư thừa, chẳng qua là dùng vải là bố mà những gia đình bình thường hay dùng, cũng không quá nổi bật, đứng trong đám đông cũng không quá nổi bật, nhưng lại vô cùng thoải mái. Mái tóc đen được buộc cao, tay cầm quạt giấy, quả nhiên đáng điệu tuấn tú giống như thư sinh.

“Tiểu thư thật đẹp, đi ra ngoài, nhất định sẽ mê đảo thiếu nữ khắp kinh thành!” Bích Hà thấy Phụng Vô Song hài lòng, trên mặt không khỏi vui vẻ, nàng ấy vừa nói, vừa sửa lại cổ áo cho Phụng Vô Song.

“Ngu ngốc! Không phải là tiểu thư, phải gọi là Công tử!” Hồng Liên cười đùa nói, có thể đi ra ngoài cùng tiểu thư, không biết các nàng vui vẻ thế nào đâu.

“Đúng đúng! Công tử của chúng ta anh tuấn, nếu người ta là nữ hài tử, nhất định sẽ thích Công tử!” Tâm tình của Bích Hà rất tốt, thậm chí còn cười đùa.

“Người đó, đừng quên bây giờ cũng là nam nhân! Người là thư đồng của Công tử đó!” Hồng Liên trêu ghẹo nói, ba nữ tử đều cảm thấy vui vẻ.

“Ngoan, hào hảo đi theo Công tử ta, sáng mai Công tử ta sẽ thu hai người các người!” Tâm tình của Phụng Vô Song cũng rất tốt, đã lâu rồi chưa được vui vẻ như vậy, liền treo ghẹo các nàng.

“Ghét, Công tử thật là xấu!” Bích Hà và Hồng Liên làm hộ thẹn thùng, nhưng đáng vẻ lại hết sức tinh nghịch.

“Diễn không tề! Ha ha, được rồi, nói chuyện đứng đắn đi, các người phải nhớ kỹ, tên của ta là Phong Hoa, đừng lỡ miệng, người gọi ta Phong Hoa công tử trước xem!” Lúc này Phụng Vô Song mới nghiêm túc, dặn dò các nàng.

“Vâng! Phong Hoa công tử!” Bích Hà và Hồng Liên trầm miệng một lời nói.

Sau đó, nhóm ba người các nàng ngồi xe ngựa đi đến thành tây, Phụng Vô Song nghe nói nơi đó đang tiến hành một cuộc đấu giá, bán đấu giá một tầu lâu buôn bán lỗ vốn, nhưng Phụng Vô Song lại cảm thấy rất hứng thú, nàng không giống như người bình thường cho là tầu lâu lỗ vốn, nhất định không thể mua, nếu mua sẽ thua thiệt. Ngược lại, Phụng Vô Song đi chuyến này chính là muốn mua tầu lâu này.

Phụng Vô Song đang ngồi trong xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, chợt, ngoài xe ngựa truyền đến tiếng ồn ào, Phụng Vô Song vuốt vuốt mi tâm, đôi mắt đẹp mở ra, không kiên nhẫn hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì, sao lại ồn ào như vậy!”

“Hồi Công tử, là một nam hài đang bán thân chôn cha!” Bích Hà vén rèm cửa sổ, xem xét bên ngoài rồi trả lời.

Hồng Liên vén một rèm cửa sổ khác, nhìn hồi lâu, trong lời nói thàng theo chút thương tiếc: “Hắn thật đáng thương, nhìn không giống như hài tử nhà nghèo, làm sao lại bán mình chôn cha?”

Phụng Vô Song không lên tiếng, vẫn nhắm mắt dưỡng thần như cũ, nhưng xung quanh thân nàng dần hiện lên một chút ý lạnh, làm cho người ta không dám đến gần, cho đến khi người bên ngoài càng ngày càng ảm ỉ, lúc này Phụng Vô Song mới mở hai mắt, lạnh giọng nói: “Đi xuống xem một chút!”

Còn chưa đợi Phụng Vô Song đến gần, chỉ nghe thấy tiếng tiểu nam hài nức nở: “Vị thúc thúc này, van cầu các ngài giúp ta một chút, ta sẽ làm trâu làm ngựa cho các ngài, chỉ cần các ngài có thể cho ta chút bạc lo hậu sự cho cha! Van cầu các ngài...”

Tiểu nam hài mở miệng cầu xin, cũng không khiến Phụng Vô Song có nhiều thương xót cũng như đồng tình, từ khi lên ba tuổi, nàng đã bị ném đến tổ chức ám sát để tiến hành huấn luyện sát thủ, ở trong môi trường giày vò và khó khăn nên đã sớm huấn luyện Phụng Vô Song trở nên lãnh huyết vô tình.

“Làm trâu làm ngựa, làm nam đồng của ta thì sao, ha ha ha ha ha!” Chợt nghe thấy tiếng của một lão nam nhân thô lỗ, nhất thời trong đám người bắt đầu cười ha ha, nuôi nam đồng, ở thời đại này, tất cả mọi người đều hiểu lòng lẫn nhau mà không nói ra lời, nhất là ở trong những đại gia đình. Nhưng lão nhân tự cho là người có chút tư cách kia, sau khi chơi chán vũ nữ thanh lâu, liền tìm đến một chút đồ chơi mới.

Phụng Vô Song chen vào trong đám người, nàng nhìn thấy một tiểu hài tử xấp xỉ tuổi nàng quỳ trên mặt đất, bộ dạng vô cùng đẹp, chỉ tiếc bên cạnh bày một tấm bảng bán mình chôn cha, chữ viết ngược lại rất chính tề nắn nót, vô cùng có lực. Thoạt nhìn là biết tiểu nam hài này từng được nuôi dạy rất tốt, đứng trước mắt hắn là một nam nhân chừng bốn mươi hai tuổi, ánh mắt bi ối nhìn chằm chằm nam hài, giống như bất kỳ lúc nào cũng muốn nuốt nam hài kia vào trong miệng.

Đây là lần đầu tiên nàng tới đây mà bắt gặp chuyện bán thân trần trụi như vậy, Phụng Vô Song bắt đầu nói thầm trong lòng, nếu nam hài này cự tuyệt lão nam nhân đó, như vậy nàng nhất định sẽ giúp tiểu nam hài này. Nhưng nếu tiểu nam hài này đáp ứng, vậy thì nàng sẽ không cần phải cứu, Phụng Vô Song không phải người cứu thế, sẽ không đi cứu bất kỳ kẻ nào. Vì vậy, nên nàng chỉ lặng lẽ chờ tiểu nam hài kia trả lời.



## Chương 21: Thu phục lòng người

“Không, ta chỉ làm nô, không thể làm chuyện bán thiu như vậy, cha của ta cũng sẽ không đồng ý!” Tiểu nam hài đột nhiên lùi về phía sau hai bước, hai tay che ngực, trong đôi mắt mang theo vẻ chán ghét.

Lúc này Phụng Vô Song mới hài lòng gật đầu một cái, mới vừa rồi ở trong đám người biết được tiểu nam hài này tên là Vu Tường, là tiểu thiếu gia của một bộ phùng ở thành tây, xuất thân từ nhà thương nhân, mặc dù địa vị không cao, nhưng hắn rất thông minh, mười tuổi liền quản lý việc buôn bán của gia đình. Nhưng gần đây chuyện buôn bán của gia đình hắn liên tục bị người khác hãm hại chèn ép, trong nhà bạo loạn, chỉ còn lại một tiểu nam đinh vira mới mười ba tuổi là Vu Tường này.

Xem ra, mình không nhìn nhầm hắn, nếu như vậy dĩ nhiên Phụng Vô Song sẽ đưa tay ra giúp hắn, Phụng Vô Song làm vậy là có lý do của mình. Ở nơi chưa quen biết cuộc sống này, chuyện quan trọng chính là thu mua lòng người. Mà cho dù người gia nhập tạm thời, người chưa cùng sinh cùng tử, vậy mới yên tâm. Phụng Vô Song quyết định, nếu nam hài này không có nhà để về, vậy thì nàng có thể cho hắn một mái nhà, nếu hắn thông minh, như vậy nàng sẽ cho hắn đất để phát triển.

Đại thúc cả người tràn đầy thổ tục, mắt thấy bị tiểu tử cực tuyệt, liền tức giận: “Tiểu tử thôi, đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, có tin ta vứt tro cốt của cha người đi không!” Dứt lời, liền khom người làm bộ muốn lấy bình tro cốt bên cạnh Vu Tường.

Đám người bỗng nhiên xôn xao, đối với mọi người ở nơi này tro cốt còn quan trọng hơn tính mạng, bọn họ cho là chỉ cần chôn tro cốt của người thân đã chết đi thật sâu mới tốt, lúc đó người thân nhất định sẽ trở về bên cạnh bọn họ. Ai cũng biết hành động của vị đại thúc này không đáng tôn kính chút nào. Nhưng lại không có một ai ra mặt vì Vu Tường, lại chỉ vây quanh xem náo nhiệt.

Môi anh đào của Phụng Vô Song cong lên, nàng cười lạnh, ngón tay đang kẹp thứ gì đó, một giây tiếp theo liền nghe thấy tiếng đại thúc kia “a” một tiếng thật to.

“Kẻ nào! Đi ra cho ta, lại dám đánh lên tiểu gia ta!” Đại thúc nhìn xung quanh, hắn giận đến giậm chân.

“Tiểu tử, đi theo ta, đây là năm mươi lượng bạc, đủ để an bài hậu sự cho cha người!” Phụng Vô Song không nhìn vị đại thúc bị ỏi kia, nàng đi tới, khom lưng đưa năm nén bạc cho tiểu nam hài.

“Vị ca ca này, cảm ơn người, chỉ cần mười lượng bạc là đủ, còn lại trả cho người!” Vu Tường lấy ra một nén bạc, bạc thừa hắn để nguyên trả lại cho Phụng Vô Song.

“Tốt! Vậy có thể đi theo ta đúng không!” Hành động của Vu Tường làm cho Phụng Vô Song có chút kinh ngạc, sau khi trong nhà gặp phải biến cố như vậy, người còn có thể duy trì cao thượng như vậy cũng rất ít thấy. Nhưng ngay sau đó trong lòng Phụng Vô Song lại thông suốt, đây mới chính là người nàng xem trọng, không phải sao?

Còn chưa chờ Vu Tường trả lời, đối thoại của bọn họ liền bị đại thúc bị ỏi kia cắt đứt.

“Thì ra là tiểu tử thú nhà người đánh lên ta! Còn muốn đi, không có cửa đâu!” Đại thúc bị ỏi bắt được vai trái lần trước bị thương của Phụng Vô Song, Phụng Vô Song không khỏi phi nhỏ mắng hắn trong lòng, a, đau chết lão nương rồi!

“Người muốn thế nào?” Phụng Vô Song bình tĩnh ung dung tránh bàn tay bán thiu của hắn, trong lòng âm thầm mắng chửi, xem ra phải vứt cái áo này đi rồi, mặc dù có chút lãng phí, nhưng cũng không còn cách nào khác!

“Tiểu tử thú nhà người đã cứu hắn, vậy thì hai người các người cùng làm nam đồng của gia đi!” Đại thúc bị ỏi thấy quần áo Phụng Vô Song mặc, đoán chắc hắn cũng không phải đứa nhỏ trong gia đình có thân phận địa vị gì, nhìn dáng dấp cũng không tệ, tạm thời cũng có thể thu thêm. Nếu không, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho người đánh lên hắn đơn giản như vậy!

“Người nằm mơ, Vu Tường, chúng ta đi!” Phụng Vô Song cầm lấy tay Vu Tường, xoay người rồi đi, đám đông tự động tránh sang hai bên nhường đường cho bọn họ, có lẽ mọi người bị khí thế vừa rồi của Phụng Vô Song làm cho khiếp sợ. Tiểu hài tử thoạt nhìn chừng mười tuổi, nhưng ít nhất còn tốt bụng hơn đám người lớn bọn hắn.

“Người dám đi, người không sợ cha ta sẽ giết cả nhà người sao? Cha ta chính là phủ doãn đại nhân của Kinh thành!” Thì ra đại thúc bị ỏi điều võ dương oai phách lối như vậy là do dựa vào phụ thân làm quan trọng triều.

“Chờ cha người giết cả nhà ta rồi hãy nói!” Phụng Vô Song không quay đầu nhìn hắn, chỉ lưu lại một câu nói. Thì ra là con trai của phủ doãn, thảo nào có thể công khai mua nam đồng mà dân chúng không dám ra mặt ngăn cản, thật là quan lớn dè dặt chết người! Phụng Vô Song lắc đầu một cái, nàng vô tình hoặc cố ý để lộ lệnh bài phi thủy đeo bên hông, có lúc gia thế bối cảnh thật sự có chỗ dùng, mặc dù Phụng Vô Song rất khinh thường gia thế bối



cảnh này.

Quả nhiên, đám người lại xôn xao.

“Hắn đeo lệnh bài chữ Phượng! Khó trách lại lớn tiếng đối nghịch với phủ doãn đại nhân như vậy!”

“Đúng vậy, hắn là người của phủ Thừa tướng! Không biết là vị thiếu gia nào?”

“Từ khi nào phủ Thừa tướng lại có thêm một tiểu thiếu gia vậy, thật là kỳ lạ!”

“Aiii, hắn thật đẹp nha, nếu người ta có thể gả cho hắn, thì thật là tốt!”

....

Nhiều loại lời bàn tán, Phượng Vô Song nghe thấy trong lòng không khỏi buồn nôn, xem ra nàng giả trang nam nhân rất thành công, không có bất kỳ ai phát hiện được, còn có nữ tử vọng tưởng muốn gả cho hắn. Bích Hà và Hồng Liên nghe thấy, trong lòng không khỏi run lên, quả nhiên người nhiều chuyện thật là đáng sợ!

Lệnh bài của Phượng Vô Song tạo nên một cơn sóng lớn, cũng thành công ngăn cản đại thúc bí ổi nhà phủ doãn gì đó!

Có lẽ Phượng Vô Song vĩnh viễn không biết, lúc này trong lòng Vu Tường chấn động đến mức nào, chưa bao giờ có người bảo vệ hắn như vậy, cho dù là người cha hắn thương nhất cũng chưa từng. Chỉ đơn thuần là vì cứu hắn chứ không phải nhìn trộm khuôn mặt xinh đẹp của hắn. Đúng vậy! Từ nhỏ Vu Tường đã bị khuôn mặt xinh đẹp giống như thiếu nữ này làm cho khô sở rất nhiều, giờ khắc này, Vu Tường liền quyết định cam tâm tình nguyện đi theo Phượng Vô Song cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 22: Mua được tử lâu

“Người tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?” Phượng Vô Song dẫn nam hài lên xe ngựa của nàng, điềm đàm hỏi.

“Vu Tường, mười ba tuổi!” Nam hài yên lặng nhìn Phượng Vô Song, không có chút khiếp sợ nào, đôi mắt long lanh, trông rất đẹp mắt: “Ca ca là người của phủ Thừa tướng sao?” Dĩ nhiên Vu Tường không bỏ qua lời bàn tán vừa rồi của đám người.

Phượng Vô Song khẽ cười, Vu Tường chợt cảm thấy ánh mắt trời ủa vào trong lòng mình, ảm áp mà yên lặng. Ngay sau đó, Phượng Vô Song chỉnh lại dây cột tóc, mái tóc đen dài bung ra, nhanh chóng bay bay trước mặt Vu Tường. Hắn lại là một nữ tử!

Phượng Vô Song cười một tiếng nói: “Ta tên là Phượng Vô Song!”

“Người là Nhị tiểu thư của phủ Thừa tướng, người thật đẹp!” Dứt lời, Vu Tường ngược ngừng cúi đầu xuống. Ngược lại trong lòng Phượng Vô Song cảm thấy ảm áp, quả nhiên là nàng không nhìn nhầm người. Thường ngày, dù là người nào nghe thấy tên của nàng, không phải là khinh bỉ thì chính là chán ghét, ai bảo nàng có khuôn mặt xấu xí đâu. Nhưng thật không ngờ Vu Tường này lại khen nàng đẹp! Dù nói gì thì Phượng Vô Song cũng chỉ là nữ hài tử, làm có nữ hài tử nào không thích nghe người ta khen mình đẹp, dĩ nhiên Phượng Vô Song cũng không ngoại lệ.

“Không tệ! Nói như vậy, người nguyện ý đi theo ta sao?” Phượng Vô Song nhẹ giọng hỏi, nếu hắn không muốn, dĩ nhiên nàng cũng sẽ không miễn cưỡng. Hôm nay, Phượng Vô Song can chính là người can tâm tình nguyện trung thành với nàng.

“Đại ân đại đức của Tiểu thư, cho dù phải chết Vu Tường cũng sẽ báo đáp, chờ sau khi lo xong hậu sự cho cha, Vu Tường nhất định sẽ theo Phượng tiểu thư cả đời! Xin tiểu thư thu nhận!” Vu Tường quỳ xuống đất, giống như nếu Phượng Vô Song không đáp ứng hắn, hắn sẽ quỳ mãi như thế.

“Đứng lên! Nếu muốn đi theo ta, thì không thể tùy ý quỳ! Nhớ dưới gối nam nhi có hoàng kim!” Phượng Vô Song nghiêm túc nói, nàng không phải là ai của hắn, không có tư cách tiếp nhận quỳ lạy của hắn!

“Cám ơn Tiểu thư!” Vu Tường đứng lên, hai tay ôm quyền, có lẽ đây chính là phương thức biểu đạt lòng thành kính nhất của một thiếu niên.

“Theo Bích Hà và Hồng Liên gọi ta là Công tử đi, ở bên ngoài dùng thân phận nữ nhi không tiện. Nhớ tên của ta là Phong Hoa!” Phượng Vô Song dặn dò, sau đó gọi Bích Hà tới búi lại tóc cho nàng, lại khôi phục thành bộ dạng Công tử tuấn tú.

“Vâng, Công tử!”

Nếu như nói Vu Tường chỉ vì báo ân mà đi theo Phong Hoa công tử, như vậy hắn nhất định phải đi theo Phong Hoa công tử cả đời, dù sao cũng không ngờ được thiếu niên dùng tên giả là Phong Hoa này, ngày sau sẽ khiến cho toàn bộ đại lục nổi lên sóng gió cực lớn.

Một nhóm bốn người Phụng Vô Song, đi tới một từ lâu đồ nát ở thành tây, nơi này đang tiến hành đấu giá bán từ lâu, sau khi Phụng Vô Song nghe nói, liền để cho Bích Hà chuẩn bị sẵn.

Bởi vì, từ lâu đồ ở bên ngoài kinh thành, trước cửa có một con sông lớn, nơi này ngoại trừ người tới du sơn ngoạn thủy và một ít người vào xem, sau khi trải qua một năm, cuối cùng từ lâu này cũng không kinh doanh được nữa, lão bản không thể làm gì khác hơn là phải bán đấu giá.

Nhưng, đấu giá cũng không được thuận lợi, tất cả mọi người đều không ngu, đối với một từ lâu buôn bán lỗ vốn nhiều năm, cũng không có người cảm thấy hứng thú. Vì vậy, buổi đấu giá được tiến hành có chút trầm lắng, đa số người đến chỉ muốn xem náo nhiệt, còn người thật sự đến tham gia đấu giá lại rất ít.

Giá khởi điểm mười lượng bạc, thấp đến mức đáng thương, phải biết rằng Bách Hoa lâu trong thành ít nhất phải hơn một ngàn lượng mới có thể mua, còn chưa bao gồm bàn ghế và đồ trang trí. Mà lúc này có lẽ lão bản từ lâu đã quá mức thất vọng nên đã bán đấu giá toàn bộ, nói cách khác lên giá mười hai lượng bạc là có thể mua được cả từ lâu và bàn ghế gia cụ, thật sự là quá có lời.

“Giá khởi điểm mười lượng bạc, mỗi lần ra giá tăng năm lượng bạc! Bắt đầu đấu giá!” Chương quỹ cảm thấy gở hết lớn.

“Mười năm lượng!” Một nam tử ít tuổi giọng bâng.

“Hai mươi lượng!” Một người khác xấp xỉ khiêu khích nhìn nam tử kia.

Phụng Vô Song là ai, năng chính là cao thủ đấu giá, dĩ nhiên có thể hình thấu hai nam tử này đang so tài trong bóng tối, có lẽ họ vốn dĩ cũng không thật sự muốn mua, nam nhân tranh giành, chỉ có hai nguyên nhân: Thứ nhất là mặt mũi, thứ hai là nữ nhân. Hai người bọn họ hẳn là vì nữ nhân, có thể nhìn ra được, nữ tử được coi là thanh tú đi bên cạnh người nam tử từ trước.

Như vậy, Phụng Vô Song sẽ chỉ ngồi xem cuộc vui là được, đợi bọn họ chán chơi chán, nàng sẽ đánh phủ đầu khiến cho bọn họ không kịp trở tay! Được rồi, Phụng Vô Song lúc nào cũng xấu bụng như vậy!

Phụng Vô Song không hề để ý hình tượng vừa cắn hạt dưa vừa nói chuyện phiếm cùng Vu Tường, nữ nhân nào không thích bàn tán.

Bên kia còn đang không ngừng ra giá, quả nhiên, người đấu giá từ đầu đến cuối chính là hai gã nam tử!

“Năm mươi lượng!”

“Sáu mươi lượng!”

“Bảy mươi lượng!”

“Tám mươi năm lượng!”

Giá càng ngày càng cao, số càng ngày càng lớn, mắt thấy buổi đấu giá bắt đầu náo nhiệt, chương quỹ phụng trách đấu giá không khởi thờ phào nhẹ nhõm, mặc dù tám mươi năm lượng chỉ như muối bỏ bể, nhưng dù sao cũng cao hơn số bọn họ dự đoán rất nhiều, dĩ nhiên bọn họ cũng hài lòng!

Phụng Vô Song bình tĩnh giống như chuyện không liên quan đến mình, mãi đến khi Vu Tường nói: “Công tử, chúng ta nên ra tay!”

Phụng Vô Song hài lòng gật đầu, không nghĩ tới Vu Tường thật sự không phải là tiểu thiếu gia ngu ngốc “hai tay cầm giấy trắng ngắm trời xanh”, hẳn rất thông minh, có thể nhìn ra được suy nghĩ và ý tưởng của Phụng Vô Song, Phụng Vô Song cảm thấy rất vui mừng, gỗ mục cũng có thể điều khắc!

Chỉ thấy một giọng nói mạch lạc truyền đến trong đám người: “Một trăm lượng.”

Người vây xem rối rít nghị luận, trên mặt đại đa số người đều là vẻ giễu cợt, người này thật ngu ngốc, bỏ ra một trăm lượng bạc để mua một từ lâu rách nát!

Ngay cả hai gã nam tử vừa mới tranh cãi không nghỉ cũng kinh ngạc nhìn Phụng Vô Song, dĩ nhiên bọn họ không ngờ được rằng sẽ có người thứ ba tới làm “bọ ngựa rình ve, chim sẻ trực sẵn”!

Chương quỹ cũng có chút sững sốt, hẳn nhìn chằm chằm Phụng Vô Song, ăn mặc bình thường, trong miệng vẫn còn hạt dưa, khí chất hoàn toàn không có, chắc hẳn là không phải gia đình lớn! Ngay sau đó không chút suy nghĩ nói: “Đưa nhỏ nhà nào, đừng tới quấy rối, đứng ở bên cạnh người nha chơi đi!”

“Mở to mắt của nhà ngươi ra nhìn một chút, người nào là tiểu hài tử! Ngươi dám đuổi Công tử nhà ta đi!” Vu Tường vừa nghe thấy người khác miệt thị Phụng Vô Song, hẳn liền quát to.

“Còn chưa cập quan, không phải hài tử thì là gì, tiểu hài tử có bạc sao?” Miệng chương quỹ cũng không tha người.

“Bốp!” một tiếng, chỉ thấy Vu Tường dùng tay phải ném mười nén bạc lớn đến trước mặt Chương quỹ, hơn nữa hắn còn cố ý cầm kiếm trong tay trái đặt ở trên bàn trước mặt Chương quỹ, đây về uy hiếp!

“Thành gia!” Vu Tường không kiêng nể mà đây khí phách nói!

Phượng Vô Song buồn cười nhìn hành động của Vu Tường, làm thế nào nàng cũng không ngờ được tiểu thiếu gia nho nhã yếu đuối lại có mặt uy vũ khí phách như thế này!

“Được được được! Thành giao!” Chương quý thấy thế, không thể làm gì khác hơn là trực tiếp lấy ra khế thư.

Bọn họ một tay giao tiền, một tay giao giấy tờ, vui vẻ thành giao. Được rồi, người vui vẻ chỉ có Phượng Vô Song bọn họ, thật ra Chương quý không vui chút nào, hẳn chưa bị hù dọa chết đã là không tệ rồi!

Đám người rời đi, đám người Phượng Vô Song ở lại từ lâu bàn bạc.

“Tiểu Tường Từ, lúc nào thì ngươi biết võ công, sao ta lại không biết?” Phượng Vô Song cười hỏi.

“Công tử, có thể đừng gọi ta là Tiểu Tường Từ hay không, nghe giống như thái giám vậy, ta rất bình thường!” Vu Tường nói xong, trên mặt còn mang theo chút màu đỏ.

“Làm ơn, Tiểu Tường Từ, trọng điểm ở phía sau!”

“Đừng gọi ta là Tiểu Tường Từ!”

“Muội muội nhà ngươi!”

“Công tử, ta không có muội muội!”

“Orz, ta hỏi làm sao ngươi biết võ công!”

“Võ công? Ta không biết!”

“Cái gì? Vậy thanh kiếm kia là sao?”

“À, đó là di vật cha ta để lại cho ta!”

...

Phượng Vô Song thổ huyết, ngã xuống đất không dậy nổi!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiếu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 23: Khuynh quốc khuynh thành

Kể từ sau khi mua Vọng Giang lâu, Phượng Vô Song liền ngày ngày nghĩ cách cải thiện tình trạng kinh doanh của Vọng Giang lâu, bằng trí nhớ của kiếp trước, nếu như mình môn làm đại sự ở thế giới này, trong tay không có tiền là không được, nhưng kiếp trước Phượng Vô Song chỉ là một sát thủ, không am hiểu kinh doanh buôn bán, phải làm sao bây giờ đây? Cũng may Vu Tường sinh ra trong gia đình thương nhân, có thể giúp một tay.

Phượng Vô Song ngồi trong khuê phòng, hai tay chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài trời đang mưa phùn, tâm trạng thật là nhẹ nhàng thoải mái, nhưng bây giờ cũng không có tâm tình ngâm thơ, nàng chỉ cảm thấy một chữ: Phiền.

Hồng Liên và Bích Hà ngồi ở cửa nói chuyện phiếm, hi hi ha ha cắn hạt dưa, thỉnh thoảng còn náo loạn một phen. Phượng Vô Song nhìn, nếu hai tiểu nha đầu này sống trong xã hội hiện đại, sợ rằng vẫn còn làm nũng bên người cha mẹ, đã gặp qua bộ dạng trong sáng của các nàng, thật khó tưởng tượng trước đây không lâu các nàng còn có thể đứng ra bảo vệ nàng, không sợ sống chết. Kể từ sau lần ám sát đó, trong lòng Phượng Vô Song đã sớm coi các nàng là tỷ muội tốt vào sinh ra tử với mình, không khác gì tỷ muội ruột thịt. Nghĩ đến tỷ muội ruột thịt, trong lòng Phượng Vô Song cảm thấy có chút đau, không nghĩ tới cho dù là kiếp trước hay kiếp này, người thân của nàng đều là người hại nàng thâm nhất.

Nàng sẽ không khuất phục, nếu ông trời càng muốn chơi nàng như vậy, nàng lại càng phải làm chuyện kinh thiên động địa hơn, nếu cho nàng cơ hội lần thứ hai, nàng sẽ phải số thật đặc sắc, đối tốt với nàng, đối không tốt với nàng, sau này nàng đều sẽ hoàn trả gấp bội, Phượng Vô Song thầm hạ quyết tâm trong lòng.

“Hong Liên, Bích Hà, chúng ta đi ra ngoài một chút đi.” Phượng Vô Song đột nhiên đứng lên, nói với hai tiểu nha đầu.

“Tiểu thư, bên ngoài còn đang mưa.” Hồng Liên nói.

“Đúng vậy, trời mưa thế này chúng ta đi ra ngoài làm gì vậy.” Bích Hà cũng lên tiếng nói.

“Đi ra ngoài tìm linh cảm” Phụng Vô Song trả lời.

“Linh cảm là cái gì, có thể ăn sao?” Hồng Liên ngây ngốc hỏi.

“Ngươi đó, thật là ngốc.” Phụng Vô Song cười mắng Hồng Liên một chút, sau đó nói tiếp: “Đi thôi, đi đến Đồng Hồ đi.”

Hồng Liên và Bích Hà cũng không ngăn cản nữa, vì vậy Phụng Vô Song mặc nam trang, cùng đi ra cửa.

Đồng Hồ không xa, từ cửa tây ra khỏi thành hơn trăm dặm, bởi vì trời mưa nên hồ không có nhiều người.

Phụng Vô Song vừa đi vừa nhìn mặt hồ, nhớ tới trước kia cũng thường xuyên cùng hắn đến bờ hồ, mặc dù bởi vì thân phận sát thủ, bọn họ cũng không quá mức thân mật, thậm chí cũng không nói chuyện nhiều, nhưng mỗi lần cùng hắn đi dạo quanh hồ, nàng cũng cảm thấy đó là thời gian hạnh phúc nhất. Phụng Vô Song lại cảm thấy trái tim nàng bắt đầu đau, thậm chí nàng còn cảm thấy hồi hận khi đến nơi này.

Đang nghĩ muốn rời đi, một tiếng đàn du dương truyền đến, tiếng đàn thanh nhã vui vẻ truyền vào lỗ tai, nghe một chút lại khiến cho Phụng Vô Song cảm thấy cả người nhẹ nhõm, buồn bực vừa rồi cũng biến mất không còn.

“Giai nhân phụng bác, xinh đẹp mà không phụ thuộc.

Cười một tiếng nghiêng thành, cười một tiếng nghiêng nước.

Họ không biết khuynh thành và khuynh quốc?

Giai nhân tiếp tục khó khăn!”

....

Tiếng hát tuyệt vời nhẹ nhàng truyền đến từ mặt hồ, Phụng Vô Song nghe đến ngây dại, giờ nàng mới hiểu được cái gì gọi là tiếng ngân lượng quanh xà nhà ba ngày không dứt, nàng giống như đang nhìn thấy một tiên nữ nhảy múa trên mặt hồ. Đây là nữ tử như thế nào, có thể có tiếng hát như vậy, nếu là người sinh ở thời hiện tại, sau này còn có thể trở thành thiên vương thiên hậu, trong lòng Phụng Vô Song thở dài nói.

Càng nghe Phụng Vô Song càng thêm tán thưởng, rất muốn nhìn một chút xem người đang hát có bộ dạng như thế nào. Kiếp trước, tuy Phụng Vô Song chưa bao giờ theo đuổi hay ngó ngang gì tới thiên vương thiên hậu kia, bởi vì nàng came thấy bọn họ không có gì đặc biệt, hát cũng không hoàn hảo. Nhưng hôm nay thật sự không tầm thường, dưới tình huống không có hiệu ứng sân khấu và âm thanh điện tử, lại có thể hát tự nhiên như vậy, nàng đã tin sách cô trước kia không có quá mức khoa trương.

Nàng kéo Hồng Liên và Bích Hà đi dọc theo bờ hồ đến nơi có tiếng hát kia, hai tiểu nha đầu cũng nghe đến mức say mê.

Đi một chút liền nhìn thấy một chiếc thuyền đậu bên hồ, trang trí rất trang nhã, Phụng Vô Song vừa nghe tiếng hát, vừa tìm xem bị thần tiên tỷ tỷ nào đang cất tiếng hát, đột nhiên tiếng hát ngừng lại, thay vào đó là tiếng cười ồn ào, vì vậy Phụng Vô Song càng muốn đi tới xem rốt cuộc là có chuyện gì.

Chiếc thuyền dừng ở bên bờ, một người thư sinh trẻ tuổi giằng co với đám gia đình, người đứng sau đám gia đình rõ ràng là một Công tử phú quý, bên cạnh còn có một người đội mũ lạp, bởi vì che mặt nên không nhìn thấy rõ bao nhiêu tuổi, Công tử phú quý lớn tiếng nói: “Ta nói tên tiểu tử nghèo kiết xác như ngươi ở đâu ra, bản công tử muốn tìm Yên Yên tiểu thư thì mặc kệ gì tới ngươi, nếu không tránh đường trách bản công tử không khách khí!”

“Yên Yên nói không tiếp khách, các ngươi trở về đi!” Thư sinh kia lẳng lặng nói.

“Hôm nay Bản công tử đặc biệt tới mời Yên Yên tiểu thư đến phủ ta làm khách, dạo chơi mấy ngày, ngươi nói không gặp cũng không tiếp khách, chưa có nơi nào trong kinh thành không nể mặt ta như vậy!” Quý công tử hung hăng nói.

“Các ngươi còn ngăn người ra đó làm gì? Còn không ném tên tiểu tử nghèo kiết xác này xuống hồ cho ta, làm mất nhã hứng ở bản công tử.”

Mấy tên gia đình nghe Quý công tử ra lệnh, liền đồng loạt đi lên, đưa tay vác thư sinh kia giống như con gà.

Thư sinh kia hô to: “Dưới chân thiên tử, các ngươi còn có vương pháp sập? Các ngươi coi mạng người như cỏ rác vậy!”

Lừa giận trong người Phụng Vô Song dâng lên, vừa muốn tiến lên đánh cho công tử kia một trận, Hồng Liên và Bích Hà vội vàng giữ nàng lại, Phụng Vô Song tức giận, nói: “Các ngươi không đi giúp đỡ, kéo ta lại làm gì?”

“Tiểu thư, người không được đi!” Hồng Liên vội vàng che miệng Phụng Vô Song, sợ hãi nói.

“Tại sao không được đi?” Phụng Vô Song tức giận nói.

“Người biết Công tử kia là ai không, hắn là Tăng Tùng nhị công tử của Tăng Quốc Đống!” Hồng Liên vội vàng giải thích.

“Tăng Quốc Đống là ai?” Phụng Vô Song không hiểu, hỏi.

“Tiểu thư, người thật sự không nhớ rõ sao? Tăng Quốc Đống là phủ doãn kinh thành, là người tâm phúc bên cạnh Hữu thừa tướng, Hữu thừa tướng chính là người được Thái tử sủng ái nhất, Nhị công tử này là Nhị thế tử nổi danh nhất kinh thành, ý vào quyền thế của cha mình mà không ai không dám chọc, Tăng Quốc Đống là người đối đầu với lão gia, ở trong triều thường đối địch với lão gia.” Bích Hà nói.

“Dừng tay!” Phụng Vô Song đang nghe Hồng Liên và Bích Hà kể rõ tình hình hiện tại, bên kia đột nhiên truyền đến tiếng của nữ tử.

Phụng Vô Song ngẩng đầu nhìn, một cô gái tuyệt sắc mặc quần áo màu xanh lục đi ra ngoài, dáng người thướt tha, khiến tâm trạng Phụng Vô Song có chút xao động.

Chỉ thấy mọi người bên bờ nhìn ngây người, những gia đình vác thư sinh kia giống như bị ma pháp làm cho không nhúc nhích được, thì ra cũng bị dung mạo xinh đẹp của thiếu nữ này hấp dẫn mà quên mất mình đang làm gì.

“Rốt cuộc Yên Yên tiểu thư cũng xuất hiện, nghe danh không bằng gặp mặt, quả nhiên dung mạo của Mộ Dung Yên Yên đẹp nhất thiên hạ!” Tăng Tùng cười nói.

“Tăng công tử, tiểu nữ chẳng qua chỉ là một nữ tử bần tiện nhỏ bé, bây giờ không cần người động binh, xin người thả Quách công tử đi.” Nàng kia nhẹ nhàng nói, hơi thở như lan, miệng như hoa đào, Tăng Tùng nghe thấy liền có chút mất hồn vía.

“Được, được, ta nhất định sẽ làm theo lời của Yên Yên tiểu thư, mau thả Quách công tử ra!” Tăng Tùng ra lệnh với đám người đối diện.

Nói nửa ngày, Tăng Tùng mới phát hiện gia đình nhà mình không động, hẩn nhìn lại, thì ra gia đình của hắn cũng đang nhìn chăm chăm Mộ Dung Yên Yên, Tăng Tùng tức giận đi lên đá vào móng mấy người: “Yên Yên tiểu thư mà các ngươi cũng dám nhìn, khinh nhờn mỹ nhân, có phải các ngươi không muốn sống nữa không?”

Lúc này, mấy gia đình mới định thần lại, hiểu được chủ nhân đang nổi giận, vì vậy bọn họ vội vàng để tên thư sinh kia xuống.

“Hôm nay bản công tử đã biệt tới mời Yên Yên công tử đến phủ ta làm khách, kính xin Yên Yên tiểu thư nể mặt một chút.” Tăng Tùng ngạo mạn nói.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 24: Gài tang vật hãm hại

“Từ trước đến giờ Yên Yên có một quy củ, Tăng công tử đã nghe qua chưa?” Mộ Dung Yên Yên khẽ nói.

“Sớm đã nghe thấy, từ trước đến nay Yên Yên tiểu thư chỉ gặp người ba tài, văn tài, võ tài và trí tài!” Tăng Tùng nói.

“Đương nhiên công tử chúng ta là văn võ toàn tài rồi, danh sư khắp kinh thành đều không ngớt lời khen ngợi Công tử chúng ta là kỳ tài trước nay chưa từng có!” Không đợi Tăng Tùng nói, những gia đình kia bắt đầu ríu rít nịnh bợ. Dĩ nhiên Tăng Tùng rất thích những lời nịnh bợ này, một bộ dạng dương dương tự đắc, hẩn vội vàng nói: “Mặc dù không đến nỗi nào, những cũng không phải sơ sơ!” Còn bắt chước người xưa nói đến không rõ ràng.

Phụng Vô Song ở bên cạnh buồn cười, con nhà giàu này rõ ràng dốt nát, mới vừa rồi còn xem thường thư sinh đứng bên cạnh, vậy mà bây giờ lại biến mình thành bộ dạng người đọc sách.

“Tốt lắm, vậy dựa theo quy củ nơi này, người hãy thử tài với mấy vị bằng hữu của ta, nếu có thể thắng được các nàng, thì Yên Yên sẽ theo người đi!” Mộ Dung Yên Yên cũng không nghe con nhà giàu này nói bậy, lúc này nói ra điều kiện.

“Xin Yên Yên tiểu thư nói, so tài cái gì?” Tăng Tùng hỏi.

“Không phải người vừa nói văn tài, võ tài và vận tài sao? Chúng ta so cái này, tổng cộng so ba lần, nếu người thắng hai ván thì là người thắng, nếu như ta thắng, vậy xin mời Công tử mang theo người của người rời khỏi nơi này.”

“Được, một lời đã định, nếu bản công tử thua, tuyệt đối sẽ không quấy rầy nữa, nếu như thắng, vậy thì phải mời Yên Yên tiểu thư đến phủ Thừa tướng rồi!” Tăng Tùng cũng không hàm hồ, bộ dạng nắm chắc phần thắng.

Hai bên giao hẹn phương thức và quy tắc tỷ thí xong, mỗi bên xuất ra một người, có thể là một người, trước tiên tiến hành đấu văn, tiếp đó là đấu vận, cuối cùng là đấu võ. Thứ tự tỷ thí là do Mộ Dung Yên Yên định, bởi vì theo suy tính, nàng ta nắm chắc phần thắng ở ván đấu văn và đấu võ, chỉ cần thắng hai ván, liền không cần đấu trí, cho nên khi nàng nói ra thứ tự này, không nghĩ tới Tăng Tùng không có bất kỳ dị nghị gì.

Thời điểm hai bên chuẩn bị, Phụng Vô Song nhân cơ hội hỏi Hồng Liên: “Hồng Liên, đấu văn và đấu võ thì ta biết, nhưng đấu vận là cái gì?”

Hồng Liên cười nói: “Chính là đấu vận thế, Mộ Dung Yên Yên này nô tài đã từng nghe qua, nàng là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, rất thích thuyền bên hồ này, còn nghe nói nàng lập ra một tấm bảng hiệu, chỉ cần là người văn tài, võ tài hoặc có vận thế, chỉ cần thông qua khảo hạch của nàng, liền có thể trở

thành khách của nàng.”

Cái này cũng thật đặc biệt, văn tài võ tài cũng không quá hiếm lạ, nhưng vận mệnh không phải nói nắm là có thể nắm được, cho dù nàng đã từng gặp nhiều người trên thế giới cũng chưa từng nghe nói qua loại nặng lực nắm được vận khí này, Phụng Vô Song nghe lời của Hồng Liên nói, trầm nghĩ trong lòng.

Đang suy nghĩ, bên hồ đã bắt đầu trận tỷ thí thư pháp, bên Mộ Dung Yên Yên là người thư sinh vừa lúc này, bên Tăng Tùng là một lão đầu tử mà hán gọi là Văn Khúc Tinh, lão đầu tử kia có bộ râu cá trê, rất thích thú gật gù đắc ý đi tới.

Hai cái bàn đã bày ra, người gọi là Quách Phục thư sinh đã bắt đầu viết ở đó, mà bên này lão đầu tử cũng bắt đầu vung bút kể chuyện.

Một lúc sau, người của hai bên giống như đã viết xong, những người bên cạnh vội vàng treo hai bức tranh chữ lên, mọi người thấy lão đầu viết rất mượt mà, nhiều vẻ phóng khoáng, mặc dù Phụng Vô Song không phải là nhân sĩ chuyên nghiệp, cũng có thể nhìn ra bức tranh chữ này quả là thượng phẩm.

Thời điểm nhìn thư sinh kia viết chữ, người xung quanh đều không ngừng phát ra vẻ thán phục, chữ viết thẳng thắn, dùng bút lớn, giống như một con rồng đang nằm sắp trên giấy, vốn là tác phẩm thư pháp, lại làm cho người ta thấy được một con rồng nằm trên mây, thật là thần kỳ.

Tăng Tùng còn chưa hiểu gì, sau khi người đội mũ lạp ghé sát vào tai hán nói mấy câu, mặt hán liền lập tức thay đổi, xoay người đá lão đầu tử kia một cước, lão đầu tử đáng thương, ngã trên mặt đất, rên rĩ.

Mộ Dung Yên Yên cười, nói: “Tăng công tử, chúng ta không cần phải tranh cãi về kết quả đấu văn chứ?”

Sắc mặt Tăng Tùng thay đổi rất nhiều màu sắc, từ trắng chuyển sang đỏ, từ đỏ lại biến thành trắng, thật là buồn cười. Sắc mặt hán lạnh lẽo, nói: “Dĩ nhiên là chữ của Quách Phục không tệ, nhưng không ngờ được đường đường là mỹ nhân đệ nhất kinh thành lại dùng phương thức hạ lưu như vậy để hãm hại người của ta!”

“Người nói cái gì! Lại dám vấy bẩn Mộ Dung tiểu thư!” Quách Phục nghe lời này, thật sự rất tức giận, người này lại dám vấy bẩn nữ thần của hán!

“Hừ, một thư sinh bé nhỏ như ngươi có tư cách gì nói chuyện với thiếu gia! Mọi người hãy nhìn tờ giấy mà Văn Khúc Tinh tiên sinh vừa mới viết một chút, rồi lại nhìn mặt sau của tờ giấy mà thư sinh nghèo viết!” Tăng Tùng khinh miệt cười một tiếng, làm cho người ta cực kỳ khó chịu.

Mọi người đều hiểu kỳ, rồi rít đi tới, không ngờ, chỉ thấy chữ viết trên tờ giấy của Văn Khúc Tinh đang dần biến mất, không ít nơi còn thiếu nét bút. Mà trên mặt sau tờ giấy của Quách Phục có giấu một bức rồng nằm trên mây.

Vì vậy, mọi người bắt đầu bàn tán âm ỉ.

“Khó trách sao bút pháp của Văn Khúc Tinh tiên sinh lại có vẻ lớn như vậy, thật không nhìn thì không viết, vừa nhìn liền giật mình mà!”

“Đúng vậy, nhất định là mực và giấy mà Văn Khúc Tinh tiên sinh vừa dùng có vấn đề, đây rõ ràng là bị hãm hại!”

“Hơn nữa, còn nói, chữ viết của Quách Phục này làm sao có thể hiện ra con rồng nằm trên mây, thì ra là hán ăn gian!”

“Cắt, mỹ nhân đệ nhất kinh thành, cũng không có gì tốt!”

Đang lúc mọi người bàn tán âm ỉ, Phụng Vô Song tỉ mỉ quan sát người đội mũ đứng bên cạnh Tăng Tùng. Rất dễ nhận ra, đây hoàn toàn là chuyện gài tang vật giả họa, Tăng Tùng này chẳng qua chỉ là con nhà giàu dốt nát, phương pháp hãm hại cao minh như vậy, sợ là do người bên cạnh chỉ điểm. Phụng Vô Song cũng không bỏ qua hành động hán cúi đầu xuống nói thầm vào tai Tăng Tùng, nhưng tay hán lại làm chuyện mờ ám, có lẽ hành động nói thầm chỉ là để che mắt mọi người, nhưng nó lại không tránh được ánh mắt sắc bén của một sát thủ như Phụng Vô Song.

Ai bảo cái người đội mũ lạp đó thật sự quá chương mất, trời nóng bức như thế còn đội mũ lạp, thậm chí mũ lạp còn che đi khuôn mặt của hán, làm cho người khác không thể nào thấy rõ khuôn mặt thật của hán.

Phụng Vô Song đang suy nghĩ, đột nhiên bị một giọng nói trong trẻo cắt đứt mạch suy nghĩ.

“Chờ đã, mọi người đừng để vị Tăng thiếu gia này che mắt, ta không biết rõ vì sao trên tờ giấy của Văn Khúc Tinh tiên sinh lại xuất hiện vấn đề như vậy! Ta rất xin lỗi!” Về mặt Mộ Dung Yên Yên rất bình tĩnh tự nhiên, làm cho người ta không thể rời mắt: “Nếu mọi người không hài lòng với kết quả này, như vậy ta sẽ tỷ thí lại một lần nữa, vậy sẽ công bằng! Về phần phán xét, sẽ do mọi người quyết định!”

Bất luận là ở thế giới nào, mọi người đều nhân từ với mỹ nhân, cho dù bị gây khó dễ hay hãm hại, đều bị Mộ Dung Yên Yên dễ dàng hóa giải. Về mặt nàng ta tự nhiên hào phóng đúng mực, ngược lại làm Phụng Vô Song cách đó không xa phải nhìn bằng con mắt khác.

“Bích Hà, người đi về trước, nói Vu Tường điều tra người đội mũ lạp kia một chút!” Phụng Vô Song khẽ nói.

“Vâng, Công tử!” Bích Hà nhận lệnh rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).



## Chương 25: Phong Hoa công tử

Trận so tài của Mộ Dung Yên Yên và Tăng Tùng, thậm chí còn kinh động đến thuyền của Đại học sĩ Văn Uyên các Ngụy Đình Tích, người này đứng đầu tứ đại học sĩ Văn Uyên các, vừa là thái phó của Thái tử, Hoàng tử và Công chúa, vì vậy, là người đức cao vọng trọng trong triều. Quan trọng hơn là, Ngụy Tích Đình là nguyên lão tam triều, dù phẩm cấp quan vị của hắn không cao nhưng nơi này rất coi trọng công đức của tổ tông với quốc gia, Ngụy Đình Tích tuyệt đối là một nhân vật cực kỳ quan trọng trong triều đình.

Ngụy đại học sĩ vừa xuất mã, hắn làm binh phẩm, mọi người đều không có dị nghị gì khác, dù sao Ngụy Đình Tích cũng là thái phó của Thái tử, tài văn chương tuyệt thế, hơn nữa hắn còn là người chính trực công chính, vậy nên hắn đảm nhiệm binh phẩm thật sự là quá thích hợp. Trên mặt Tăng Tùng treo một nụ cười không rõ, vô cùng dương dương tự đắc, chẳng lẽ, Ngụy đại học sĩ này có quan hệ gì đó với Tăng gia sao?

Ngụy Đình Tích tùy ý chỉ vào thuyền bè trên mặt hồ nói: “Lấy cảnh này làm đề, mỗi hai bị làm một bài thơ! Xem như tỷ thí văn tài.”

Quách Phục và Văn Khúc Tinh vội vàng đi đến bàn để giấy, mắt thấy đã qua thời gian uống cạn một chun trà, Văn Khúc Tinh viết xong đặt bút xuống trước, đang muốn nói chuyện, chợt Quách Phục ôm bụng, khom lưng đi xuống, trên trán hắn xuất hiện những giọt mồ hôi lớn nhỏ giống như hạt đậu lạnh, vẻ mặt thoát nhìn rất đau.

“Xin lỗi... Mộ Dung tiểu thư, ta có bệnh khó chữa, chỉ... sợ là không thể giúp tiểu thư hoàn thành tỷ thí!” Quách Phục chịu đau, khó khăn nói.

Loại tình huống này, Mộ Dung Yên Yên chỉ đành phái người đưa Quách Phục xuống, nhưng trong mắt người khác, chuyện không phải đơn giản như vậy.

“Chẳng lẽ bên cạnh Mộ Dung tiểu thư không có người, muốn dùng loại thủ đoạn này để tranh thủ đồng tình! Xem ra mỹ nhân đệ nhất Bắc Thần quốc ta, hôm nay sẽ phải thuộc về Tăng Tùng ta rồi, ha ha ha ha!” Tăng Tùng mở miệng nói ra những lời vô lễ nhằm công kích Mộ Dung Yên Yên, hắn cười rất cuồng vọng tự đại. Mọi người đều cho là lần này Mộ Dung Yên Yên nhất định sẽ thua, nàng ta nhất định sẽ bị Tăng Tùng mang về.

Bởi vì tất cả mọi người hiểu, mỹ nhân đệ nhất thiên hạ không phải là tài nữ đệ nhất thiên hạ, Mộ Dung Yên Yên chẳng qua chỉ xinh đẹp mà thôi, mỗi lần tỷ thí, đều không tự mình xuất chiến, mà người bên cạnh thay nàng ta xuất chiến, Quách Phục chính là một tài tử dưới chướng của nàng ta. Dần dần, tất cả mọi người đều cho rằng Mộ Dung Yên Yên chỉ là mỹ nữ có vẻ bề ngoài xinh đẹp! Hiện tại Quách Phục bởi vì bị bệnh, chắc chắn Mộ Dung Yên Yên sẽ gặp khó khăn.

“Khoan đã, Công tử nhà ta thay Mộ Dung tiểu thư xuất chiến, Ngụy đại nhân, người xem, bài thơ này của Công tử nhà ta thế nào?” Hồng Liên dâng tờ giấy tuyên thành đưa cho Ngụy Đình Tích.

Mọi người đều nhìn thấy, trong mắt Ngụy Đình Tích thoáng hiện một chút kinh ngạc, chẳng lẽ vị Công tử không biết tên kia lại viết tốt hơn Văn Khúc Tinh tiên sinh sao? Nếu không, sao Ngụy đại học sĩ đại danh鼎鼎 lại có vẻ mặt như vậy, phải biết Văn Khúc Tinh này là tiên sinh nổi tiếng nhất thành tây, trong số học sinh lão dạy cũng trên một trăm tú tài, gia đình dân chúng tầm thường đều muốn cho con cái của mình trở thành học sinh của Văn Khúc Tinh tiên sinh.

Ngụy Đình Tích không nói gì, chỉ sai người treo thơ của hai người ở chung một chỗ, mời mọi người bỏ phiếu, cho thấy hắn công bằng công chính. Nhưng không ai biết hắn đang nghĩ gì trong lòng, từ khi nào trong kinh thành xuất hiện một tài tử như vậy, hắn chưa từng nghe nói qua, nếu có thể thu thanh niên này vào dưới chướng của mình, tương lai nhất định sẽ có rất nhiều đất dụng võ. Nghĩ như vậy, ánh mắt Ngụy Đình Tích không tự chủ được nhìn về phía Hồng Liên, nhưng lại không nhìn thấy bất kỳ người nào.

Chỉ thấy trên tờ giấy tuyên thành làm Ngụy đại học sĩ kinh ngạc viết một vài thơ như này:

Thuyền động hồ quang điểm điểm thu,

Tham khán niên thiếu tín thuyền lưu.

Vô đoan cách thủy phao liên tử,

Điều bị nhân trí bán nhật tu.

Câu thơ thanh nhã mà yêu kiều, không chỉ biểu đạt tình cảnh, mà còn gọi lên nỗi nhớ của mọi người đối với thiếu nam thiếu nữ thời kỳ u mê. Có lẽ chính Phượng Vô Song cũng không nghĩ tới, bài thơ này bị người có tâm quá mức để ý, trở thành ca dao tùy ý ở phố lớn ngõ nhỏ, đến nỗi khi mọi người nhắc tới tác giả của bài thơ này, không ngớt lời khen ngợi, nhất là những thiếu nữ trẻ tuổi, các nàng thẹn thùng hát bài ca dao này, dùng nó để tưởng tượng Phong Hoa công tử đang đứng trước mặt, thậm chí còn có nữ hài tử to gan thề, không phải Phong Hoa công tử thì không lấy chồng!

Không còn nghĩ ngợi gì nữa, cuộc tỷ thí này, Mộ Dung Yên Yên giành chiến thắng.

“Xin hỏi Công tử nhà người ở đâu, có thể giới thiệu cho chúng ta một chút không?” Mộ Dung Yên Yên vui vẻ hỏi Hồng Liên, mới vừa rồi cũng không nhìn thấy bên cạnh Hồng Liên có người khác, Mộ Dung Yên Yên rất tò mò với vị Công tử đã âm thầm trợ giúp nàng ta, Ngụy Đình Tích cũng tò mò hỏi.

“Thật ngại quá, Công tử nhà ta không tiện! Xin thứ lỗi!” Hồng Liên hơi khom người, trầm tĩnh nói.

“Như vậy... vậy ta có thể biết tên của Công tử không? Ngày sau nhất định sẽ hậu tạ Công tử!” Mộ Dung Yên Yên có chút thất vọng, thu hồi ánh mắt, hỏi.

“Công tử nhà ta tên là Phong Hoa!”

Đây chính là lần đầu tiên danh hiệu Phong Hoa công tử xuất hiện trước mặt mọi người, ai có thể ngờ tới nhiều năm sau, cái danh hiệu Phong Hoa công tử này lại vang danh thiên hạ, trở thành nhân vật được mọi người vô cùng ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 26: Quỷ y kỳ tài

Mộ Dung Yên Yên vô cùng cảm ơn vị Phong Hoa công tử kia, một lòng muốn làm quen với hắn, vậy mà Phong Hoa công tử lại ẩn thân vào đám đông không hề lộ diện.

Mộ Dung Yên Yên thầm nghĩ: trước mắt đã thắng một vấn, chỉ cần thắng võ, như vậy, nàng liền thắng chắc, cũng sẽ không bị tên kia mang đi. Nói tiếp, Mộ Dung Yên Yên tuyệt đối không nghĩ tới, trong đám nhà giàu, Tăng Tùng vốn không phải là người mưu lược gì, chẳng lẽ trước kia hắn đều giả bộ sao? Mộ Dung Yên Yên lại nhìn đến chỗ Tăng Tùng, phát hiện phía sau hắn có một người đội mũ lạp rất là kỳ quái.

“Chẳng lẽ là người này, hắn chỉ điểm ở phía sau Tăng Tùng, cho nên Tăng Tùng mới phá được huyền thuật của nàng, thiếu chút nữa cản lại nàng một cái, xem ra đây chính là một vị cao nhân.”

Lúc này Tăng Tùng gọi đến một đại hán cường tráng giống như con bò, đứng ở giữa sân, nói với Mộ Dung Yên Yên: “Yên Yên cô nương, các người để cho người nào ra sân đấu võ đây? Nếu như đội lạt nữa không ra, có thể coi là nhận thua cuộc.”

“Ta tới!” Nam tử Thanh Túc đứng bên cạnh Mộ Dung Yên Yên ưỡn ngực tiến lên ứng chiến.

Mộ Dung yên yên nhíu mày, Thanh Túc này mặc dù văn tài xuất chúng, kiến thức bất phàm, nhưng dù sao cũng chỉ là thư sinh yếu đuối, nếu hắn đi lên ứng chiến không khác nào tự lao đầu vào lửa, đáng tiếc thân thể hiện tại không tiện, nếu không nàng ta thừa sức ứng phó với mấy người này.

Quả nhiên Thanh Túc vừa mới tiến lên, liền bị đại hán đối diện kia xách lên giống như một con gà.

Tăng Tùng ở bên cạnh vỗ tay cười to, nói: “Yên Yên cô nương, nếu như bên các người do tên tiểu tử chân yếu tay mềm này ra sân, vậy coi như các người thua.”

Trong lòng Mộ Dung Yên Yên trầm xuống, đang muốn tự mình ra sân, bên cạnh chợt truyền đến một tiếng nói: “Yên Yên cô nương, tại hạ Phụng Nhát đến muộn, chờ đánh xong trận này, ta tự phạt ba chén!”

“Phụng Nhát? Là nhân vật nào? Sao mình chưa từng nghe nói qua?” Mộ Dung Yên Yên suy nghĩ trong lòng, chỉ thấy một tiểu công tử đi tới, trong lòng không ngừng nghĩ xem đã quen biết vị cổ nhân này ở đâu, sao mình lại không nhớ rõ. Đang muốn lên tiếng hỏi, lại cảm giác thấy đối phương nháy mắt với mình, nên vội vàng tiếp lời: “Phụng công tử tới thật đúng lúc, không muộn không muộn, vừa vặn.” Nhưng trong lòng vẫn âm thầm đánh trống, người lai lịch không rõ này xem ra là muốn giúp mình, nhưng nhìn bộ dạng gầy yếu của hắn, rõ ràng giống như tiểu hài tử chưa lớn, có thể đánh thắng được sao?

Người tới chính là Phụng Vô Song, nàng nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Mộ Dung Yên Yên, cảm thấy nàng ta có thể gặp phiền toái trong cuộc võ đấu này, vì vậy đã nhờ Hồng Liên và Bích Hà ngăn chặn, dứt khoát muốn ra mặt thay Mộ Dung Yên yên đánh trận này, nàng thầm nghĩ mình tên là Vô ong, liền dùng tên giả Phụng Nhát.

Tăng Tùng vốn định hô to hắn đã thắng, vừa nhìn thấy người tới còn gầy yếu hơn Quách Phục kia, thầm nghĩ, còn tưởng người tới có gì lợi hại, không ngờ là một kẻ thích tìm đường chết, đã như vậy, liền để cho các người thua khâm phục khâm phục, hỏi: “Yên Yên cô nương, người này sẽ tham gia võ đấu?”

Mộ Dung Yên Yên chần chờ một chút, sau đó nhìn Phụng Vô Song, thấy nàng mỉm cười với nàng ta, liền kiên định nói: “Đúng.”

Tăng Tùng nghe vậy lập tức nói: “Được, võ đấu bắt đầu, Vô trạng nguyên, nhớ chừa chút lực tay đừng giết chết người nợ kéo ta lại gặp phiền toái.”

“Vâng, Công tử.” Vô trạng nguyên đáp lời, sau đó nhìn về phía Phụng Vô Song.

Phụng Vô Song cũng quan sát người này, dựa vào năng lực sát thủ của mình, nàng đoán người này là người có năng lực, nhưng hành động lại chậm chạp, nhắc tới cũng kỳ quái, kể từ sau khi trải qua lần ám sát trước, nàng cảm thấy năng lực nhìn người của mình mạnh hơn.

Loại năng lực nhìn người này không giống như khi còn làm sát thủ, trước kia nàng luôn dựa vào nhìn nghiệm và quan sát hành động để biết xem năng lực

của người đó mạnh hay yếu, nhưng bây giờ nàng thậm chí còn nhìn thấy thân thể của người kia, giống như thấy gì đó trong lòng người, một vật biểu đạt cường độ năng lực của một người.

Kỳ lạ là cách nhìn người của nàng cũng hơn, kinh nghiệm trước kia hoặc nhiều hoặc ít còn có chút khác biệt, nhưng bây giờ lại có thể cảm nhận được trị số lực chiến đấu của hắn, trong lòng Phụng Vô Song không khỏi nghĩ, chẳng lẽ mình có được siêu năng lực? Nhưng cũng không tìm được bất kỳ đáp án phù hợp nào.

Đối với người thoát nhìn rất mạnh trước mặt này, nhưng ngọn lửa trong nội tâm hắn lại không mạnh như vậy, hoặc nói hắn chỉ là võ sĩ bình thường không có năng lực tu vi gì hết, Phụng Vô Song hoàn toàn nắm chắc phần thắng.

Người kia chậm rãi đi tới, mỗi bước đi đều phát ra tiếng nặng nề, giống như muốn làm mặt đất rung chuyển. Ngược lại, Phụng Vô Song đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích, trong lòng suy nghĩ: Người này thật đúng là có năng lực.

Mộ Dung Yên Yên nhìn Phụng Vô Song đứng yên không nhúc nhích, trong lòng lo lắng, suy nghĩ không biết Công tử này có thể chịu được một kích kia không? Hồng Liên bên cạnh càng lo lắng hơn, cũng nghĩ đến: Làm sao bây giờ đây, sao Công tử lại đi làm loại chuyện này!

Nam nhân kia chạy tới trước mặt Phụng Vô Song, hai tay nắm chặt thành quyền, nặng nề đánh về phía Phụng Vô Song, ánh mắt Phụng Vô Song đột nhiên tròn tròn, nhìn đúng thời cơ, thân thể tránh khỏi một kích của nam nhân kia, sau đó hai chân đạp hai cánh tay nam nhân kia một cái, mượn lực bay lên không, trong tay chọt lóe sáng. Tiếp đó Phụng Vô Song rơi xuống đất, cục diện thay đổi rất yên tĩnh rất yên tĩnh, bởi vì động tác hoàn thành rất nhanh, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng.

“Rầm rầm”, nam nhân kia ngã xuống đất, đám đông vây xem sợ ngây người, bọn họ còn chưa nhìn thấy rõ quá trình, nhưng bọn họ đều biết tiểu Công tử kia thắng, hơn nữa thắng rất nhanh, thậm chí không có người nào nhìn thấy nàng đánh nam nhân kia thế nào.

Trong lòng Mộ Dung Yên Yên vui mừng, nàng ta nhận ra là Phụng Vô Song sử dụng băng pháp ngân châm, đây chính là tuyệt kỹ của Quý y Bạch Vô Thường, chẳng lẽ tiểu Công tử này là ---

Mặc dù Quý y Bạch Vô Thường làm việc có quái, nhưng cũng được coi là một người chính phái, hơn nữa còn có quan hệ sâu xa với sư môn của mình, thì ra tiểu Công tử này là người mình.

Lúc này Mộ Dung Yên Yên mới an tâm, mọi người rối rít vây quanh ủng hộ Phụng Vô Song, tiểu Công tử yếu đuối như vậy lại có thể đánh bại Võ trạng nguyên được Dương kim Hoàng thượng ngự phong, đây không khỏi có chút bất ngờ. Đồng thời, dân chúng cũng rất thích xem náo nhiệt, dù sao Võ trạng nguyên này cũng là người của Tăng Tòng, hơn nữa một nhà Tăng Tòng hoành hành ngang ngược trong kinh thành, dân chúng càng thêm trầm trồ khen ngợi Phụng Nhất và Mộ Dung Yên Yên.

Ánh mắt Tăng Tòng đỏ lên, hung hăng đá Võ trạng nguyên một cái, thật là vô dụng, vốn tưởng rằng có thể đoạt Mộ Dung Yên Yên về nhà đùa bỡn một phen, hôm nay xem ra không những không thể ôm mỹ nhân mà ngược lại còn chọc vào phiền toái, Tăng Tòng làm sao lại không tức giận cho được.

Nhưng, không có ai nhìn thấy người thần bí đội mũ lập đầu nữa, sau khi nhìn thấy Phụng Vô Song ra tay, sắc mặt thay đổi đặc sắc. Đồng thời, Ngụy Đình Tích cũng nhìn về phía Phụng Vô Song như có nhiều điều suy nghĩ.

Tăng Tòng tức giận dẫn người của hắn rời đi, hắn nguyện thua cuộc, chút chuyện nhỏ này hắn làm được tốt, đám người chậm chậm tản đi, chỉ còn lại Phụng Vô Song, Hồng Liên và Mộ Dung Yên Yên.

“Tiểu Công tử, cảm ơn công tử đã giúp một tay, nếu không có công tử hỗ trợ, hôm nay sợ rằng...” Mộ Dung Yên Yên tự lo lắng cho mình. Nhưng mà, trong mắt Phụng Vô Song, lại có chút kỳ quái. Bộ dạng đáng thương như vậy, giống như là... Giống như là nàng ta giả bộ. Bởi vì, Phụng Vô Song rõ ràng nhìn thấy ánh mắt của nàng ta chọt hiện lên chút tàn nhẫn.

Mộ Dung Yên Yên này tuyệt đối không phải nữ tử yếu đuối tầm thường!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 27: Tứ đại công tử

“Công tử, người chính là Phong Hoa.” Mộ Dung Yên Yên khẽ cười nói, không phải là câu hỏi, mà là giọng khẳng định, nàng ta chắc chắn Phụng Nhất chính là Phong Hoa, đối với tiểu công tử hai lần giúp đỡ nàng ta này, Mộ Dung Yên Yên tràn đầy lòng biết ơn. Đồng thời, Mộ Dung Yên Yên cũng rất bội phục tiểu công tử này, ít tuổi như thế mà văn võ toàn tài, lại không kiêu không ngạo, là một nhân tài hiếm thấy.

“Ngày mai tới Vọng Giang lâu đi! Sẽ biết ta là ai!” Phụng Vô Song không nhanh không chậm nói, sau đó liền dẫn Hồng Liên tiêu sái rời đi.

Bên kia Vu Tường và Bích Hà vẫn còn đang chuẩn bị để khai trương tửu lâu, bọn họ bận rộn rất nhiều chuyện.

“Ngày mai ta nhất định sẽ đến cổ vũ!” Mộ Dung Yên Yên nhìn bóng lưng của bọn họ, mỉm cười nói. Thì ra mấy ngày trước đây, chính vị tiểu công tử này đã bỏ ra một trăm lượng bạc để mua Vọng Giang Lâu, tuổi còn nhỏ mà đã có khí phách như vậy, đúng là hiếm thấy!

Hạ nhân bên cạnh Mộ Dung Yên Yên không hiểu hỏi: “Tiểu thư, vì sao phải đáp ứng hắn, cho dù hắn giúp tiểu thư, đưa một ít bạc cảm tạ là được, công tử kia không đáng giá để tiểu thư người tự mình đến hỏi thăm! Nhưng người...”

“Không được tùy tiện tiết lộ thân phận của ta! Đi xuống và miệng!” Mộ Dung Yên Yên thay đổi nụ cười dịu dàng, xoay người quát lớn.

“Vâng, tiểu thư!” Hạ nhân tự đi nhận phạt, không dám phản kháng nài.

Vọng Giang lâu náo nhiệt trong buổi khai trương, đây vốn là lầu không được mọi người coi trọng, hôm nay lại khiến dân chúng khắp kinh thành vây xem, thậm chí còn có một số quan viên triều đình, tỷ như Đại học sĩ Văn Uyên các Ngụy Đình Tích.

Nguyên nhân là, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Mộ Dung Yên Yên sẽ hiến một điệu múa trong buổi lễ khai trương. Đây tuyệt đối là chuyện làm cho dân chúng vô cùng hưng phấn, nhất là đông đảo nam tử quyền thế. Không chỉ có thể biết được khuôn mặt thật của mỹ nhân, còn có thể thấy mỹ nhân nhảy múa, ai mà không mong muốn?

Những ngày qua Phụng Vô Song tự tay trang trí lầu, mục đích đầu tiên của nàng chính là thị giác của khách thượng lưu, kết hợp trang trí hiện đại và phong cách cổ kính của Trung Quốc, tạo ra một lầu đặc biệt cực kỳ phù hợp với thẩm mỹ của dân chúng Bắc Thần quốc.

Thay đổi đại sảnh tầm thường của lầu, ở lầu một Phụng Vô Song dựng lên một sân khấu nhỏ cao hơn mặt đất của đại sảnh, xung quanh bốn phía xếp bàn ghế, bàn ghế không nhiều, so ra thì ít hơn gần một nửa so với các lầu khác. Phụng Vô Song giải thích rằng, muốn cho thực khách ăn uống thoải mái, mà không phải vội vàng lấp đầy bụng, huống chi Phụng Vô Song cũng không tính, một ngày có thể nhận bao nhiêu khách.

Giờ lành đã đến, Vu Tường làm chương quỹ Vọng Giang lâu, lên đài nói.

“Hoan nghênh các vị khách quan đã đến Vọng Giang lâu, nhân dịp khai trương Vọng Giang lâu sẽ đãi tiệc miễn phí ba ngày, mời các vị khách quan thưởng thức. Ngoài ra, sẽ có biểu diễn ca múa miễn phí cho mọi người!” Vu Tường mặc trường bào mới may màu xanh, trầm tĩnh nói. Quả nhiên, bị kịch tan của nát nhà làm cho hắn lớn lên trong một đêm, không bao giờ... còn là tiểu thiếu gia sống phóng túng được phụ thân che chở nữa.

Hôm nay, Phụng Vô Song giao phó Vọng Giang lâu lớn như này cho hắn, dĩ nhiên hắn sẽ không để cho nàng thất vọng.

“Miễn phí? Đừng gạt người!”

“Đúng vậy, nói không chừng chờ chúng ta ăn xong sẽ tìm chúng ta đòi tiền!”

“Nói không chừng là thật đấy!”

...

Đây là chuyện mà mọi người chưa từng nghe thấy, một lầu lớn như vậy lại miễn phí ba ngày, cho dù là Bách Hoa lâu nổi danh nhất kinh thành cũng chưa từng ra tay lớn như thế, cho nên mọi người đều tỏ thái độ hoài nghi.

“Xin mọi người im lặng, thật sự là miễn phí, nếu như có nói sai, mọi người cứ đến báo quan! Vọng Giang lâu chúng ta là làm ăn chân thật! Chỉ có một điều kiện, xin mỗi một vị quan khách, sau khi dùng bữa xong, có thể cho chúng ta một ý kiến nhỏ!” Đối mặt nghi ngờ, Vu Tường rấy bình tĩnh, không có tức giận, trầm giọng nói.

Phụng Vô Song cũng không phải người ngu, dĩ nhiên nàng sẽ không buôn bán lỗ vốn. Tuy là kiếp trước chưa từng buôn bán qua, nhưng chưa từng ăn thịt heo, còn nhìn thấy heo chạy. Đối với một người mới sự vật mới, dĩ nhiên đầu tiên không phải là kiếm tiền như thế nào, mà trước phải có danh tiếng tốt, bằng hiệu tốt. Bởi vậy mới có câu “Không bỏ hải tử không bắt được sói”, nếu lúc đầu không bỏ ra một chút vốn thì làm sao có kẻ kiếm được tiền lời.

Những lý luận này, cho dù Vu Tường xuất thân từ gia đình thương nhân cũng chưa từng nghe qua. Nhưng mà, khi Phụng Vô Song nói rõ với hắn, hắn lập tức hiểu rõ, nhất thời trong lòng cảm thấy bội phục Phụng Vô Song, không nhận được cảm thán trong lòng, quả nhiên hắn chưa từng nhìn nhầm người.

Ba ngày nay, trong Vọng Giang Lâu đầy áp người, không chỉ bởi vì đồ ăn miễn phí, cũng không phải bởi vì có thể nhìn thấy mỹ nhân, mà bởi vì mùi vị đồ ăn của Vọng Giang Lâu, còn có mấy món ăn mà mọi người chưa từng nghe qua, chẳng những mới lạ, hơn nữa còn rất ngon.

Mọi người truyền nhau nói, dân chúng trong kinh thành không người nào không vì Vọng Giang Lâu mà than thở, có người còn nói, chủ nhân của Vọng Giang lâu này là Phong Hoa công tử, chính là Phong Hoa công tử từng viết bài thơ “Thuyền động hồ quang điểm điểm thu, tham khán niên thiếu tín thuyền lưu. Vô đoan cách thủy phao liên tử, điều bị nhân tri bán nhật tư” kia.

Trong lúc nhất thời, Phong Hoa công tử đã đưa mình sánh ngang cùng với Định Bắc vương Hiến Viên Triệt, trong thiên hạ vốn có tam công tử, trong phút chốc biến thành tứ công tử. Phong Hoa công tử chính là một trong số đó.

Mặc dù mọi người chưa từng nhìn thấy qua dung mạo của Phong Hoa công tử, nhưng tất cả mọi người cho là người có thể viết thơ, có thể làm món ăn như thế, thì tất nhiên dung mạo của Phong Hoa công tử cũng phải tuyệt thế, cũng tuấn tú đẹp trai giống như tam đại công tử khác.

Sau khi chấm dứt tiệc miễn phí ba ngày, hoàng hôn phủ xuống, tủ lâu đã đóng cửa. Phụng Vô Song, đoàn người Vu Tường ở trong một căn phòng sửa sang lại mấy trăm ý kiến và đề nghị, mỗi một người đều mệt đến mức mắt đau tay mềm, một số ý kiến có thể thực hiện, Phụng Vô Song để cho người ta ghi lại, Phụng Vô Song hai tay chống cằm, nghe Bích Hà kể lại lời truyền miệng của mọi người về đưng mạo của nàng, cười đến đau bụng. Cái này thật quá khoa trương, một bữa tiệc miễn phí mà thôi! Nhưng lại có thể thu hoạch được nhiều như vậy, không chỉ tạo ra danh tiếng cho Vọng Giang Lâu, ngay cả danh hiệu Phong Hoa công tử cũng vang dội.

Hiệu quả của tiệc khai trương này thành công vượt ngoài sức tưởng tượng của Phụng Vô Song.

Không ngờ, có người làm tới truyền lời: “Công tử, có người muốn đi vào tủ lâu!”

“Vậy thì đóng cửa coi như không có ở đây!” Phụng Vô Song lạnh lùng ngẩng đầu lên, Vọng Giang Lâu có quy củ của Vọng Giang Lâu, nàng cũng sẽ không vì một người mà kéo dài thời gian làm việc của tiểu nhị và đầu bếp. Được rồi, thật ra thì đầu bếp tạm thời chỉ có một mình Phụng Vô Song, ba ngày nay, nàng mệt mỏi muốn chết rồi. Cô tay giống như không phải của nàng nữa, đau đến đến không có cảm giác.

Vu Tường ở bên cạnh sững sốt một chút, rồi nở nụ cười, đèn lớn hẳn còn thấp, làm sao có thể giả bộ như không có ở đây, lời nói dối này thật sự cũng chỉ có một mình Công tử mới nói được.

Lại có một gã người làm lo lắng dè dặt nói: “Công tử... chúng tiểu nhân không ngăn được vị gia kia, hẳn chỉ rõ muốn gặp Công tử!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 28: Độc ngất Vương Gia

“Người nào?” Phụng Vô Song nhíu mày, không kiên nhẫn nói.

“Là Định Bắc vương!” Người làm run rẩy nói.

“Tiểu Tường Tử, đi đuổi hắn đi nhanh lên!” Phụng Vô Song không nhìn được khoát tay áo một cái, trong lòng Vu Tường và bọn người làm đều giật mình, mặc dù bọn họ biết Công tử rất mạnh mẽ, nhưng đây là Định Bắc Vương nha, Vương gia dưới một người trên vạn người, Vương gia cũng nổi danh như Thái tử, vậy mà Phụng Vô Song cũng không để vào mắt.

Vì ngăn ngừa Vọng Giang lâu rước họa, Vu Tường đành bắt đắc dĩ dẫn người làm đi đón tiếp Định Bắc Vương Hiên Viên Triệt đại giá quang lâm.

“Vương gia cát tường, chúng tiểu nhân đón tiếp chậm trễ, kính xin trách phạt!” Cả đám Vu Tường quỳ xuống hành lễ.

“Tất cả đứng lên đi! Bỏ vương tới dùng cơm, không phải tới để nghe những thứ hình thức này!” Hiên Viên Triệt lạnh lùng nhìn một vòng đại sảnh Vọng Giang lâu, giống như lời hạ nhân bên cạnh nói về Vọng Giang Lâu, chỉ nhìn cách bài trí đơn giản này, quả nhiên là rất đặc biệt, không biết món ăn thế nào. Hẳn vốn là Vương gia tôn quý, dĩ nhiên sẽ không đi chen chúc trong tiệc mời miễn phí.

Đội sau khi người rời đi, hẳn mới dẫn tùy tùng tới ném thư một chút, thư nhất là muốn thưởng thức mỹ vị, hai là muốn nhìn thấy Phong Hoa công tử được mọi người truyền tụng, đó mới chính là mục đích của Hiên Viên Triệt. Vốn dĩ Hiên Viên Triệt hẳn là người đứng đầu trong tam đại công tử, nhưng chưa đến mấy ngày, lại có một nhân vật nhỏ không chút danh tiếng nhanh chóng đứng cùng hàng ngũ với hắn, đây không khỏi khiến cho người khác cảm thấy kỳ lạ.

Vì suy tính cho giang sơn xã tắc Bắc Thần quốc, Hiên Viên Triệt quyết không cho phép bất kỳ kẻ nào vượt qua khống chế của hắn.

“Vương gia, người... Người xem Vọng Giang Lâu đã đóng cửa, hay là ngày mai Vương gia ngài hãy trở lại!” Vu Tường sợ toát mồ hôi, thận trọng dè dặt nói, vị gia này không phải ai cũng chọc vào được.

“Lớn mật! Vương gia nhà ta tới Vọng Giang Lâu ăn cơm, chính là phúc khí của Vọng Giang Lâu, không ngờ Vọng Giang Lâu này lại dám thất lễ như thế! Nếu không muốn bị chém đầu, chúng ta khuyên người nhanh chóng đi mang món đặc biệt của Vọng Giang lâu đến đây!” Lý Thành Đức vừa nghe thấy lời của Vu Tường nói, liền tức giận, dân chúng nhỏ nhỏ cũng dám đắc tội với Vương gia, xem bọn hắn còn có quả gì ngon để ăn nữa không.

“Dạ dạ dạ! Tiểu nhân lập tức đi chuẩn bị! Tiền tiểu nhị, mau đi lấy nữ nhi hồng ba mươi năm trân quý của bốn điểm ra mời Vương gia từ từ dùng!” Vu Tường lập tức lên tiếng trả lời, mặc dù hắn chưa từng chính thức làm ăn buôn bán, nhưng từ nhỏ đã đi theo phụ thân, đối với khách không được có bất kỳ chậm trễ nào, điểm này Vu Tường vẫn còn ghi tạc trong lòng, huống chi, vị khách này thật sự không dễ chọc.

“Khoan đã, mời chủ tử của người tới đây, bốn vương muốn gặp hắn!” Hiên Viên Triệt mắt lạnh im lặng quan sát nảy giờ đột nhiên lên tiếng.

“Hồi vương gia, chủ tử nhà ta không có ở bên trong, sau khi đóng cửa, người đã rời đi rồi! Chỉ để lại chúng tiểu nhân ở lại hậu viện dọn dẹp!” Lúc này Vu Tường đã có kinh nghiệm, về mặt bình tĩnh không đổi sắc nói. Đây là lời Phụng Vô Song đã nói với hắn, lúc nói dối nhất định phải đúng lý hợp tình,

mới không làm người khác nghi ngờ.

Hồi lâu, Hiên Viên Triệt vẫn không nói gì, rốt cuộc Vu Tường cũng bình tĩnh, xem gia Vương gia này đã tin lời của hắn. Nguy hiểm thật! Phụng Vô Song đã từng dẫn dò bọn họ, không được để lộ thân phận của nàng cho bất kỳ ai biết. Bên ngoài, Vu Tường chính là chủ nhân của tửu lâu này, không ngờ tới, Định Bắc Vương này vừa nhìn một cái liền biết hắn không phải chủ nhân thật sự. Quả nhiên, Định Bắc Vương không phải là người có thể xem nhẹ.

“Công tử, làm sao bây giờ? Vương gia nhất định phải ăn cơm ở nơi này! Công tử người xem, hay là người đi làm vài món ăn đi!” Vu Tường lo lắng hỏi Phụng Vô Song. Ai bảo Phụng Vô Song là đầu bếp đứng sau màn của Vọng Giang Lâu, nhị đầu bếp và tam đầu bếp đã sớm về nhà, huống chi Vu Tường cũng không dám để hai đầu bếp bọn họ tới làm đồ ăn cho Vương gia. Nếu ăn không ngon, sợ rằng cả Vọng Giang Lâu này cũng bị chôn theo luôn!

“Được!” Không ai nghe ra được giọng điệu độc địa trong lời nói của Phụng Vô Song, người muốn ăn, sẽ để cho người ăn! Cho người chết!

Qua thời gian một chén trà, món đồ ăn được bày lên bàn, đều là những món ăn nổi tiếng ở hiện đại, mà cổ đại không có, theo thứ tự là cá chép chua ngọt, gà xé phay, đậu phụ ma bà, thịt kho tàu đầu sư tử (1), tôm rim long tinh, hạt sen ngào đường. Tốc độ này không phải đầu bếp bình thường có thể sánh được, quan trọng hơn là, mỗi món ăn đều có sắc hương vị đầy đủ, hơn nữa trang trí rất đẹp, làm cho người ta vui tai vui mắt.

Dù Hiên Viên Triệt xuất thân Hoàng gia, được ăn đồ ăn của ngự thiện phòng, cũng không khỏi bất ngờ, trong đôi mắt mang theo kinh ngạc, những món ăn này hắn chưa từng thấy qua, mùi thơm xông vào mũi, nhất thời tâm tình cũng tốt hơn.

Vừa có nữ nhi hồng trần quý ba mươi năm, vừa có món ăn ngon, còn kèm theo cả tiếng cô cầm du dương, âm thanh còn văng vẳng bên tai không dứt! Làm người ta tâm thần sáng khoái, khẩu vị cũng tốt hơn. Tâm tình của Hiên Viên Triệt rất tốt, giống như chưa từng ăn món nào ngon như thế, khẩu vị cực kỳ tốt, liền ăn hai chén cơm.

Ngay cả Lý Thành Đức ở bên cạnh thấy, cũng rất kinh ngạc, bình thường sức ăn của Vương gia cũng chỉ có nửa bát, xem ra Vọng Giang Lâu này cũng có chút tài năng!

Phụng Vô Song ngồi ở trong phòng trên lầu hai nhìn tướng ăn nho nhỏ của Hiên Viên Triệt, không khỏi cười khẽ một tiếng, rõ ràng là muốn ăn miếng to, lại còn cố giả bộ ưu nhã, thật là làm ra vẻ.

Không ngờ, Phụng Vô Song chỉ khẽ cười, mặc dù không ai phát hiện, nhưng lại khiến Hiên Viên Triệt chú ý. Hiên Viên Triệt võ nghệ cao cừ, một hơi thở nhỏ cũng có thể cảm nhận được, trước đó Phụng Vô Song cố ý ẩn giấu hơi thở của mình, mới không bị Hiên Viên Triệt phát hiện, nhưng vì nụ cười này mà mất không chế, vì thế lập tức lộ ra hơi thở của mình.

Hiên Viên Triệt bắn ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía phòng bao ở khúc quanh trên lầu hai, hắn vừa mới cảm giác được có người nhìn chăm chăm vào hắn. Cảm giác này làm Hiên Viên Triệt thấy không thoải mái, hắn đường đường là Định Bắc Vương, khi nào thì bị người nhìn chăm chú như thế! Hiên Viên Triệt tức giận muốn giết người.

Phụng Vô Song bị ánh mắt Hiên Viên Triệt quét qua, trong lòng cũng run rẩy một chút, ánh mắt này thật lạnh! Cho dù kiếp trước nàng là sát thủ xếp hạng nhất, cả người cường đại, cũng không cách nào tiếp nhận được ánh mắt đầy sát khí của hắn như thế!

Đang lúc Phụng Vô Song cho là nàng ở trong nhà của mình cũng chết, chỉ nghe thấy mấy tiếng loảng xoảng ở lầu dưới! Trúng kè.

Lúc này Phụng Vô Song mới quang minh chính đại cười ha ha thành tiếng, ngay cả ông trời cũng giúp đỡ nàng, Hiên Viên Triệt hẳn võ công cao cường, nhưng cũng không thể nào qua được một chai “trẻ hóa tán” của sư phụ nàng. Ha ha ha ha. Xem ra thí nghiệm “trẻ hóa tán” của mình đã thành công, còn có một con chuột bạch tôn quý như vậy, Phụng Vô Song thật sự là rất vui.

Ai bảo hắn đáng ghét đâu! Lại từng ngược đãi Phụng nhị tiểu thư chân chính như vậy! Đáng đời! Phụng Vô Song chính là người có thù tất báo! Ai có thể làm gì nàng?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 29: Bàn bạc hôn sự

Thì ra, những món ăn kia đều bị Phụng Vô Song hạ “trẻ hóa tán”, đây là một vị thuốc tê được ghi lại trong quyển sách thuốc mà sư phụ nàng đã để lại cho nàng. Trong y học hiện đại, thuốc tê rất hay gặp, được dùng khắp nơi. Nhưng ở cổ đại, loại vật này cũng không phải ai cũng có, nói đến cùng là bởi vì thành kiến của mọi người, bọn họ cho là nếu như có thuốc mê trong người, thì cả đời sẽ không tỉnh lại, cho nên, ở trong y quán, không người nào dám ném thử loại thuốc này.

Nhưng, Phụng Vô Song là ai, nàng là người tới từ thế kỷ hai mươi mốt văn minh có khoa học kỹ thuật phát triển, dĩ nhiên nàng hiểu tầm quan trọng của thuốc tê và độc tính của nó. Đối với cái này, ngược lại Phụng Vô Song lại cực kỳ bội phục sư phụ thấy đâu không thấy đuôi của nàng. Cho nên mỗi vị



thuốc sư phụ ghi ở trong sách này, Phụng Vô Song luôn luôn cảm thấy hứng thú, những ngày rảnh rỗi liền tự mình chế một bình “trệ hóa tán”, vừa đúng lúc có thể mang Hiên Viên Triệt ra làm vật thí nghiệm.

Bởi vì “trệ hóa tán” không độc không mùi không sắc không vị, nên cho dù bọn người Lý Thành Đức có dùng ngân châm thử qua trước cũng không thể nào phát hiện ra được, trệ hóa tán vốn không có độc, dĩ nhiên ngân châm không thể biến thành màu đen, thần kỳ hơn là thuốc này có thể khiến cho người ta hôn mê năm canh giờ, hơn nữa có thể khiến cho người sau khi tỉnh lại hoàn toàn mất đoạn trí nhớ này. Đây mới chính là mục đích chính của nàng.

Phụng Vô Song lạnh lùng nhìn Hiên Viên Triệt và tùy tùng của hắn ngã xuống, tâm trạng lập tức trở nên vô cùng tốt, cười híp mắt, trên khuôn mặt thanh tú làm cho người ta cảm thấy nàng cực kỳ vô hại.

Sáng sớm hôm sau, Phụng Vô Song còn đang rửa mặt chải đầu trong Vô Song Các, trong phủ Thừa tướng có một vị khách không mời mà đến!

“Tiểu thư, Tiểu thư, hãy sửa soạn quần áo một chút, lão gia muốn người đến tiền thính tiếp khách!” Bích Hà vội vàng đi vào truyền lời.

“Là ai? Từ khi nào trong phủ này đến phiên ta đi tiếp khách, dù nói thế nào ta cũng chỉ là tiểu bối mà thôi!” Phụng Vô Song nói rõ ràng, cái này không khỏi làm người ta thấy kỳ lạ. Nàng không chịu chào đón Thừa tướng, Thừa tướng làm sao có thể để nàng đi tiếp đãi khách đây? Có phải có âm mưu gì hay không?

“Lão gia không có nói là ai, nhưng lão gia nói người này phủ Thừa tướng không chọc nổi, hôm nay, Đại thiếu gia không có trong phủ, Tiểu thư chính là trưởng nữ, mong Tiểu thư hãy đảm đương một chút!” Ngay cả trong giọng nói của Bích Hà cũng mang thêm một chút bất mãn, những lời này, Bích Hà thật sự không muốn truyền.

Ai cũng biết cho tới bây giờ lão gia chưa từng để ý đến Tiểu thư nhà mình, từ nhỏ đến lớn, cũng chẳng quan tâm. Hiện nay, có chuyện mới nghĩ tới Tiểu thư còn là nữ nhi của hắn, thật sự là rất lạnh lùng. Bích Hà cũng vì Phụng Vô Song mà cảm thấy không đáng giá, nhưng lời này nàng ấy không dám nói trước mặt người khác, nỗ lực tùy ý suy đoán tâm tư của chủ tử, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt!

“Hừ! Hắn nói gặp thì phải gặp sao, hắn cho hắn là cái gì!” Lời Bích Hà không dám nói, không có nghĩa là Phụng Vô Song cũng không dám nói, dù sao cho tới bây giờ nàng chưa từng chào đón vị phụ thân trên danh nghĩa này. Người phủ Thừa tướng không đắc tội nổi, đó là chuyện của Thừa tướng hắn, liên quan gì đến Phụng Vô Song nàng!

Phụng Vô Song vốn không tính đi, nàng chậm rãi dùng com sáng, giống như không có chuyện gì xảy ra, vui vẻ nhàn rỗi!

Nửa canh giờ sau, Hồng Liên vội vàng chạy tới, thở hổn hển nửa ngày mới nói: “Tiểu thư, lúc này người không muốn đi cũng không được rồi! Trong tiền thính chính là Vương gia!”

“Vương gia! Hiên Viên Triệt? Chuyện của tiểu tử kia thì liên quan gì đến ta? Tại sao ta không thể không đi?” Phụng Vô Song hỏi mấy câu liên tiếp, nhất thời khiến Hồng Liên sợ đến choáng váng. Tiểu thư nhà mình thật sự là không sợ trời không sợ đất, lại dám gọi thẳng tên của Vương gia, thậm chí còn kêu Vương gia là tiểu tử! Đây chính là tội khi quân đấy!

“Tiểu thư, Vương gia và lão gia đang bàn hôn sự của Tiểu thư, lão gia nói nếu như Tiểu thư...” Hồng Liên cúi đầu thờ hổn hển, ai ngờ, còn chưa chờ Hồng Liên nói xong, Phụng Vô Song đã chạy như bay đi xa. Hồng Liên còn ở lại nói: “Lão gia nói, nếu Tiểu thư không xuất hiện, lão gia và Vương gia sẽ quyết định chuyện này!”

Hồng Liên nhìn về phía Phụng Vô Song đã biến mất không thấy người, khoe miệng của nàng ấy cong lên, tiểu thư này, thật biết điều, một giây trước vẫn còn nói không đi gặp khách, vừa nghe là muốn bàn bạc hôn sự với Vương gia, liền vội vàng như khi! Xem ra, trong khoảng thời gian này, các nàng phải bận rộn chuẩn bị đồ cưới cho Tiểu thư rồi.

Một chút thời gian, tình cảm sâu hơn tỷ muội, cũng không nhất định có thể hiểu được suy nghĩ của đối phương. Tỷ như lần này, Hồng Liên hoàn toàn đoán sai những gì Phụng Vô Song nghĩ.

Lúc Phụng Vô Song bước vào tiền thính, nghe được tiếng cười vui vẻ của Thừa tướng và Hiên Viên Triệt, xem ra bọn họ nói chuyện không tệ, trong lòng Phụng Vô Song hừ lạnh, đừng tưởng rằng các người nói cười vui vẻ, thì ta nhất định sẽ gả. Nam nhân tam thê tứ thiếp như vậy, Phụng Vô Song nàng có chết cũng không tiếp nhận!

“Vô Song ra mắt Vương gia, phụ thân!” Phụng Vô Song hơi khom người hành lễ, còn phải giả bộ có lễ tiết một chút, không nhất thiết là vì chuyện nhỏ này mà khiến cho người ta lưu lại lời bàn tán.

“Vô Song, con đến rồi, phụ thân giới thiệu các con một chút, vị này là Định Bắc Vương. Vương gia, đây chính là tiểu nữ Vô Song!” Phụng Liệt giới thiệu hai người với nhau, tâm tình của hắn vốn đang vui vẻ, đến khi nhìn thấy vết sẹo xấu xí trên mặt Phụng Vô Song thì sắc mặt hơi đổi, nha đầu này, không phải đã sớm cho người đi thông báo để nàng chỉnh trang tới gặp khách sao? Sao lại có bộ dạng quý như vậy, cái này để Vương gia thấy được thì phải làm sao.

Đôi mắt Phụng Vô Song dĩ nhiên không bỏ qua vẻ phức tạp trên mặt Phụng Liệt, lúng túng, khinh bỉ, kinh sợ, kinh ngạc... cực kỳ phong phú, nàng cười lạnh trong lòng. Đây chính là thái độ của phụ thân đối với nữ nhi hay sao? Biết rõ nàng xấu xí từ nhỏ, chẳng những không quan tâm, ngược lại còn mang vẻ mặt khinh bỉ, vì muốn lôi kéo Vương gia, liền mang hạnh phúc của nữ nhi mình đi trao đổi, đem con làm thành một món đồ giao dịch.

Phụ thân như vậy, không có cũng được!

“Thừa tướng không cần đa lễ, tháng trước Bồn vương đã gặp Vô Song cô nương! Hôn sự này làm phiền Thừa tướng phí tâm nhiều hơn! Bồn vương còn có việc gấp, đi trước!” ánh mắt Hiên Viên Triệt quét qua má trái của Phượng Vô Song, vẻ mặt không thay đổi gì, giống như đã thành thói quen.

Vì củng cố địa vị và thế lực của mình, cưới một nữ nhân xấu xí cũng không có gì đáng ngại, Định Bắc Vương hẳn muốn mỹ nữ gì mà không có? Quan trọng nhất là cưới Phượng Vô Song, là hẳn có thể lôi kéo được Thừa tướng đứng về phe mình. Thừa tướng vốn là thân tử mà phụ hoàng tâm phúc nhất, đối với hắn mà nói, dĩ nhiên là rất hữu dụng, Hiên Viên Triệt đã sớm tính toán tốt.

“Ta không gả!”

Đang lúc Hiên Viên Triệt muốn đi ra khỏi cửa, chợt nghe thấy một giọng lạnh lùng truyền đến, giọng điệu mát lạnh như sấm bên tai, nàng nói nàng sẽ không gả.

Trong lòng Hiên Viên Triệt lập tức cảm thấy tức giận, nàng nói nàng không gả, lại dám nói nàng không gả! Hiên Viên Triệt không hiểu mình tức giận cái gì. Vốn là cho dù Phượng Vô Song có đáp ứng hay không, hôn sự này cũng không thể tránh được, bởi vì đây là hôn sự do Hoàng thượng tự mình tứ phong, bất luận kẻ nào cũng không thể cãi lời. Vậy nên, Hiên Viên Triệt không có bất kỳ bất mãn và không thích gì.

Nhưng, tại sao khi nghe thấy Phượng Vô Song nói nàng không gả, Hiên Viên Triệt lại cảm thấy trong lòng hắn giống như có cái gì đó chạy mất, không làm sao mà dừng lại được.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 30: Giống như thần tiên

Hiên Viên Triệt lạnh lùng xoay người, yên lặng nhìn Phượng Vô Song, trên mặt không mang theo vẻ gì, nhưng, những người vây quanh bọn họ, rõ ràng đều cảm nhận được khí lạnh toát ra từ trên người Vương gia, khiến người khác khiếp sợ!

“Không phải ngươi có muốn gả hay không!”

Hiên Viên Triệt lưu lại một câu nói lạnh lùng, không chờ Phượng Vô Song kịp phản ứng, hắn đã sớm rời đi không thấy bóng dáng.

Ánh mắt Phượng Liệt cũng không nhìn ra màu gì, lần đầu tiên hắn nói với nữ nhi Phượng Vô Song của hắn một câu dài như vậy: “Vô Song, chuyện này không phải ngươi, cũng không phải là chuyện phụ thân có thể định đoạt, Hoàng thượng đã sớm chỉ hôn cho người và Vương gia, hôm nay lúc lâm triều, Hoàng thượng đã động tâm tư, muốn đích thân làm chủ hôn cho các ngươi, thời gian liền định vào “Tiết bách hoa”, ngày đã rất gần, hoàng gia cung đã bắt tay vào chuẩn bị! Song nhi, ngươi hãy nhìn mọi người trong phủ, đừng bướng bỉnh nữa. Đi đến Vương phủ, tình tình này của ngươi phải sửa, Vương gia nhìn thể diện của phủ Thừa tướng, sẽ đối đãi tốt với ngươi!”

Thật là buồn cười, cha ruột của mình, còn chưa lần nào nói với nàng nhiều như vậy. Hơn nữa còn vì nàng không muốn gả.

Tốt, ngươi đã muốn gả ta đi như thế, vậy thì phải xem Hiên Viên Triệt hắn có năng lực cưới nàng hay không đã!

Phượng Vô Song lạnh lùng rời đi, trong lòng tính toán cái gì đó.

Ở một nơi trong rừng cây phía sau Đông Hồ, một người mặc áo bào màu đen, trên mặt đầy vẻ tiêu điều, hắn múa kiếm trong tay, kiếm khí lướt qua, không có chỗ nào mà không có lá cây rơi xuống, giống như cả thiên hạ đang chìm trong trận mưa lá cây.

Phượng Vô Song nắm chặt kiếm trong tay, liễu mạng vung vẩy, như đang phát tiết. Đi tới thế giới này lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy thất bại như vậy, biết rõ mình vốn không tình nguyện, nhưng lại không có lực phản kháng. Phượng Vô Song cực kỳ ghét loại cảm giác bị người khác khống chế. Cho tới bây giờ cũng chỉ có nàng khống chế người khác, lúc nào thì lưu lạc đến trình độ bị người khác khống chế thế này, tâm tình của Phượng Vô Song đang điên cuồng gào thét.

“A ----” Phượng Vô Song hét to, chạy trốn, không để ý đến mồ hôi trên mặt nhỏ xuống, giống như chỉ có làm như vậy mới có thể khiến cho phiền muộn trong lòng nàng tan bớt đi.

Chợt, trong rừng truyền đến một tiếng cười khê: “Ha!”

Phượng Vô Song lập tức dừng bước lại, cảnh giác nhìn bốn phía, nơi này còn có người khác, không biết nàng đã bị nhìn bao lâu, cảm giác bị người trong bóng tối nhìn chằm chằm, làm Phượng Vô Song cực kỳ khó chịu! Trong ánh mắt nàng thoáng chốc nổi lên sát khí.

Nhưng, người vừa cười này, giống như cố ý chơi trốn tìm với Phượng Vô Song, rõ ràng Phượng Vô Song cảm giác được hơi thở của hắn ở chỗ này, nhưng đợi đến khi nào đuổi đến, lại phát hiện, hơi thở của người nọ đã chạy tới phía đối diện. Đợi nàng đuổi theo nữa, người nọ đã đổi đến một hướng khác. Cứ như vậy mấy lần, thế lực của Phượng Vô Song có chút không chống đỡ nổi, trong lòng nàng lại càng luống cuống hơn.

Công lực của người này rất cao, cho nên có thời gian rảnh rỗi cùng chơi xiếc với nàng, Phụng Vô Song định không đuổi theo hắn nữa, dù sao cũng không đuổi kịp, còn làm mình mệt thêm. Nàng an vị chờ hắn tự mình xuất hiện đi, khi đó giết hắn cũng chưa muộn. Kiếp trước Phụng Vô Song là sát thủ, năng am hiểu nhất chính là chiến đấu gần, mà không phải loại nhẩn lại lãng phí thời gian và thể lực này.

Mặc Vũ không hiểu nhìn hành động kỳ quái của chủ tử mình, vừa rồi nhất định là hắn bị ảo giác, nếu không sao có thể nhìn thấy chủ tử mình chơi trốn tìm với một người bạn nhỏ. Được rồi, hắc y nhân kia chính là một người bạn nhỏ vóc dáng thấp bé không đủ dinh dưỡng, làm sao chủ tử có thể lãng phí thời gian với một tiểu hài tử như vậy. Huống chi khuôn mặt của chủ tử từ trước đến giờ đều không có biểu cảm gì, đối với cái gì cũng không để ở trong lòng.

Quân Lâm Ngọc hung hăng trừng Mặc Vũ, Mặc Vũ cúi đầu sờ mũi, trong lòng thầm than, ta cái gì cũng không nhìn thấy, không nhìn thấy.

Đợi hồi lâu, Phụng Vô Song không cảm giác được hơi thở của người nọ, còn cho là rốt cuộc bọn họ đã rời đi, liền an tâm tiếp tục múa kiếm phát tiết.

Thế nhưng, một giây kế tiếp, một vật thể thon dài màu sáng nhanh chóng bay tới phía nàng, trong lòng Phụng Vô Song thầm kêu không tốt, dù sao tránh cũng không tránh được, chỉ bằng đưa tay chịu trôi, để nhìn thấy thứ muốn nhìn.

Phụng Vô Song lộn một vòng, đưa tay ra vững vàng bắt được vậy đang bay tới, là một thanh kiếm, đao phong sắc bén, thân kiếm màu bạc, chuôi kiếm gắn gần ba mươi viên hồng bảo thạch lớn nhỏ, cho dù Phụng Vô Song chưa quen thuộc thời đại này, cũng biết rõ, Hồng bảo thạch ở trên thế giới này là một vật phẩm cực kỳ đắt giá, ngay cả hoàng gia Bắc Thần quốc cũng không có nhiều Hồng bảo thạch như thế.

Nhưng đây là một thanh kiếm lại bị người gắn nhiều Hồng bảo thạch như vậy, chủ nhân của thanh kiếm này, giàu có đến cỡ nào, sợ rằng thật sự là phú khả địch quốc. Không đúng, đồ vật quý trọng như vậy, làm sao chủ nhân của nó có thể tùy tiện vứt bỏ như vậy?

“Kiếm của ngươi rất xấu, dùng thử nó một chút!” Giữa lúc Phụng Vô Song còn đang rối rắm, một người nam nhân từ trong rừng cây bình tĩnh đi ra.

Trong nháy mắt, Phụng Vô Song cảm thấy toàn thể thế giới đều bị chiếu sáng, đây là nam nhân thế nào, tóc đen dài bạc, áo trắng như tuyết, xa hoa bức người, giống như thần tiên bước ra từ trong tranh vẽ. Hắn vừa đi tới, cảnh đẹp chung quanh cũng trở nên âm đạm, mọi thứ đều cúi đầu xưng thần trước hắn.

Tuy Phụng Vô Song đã gặp qua rất nhiều mỹ nam nhân, nhưng chưa từng có vì dung mạo của người nào mà mất hồn như hắn, thật là yêu nghiệt.

Quân Lâm Ngọc hài lòng nhìn vẻ mặt của Phụng Vô Song, không uống công hắn cho nàng mượn kiếm dùng một chút.

Ngược lại, ánh mắt của Mặc Vũ phía sau muốn rớt xuống, chuyện gì đang xảy ra đây, chỉ từ lại cho người bạn nhỏ này vũ khí đứng đầu bảng xếp hạng “Mạc Tà kiếm”. Thanh kiếm kia ngay cả Mặc Vũ cũng không dám động tới, nghe nói, phàm là người chạm qua “Mạc Tà kiếm” của Quân Lâm Ngọc, thì không ai còn sống.

Mặc Vũ nhất thời cảm thấy hôm nay hắn ra cửa nhất định là không xem lịch rồi, đáng ra nên để cho Mặc Minh thay hắn đi mới đúng. Chủ tử liên tiếp cho hắn xem hai ba đợt chấn động như vậy, Mặc Vũ không khỏi vì mình mà mặc niệm trong lòng.

“Ta không muốn! Trả lại cho ngươi!” Phụng Vô Song đi phía trước, trong miệng hừ lạnh nói. Người không quen, tuyệt đối không thể nhận hảo ý của hắn, đây có khả năng là một cái bẫy.

Quân Lâm Ngọc giống như nhìn thấu Phụng Vô Song, hắn cũng không giận, chỉ dịu dàng nói “Cho ngươi mượn trước, sẽ hữu dụng với ngươi, ngày mai trả lại cho ta!”

Mặc Vũ cảm giác mình gặp phải quỷ, khi nào thì chủ tử nói chuyện nhẹ nhàng như vậy, mỗi lần đều không phải có ý lạnh sao. Mặc Vũ đáng thương, một lòng e sợ não chủ tử nhà mình không được bình thường, không có chú ý tới Quân Lâm Ngọc đã đi xa mấy trượng.

“Mặc Vũ, ngươi còn không đi, vậy thì ngươi ở lại chỗ này vĩnh viễn đừng trở về!” Xem đi, quả nhiên là như vậy, chủ tử nhà hắn đối với hắn chỉ có lời nói lạnh lùng, luôn là uy hiếp hắn. Dù trong lòng Mặc Vũ có ảo não, nhưng bước chân vẫn đuổi theo phía sau Quân Lâm Ngọc.

Phụng Vô Song nhìn “Mạc Tà kiếm” trong tay, ánh mắt muốn xuyên nó thủng mấy lỗ. Dĩ nhiên nàng nhận ra đây là đệ nhất danh kiếm “Mạc Tà kiếm”, khó trách thanh kiếm này lại lộ ra hơi thở cao quý, không những cao quý mà còn rất sắc bén, Phụng Vô Song đã thử qua, xứng đáng với danh hiệu Đệ nhất danh kiếm! Rốt cuộc chủ nhân của nó là nhân vật như thế nào? Có thể sử dụng bảo kiếm quý giá tốt như vậy.

Phụng Vô Song nhớ tới lúc gần đi hắn có nói.

“Nhớ, tên của ta là Quân Lâm Ngọc, ngày mai gặp lại!”

Quân Lâm Ngọc? Trong ấn tượng của nàng không có nhân vật này. Mỹ nhân tuyệt sắc như thế, nếu nàng đã gặp qua, tuyệt đối không thể nào quên được. Nhưng mà, hắn vừa nói cái gì, ngày mai gặp lại, vì sao hắn lại chắc chắn là ngày mai bọn họ còn có thể gặp lại? Trong lòng Phụng Vô Song có chút mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 31: Hoàng thượng tứ hôn

Từ sau khi Hiên Viên Triệt đến cửa bàn bạc hôn sự với nàng, trong phủ Thừa tướng liền xảy ra thay đổi cực lớn. Những nô tài nha hoàn vốn xem thừa thường, nay lại rói rít lấy lòng nàng, quả nhiên là nhân tình nóng lạnh. Đối với những người đó, Phụng Vô Song mắt lạnh cũng không nguyên ý nhìn.

Thay đổi của Phụng Liệt ngược lại làm Phụng Vô Song để ý, mấy ngày nay, hẳn phải người đưa hai ma ma và mười nhất đẳng nha hoàn tới dạy nàng lễ nghi cung đình và đối nhân xử thế, Phụng Vô Song cực kỳ chán ghét chuyện này, nhưng trên mặt không lộ vẻ gì, trái lại còn học rất nghiêm túc. Nếu như là người hiểu rõ nàng, nhất định có thể nhìn thấy lạnh lùng phát ra từ trong mắt nàng.

“Tiểu thư, đây là quần áo và đồ trang sức mà lão gia chuẩn bị cho người, tiểu thư thử một chút đi.” Bích Hà ôm mấy món hoa phục đi tới, nói với Phụng Vô Song.

Trong lòng Phụng Vô Song sinh nghi, người cha này của nàng, từ khi nào lại vội đặt mua quần áo cho nàng tới vậy rồi? Nhất định là vì Hiên Viên Triệt thôi!

Bích Hà thấy Phụng Vô Song không có phản ứng gì, không khỏi có chút kinh ngạc: “Tiểu thư, người xem quần áo và đồ trang sức rất đẹp, lão gia thật có tâm, biết tiểu thư người thích màu xanh.”

Phụng Vô Song nhìn lại, chỉ thấy quần áo trong tay Bích Hà là cung trang màu xanh, chất liệu đắt tiền, màu sắc rực rỡ, không quá khoa trương nhưng cũng không làm mất địa vị và thân phận. Xem ra Phụng Liệt rất hiểu tính tình của nàng, biết nàng chưa bao giờ khoa trương, chỉ theo đuổi rực rỡ khiêm tốn.

“Hắn đưa những thứ này tới làm gì?” Phụng Vô Song bắt mắt, không kiên nhẫn hỏi.

“Tiểu thư, người quên ngày mai là ‘Bách hoa tiết’ sao? Ngày mai lão gia muốn dẫn người vào cung tham gia cung yến.” Bích Hà kinh hãi, cho là tiểu thư đã quên.

Bách hoa tiết, tương đương với tiết thất tịch của Bắc Thần quốc, là ngày lễ mà những nam nữ chưa lập gia đình được biểu lộ tâm ý với nhau. Với gia đình dân chúng tầm thường ngày này cũng giống như bao ngày khác, nhưng đối với hoàng gia mà nói, ngày này quan trọng không khác gì trừ tịch, bởi vì gần như tất cả những hoàng tử hoàng tôn đến tuổi vào ngày này đều bị Hoàng thượng tứ hôn. Ngoài ra, ở trong cung, Bách hoa tiết lại trở thành nơi tranh giành lẫn nhau của nữ tử hoàng tộc, hơn nữa cũng là cơ hội tốt để các vị Hoàng tử lôi kéo thế lực cho mình, dù sao, rất nhiều chuyện, chỉ cần liên hôn, rất dễ dàng có thể giải quyết.

Cho nên, Bách hoa tiết mỗi năm, trong cung đều sẽ cử hành cung yến, Hoàng thượng ở đó tứ hôn cho bọn họ, là vinh dự rất lớn.

Phụng Vô Song vốn còn chưa đủ tuổi để tham dự chuyện này, nàng mới mười ba tuổi, còn chưa cập kê. Nhưng trước đó vài ngày, Hiên Viên Triệt lại tự mình tới cửa bàn bạc hôn sự với Phụng Liệt, chuyện này không thể không nói, bởi vì Hiên Viên Triệt sắp sửa cập quan lễ rồi, Bách hoa tiết năm nay Hoàng thượng nhất định sẽ tứ hôn cho hắn.

“Chưa, vậy hôm nay nghỉ ngơi sớm đi!” Phụng Vô Song lạnh lùng nói, nếu bọn họ muốn nàng làm như vậy, thì cứ như mong muốn của bọn họ đi, chỉ là nàng mặc kệ hậu quả!

Ngày thứ hai, mặt trời vừa mới ló ra, Hồng Liên, Bích Hà và mấy nha hoàn nhất đẳng liền cùng nhau trang điểm cho Phụng Vô Song, Phụng Vô Song còn chưa tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng mặc cho bọn họ sắp đặt.

Bích Hà vừa bôi một chút được cao lên trên mặt Phụng Vô Song, cảm giác lạnh như băng làm cho Phụng Vô Song lập tức tỉnh táo, Bích Hà bôi cái gì nên mặt nàng?

“Bích Hà, chờ một chút, người đang bôi thứ gì cho ta vậy?” Phụng Vô Song nghi ngờ hỏi.

Sắc mặt Bích Hà vẫn như bình thường, nàng ấy đưa cho Phụng Vô Song nhìn, cũng cẩn thận giải thích: “Tiểu thư, lão gia nói bôi cái này lên mặt người, có thể trừ sẹo...” Nói xong, nàng ấy cúi đầu thật sâu, sợ bị Phụng Vô Song trách cứ. Dù sao, đi theo Phụng Vô Song lâu như vậy, nàng ấy biết tiểu thư thật sự rất để ý vết sẹo trên mặt mình, cho đến cho tới bây giờ bọn họ cũng không dám nói, đến nỗi tất cả mọi người đều coi Phụng Vô Song là một mỹ nhân tuyệt sắc, mà quên mất má trái xấu xí của nàng.

Phụng Vô Song cười lạnh, lúc này vội tới xóa vết sẹo của nàng, không phải là rất buồn cười sao? Có thể có hiệu quả trong chốc lát sao? Phụng Liệt không chờ được mà muốn gả nàng ra ngoài như vậy sao? Mặc dù Phụng Vô Song vừa mới tới đã không có tình cảm với Phụng Liệt, nhưng nàng rất ghét cái cảm giác bị người khác dắt mũi!

“Không cần!” Phụng Vô Song quả quyết cự tuyệt, nói.

Cung yến Bách hoa tiết náo nhiệt được cử hành từ trong Càn Thanh cung kéo ra bên ngoài, chư vị phi tần, Hoàng tử, Công chúa và đại thần cùng gia quyến của bọn họ, lục tục đi tới. Chính giữa đại điện là chỗ ngồi của Hoàng thượng, Hoàng hậu và Thái hậu, phi tần được phân ra hai bên. Bên trái là chỗ ngồi của Hoàng tử Công chúa, bên phải còn lại là chỗ ngồi của đại thần và gia quyến đi cùng, tất cả đều thể hiện cấp bậc tôn ti trật tự.

Mắt thấy tất cả tân khách đã đến đông đủ, chỉ còn lại Hoàng thượng và Hoàng hậu còn chưa tới, ngay cả Thái hậu cũng đã nhập tọa. Lúc này Phụng Liệt mới bắt đầu bắt an, bởi vì Phụng Vô Song cô chưa tới, buổi sáng lúc ra khỏi cửa, rõ ràng hắn đã dặn dò Nguyên Phúc, để cho Tiểu thư tới sớm một chút, bây giờ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Phụng Liệt có chút bất an, nữ nhi này, cho tới giờ hắn chưa từng nắm chắc, tính tình cổ chấp như vậy, thật sự rất giống nàng!

Đúng lúc này, Phụng Liệt nghe được trong đám người có chút xôn xao, mới giương mắt nhìn cửa thành.

“Nữ tử này là ai? Thật là đẹp!”

“Đúng vậy, thật giống như thần tiên hạ phàm!”

“Màu xanh này rất xứng với nàng, không biết nàng là nữ nhi nhà ai, nói không chừng đợi lát nữa có thể cầu xin Hoàng thượng làm chủ, gả nàng cho ta!”

“Hừ! Dáng người của nàng còn không đẹp bằng nửa bản tiểu thư!”

...

Các lời nghị luận tới dồn dập, Phụng Vô Song cứ lững thững chậm rãi đi đến, không chút quan tâm đến tiếng nghị luận xung quanh nàng, chỉ lúc Phụng Vô Song nghe được có người nói nàng đẹp, nàng mới hung hăng khinh bỉ ở trong lòng một chút, nếu bọn họ thấy vết sẹo xấu xí trên má trái của nàng, không biết có còn tán thưởng nàng như vậy không? Aiiii!

Mọi người chỉ thấy một nữ tử tuyệt sắc chậm rãi đi tới, bờ vai nàng như được gọt dũa, thắt lưng thẳng tắp, mi như lông chim, da trắng như tuyết. Trên người mặc cung trang màu xanh, lụa mỏng màu xanh bên ngoài bay bay theo gió, lụa mỏng bay múa, cả người tản ra khí tức nhàn nhạt. Ba nghìn sợi tóc được vấn thành bích lạc kế đơn giản, chỉ cài một bộ điều hoa màu xanh thanh nhã lay động theo từng bước đi, khóe miệng mang theo ý cười, khuy nh quốc khuy nh thành.

Hiên Viên Triệt ngồi cách đó không xa nhìn chằm chằm nàng đi đến bên cạnh Phụng thừa tướng, giống như muốn chọc một cái lỗ thủng trên người nàng. Trong lòng hắn sinh ra một cảm giác phiền muộn, thậm chí ngay cả hắn cũng không phát hiện ra, đối với nàng, hắn chỉ là bị bắt buộc! Không vì cái gì khác, chỉ vì muốn có được sự ủng hộ của Phụng thừa tướng, chỉ vì giang sơn, không hơn. Ngay sau đó liền không nhìn nàng nữa, buồn bực uống mấy ly rượu.

Mục Tuyết Vi ngồi ở bên cạnh Hiên Viên Triệt hung hăng nhìn chằm chằm Phụng Vô Song, nữ nhân này lại xuất hiện, lần trước làm hại nàng ta bị Vương gia thất sủng, lần này, nàng lại cướp đi ánh mắt của Hiên Viên Triệt, trong lòng Mục Tuyết Vi cực kỳ căm hận, hôm nay nhất định phải cho xú nha đầu này đẹp mặt!”

Cảm nhận được ánh mắt đầy thù hận của Mục Tuyết Vi, Phụng Vô Song mắt lạnh nhìn Mục Tuyết Vi, trong mắt lạnh như băng, làm cho Mục Tuyết Vi có chút thất thần, ánh mắt lạnh khắc không khác gì Vương gia.

“Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu nương nương giá lâm!” Một thái giám hô to, lúc này mới thu lại ánh mắt đang nhìn Phụng Vô Song của mọi người.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!”

“Các khanh bình thân!”

“Tạ ơn Hoàng thượng!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiếu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 32: Cho nhan sắc xấu xí ra ánh sáng

“Chúng ái khanh, hôm nay coi như là gia yến bình thường, không cần câu thúc!” Hoàng đế Bắc Thần quốc Hiên Viên Ngao Thiên tuổi đã gần sáu mươi, không nhìn ra được một chút dấu vết của tuổi tác, hắn một thân măng bào vàng óng ánh, bên trên được thêu phi long bằng chỉ kim tuyến màu vàng, làm nổi bật lên địa vị tôn quý của chủ nhân nó.

“Tạ chủ long ân!” Mọi người chấp tay đáp lễ đồng thanh trả lời.

Phụng Vô Song thật sự không thích tình huống này, nhưng vì có thể từ hôn, nàng không thể không đè nén câu nệ làm theo, không chú ý chút nào đến ánh mắt của nam nhân đối diện.

Nói là cung yến, thật ra chỉ giống như một buổi dạ tiệc của xã hội hiện đại, giáo nhạc phường trong cung rồi rít lên đài biểu diễn, vũ điệu mềm mại, tiếng hát dễ nghe, tiếng nhạc du dương... tất cả hòa vào làm cho không khí cực kỳ thoải mái.

Đợi sau khi bọn họ biểu diễn xong, Hoàng hậu Lưu Tú vui vẻ nói: “Chúng khanh gia, hôm nay ngoại trừ gia yến ra, còn là Bách hoa tiết, chính là chỉ hôn cho Triệt nhi!”

Tuy là mọi người đã biết rõ chuyện tình, nhưng vẫn đưa ra một loạt tiếng thảo luận, trong lòng mọi người đều có tính toán riêng, nhất là từ những mệnh quan triều đình từ tam phẩm trở lên. Thái tử và Định Bắc Vương đều là nhân trung long phượng, hai người bọn họ đều đại biểu cho người nắm quyền kế tiếp của Bắc Thần quốc, Thái tử đã có chính phi, trước mắt cũng không tính có thêm trắc phi, vì vậy, dĩ nhiên mọi người đều đặt cược lên trên người Định Bắc Vương Hiên Viên Triệt. Nếu có thể gả nữ nhi của mình vào trong Vương phủ, chắc chắn sẽ có rất nhiều lợi ích, đây là ý tưởng của đại đa số người duy chỉ có người của phủ Phượng thừa tướng.

“Hoàng hậu nương nương, lão phu nhớ mười năm trước, Hoàng thượng đã hứa gả Nhị tiểu thư của Phượng Thừa tướng cho Vương gia làm Vương phi, hôm nay, vì sao lại còn chỉ hôn cho Vương gia?” Văn Uyên Các Đại học sĩ Ngụy Đình Tích xưa nay cương trực công chính, nói năng thẳng thắn, thức tỉnh giấc mộng của một đám người.

“Ngụy đại học sĩ không nhớ nhầm, Nhị tiểu thư Phượng gia, dĩ nhiên là chính phi của Triệt nhi, hôm nay còn phải chọn thêm ra hai vị trắc phi cho Triệt nhi, để giúp đỡ Nhị tiểu thư Phượng gia chủ trì gia đạo.” Ánh mắt Lưu Tú hơi nhướn lên, bình tĩnh nói, Phượng Vô Song lại vô ý phát hiện ánh mắt của bà ta nhìn nàng có chút hận ý. Thái tử Hiên Viên Hạo là nhi tử duy nhất của Hoàng hậu, cũng là lợi thể duy nhất của Hoàng hậu, may mắn chính là, nhi tử duy nhất này bình yên vô sự làm Thái tử, Lưu Tú cũng coi như có chút an tâm. Mẫu phi Hiên Viên Triệt khi còn sống là phi tử mà Hoàng thượng Hiên Viên Ngao Thiên sủng ái nhất, lại bởi vì bệnh mà mất sớm, từ nhỏ Hiên Viên Triệt đã được nuôi ở trong cung Hoàng hậu, mặc dù hẳn không thân cận gì với Hoàng hậu, nhưng cũng không nghe lời nàng, về mặt trước nay đều rất bình tĩnh, điều này ngược lại làm Lưu Tú cảm thấy bất an, bà ta không đoán ra được suy nghĩ trong lòng Hiên Viên Triệt.

Vì cùng có địa vị của mình, Lưu Tú liền muốn nghĩ cách để Hoàng thượng chỉ hôn cho hán ở trong cung yến này, hai vị trắc phi, Lưu Tú đã sớm định sẵn, cộng thêm Mục Tuyết Vi, bên cạnh Hiên Viên Triệt có ba người của Hoàng hậu. Cho dù Phượng thừa tướng không đứng về phía bà ta, cũng không cần gấp gáp, Lưu Tú không tin ba vị trắc phi không hơn một chính phi.

Tuy nhiên, Lưu Tú dường như đã bỏ quên một vấn đề, mặc dù Hiên Viên Triệt ở trước mặt bà ta ra vẻ nhi tử ngoan nhĩ thập tứ hiếu, nhưng không có nghĩa hán chi là con thảo nhu nhược, mặc người chém giết.

“Vậy không biết hai vị trắc phi này là ai đây?” Ngụy Đình Tích sờ sờ râu mép của mình, hỏi ra nghi ngờ trong lòng mọi người.

“Trắc phi, bốn cung đã bàn bạc qua với Hoàng thượng và mẫu hậu, ban cho nữ nhi Đỗ Châu của Lại bộ thị lang và nữ nhi Thẩm Dong của Thái Sử làm Định Bắc Vương trắc phi!” Hoàng hậu nương nương cao giọng bình tĩnh nói.

“Thần nữ Đỗ Châu / Thẩm Dong khấu tạ Hoàng thượng, tạ ơn Hoàng hậu nương nương, tạ ơn Thái hậu nương nương!” Nhị vị cô nương vội vàng đi ra, quý xuống, hành lễ tạ ơn.

Phượng Vô Song cũng hứng thú, nhìn hai vị cô nương kia muốn nhảy vào hố lửa, trong lòng không khỏi có chút hả hê, nàng hoàn toàn quên mất mình cũng là một người trong cuộc.

Chỉ thấy hai nữ tử tuổi xấp xỉ nhau quý trên mặt đất, thoạt nhìn là vừa mới đến tuổi cập kê, lớn hơn Phượng Vô Song hai tuổi. Nữ nhi Thẩm Dong của Thái Sử mặc một bộ cung trang thuần trắng, thanh nhã lại thêm vài phần khí chất xuất trần, đầu vấn phi tiên kế đơn giản, mấy viên trân châu ôm chôn hai bên tóc mai, tóc đen thả đằng sau trơn bóng mượt mà. Mà nữ nhi Đỗ Châu của Lại bộ thị lang lại trái ngược hoàn toàn, nàng ăn mặc cực kỳ diễm lệ, cung trang màu tím, đồ trang sức lại đặc biệt phức tạp, hận không thể mang hết đồ trang sức lên trên đầu, xanh vàng rực rỡ, phú quý mà tầm thường.

So sánh xong, dĩ nhiên Phượng Vô Song thích vị Thẩm Dong kia nhiều hơn một chút, không thể không nói nàng thật sự quá mức bình tĩnh, chính nàng cũng là người trong cuộc!

“Đứng lên đi, sau này các ngươi và Tuyết Vi cùng nhau chiếu cố Triệt nhi cho tốt! Cùng nhau gánh vác, không được có lòng đố kỵ!” Hoàng hậu nương nương cứ thế nói.

“Vâng, thần nữ căn tuân dạy bảo của Hoàng hậu nương nương!”

Không biết trong lòng Phượng Vô Song đang suy nghĩ cái gì, nàng giống như đang đợi người. Vì vậy, nàng không chú ý tới ánh mắt của mọi người đang nhìn mình, có ghen tỵ, có hâm mộ, có kinh ngạc, có khinh thường... tất cả các vẻ mặt đều có.

Thân là người trong cuộc, nhưng lại không tự hiểu, nhìn vào trong mắt những nữ tử khác, không khỏi quá đáng hận!

“Phượng thừa tướng, Nhị tiểu thư của nhà ngươi đâu, sao còn chưa xuất hiện?” Hoàng thượng lạnh giọng hỏi.

“Hồi Hoàng thượng, đây là tiểu nữ Phượng Vô Song, Vô Song ra mắt Hoàng thượng!” Phượng Liệt vội vàng kéo Phượng Vô Song đến hành lễ với Hoàng thượng.

“Thần nữ Phượng Vô Song tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!” Phượng Vô Song quy củ hành lễ đúng tiêu chuẩn, không cho người khác bàn tán nghị luận.

“Tốt tốt! Vô Song lớn như vậy, thật sự giống thiếu nữ mười tám, càng ngày càng đẹp!” Hoàng thượng rất vui vẻ khi thấy Phượng Vô Song.



Hiên Viên Triệt nhìn chăm chăm Phụng Vô Song, bờ bai nàng như được gọt dũa, thắt lưng thẳng tắp, mi như lông chim, da trắng như tuyết. Trên người mặc cung trang màu xanh, lụa mỏng màu xanh bên ngoài bay bay theo gió, lụa mỏng bay múa, cả người tản ra khí tức nhân nhát. Ba nghìn sợi tóc được vắn thành bích lạc kế đơn giản, chỉ cài một bộ điều hoa màu xanh thanh nhã lay động theo từng bước đi, khoe miệng mang theo ý cười, khuynh quốc khuynh thành. Đây không phải là dáng vẻ thật sự của nàng, Hiên Viên Triệt cười lạnh trong lòng, cô nương này thật sự là giả bộ, không biết là người nào đã giương nanh múa vuốt ở trong Vương phủ của hắn! Hừ!

Hoàng thượng vừa dứt lời, không ngờ một cơn gió thổi qua, làm bay chiếc khăn che mặt của Phụng Vô Song, Hoàng tử Công chúa ngồi gần đều nhìn thấy một màn như vậy: Ban đầu Phụng Vô Song khuynh quốc khuynh thành, hết sức động lòng người, không ngờ bây giờ bọn họ lại nhìn thấy vết sẹo lớn xấu xí màu đen trên mặt Phụng Vô Song, giống như một đồng giun chen chúc cùng một chỗ, thật sự là rất xấu, làm cho người ta nhìn thấy mà chán ghét. Một vị tiểu Công chúa còn không để ý hình tượng nồn ra tại chỗ.

“Phụ hoàng, mặt của nàng xấu quá!” Vị tiểu Công chúa này oa oa khóc lớn.

Vì vậy, cung yến vốn đang vui vẻ, nhất thời trở lên tĩnh mịch, đây không phải là đang đánh vào mặt Hoàng thượng sao? Hoàng thượng vừa mới khen Phụng Vô Song đẹp xong, một giây sau, tiểu Công chúa lại bị mặt của nàng dọa cho khóc, đây không khỏi quá đáng sợ.

Không người nào dám lên tiếng, Hiên Viên Triệt không tự chủ mắng một câu, đáng chết! Sau đó mở miệng nói: “Phụ hoàng...”

Hắn còn chưa nói hết câu, đã bị Phụng Vô Song cắt đứt: “Hoàng thượng, chur vị thúc bá, thần nữ vốn là một nữ tử vô cùng xấu xí như lời đồn đại, lời đồn này cũng không phải là giả!” Dứt lời, nàng nhanh tháo khăn che mặt ra, để cho má trái xấu xí xuất hiện trước đám đông, sự can đảm của nàng, ngay thẳng của nàng, thật sự hấp dẫn ánh mắt của nam tử như tiên ở trên nóc nhà.

Nữ tử, Bản quân rất mong đợi lần gặp lại này! Khỏe miệng nam tử cong lên, thanh quý tuyệt nãi, giống như thần tiên.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 33: Từ hôn trước mặt mọi người

“Hoàng thượng, này...!” Tổng quản thái giám ở một bên nhỏ giọng gọi Hoàng thượng đang thất thần, chuyện này có chút khó giải quyết.

“Phụ hoàng, nhi thần có lời muốn nói, vết sẹo trên mặt Phụng tiểu thư đã có từ thuở nhỏ, nếu phụ hoàng đã từng hứa sẽ từ hôn cho chúng con, hôm lại lại bởi vì dung mạo của Phụng tiểu thư mà chối bỏ, đây chẳng phải là làm mất mặt người sao?” Hiên Viên Triệt đứng ra nói từng câu từng chữ, ngoài mặt thì cung kính, nhưng thật ra trong giọng nói lại mang theo vẻ tức giận.

“Dĩ nhiên, quân vô hí ngôn! Tiểu Quế Tử, truyền ý chỉ của trẫm!” Hiên Viên Ngạo Thiên thu hồi tầm mắt, tuy hắn kinh ngạc và khinh thường, nhưng rất hài lòng nhi tử này, hắn sẽ không dối ý, huống chi Phụng Vô Song đại biểu cho Phụng thừa tướng, thân là người nắm quyền, dĩ nhiên sẽ tính toán bồi cảnh thân thế, Phụng Vô Song đích thị là người thích hợp nhất. Cho dù đáng đáp Phụng Vô Song xấu xí thì đã sao, nhi tử hắn không thêm để ý, người làm cha như hắn để ý làm gì?

“Phụ thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, nay Phụng thừa tướng Bắc Thần có nữ...”

“Quế công công, xin chờ một chút, thần nữ có lời muốn nói!” Mọi người vô cùng kinh ngạc, lại có người dám cắt lời của Quế công công. Mặc dù Quế công công chỉ là một hoạn quan, thế nhưng hắn lại là người bên cạnh Hoàng thượng, hắn đã chăm sóc Hoàng thượng từ khi còn bé.

Nói chuyện là Trần Nhượng Lan nữ nhi của Hữu thừa tướng Trần Lĩnh, nàng ta cũng không phải quá xinh đẹp, cung trang màu hồng, da trắng nõn, mặt mũi đẹp, khí chất tao nhã, nhưng bề ngoài lại làm cho người ta cảm thấy cực kỳ xa cách, không thân thiết như Phụng Vô Song, được dạy lễ nghi cung quy, lại lớn vài tuổi nên có vẻ đẹp linh động.

“Thần nữ Trần Nhượng Lan ra mắt Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc kim an!” Trần Nhượng Lan lễ phép phúc thân hành lễ.

“Nữ nhi của Hữu thừa tướng Trần Lĩnh? Có chuyện gì?” Hiên Viên Ngạo Thiên giương mắt nhìn nữ tử đứng bên dưới, không kiên nhẫn hỏi. Nếu không phải để ý thể diện của Hữu thừa tướng, Trần Nhượng Lan lớn mật này đã bị kéo đi chém đầu, lại dám cắt đứt ý chỉ của Hoàng thượng. Hiên Viên Ngạo Thiên bình tĩnh nhìn Trần Lĩnh một cái, Trần Lĩnh chợt cảm thấy lạnh sống lưng, trong lòng không khỏi run lên.

“Hồi Hoàng thượng, hôm nay là Bách hoa tiết, là ngày mà nam nữ chưa gả được biểu lộ ái mộ với nhau, hôm nay thần nữ muốn bày tỏ với Vương gia, thần nữ muốn gả cho Vương gia, cầu xin Hoàng thượng và Vương gia thành toàn!” Trần Nhượng Lan cực kỳ kiên cường nói xong đoạn này. Mặc dù dân chúng Bắc Thần quốc tương đối cởi mở, thế nhưng đó đều là bình dân bách tính, ở trong cung, nói như vậy không chừng ngay cả mạng cũng không còn, trong cung, ai cũng là người kẹp chặt đuôi.

Trong lúc nhất thời, đám người nổi lên tiếng bàn luận, Trần Lĩnh quá mức yêu thương ái nữ này đến mức hết cách, hắn biết nữ nhi ái mộ Định Bắc Vương, nhưng chính phi của Vương gia từ nhỏ đã được chỉ hôn cho nữ nhi Phụng Vô Song của Tả thừa tướng. Hắn thân là Hữu thừa tướng, địa vị chi nhỏ hơn Tả thừa tướng một chút, dù thế nào nữ nhi của hắn cũng không thể làm thiếp cho Vương gia. Vì vậy, Trần Lĩnh vẫn ngăn cản Trần Nhượng Lan

gặp mặt Hiền Viên Triệt, từ đó chặt đứt tư tình của Trần Nhượng Lan, không ngờ nữ nhi lại to gan đến vậy, dám công khai bày tỏ!

“Hoàng thượng, đều do thần không biết cách dạy dỗ nữ nhi, kính xin Hoàng thượng thứ tội cho tiểu nữ ngu ngốc này!” Trần Linh lập tức quỳ xuống, lời kéo Trần Nhượng Lan cầu xin tha thứ, chỉ sợ Hoàng thượng thẹn quá hóa giận, bọn họ ngay cả mạng cũng không còn.

“Hữu thừa tướng, cái này không thể trách người, người không phải cỏ cây, ai có thể vô tình, theo bản cung thấy, nữ nhi của Thừa tướng cũng rất xinh đẹp, cực kỳ xứng đôi với Triệt nhi. Hoàng thượng, nếu không để cho Triệt nhi cùng thu? Người thấy thế nào?” Trong lòng Hoàng hậu Lưu Tú có chút vui sướng, bà ta vốn không thích một nhà Phụng Thừa tướng, vì vậy mới chọn Thẩm Dong và Đỗ Châu làm trắc phi cho Hiền Viên Triệt nhằm áp chế Phụng Vô Song, nếu chính phi cũng đổi thành Trần Nhượng Lan, vậy chẳng phải quá hợp ý bà ta sao!

“Triệt nhi, con thấy thế nào?” Hiền Viên Ngao Thiên trực tiếp quăng vấn đề này lại cho Hiền Viên Triệt, Hoàng đế thật đúng là bụng dạ đen tối, Phụng Vô Song không khỏi oán thầm trong lòng.

Còn chưa chờ Hiền Viên Triệt trả lời, Thái tử Hiền Viên Hạo đã đứng dậy, bộ dạng của hắn cũng không tệ, nhưng không kiêu ngạo giống như Hiền Viên Triệt, trên mặt mũi hắn có chút âm ngoan, làm người ta cực kỳ không thoải mái.

Hiền Viên Hạo nói: “Phụ hoàng, mẫu hậu không thể thiên vị như vậy, cái gì cũng cho Tứ đệ, trong lòng nhi thần rất ngưỡng mộ nữ nhi của Hữu thừa tướng, không bằng gả cho con đi!”

Hiền Viên Hạo không phải thật tâm thích Trần Nhượng Lan, nếu không làm sao hắn có thể ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Trần Nhượng Lan một cái, có lẽ, hắn chỉ muốn khơi mào tranh giành với Hiền Viên Triệt, đây chính là lạnh lùng và xa cách của huynh đệ hoàng gia.

“Hạo nhi, người đã có chính phi, nếu Lan cô nương làm trắc phi của người, vậy sợ rằng phải xin lỗi Hữu thừa tướng rồi!” Hiền Viên Ngao Thiên cũng không ngờ rằng chuyện lại phát triển theo hướng này, không khỏi có chút ảo não.

Mấy vị này bàn bạc đầy khí thế, bọn họ hoàn toàn quên mất ở đây còn một người trong cuộc – Phụng Vô Song! Vì vậy thế cục bị một câu nói của Phụng Vô Song giết chết trong nháy mắt.

“Hoàng thượng, thật có lỗi! Thứ cho thần nữ không thể gả cho Định Bắc Vương!”

Một giọng nói trong trẻo, phá vỡ không khí căng thẳng, không đúng, là làm thẳng thêm không khí căng thẳng, toàn bộ hiện trường lâm vào im lặng, không người nào dám lên tiếng, thậm chí ngay cả hô hấp cũng nhỏ nhẹ, chỉ sợ Hoàng thượng giận lây sang bọn họ.

Hiền Viên Triệt ngẩn ra nhìn chằm chằm nàng, đôi mắt ung của hắn trở nên sắc bén! Hắn không thể bóp chết tiểu nữ nhân này! Hiền Viên Triệt hắn khi nào từng bị qua vũ nhục như vậy, lại bị một nữ nhi từ hôn! Hắn đường đường là Vương gia Bắc Thần, lại bị một nữ nhân xấu xí từ hôn!

Ngày nay, tất cả Bắc Thần quốc đều xôn xáo, nhân vật trong lòng bọn họ lại bị một xấu nữ từ hôn!

Phụng Vô Song hoàn toàn trở thành kẻ thù của hàng vạn thiếu nữ của Bắc Thần quốc!

Nơi xa trên nóc nhà, Mặc Vũ không nhịn được đỏ mặt trong lòng vì Phụng Vô Song, nữ nhân này thật không hổ là người chủ tử coi trọng, liều mạng như chủ tử, khí phách này, tuyệt đối không phải người thường! “Chủ tử, có muốn giúp Phụng cô nương một tay không?”

“Không vội!” Khóe miệng Quân Lâm Ngọc cong lên, thật không hổ là nữ nhân hắn nhìn trúng, rất có khí phách! Mặc Vũ dụi dụi con mắt, hắn thấy chủ tử mỉm cười! Trời ơi, đáng sợ quá, hắn tình nguyện nhìn khuôn mặt không biểu cảm của chủ tử, vui vẻ này thật sự không thể tưởng tượng nổi, thật là kỳ dị, trong lòng Mặc Vũ điên cuồng kêu thảm.

“Lớn mặt! Dám cãi lại ý chỉ của trẫm, người đâu, mang nàng xuống chém!” Hoàng thượng giận đến phát run, mặt rồng giận dữ, quát lớn.

Cầm vệ quân canh giữ bốn phía nghe thấy Hoàng thượng ra lệnh, lập tức có bốn tên lính đi đến, từ hai bên nhắc Phụng Vô Song lên, dùng sức kéo ra ngoài.

“Buông tay!” Quanh người Phụng Vô Song tản ra hơi thở quý dị, giọng nói lạnh lùng, như muốn tránh thoát khỏi khống chế của cầm vệ quân. Nhưng lực của một nữ tử làm sao có thể tránh được trời buộc của bốn nam tử cường tráng. Bất đắc dĩ, Phụng Vô Song cương quyết rút kiếm giấu sau lưng ra, trở tay một cái, ánh sáng chói lóa, kiếm lập tức gác trên cổ một tên binh lính.

“Để cho ta đi!” Phụng Vô Song lạnh giọng nói.

“Cầm vệ quân, còn không mau bắt yêu nữ này lại cho trẫm, tịch biên cả nhà Tà thừa tướng..” Chẳng qua chỉ là uy hiếp một tên lính mà thôi, dĩ nhiên Hiền Viên Ngao Thiên sẽ không quan tâm.

Hắn còn chưa kịp nói xong bốn chữ tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, lại nghe thấy có người kinh hô: “Trời ơi, kiếm nàng cầm, lại là ‘Mạc Tà kiếm’ của người nọ!”

Người nọ, là vị thần vô cùng tôn quý trong truyền thuyết, đó là nhân vật mà bọn họ không dám gọi thẳng tên, bởi vì bọn họ không có tư cách. Ngay cả quốc chủ Bắc Thần quốc Hiền Viên Ngao Thiên cũng không có tư cách! Vậy mà, tại sao kiếm của người nọ lại ở trong tay Phụng Vô Song?

“A? Bản quân đến muộn, đã bỏ lỡ cuộc vui sao!”

Tất cả mọi người đều nghe được một câu nói như vậy, đất là truyền âm từ ba dặm bên ngoài, lạnh lùng trong trẻo, khí thế bức người, chưa thấy người đã thấy tiếng! Không người nào có năng lực và khí thế cường đại như vậy.

Người nọ, tôi thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 34: Người của Bản quân

Tất cả các đại thần của thể hệ trước trong đại phòng đều lộ ra vẻ hoảng sợ, sao người nọ lại đến đây? Liên tưởng đến “Mạc tà kiếm” của người nọ nằm trong tay Phụng Vô Song, cái này là có ý gì? Ai cũng biết “Mạc Tà kiếm” là vật bất ly thân của người nọ, mọi người bắt đầu suy đoán, chẳng lẽ Phụng nhị tiểu thư có quan hệ gì với người nọ?

Vào giờ phút này ngay cả Quốc chủ Bắc Thần quốc Hiến Viên Ngạo Thiên cũng không khỏi lau mồ hôi trên trán, nguy hiểm thật, may mà hắn chưa nói hết tịch biên gia sản giết kẻ phạm tội.

Nếu không, người bị tịch biên gia sản giết kẻ phạm tội chính là bản thân hắn, Hiến Viên Ngạo Thiên không có chút nghi ngờ nào.

Chỉ có thể nói, danh tiếng của người nọ ở trên toàn bộ đại lục thật sự là quá lớn, không ngừng nào có thể dễ dàng khiêu khích.

Phụng Vô Song thật sự không hiểu tại sao mọi người lại có vẻ mặt như vậy, hình như có liên quan gì đến thanh kiếm trong tay nàng? Dĩ nhiên nàng cũng nghe được câu nói “A? Hình như bản quân đến muộn, bỏ lỡ một cuộc vui” kia! Chẳng lẽ là nam tử ngày đó? Rốt cuộc nam tử đó là ai?

Không lâu sau, chợt có một ánh sáng trắng, sáng trong như ngọc, thanh khiết quý khí, từ trên trời giáng xuống, tiếp theo là một ánh sáng đen, hình bóng quỷ dị. Đợi đến khi bọn họ đứng vững trên mặt đất, mọi người đều quỳ xuống, bao gồm cả Hiến Viên Ngạo Thiên, nhưng, trong số những người quỳ ở đây không bao gồm Phụng Vô Song.

Nếu nói người không biết sợ, từ trước đến nay Phụng Vô Song không coi lễ nghi cung quy là gì, huống chi nàng vốn không quen người kia, tại sao phải quỳ lạy hắn!

“Quân thượng đại nhân vạn phúc kim an, nhất thống thiên hạ!” Mọi người đồng thanh hô to.

Lúc này Phụng Vô Song mới nhìn ra, quả nhiên là hai người đã gặp ở trong rừng ngày đó, chủ nhân của thanh kiếm trong tay nàng, bạch y nam tử vẫn mặc cẩm bào màu trắng như cũ, tuấn nhân kiêu ngạo, cao quý tuyệt trần, giống như thần tiên, hắn nói hắn tên là Quân Lâm Ngọc? Không sai, hình như là vậy.

“Song nhi, mau quỳ xuống!” Phụng Liệt nhìn thấy Phụng Vô Song còn đứng, tất cả mọi người quỳ, chỉ có một mình nàng đứng như vậy, Phụng Liệt vội vàng thấp giọng nói, trong lúc lơ đãng hắn còn sờ sờ đầu mình xem có còn ở đó hay không, thật sự là quá lỗ mãng! Nếu không cẩn thận, bị Quân thượng giận chó đánh mèo, thì phải làm sao bây giờ!

“Ta không biết hắn, tại sao lại phải quỳ?” Phụng Vô Song vẫn không nhúc nhích như cũ, lời nàng nói là thật, không có ai cho nàng biết người nọ là ai?

Quân Lâm Ngọc đã sớm chú ý tới nàng, nữ nhân thú vị, giống như lần đầu tiên nhìn thấy ở phủ Thừa tướng, khi đó nàng cũng đang khiển trách nha hoàn của mình không được quỳ! Thật đặc biệt, xem ra nữ nhân này rất ghét quỳ.

Phụng Vô Song không biết là, sau này Quân Lâm Ngọc đã từng ban bố một việc không thể tưởng tượng được: Phạm là ở những nơi có Phụng Vô Song, bất kỳ kẻ nào cũng không được quỳ với hắn! Có lẽ, chính Quân Lâm Ngọc cũng không hiểu vì sao mình lại làm như vậy.

“Tất cả đứng lên đi!” Quân Lâm Ngọc tùy ý nói.

Một nhóm lớn thiếu nữ mới vừa rồi còn muốn gả cho Hiến Viên Triệt, lúc này ánh mắt không khỏi phát sáng, mặc dù bộ dạng của Hiến Viên Triệt cực kỳ tuấn tú, nhưng không bằng một phần của Quân Lâm Ngọc, Quân Lâm Ngọc này, về ngoài thật sự khiến mọi người kinh ngạc.

Mọi người thấy Quân Lâm Ngọc không có ý muốn xử phạt Phụng Vô Song, lại nghĩ đến thanh kiếm trong tay nàng, nhất thời càng cảm thấy giữa bọn họ có bí mật không thể cho người khác biết. Hiến Viên Triệt cũng không ngoại lệ, ánh mắt hắn lạnh như băng, nhìn thẳng Phụng Vô Song.

Quân Lâm Ngọc sai bước lên đài cao, vung trường bào, ngồi xuống chỗ lúc này Hiến Viên Ngạo Thiên ngồi.

“Người chính là quốc chủ của Bắc Thần quốc?” Ánh mắt sắc bén của Quân Lâm Ngọc rơi vào trên người Hiến Viên Ngạo Thiên.

“Hồi Quân thượng đại nhân, bẩm... là ta!” Hiến Viên Ngạo Thiên vội vàng đứng dậy, hắn sợ đến mức trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh, cho nên thiếu

chút nữa đã tự xưng “Trần” trước mặt Quân thượng, thật là không muốn sống mà, may mà phản ứng kịp.

“Người thật to gan! Mới vừa nói cái gì, sẽ đối với Phụng gia thế nào, nói lại cho Bản quân nghe một lần!” Quân Lâm Ngọc neho mắt lại, giọng nói không có tức giận, nhưng ngược lại làm cho người ta càng cảm thấy lạnh thấu xương.

“Quân thượng, ta biết sai rồi, ta tuyệt đối không dám đối với Phụng gia như thế nào!” Hiền Viên Ngao Thiên thấy gió đổi chiều tương đối nhanh, nếu như vậy mà hắn còn không nhìn ra Quân thượng và Phụng gia có quan hệ, thì ngôi vị Hoàng đế này cũng không cần phải ngồi nữa rồi!

“Hừ! Hôm nay Bản quân đến chỗ này, chỉ để nói một câu, nàng là của Bản quân!”

Quân Lâm Ngọc chỉ vào Phụng Vô Song, lạnh giọng nói, trong lời nói còn mang theo kiên định không thể nói chen vào.

Mọi người vừa kinh ngạc đều đã tỉnh táo lại, khó trách Đế quân chưa bao giờ đoái hoài đến quốc gia nhỏ bọn họ lại tự mình đến Bắc Thần quốc, khó trách thành “Mạc Tà kiếm” đệ nhất nhất thiên hạ, vật bất ly thân của Đế quân lại ở trong tay Phụng Vô Song.

Thì ra tất cả đều bởi vì Phụng Vô Song.

Bắt đầu từ hôm nay, cái tên Phụng Vô Song này tuyệt đối vang dội đại giang nam bắc, như sấm bên tai, tên một người được truyền đi một lần thì không lý kỳ, nhưng nếu trong vòng một ngày danh tiếng được nổi lên hai lần, cũng không phải ai cũng có thể làm được. Trăm ngàn năm qua, chỉ có một mình Phụng Vô Song làm được.

Đầu tiên là từ hôn Vương gia một trong tứ đại công tử, tiếp đó là bị một nhân vật trong truyền thuyết mở miệng gọi tên! Hai người này, tùy chọn một, không phải người thường có thể làm được.

Nhưng mà, cũng có một số người ngu ngốc ánh mắt thiên cận, cố gắng muốn phá hoại cục diện.

Không biết sống chết!

“Nàng sao, đáng đáp nàng xấu như vậy, ta cái gì cũng hơn nàng, Quân thượng đại nhân, không bằng để ta làm người của người đi!” Một giọng nói kiêu ngạo của thiếu nữ truyền tới.

Yên tĩnh, tất cả đều yên tĩnh, yên tĩnh đáng sợ! Yên tĩnh kinh ngạc!

Tất cả mọi người đều cảm nhận được hơi thở lạnh lùng tản ra xung quanh Quân Lâm Ngọc, không người nào biết thiếu nữ ngu ngốc muốn phát lên làm phụng hoàng này sẽ có kết cục gì.

Không người nào có thể tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 35: Đế quân vô sỉ

Cả yến hội lâm vào trong yên tĩnh, thậm chí tất cả mọi người đều vội vàng cúi đầu thấp xuống, càng không dám thở mạnh.

Quân Lâm Ngọc đi xuống đài, mọi người ở đây đều cho là hắn muốn trừng phạt Đỗ Châu ngu ngốc. Không ngờ, hắn lại đến trước mặt Phụng Vô Song, mắt chứa ý cười, vươn tay, dắt Phụng Vô Song đi ra ngoài.

Phụng Vô Song nhất thời sững sờ, nàng lại không cự tuyệt nam nhân này dắt nàng đi, đây là có ý gì? Nàng không phải là người sạch sẽ không thích người khác đụng chạm trong truyền thuyết sao?

Có người lén cười trộm sau lưng bọn họ, Đỗ Châu này thật là có mắt không trông, tự mình đa tình, người ta căn bản còn không buồn liếc nàng ta một cái, phụ thân Đỗ Châu cũng đang suy nghĩ, nguy hiểm thật, nha đầu chết tiệt kia, thiếu chút nữa đã hại Đỗ gia thế thảm. Đỗ Châu nhắm mắt tức giận, hai mắt giận đến mức bị nước mắt che phủ.

Ai ngờ, một giây kế tiếp, không ai còn có thể cười được nữa.

“Đỗ gia, diệt!”

Quân Lâm Ngọc rất bình tĩnh nói ra một câu này, nhưng, người thật sự hiểu rõ hắn, mới biết được hắn càng bình tĩnh, càng đại biểu cho bão táp mãnh liệt.

Không chờ bọn họ kịp phản ứng, Quân Lâm Ngọc đã mang theo Phụng Vô Song rời khỏi cửa lớn, mọi người giống như chim sợ nã, vội vàng cáo lui,

chỉ còn lại một nhà Đỗ gia và Hoàng thượng, mấy người Hoàng hậu lưu lại.

“Ba!” Lại bộ thị lang Đỗ đại nhân hưng hăng tát Đỗ Châu một cái.

“Hoàng... Hoàng thượng, phụ thân, thật xin lỗi!” Đỗ Châu quỳ trên mặt đất, dập đầu ba cái, nghẹn ngào nói, hôm nay, nàng ta mới hiểu được sự ngu ngốc của mình đã mang đến bao nhiêu đau khổ cho gia tộc.

“Tội thân không biết dạy nữ nhi, cầu xin Hoàng thượng khai ân! Tiểu nữ còn nhỏ, cầu xin Hoàng thượng bỏ qua cho tiểu nữ, mọi tội lỗi để một mình tội thân gánh chịu!” Đỗ đại nhân quỳ xuống, vị này đã gần năm mươi tuổi, năm tháng để lại từng dấu vết trên mặt hắc, tất cả, có lẽ hôm nay là ngày kết thúc.

“Đỗ ái khanh, trăm cũng thật không đủ sức! Người nọ đã lên tiếng, trăm cũng không dám không nghe theo! Muốn trách chỉ có thể trách người nọ bây giờ quá mạnh!” Tuy trong lòng Hiền Viên Ngao Thiên có lòng trắc ẩn, nhưng hắn cũng không dám phản kháng ý chỉ của Đế quân, chỉ có thể trách ông trời không có mắt!

“Hoàng thượng, nô tì có một kẻ!” Hoàng hậu dịu dàng nói.

...

“Này, buông ta ra!” Phụng Vô Song giằng giăng, tay của người này thật lớn.

“Hừ! Tiểu tử không biết lễ phép, ta không gọi là này, ngươi không nhớ ta sao?” Quân Lâm Ngọc bấu mỗi một cái, ngón trỏ còn đặt lên môi làm động tác đừng lên tiếng, hắn đang ở trước mặt Phụng Vô Song, ngay cả tôn xưng cũng không cần mà nói thẳng “Ta”, làm Mặc Vũ bên cạnh càng mở rộng tâm mắt!

Phụng Vô Song im lặng nhìn động tác của hắn, đây là đang dỗ dành tiểu hài tử sao? Nàng dù gì cũng đã hai mươi... không đúng, mười ba tuổi rồi!

Cái quái gì!

Quân Lâm Ngọc không biết trong lòng Phụng Vô Song đang nghĩ gì, hắn chỉ muốn trêu chọc nàng, giống như ngay từ lần đầu tiên gặp Phụng Vô Song, Quân Lâm Ngọc đã làm như vậy.

Thật là tiểu tử thú vị mà!

Mặc Vũ vén rèm xe ngựa thay bọn họ, Quân Lâm Ngọc tự mình ôm Phụng Vô Song lên xe, chủ nhân không phải là người thích sạch sẽ sao? Mặc Vũ nâng trán, chủ tử có phải là đổi thành một người khác không, tại sao hắn lại có cảm giác khác thường thế này?

“Nhớ ngươi, ngươi sẽ buông tay sao?” Phụng Vô Song bấu môi, Quân Lâm Ngọc đặt nàng lên giường êm trên xe ngựa, nàng lập tức ngồi đối diện với Quân Lâm Ngọc, thế nhưng, Quân Lâm Ngọc không có buông tay của nàng ra.

Quân Lâm Ngọc nhìn bộ dạng né tránh hắn giống như thấy đồ vật bẩn của nàng, ánh mắt hơi tối, người này, thật sự không cảm kích sao? Chẳng lẽ mình vừa mới cứu nàng, nàng không cảm tạ đại ân nhân là hắn sao? Dù hắn cũng là một đại soái ca! Quân Lâm Ngọc tương đối tự tin với dung mạo của mình!

Phi! Không phải là tự tin, mà là tự luyện!

“Dĩ nhiên...”

“Ngươi tên Quân Lâm Ngọc!”

“Này, ta đã nói ra tên của ngươi, mau buông tay của ngươi ra cho lão nương!” Phụng Vô Song tức giận quát, bị một người xa lạ nắm chặt như vậy, nàng thấy không quen, phải biết, kiếp trước ngay cả vị hôn phu của nàng cũng rất ít khi có cơ hội thân cận với nàng như này.

“Ta lại không muốn buông tay!”

“Vừa rồi không phải ngươi nói...”

“Dĩ nhiên là ta vừa mới nói... không buông!”

“Ngươi quá vô sỉ!” Phụng Vô Song nổi cơn thịnh nộ, nàng tức giận đến mặt mũi đỏ bừng, tay trái không bị Quân Lâm Ngọc nắm, hung hăng chỉ vào hắn.

“Bị ngươi ngắt lời! Tiểu cô nương nói chuyện đừng có thô lỗ như vậy!” Quân Lâm Ngọc không tức giận, ngược lại còn cười ha ha, vẻ tức giận của tên tiểu tử này thật là đáng yêu.

Mặc Vũ ở bên ngoài xe ngựa, nghe thấy tiếng cười của chủ tử, trong lòng không khỏi run rẩy, thì ra chủ tử còn có thể cười? Cái này khi nào trở về hắn phải nói cho mấy người Phong Vũ Lôi nghe, bọn họ nhất định sẽ không tin! Mặc Vũ còn đang đắm chìm trong nỗi kinh sợ của mình, không chú ý tới cục đá trên đường, xe ngựa hơi vấp một chút.

“Bồng lộc tháng này giảm một nửa!”

Giọng nói lạnh lùng truyền ra từ trong xe ngựa, Mặc Vũ kêu rên trong lòng, ông trời ơi, chủ tử ơi, sao lại bắt nạt người như vậy, không phải là hấn chi không chú ý một chút thôi sao, sao lại đến nỗi trừ nửa tháng bồng lộc chứ!

“Nghe lén nữa, trừ ba tháng!”

Được rồi, hấn thừa nhận hấn có nghe lén, Mặc Vũ lập tức ỉu xiu, hấn cũng không muốn nghe mà, ai bảo chủ tử lớn tiếng như vậy đâu, huống chi hấn còn là người có võ công cao cường, thể thể nhận được âm thanh ngoài năm dặm, điều này làm cho hấn không muốn nghe trộm cũng không được!

“Bạo quân!” Phụng Vô Song khinh bỉ liếc mắt một cái, trong miệng còn nói ra một từ như vậy.

“Ha ha!” Quân Lâm Ngọc cười, tiếng cười này không lớn, số lần Quân Lâm Ngọc cười hôm nay, chỉ sợ là số lần hấn đã tích góp mười lăm năm qua.

Mặc Vũ cảm thấy mình cần phải cẩn thận, sắp không giữ được rồi. Lần sau, hấn kiên quyết không tới, nhất định phải đòi cho Lôi lãnh khốc đến đánh xe ngựa!

“Quân Lâm Ngọc, rốt cuộc ngươi muốn thế nào, ngươi muốn mang ta đi đâu?” Hai mắt Phụng Vô Song trừng lớn giống như hai viên trân châu đen trên cổ.

“Tiểu tử, dù gì ta cũng là ân nhân cứu mạng của ngươi, ngươi không cảm tạ ta sao?” Quân Lâm Ngọc bật cười nói, vì sao hấn lại thích nhìn vẻ tức giận của Phụng Vô Song như vậy.

“Ngươi là ân nhân gì, không có ngươi, ta cũng có cách xử lý!” Phụng Vô Song khinh thường nói, còn không quên vẫy tay mình.

Tìm Quân Lâm Ngọc đập loạn nhịp, nữ tử như thế, hấn chưa từng thấy qua, cuồng ngạo như thế, hoàn toàn không giống như tiểu cô nương mười ba tuổi, độc lập kiên cường, cuồng ngạo tự tin, nhìn nàng như vậy trong nháy mắt, trái tim của Quân Lâm Ngọc chợt đập nhanh hơn.

Có lẽ bọn họ cùng một loại người, cho nên Quân Lâm Ngọc mới có thể đồng cảm như thế.

“Ngươi... không phải yêu ta chứ?” Trong lời nói của Phụng Vô Song có chút khẩn trương.

“Ha ha! Tiểu tử, ngươi thật là tự tin!” Quân Lâm Ngọc lại cười ra tiếng lần nữa, trái tim bé nhỏ của Mặc Vũ tiếp tục bị hành hạ.

“Vậy vì sao lại nhìn chằm chằm ta?” Phụng Vô Song khinh bỉ hỏi.

“Tiểu tử quay lại đây cho ta xem vết sẹo trên mặt ngươi một chút!” Quân Lâm Ngọc khẽ nói, trong giọng nói mang theo chút thương tiếc.

Nhưng, thần kinh của tiểu nữ nhân lại chậm nhịp, trực tiếp hiểu lầm ý của Quân Lâm Ngọc.

“A, sao nào, bộ dạng ta xấu xí như vậy, lúc này nên buông ta ra để ra đi đi!” Phụng Vô Song thừa dịp Quân Lâm Ngọc buông ra, vén rèm lên, định nhảy xuống!

Tiểu tử đáng chết, không muốn sống nữa sao? Đôi mắt đen của Quân Lâm Ngọc bắt đầu có sóng ngầm, cánh tay hấn duỗi ra một cái lôi Phụng Vô Song trở lại, không để ý đến dấu vết bị cắt trên mu bàn tay.

Thật là đau, nữ nhân này đúng là tàn nhẫn!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiếu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 36: Ước hẹn ba năm

“Đừng động, nghe lời!” Quân Lâm Ngọc hạ thấp giọng, đèn nến con tức giận và nỗi sợ của mình, hấn không hiểu tại sao lại giận như vậy, thấy nàng tình nguyện cách xa hấn, cũng không để ý tính mạng mà muốn nhảy khỏi xe ngựa.

Chẳng lẽ hấn thật sự khiến người ta chán ghét như vậy sao? Lần đầu tiên Quân Lâm Ngọc tự suy ngẫm lại mình. Nhưng hấn không dám trút con giận này lên trên người Phụng Vô Song, nàng còn nhỏ như vậy, nhất định sẽ không chịu được con giận của mình.

Phụng Vô Song cúi đầu nhìn thấy trên mu bàn tay hấn có dấu răng của mình cắn, còn có chút máu, tay chân không khỏi luống cuống! Vì vậy đành phải yên lặng thuận theo.

“Đừng động, để cho nhìn mặt ngươi!” Quân Lâm Ngọc đột nhiên bày ra vẻ mặt nghiêm túc, có lẽ thật sự coi chuyện này là một chuyện cực kỳ nghiêm



túc.

Nhưng rõ ràng Phụng Vô Song lại hiểu lầm ý của hắn, nàng tức giận, mắt trừng lớn như chuông đồng, quát: “Thế nào, ngươi nghĩ để cho ngươi nhìn đủ, ghê tởm chết ngươi!”

Quân Lâm Ngọc trực tiếp bỏ qua giọng nói tức giận của Phụng Vô Song, tay của hắn không tự chủ xoa xoa hai vết sẹo bên má trái, nhẹ nhàng vuốt ve, không mang theo bất kỳ sự khinh bỉ nào, trong mắt hắn chỉ có đau lòng.

Phụng Vô Song bị hắn sờ, thật sự là không quen, thoát nhìn hắn giống như cậu ấm mười ngón tay không dính nước, nhưng, rõ ràng Phụng Vô Song cảm thấy ngón tay của hắn sờ trên mặt nàng, có chút dày, thô ráp mà có lực, Phụng Vô Song không khỏi đỏ mặt.

“Quân Lâm Ngọc, rốt cuộc ngươi tìm ta có chuyện gì? Nói thẳng đi!” Phụng Vô Song nhìn xuống ngượng ngùng, làm bộ trấn tĩnh nói.

“Không có chuyện gì, chỉ muốn cứu ngươi thôi!” Quân Lâm Ngọc thả tay xuống, ôn hòa nói, hắn nhìn hai tay ngượng ngùng đỏ ửng của Phụng Vô Song, trong lòng cực kỳ dễ chịu.

Cứu nàng? Cứu nàng mà tịch biên gia sản người khác? Tính khí thô bạo như vậy, Phụng Vô Song không khỏi nhú mày.

“Không nhọc ngại phí tâm, cho dù thế nào, nàng ta cũng chỉ mắng ta một câu thôi, không nên bị tịch biên gia sản trăm, xin ngài thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!” Phụng Vô Song nhíu mày, trầm giọng nói.

“Hừ, chỉ bằng nàng ta? Dám mắng người của Bản quân, Bản quân nhất định sẽ không tha thứ!” Tính khí Quân Lâm Ngọc đã tới, xưng hô liền biến thành “Bản quân”, không còn bộ dạng vô lại dịu dàng như vừa rồi.

“Ngươi có đáp ứng hay không, không liên quan gì đến ta, nếu ngươi cương quyết làm như vậy, ta nhất định sẽ dốc toàn lực cứu nàng ta!” Phụng Vô Song lạnh lùng nói. Từ trước đến giờ, chuyện của mình, mình sẽ tự đảm trách, không cần người khác nói thêm gì. Huống chi nàng tuyệt đối không muốn thấy có người bởi vì nàng mà bị tổn thương. Mặc dù cô bé kia mắng nàng một câu, nhưng vậy thì sao? Nàng cũng không rơi mất một miếng thịt! Còn nữ hài kia cũng bởi vì câu nói có ý nhục mạ của nàng ta, mà phải bồi thường cả gia tộc, Phụng Vô Song không làm được chuyện tàn nhẫn như vậy. Mặc dù kiếp trước là sát thủ, giết người như ngóe, nhưng nàng cũng có nguyên tắc, tuyệt đối không giết người vô tội!

Thờ ơ trước những tiếng cười đùa tức giận mắng, nàng sống rất tự do tự tại!

“Còn nữa, ta không phải người của ngươi, xin ngươi đừng tự mình đa tình!”

“Tiểu tử, ngươi lại đối với ý kiến của ta như vậy! Ta không tội bọn họ nữa là được!” Quân Lâm Ngọc nâng trán, thì ra tiểu hài tử này cũng không dễ đối phó, bây giờ không phải người của ta, không có nghĩa là tương lai không phải! Quân Lâm Ngọc nhỏ giọng khẽ nói.

“Ngươi đang lắm bầm cái gì đó?” Phụng Vô Song nhìn chằm chằm hắn.

“Tiểu tử, không bằng đánh cuộc với ta đi?” Quân Lâm Ngọc khẽ cười nói.

“Cái gì?” Phụng Vô Song nhìn hắn, không chút sợ ánh mắt của Quân Lâm Ngọc,

Trong lòng Quân Lâm Ngọc có chút cảm giác khác thường, đã lâu rồi không có người nào dám nhìn thẳng hắn, mười mấy năm qua, người nào nhìn thấy hắn cũng đều cúi đầu, hắn ở chỗ cao, đã sớm không ai dám như vậy rồi, người này, thật sự rất đặc biệt.

“Ngày này ba năm sau, nếu chúng ta còn sống trên đời, chúng ta sẽ hẹn ở chỗ này!” Quân Lâm Ngọc không hiểu vì sao mình lại nói ra những lời này. Nhưng trong lòng hắn lại đang rất kích động, có chút khẩn trương, không biết Phụng Vô Song sẽ nói gì tiếp.

“Có ích lợi gì?” Phụng Vô Song không kinh ngạc như người bình thường, xấu hổ, thậm chí tay chân luống cuống, nhân vật lớn như hắn, vì sao còn phải dùng loại biện pháp cái gì mà ước hẹn ba năm này? Dĩ nhiên Phụng Vô Song sẽ không cho là Quân Lâm Ngọc phát sốt, mà nàng cho là hắn làm như vậy dĩ nhiên có mục đích của hắn.

“Lợi ích? Đi theo bản quân có thể ăn đồ ngon, có tính không?”

“Không tính, ta tự biết làm!”

“Vậy có thể dùng không hết bạc, có tính không?”

“Không tính, ta tự kiếm được!”

“Vậy bản quân có thể dẫn ngươi đi khắp thiên hạ, có tính không?”

“Không tính, ta tự có chân!”

“Bản quân có thể trị được mặt của ngươi!”

“Được! Đồng ý!”

Quân Lâm Ngọc không nghĩ tới tính toán nhỏ nhặt của mình lại có kết cục như vậy, chỉ là chữ khôi mặt của nàng, liền thành mục đích đặt được! Xem ra, không phải tất cả mọi người đều thích bạc! Ít nhất không phải là tên tiểu tử trước mặt này. Quân Lâm Ngọc chưa từng muốn cảm tạ sự phụ của mình đã dạy hắn y thuật!

Mặc dù y thuật của Quân Lâm Ngọc không bằng sự phụ mình, nhưng cũng là một thần y tiêu chuẩn, chỉ là mặt của tiểu tử này giống như mang độc nhiều năm, muốn hoàn toàn chữa khỏi, thật sự rất tốn thời gian, còn cần mấy vị thuốc, hắn muốn phái người đi tìm!

Mà trên thực tế, đây chính là suy nghĩ trong lòng của Phụng Vô Song, so với tiền, nàng quan tâm đến mặt mình hơn, không có nữ tử nào không thương mặt mình, không có nữ tử nào không thích cái đẹp, mà Phụng Vô Song tạm thời chưa tìm được phương pháp chữa trị, cho nên đã đáp ứng điều kiện này của Quân Lâm Ngọc, mặc khác chỉ muốn nhanh chóng đuổi hắn đi, ngoài ra Phụng Vô Song tin ba năm, nàng nhất định sẽ tự mình tìm ra biện pháp.

“Được, vậy thì sau này còn gặp lại, tiểu tử, đến nơi rồi!”

Khóe miệng Quân Lâm Ngọc cong lên, đỡ Phụng Vô Song xuống xe ngựa, sau đó ngồi xe ngựa lặng lẽ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiếu Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 37: Suy nghĩ lớn mật

“Trở lại?” Phụng Vô Song vừa đi vào đại sảnh, liền nghe thấy một giọng nói cứng cáp có lực.

“Vâng, phụ thân!” Mặc dù Phụng Vô Song không thích Phụng Liệt, nhưng vẫn rất cung kính trả lời, xem ra hắn có chuyện quan trọng muốn nói với nàng.

“Tối đây ngồi, hai cha con chúng ta chưa từng nói chuyện với nhau nhiều!” Phụng Liệt vỗ vỗ cái ghế bên cạnh, đây là phòng khách thường gặp trong đại gia tộc cổ, chiều rộng đặt bàn trà nhỏ, hai bên để tám cái ghế, mặc dù màu sắc có chút trầm nhưng lại không mất đi quyền quý.

Phụng Vô Song có chút không hiểu, vị phụ thân trên danh nghĩa này, không phải từ trước đến giờ đều không thích nàng sao? Sao hôm nay lại khác thường như vậy, chẳng lẽ bởi vì chuyện xảy ra ở trong cung hôm nay? Phụng Vô Song không khỏi nói thầm trong lòng.

Phụng Vô Song ngồi thẳng, lặng lẽ chờ Phụng Liệt nói.

Nhưng ---

Phụng Vô Song biết được một tin tức hết sức kinh người, đây là tin tức làm nàng vui vẻ nhất trong nhiều năm qua, đồng thời, cũng là chuyện nàng lo lắng nhất.

Phụng Vô Song bình tĩnh, tự tin nói với Phụng Liệt.

“Phụ thân, yên tâm, tất cả đều có con!”

Đây cam kết của một nữ nhi mười ba tuổi với phụ thân mình, cũng trong nháy mắt này, Phụng Vô Song bắt đầu có chút thông cảm với việc Phụng Liệt không hỏi han gì nàng trong nhiều năm qua. Có lẽ hắn thật sự có lý do của hắn, dù sao, bất kỳ một người cha mẹ nào, đều không thể xem thường con của mình, trừ khi hắn thật sự có nỗi khổ tâm riêng.

Phòng bao chữ nguyệt ở Vọng Giang lâu.

Đây là phòng bao chuyên dụng của Phụng Vô Song, không mở cho người ngoài, bố trí cổ kính, cũng không có vật trang trí hoa lệ, chỉ có mấy tấm tranh chữ giả cổ treo trên tường, yên tĩnh mà thanh nhã, nho nhã mà lịch sự. Đây mới chính là bình thân yên tĩnh mà trong lòng Phụng Vô Song muốn!

Gọi Vu Tường và Mộ Dung Yên Yên, mấy ngày nay bởi vì chuyện trong cung nên nàng chưa tới từ lâu, từ lâu vừa mới khai trương, nhất định sẽ phát sinh không ít tình huống bất lợi, Phụng Vô Song kiên quyết muốn tới đây xử lý.

“Công tử, ta thật sự là nhớ người muốn chết, tới ôm một cái nào!” Mộ Dung Yên Yên vừa thấy Phụng Vô Song mặc nam trang liền chạy tới, hoàn toàn không có vẻ ngại ngùng của nữ tử, lớn mật hào phóng thẳng thắn, Phụng Vô Song cũng rất thích tính cách này của nàng, Phụng Vô Song xưa nay lạnh lùng, cũng không nhận được trước sự nhiệt tình của Mộ Dung Yên Yên.

“Yên Yên, thực nữ, thực nữ, bây giờ công tử là nam nhân, nếu bị người nhìn thấy, chẳng phải sẽ tổn hại danh tiếng của cô nương người sao!” Vu Tường không thể làm gì ngăn cản Mộ Dung Yên Yên.

“Danh tiếng của ta đâu có lớn, tổn thất một chút cũng không sao, ta vẫn là mỹ nữ đệ nhất!” Mộ Dung Yên Yên khẽ cười nói, một nụ cười khuyh thành xinh đẹp quyến rũ: “Nhưng mà, Tiểu Tường Tử, chẳng lẽ ngươi ghen tỵ ta có thể ôm công tử sao? Nếu không ngươi cũng tới ôm đi, hai người nam nhân ở chung một chỗ, sẽ rất nổi danh đấy!”

Phượng Vô Song bắt đầu dĩ cười cười, Yên Yên này nói chuyện luôn không che đậy, Phượng Vô Song từ hiện đại tới, dĩ nhiên không cảm thấy lời nói này có gì không ổn. Ngược lại, cả mặt Vu Tường đều chuyển hồng như ớt khi, hắn rất dễ xấu hổ, lại bị Mộ Dung Yên Yên trêu như vậy, cũng không có lực phản kháng.

“Được rồi, Yên Yên, đừng khi dễ Tiểu Tường Tử, da mặt hắn mỏng!” Phượng Vô Song không thể không giúp Vu Tường một tay, nếu không, nàng thật sự sợ Vu Tường không nhịn được, oa oa khóc lớn.

Ha ha ha ha!

“Được rồi, ta nghe công tử!” Mộ Dung Yên Yên mở miệng cười, làm mọi người nổi da gà, hoàn hảo Phượng Vô Song và Vu Tường đã thành thói quen.

Phượng Vô Song xem nhật ký ghi chép và sổ sách của mấy ngày nay, trên nhật ký viết tình hình hoạt động cùng một ít ý kiến đề nghị của khách quan, cũng có không ít đề nghị có thể áp dụng, sổ sách lại làm cho Phượng Vô Song có chút khó hiểu, mặc dù mỗi khoản đều có ghi chép, những lại viết chung ở cùng một chỗ, rất khó nhìn ra được đâu là doanh thu còn đâu là sổ chi.

Lúc này Phượng Vô Song mới phát hiện một vài vấn đề, nàng nói: “Sổ sách có chút không ổn, Tiểu Tường Tử, sau này đặc biệt làm sổ sách đi, nếu người cần thì tìm một ít trợ thủ đắc lực tới giúp người quản lý từ lâu. Ngày sau Yên Yên sẽ không phụ trách từ lâu nữa, ta có kế hoạch muốn các người xem một chút, Yên Yên sẽ phụ trách việc này!”

“Được!” Mộ Dung Yên Yên và Vu Tường cùng gật đầu.

Sau thời gian một chén trà, về mặt hai người đều cực kỳ khiếp sợ nhìn Phượng Vô Song, phần kế hoạch này thật sự là chuyện quá lớn, cho tới bây giờ bọn họ chưa từng dám nghĩ đến những thứ kia, nhưng mà, Phượng Vô Song lại đưa ra kế hoạch căn kẽ, giao những chuyện quan trọng cho hai người bọn họ, tín nhiệm như vậy, làm bọn họ cảm động không ngớt. Trừ trong đáy lòng Mộ Dung Yên Yên và Vu Tường đều nguyện ý trung thành với Phượng Vô Song.

“Thế nào?” Phượng Vô Song uống một ngụm trà, hồ hững hỏi.

Mộ Dung Yên Yên và Vu Tường liếc mắt nhìn nhau, sau đó quỳ xuống, đồng thanh nói: “Công tử, cchungs ta nhất định sẽ dốc toàn lực, không phụ sự tín nhiệm của Công tử!”

“Mau đứng dậy đi!”

Phượng Vô Song biết, lần này hai người bọn họ thật tâm thuận phục mình, không khỏi có chút kích động, hai người bọn họ là người kiêu ngạo, lại quỳ xuống trước mình, Phượng Vô Song không ngờ bọn họ tín tưởng mình như vậy, tín tưởng lẫn nhau, Phượng Vô Song thề: sau này, nhất định phải mang lại cuộc sống hạnh phúc cho bọn họ. Còn bí mật mà phụ thân đã nói! Nàng nhất định sẽ làm được!

“Công tử, ta đi chuẩn bị kế hoạch này, nhất định sẽ không khiến Công tử thất vọng!” Mộ Dung Yên Yên hưng phấn nóng lòng muốn thử, khom người cáo từ.

“Được, đi đi!”

“Công tử, người vừa nói, sổ sách có vấn đề sao?” Vu Tường ở lại, hắn khiêm tốn thỉnh giáo Phượng Vô Song. Nếu như ngày thường, hắn dụng tâm với Vọng Giang lâu, phần lớn là vì báo ân.

Hôm đó, Phượng Vô Song mua hấn, chẳng những không có bắt hấn làm nô, ngược lại còn cho hấn phát huy sở trường của mình, để hấn tự chủ kinh doanh Vọng Giang lâu lớn như thế. Phần ân đức này, cả đời Vu Tường hấn cũng khó có thể báo đáp.

Mà hôm nay, sau khi nhìn xong kế hoạch này, trong lòng Vu Tường trừ cảm kích còn có thêm vài phần bội phục và sùng kính Phượng Vô Song. Không ai có suy nghĩ lớn mật như thế, mà Phượng Vô Song nghĩ ra được, còn phải kiên trì làm, nàng chẳng qua chỉ là tiểu hài tử mười ba tuổi, thậm chí còn nhỏ hơn Vu Tường một tuổi. Nhưng mà, lúc này, Vu Tường không cách nào có thể coi nàng là muội muội, ở trong lòng hắn đã nhận định, Phượng Vô Song chính là chủ tử của hấn.

“Ừ, người xem chỗ này, mua bột mì chỉ bốn mươi văn tiền, kế tiếp lại biến thành bán số ba thu vào một lượng bạc, tiếp đó lại viết bán số mười làm vỡ chén đĩa bồi thường hai lượng bạc... bây giờ rất hỗn loạn, cứ như vậy, số tiền lãi mỗi ngày người thống kê, không phải là rất phiền toái sao? Có dễ thấy lỗi không?” Phượng Vô Song chỉ vào đám chữ khải trên giấy, chen chúc hỗn loạn, không mạch lạc.

“Đúng là rất khó coi được tiền lãi, nhưng cha ta vẫn thường làm như vậy!” Vu Tường đồng ý với Phượng Vô Song, nhưng, hấn cũng là học phương pháp ghi sổ sách của cha hấn, cũng không có ý tưởng gì tốt hơn.

“Đến đây, ta dạy người, một lượng bạc tương đương với một trăm văn tiền, như vậy một đồng tiền bằng bao nhiêu lượng?” Phượng Vô Song hỏi.

“0.01 lượng.” Vu Tường đáp, loại phép tính đơn giản này hấn tính rất nhanh.

Phượng Vô Song có chút kinh ngạc, thì ra xã hội này cũng có đơn vị số đo nhỏ, vốn nàng nghĩ còn phải phí một thời gian chỉ dạy cho Vu Tường, xem ra, dễ làm hơn nhiều rồi.

Phượng Vô Song lấy ra một tờ giấy trắng, vẽ vài ô vuông, vừa viết vừa nói: “Ừ, như vậy, mỗi ngày thu bảo cùng chi ra dùng thống nhất phép tính này. Ô thứ nhất là chi, viết rõ ràng tên và số tiền, ô thứ hai là thu vào, viết nguồn gốc thu vào và số tiền, ô thứ ba chính là tiền lãi. Mỗi ngày tổng cộng có ô ở phía dưới cùng, như vậy, cộng tổng thu vào giảm đi khoản đã chi sẽ ra tiền lời của ngày hôm đó!”

Vu Tường sững sờ hồi lâu, Phượng Vô Song cho là hắn chưa hiểu, đang muốn nói lại lần nữa, Vu Tường liền lắc đầu, kinh ngạc hỏi: “Công tử, làm sao người hiểu được điều này? Thật là rất lý, có thể áp dụng!”

“Ha ha, công tử ta vô sự tự thông, thế nào, công tử ta có thông minh không?” Phượng Vô Song mặc nam trang, khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt linh động, làm cho người ta sinh ra cảm giác kính sợ!

“Công tử, bội phục!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 38: Cẩm Tú nở hoa

Mấy ngày sau, trong kinh đô của Bắc Thần quốc xuất hiện một cửa hàng y sức, tên là “Cẩm Tú phường”, tuy là mới mở, nhưng lại có khí thế sét đánh không kịp bưng tai, trở thành nơi lựa chọn quần áo và đồ trang sức đeo tay hàng đầu của nhóm nữ tử, thậm chí ngay cả các quý nhân trong cung cũng thường lui tới.

Quần áo và đồ trang sức trong “Cẩm Tú phường” đều là những món đồ của xã hội thượng lưu, tất cả đều bị nữ quyền trong cung và nữ quyền nhà đại thần tranh nhau cướp đoạt.

Nghe nói tất cả quần áo và đồ trang sức trong “Cẩm Tú phường” chỉ thiết kế làm ra một cái, đó cũng là tiêu chí đặc biệt của “Cẩm Tú phường”. Mỗi bộ y phục đều được làm tỷ mỉ, chất liệu cao quý, hơn nữa còn rất đẹp có thể nói là đều tinh phẩm.

Cho nên, tất cả nữ quyền trong giới thượng lưu của Bắc Thần quốc đều dùng trang sức hoặc quần áo của “Cẩm Tú phường” làm vinh quang. Thậm chí, các nàng còn ganh đua so sánh tranh đoạt lẫn nhau.

Bởi vì mỗi tác phẩm của “Cẩm Tú phường” đều chỉ có duy nhất một món, cho nên những người khác chỉ có thể dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về phía người mua được. Quy tắc này, từ khi mở tiệm đã được thiết lập, bất kỳ kẻ nào cũng không có quyền phá bỏ. Nghe nói, Trưởng công chúa đã từng nhìn trúng một bộ điều mã nã màu hồng, nhưng bộ điều này lại bị Trần Nhược Lan, nữ nhi của Hứu Thừa tướng đoạt được trước, “Cẩm Tú phường” cũng không ngại ý vì Trưởng công chúa mà phá bỏ luật lệ một lần, vốn không để ý uy hiếp của Trưởng công chúa.

Bởi vì, tương truyền chủ nhân của “Cẩm Tú phường” chính là Phong Hoa công tử trong truyền thuyết, nếu nói nhân vật trong xã hội thượng lưu không muốn đi Vọng Giang lâu cùng ăn uống với dân chúng bình thường, như vậy “Cẩm Tú phường” chính là một nơi tổn thất đền bù hư vinh của những người đó. Hắn đã sớm vượt qua Định Bắc Vương Hiến Viên Triệt trở thành người đứng đầu Tử đại công tử trong thiên hạ.

“Cẩm Tú phường” còn có một quy củ đó là tất cả vật phẩm đều được bán đấu giá, mỗi một vật phẩm đều được làm trong vòng một tuần lễ, mọi người chẳng phân biệt giàu nghèo giả cả thế nào, đều có thể đến trong cửa hàng đấu giá, một tuần lễ sau, “Cẩm Tú phường” sẽ ra bán cho người ra giá cao nhất. Nếu một tuần lễ sau, chỉ có một người ra giá, thì người này có thể mua vật phẩm ấy với giá thấp nhất, nhưng mà, loại khả năng này vốn không tồn tại.

Nhưng đây chính là một trong những nguyên nhân hấp dẫn người đến của “Cẩm Tú phường”, không có bất kỳ kẻ nào nghĩ ra được, giống như những người mua vé số, chỉ có một số ít người trúng, nhưng vẫn có vô số người không nhìn được mà mua vé số, đây giống như đạo lý, giá khởi điểm là một thủ đoạn.

Giá khởi điểm đưa ra không phải bởi vì vật phẩm không đáng tiền, mà ngược lại chủ nhân của “Cẩm Tú phường” lại cực kỳ tự tin với tác phẩm của mình.

Hôm nay, lại đến hạn chốt của một kỳ đấu giá, nếu là ngày thường, “Cẩm Tú phường” đang hùng hực khí thế tiến hành đấu giá, hôm nay vật phẩm bán đấu giá một món đồ trang sức trong bộ “Mẫu Đơn như ý”, bộ trang sức này bao gồm một đôi vòng tai mẫu đơn bằng ngọc, một bộ điều mẫu đơn vàng, một miếng ngọc như ý mẫu đơn màu vàng, và một cây trâm mẫu đơn xanh biếc, trọn bộ trang sức đeo tay đều dùng màu vàng và màu đỏ chủ đạo, kèm thêm màu xanh, đất tiền chói mắt, ngọc sáng óng ánh, phẩm là đồ trang sức đeo tay nữ tử, không khỏi khiến người khác mê luyến, tất cả nữ tử đều hi vọng được đeo trên tay món đồ trang sức đất tiền như thế!

“Cẩm Tú phường” bán đấu giá trong đại sảnh, đang hùng hực khí thế đấu giá, một ít tiểu thư gia có chút tiền, rồi rít mang theo người làm tới đấu giá, cũng có không ít nam nhân tới đấu giá, chắc hẳn bọn họ muốn dùng món đồ trang sức này để đi lấy lòng mỹ nhân.

“Một trăm lượng!”

“Hai trăm lượng!”

“Hai trăm tám mươi lượng!”

“Ba trăm lượng!”

“Bốn trăm lượng!”

“Năm trăm lượng!”

Oa! Món đồ trang sức này đã bị đẩy lên đến năm trăm lượng bạc trắng rồi, đây đã phá vỡ kỷ lục giá cao nhất của “Cẩm Tú phường”. Phải biết ban đầu Phụng Vô Song mua Vọng Giang lâu chỉ tốn một trăm lượng bạc mà thôi, quần chúng quây quanh “Cẩm Tú phường” xem không khỏi rít rít than thở, nhân khí của “Cẩm Tú phường” này thật sự là quá cao, trừ nhân phẩm cao của chủ nhân, còn có thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Mộ Dung Yên Yên trấn giữ.

Mộ Dung Yên Yên chính là chủ nhân của “Cẩm Tú phường”, buổi đấu giá này cũng do nàng ấy tự mình chủ trì, nàng vui mừng khi món đồ trang sức này có thể bán được giá cao như thế, nàng gõ một búa, trong mắt đầy ý cười, bình tĩnh nói: “Năm trăm lượng, lần một!”

Mộ Dung Yên Yên nhìn bốn phía, dừng lại một chút, vẫn không thấy có người tăng giá.

“Năm trăm lượng, lần thứ hai!” Nàng gõ búa thứ hai, nếu gõ búa thứ ba mà vẫn không có người tăng giá, liền bán với giá năm trăm lượng bạc.

Mọi người ở đây đều cho rằng năm trăm lượng là giá cao nhất, Mộ Dung Yên Yên cũng đang muốn gõ búa thứ ba xuống, lấy xác nhận đồng ý, nhưng không lường trước được, trong đám người chọt truyên tới một giọng nói: “Một ngàn lượng!”

Cái gì? Một ngàn lượng? Chẳng lẽ người này điên rồi à? Một ngàn lượng chỉ để mua một vòng đeo tay. Là ai mà lại ra tay lớn như vậy? Mộ Dung Yên Yên cũng sửng sốt, người này thật nhiều tiền! Tùy tiện ra tay liền xuất ra một ngàn lượng. Chỉ cần có người ra giá, sẽ có người ra giá cao hơn, dĩ nhiên Mộ Dung Yên Yên cực kỳ vui mừng.

“Một ngàn lượng, lần một!”

“Một ngàn lượng, lần thứ hai!”

“Một ngàn lượng lần thứ ba, thành giao!”

Qua nhiên một ngàn lượng đã là một khoản khá lớn, Mộ Dung Yên Yên lộ ra nụ cười chiêu bài của mình, chờ người ra giá một ngàn lượng xác nhận đồng ý.

Nàng vui vẻ ngẩng đầu nhìn người trên ngựa ra giá cao này, trong nháy mắt nụ cười cứng đờ.

Lại là bọn họ ---

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 39: Oán hận triền miên

Người tới là một nam một nữ, sau khi thấy Mộ Dung Yên Yên, cũng không có kinh ngạc như Mộ Dung Yên Yên, giống như nhìn thấy Mộ Dung Yên Yên chỉ là chuyện rất bình thường.

Nữ tử kia sau khi nhìn thấy Mộ Dung Yên Yên, trên mặt có chút đờ đẫn, còn nam tử lại nhìn chăm chăm Mộ Dung Yên Yên, ánh mắt tối mà mạnh mẽ, Mộ Dung Yên Yên chọt có cảm giác không tốt.

Sao bọn họ lại tới đây?

Là bởi vì nàng mà đến, hay là trùng hợp? Trong lòng Mộ Dung Yên Yên có chút lo lắng.

Hoi dừng lại một chút, sau đó Mộ Dung Yên Yên liền nghênh đón, tự nhiên hào phóng, khiến cho đám người xung quanh không nhìn ra được khác thường giữa bọn họ: “Nhị vị khách quan, mời đi bên này, đến làm thủ tục giao nhận, bộ trang sức mẫu đơn như ý này đã thuộc về vị tiểu thư xinh đẹp này rồi. Ánh mắt của vị thiếu gia này thật là tốt, bộ trang sức mỹ lệ này rất hợp với tiểu thư xinh đẹp, thật là càng thêm rực rỡ lóa mắt!”

Mộ Dung Yên Yên ra dáng giải quyết việc chung, trong miệng còn nói những lời nịnh nọt mà người làm ăn thường dùng. Quả nhiên, sau khi nghe xong

mặt nam tử kia tối sầm lại, ngược lại nàng kia vẫn không có phản ứng gì như cũ. Cho đi là nhìn thấy đồ trang sức mà được mọi nữ nhi gia hãm mộ, mặt vẫn không có vẻ gì.

Trong lòng Mộ Dung Yên Yên thầm nghĩ, giả tạo! Nữ nhân giả tạo! Nam nhân giả tạo!

Mãi cho đến khi “Cầm Tú phường” đóng cửa, hai người này vẫn không rời đi, dễ nhận thấy bọn họ đang đợi Mộ Dung Yên Yên.

“Yên Yên, cùng ta trở về!” Giọng nói lạnh lùng như cũ, còn thêm một loại cảm giác nghiêm túc chân thật, Vân Sâm nhíu chặt mày, trên tay vẫn nắm chặt tay Lãnh Nguyệt.

Mộ Dung Yên Yên cười lạnh nhìn mười ngón tay quần quít nắm chặt, hơi có chút tức giận, nhưng nàng không quan tâm, ở trước mặt hai người này, nàng sớm đã không còn hình tượng gì, cái gì mà đoan trang thực nữ của mỹ nữ đệ nhất thiên hạ kia, tất cả đều là chó má!

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Mộ Dung Yên Yên, trong lòng Vân Sâm có chút không thoải mái, hần buông lỏng tay Lãnh Nguyệt ra, ai ngờ, Lãnh Nguyệt như có chút cố ý, nàng kia lại nắm tay Vân Sâm, Vân Sâm không thể làm gì, cũng không có phản ứng gì thêm.

Mộ Dung Yên Yên lạnh lùng nhìn bọn họ diễn kịch.

Vẫn là như vậy, hần cứng chiều, cho tới bây giờ không có một chút quan hệ gì tới Mộ Dung Yên Yên nàng.

Người Vân Sâm cứng chiều chỉ có một mình Lãnh Nguyệt.

Đã như vậy, sao bọn họ còn đến tìm nàng? Tâm Mộ Dung Yên Yên vốn đã yên lặng, nay lại bị đâm cho tràn đầy máu tươi, bọn họ thật là tàn nhẫn.

Kể từ khi Mộ Dung Yên Yên rời khỏi nhà ra ngoài, nàng chưa từng nghĩ sẽ trở về nữa, mặc dù có chút mong đợi hần sẽ đến tìm nàng, cho nên nàng cố ý đi giành lấy danh hiệu mỹ nữ đệ nhất thiên hạ, chỉ vì để hần có thể tìm thấy nàng trước tiên. Nhưng, Mộ Dung Yên Yên không thể ngờ được, thật sự là hần tới và bên người hần vẫn là Lãnh Nguyệt không xa không rời.

Vân Sâm hình như đã quên, lúc đầu Mộ Dung Yên Yên rời đi là bởi vì Lãnh Nguyệt.

Nữ nhân lúc ganh ghét, vở kịch thói nát hai nữ tranh nam nhân, Mộ Dung Yên Yên cũng không may mắn có thể thoát khỏi.

“Ta sẽ không trở về! Các ngươi đi đi!” Mộ Dung Yên Yên lạnh lùng trả lời.

“Yên Yên, rốt cuộc muội muốn thế nào?” Quả nhiên tính kiên nhẫn của Vân Sâm không được tốt, hần khế quát.

“Ta muốn thế nào? Hừ, ta muốn thì huynh sẽ cho sao? Đừng hỏi vấn đề buồn cười như vậy. Các ngươi đi đi!” Mộ Dung Yên Yên chỉ ngón tay ra cửa tiệm, trực tiếp tiễn khách.

“Yên Yên muội muội, theo chúng ta trở về đi!” Lãnh Nguyệt vẫn yên tĩnh ngồi bên cạnh chột mồm miệng khuyên nhủ.

Trong mắt Mộ Dung Yên Yên hiện đầy thù hận và ghen tỵ, nàng hận không thể giết đôi “gian phu dâm phụ” này. Nàng kia lại dám xưng “chúng ta” với Vân Sâm ở trước mặt nàng. Đúng vậy, hai người bọn họ phải cùng nhau, mình làm sao lại chịu khổ nhúng tay vào, Mộ Dung Yên Yên nàng khinh thường tham dự vở kịch thói nát này.

“Cút! Các ngươi cút cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 40: Đặt cược ở đồ phường

Lãnh Nguyệt bị Mộ Dung Yên Yên quát làm cho sợ, cả người run lấy bầy.

“Yên Yên, muội đừng quá phận! Nguyệt nhi có lòng tốt khuyên muội trở về! Đừng lại hô to gọi nhỏ với nàng như vậy!” Vân Sâm lạnh giọng nghiêm nghị nói với Mộ Dung Yên Yên.

Nhìn thấy thân thể Lãnh Nguyệt run lấy bầy, ánh mắt Vân Sâm càng trở nên thâm trầm, hần kéo Lãnh Nguyệt qua, ôm chặt nàng kia vào trong ngực, bảo vệ nàng kia.

“Ta, Mộ Dung Yên Yên, nói các ngươi cút!” Mộ Dung Yên Yên chỉ ngón tay ra cửa, tức giận quát, giọng nói của nàng có chút tức giận và đau đớn khắc cốt ghi tâm.



“Từ nay về sau, chúng ta đừng gặp lại!”

Đội sau khi Vân Sâm và Lãnh Nguyệt rời đi, Mộ Dung Yên Yên ngã ngồi xuống ghế, bỏ xuống tất cả ngụy trang, xung quanh người nàng hiện lên một bộ dạng người lạ chói tới gần, lạnh lùng mà u ám.

Đôi mắt nam nữ kia lại dám nghênh ngang xuất hiện trước mặt nàng, Mộ Dung Yên Yên thấy rõ Lãnh Nguyệt ở sau lưng Vân Sâm cười đáng ý với nàng.

Vân Sâm đúng là bảo vệ Lãnh Nguyệt thái quá, ngay cả Mộ Dung Yên Yên nàng cũng không được khi dễ Lãnh Nguyệt ở trước mặt hắn?

Khóe miệng Mộ Dung Yên Yên xuất hiện nụ cười khổ, nàng lung lay đi tới trước bàn, bưng bầu rượu trên bàn lên, ngửa đầu đổ vào trong miệng, rượu ngọt mà đắng làm tê dại tất cả thần kinh của con người, có thể làm người ta tạm quên đi tất cả những thứ hỗn độn vừa trải qua.

Ngày xưa Mộ Dung Yên Yên và Vân Sâm là thanh mai trúc mã, một đôi tiểu tình lữ vô tư, tình cảm của bọn họ không có chút tỳ vết nào, đôi phương đều là duy nhất của nhau, nhưng loại hạnh phúc nóng bỏng này, kể từ khi Lãnh Nguyệt đến liền bị phá vỡ triệt để. Vân Sâm che chở Lãnh Nguyệt ở mọi nơi, thậm chí còn ra lệnh cho Mộ Dung Yên Yên cũng phải bảo vệ nàng ta, nàng ta giống như minh châu, được Vân Sâm nâng niu trong lòng bàn tay.

Nữ tử đang lúc ganh tỵ, thường rất mạnh mẽ, Mộ Dung Yên Yên không chịu được lạnh nhạt nữa, nàng cho là chỉ sợ Vân Sâm đã yêu Lãnh Nguyệt, không bao giờ... yêu nàng.

Mộ Dung Yên Yên chạy trốn chết, ẩn nấp ở Bắc Thần quốc. Nếu không, lấy thân phận tôn quý của Mộ Dung Yên Yên, nàng cần gì phải làm trợ thủ dưới trướng Phụng Vô Song, ngoài trừ Mộ Dung Yên Yên thật lòng yêu thích Phụng Vô Song ra, mà còn là vì Mộ Dung Yên Yên muốn che dấu tai mắt thời.

Mộ Dung Yên Yên đã sớm tính toán, từ nay không bao giờ muốn gặp lại bọn họ nữa, ai ngờ, bọn họ lại tự đến tìm mình.

Bọn họ dường như vẫn tốt như cũ, tốt đến nỗi người khác không thể nhúng tay vào. Hôm sau, Phụng Vô Song đi tới “Cẩm Tú phường”, nhìn thấy Mộ Dung Yên Yên say đến bất tỉnh nhân sự, thay nàng chỉnh lại chân, trong lòng không nhận được đau lòng vì nàng. Mặc dù Mộ Dung Yên Yên lớn hơn Phụng Vô Song hai tuổi, nhưng Phụng Vô Song lại coi nàng như là muội muội của mình. Kiếp trước, nàng hi vọng có thể có một muội muội xinh đẹp để thương để yêu thương.

Bị tỳ tỵ của mình tổn thương, một chút tình thân còn lại trong lòng Phụng Vô Song cũng biến mất luôn. Nhưng, từ sau khi biết Mộ Dung Yên Yên, nàng lại có loại cảm giác đó, có lẽ nàng cũng có thể có tình bạn và tình thân.

Để cho nha hoàn của “Cẩm Tú phường” đi xuống nấu canh giải rượu, sau đó tự mình dứt cho Mộ Dung Yên Yên, rồi Phụng Vô Song mới rời đi.

Phụng Vô Song muốn tham gia tranh tài săn bắn ở trong cung, đây cũng là lần đầu tiên kể từ sau “Bách Hoa lễ”, Phụng Vô Song trở lại hoàng cung, mà mục đích của nàng chính là phần thưởng cuối cùng kia, phần thưởng năm nay nhất định phải là của nàng, bởi vì phần thưởng này Phụng Vô Song đã tìm rất lâu rồi.

Tranh tài săn bắn được tổ chức trong bãi săn của hoàng gia, hàng năm đều cử hành một lần, từ Hoàng thất Bắc Thần quốc cho đến nam tử tráng niên của nhà các đại thần đều tham gia, mục đích chính là huấn luyện thể lực và lực chiến đấu cầu rường cột nước nhà. Mà người đạt được thắng lợi cuối cùng, không chỉ có thể lấy được phong hào “Kỵ sĩ đệ nhất của Bắc Thần”, còn có thể đạt được phần thưởng phong phú do đích thân Hoàng thượng ban cho. Phần thưởng Hoàng thượng ban cho, dĩ nhiên cũng không kém, ngược lại, mỗi một phần thưởng đều là bảo vật hiếm có khó tìm của thế gian.

Hoàng thượng rộng lượng hào phóng nên đã tạo ra một trận so tài náo nhiệt, quá trình tranh tài cũng tương đối đặc sắc.

Chẳng những tranh tài cực kỳ đặc sắc, mà sòng bạc bên ngoài cung cũng cực kỳ náo nhiệt, tranh tài hàng năm đều là cơ hội cực kỳ hấp dẫn của dân cờ bạc muốn đặt cược giải nhất.

Giang sơn Bắc Thần quốc đều sống ở trên lưng ngựa, cả quốc gia, người người đều cưỡi ngựa bắn cung tốt, hơn nữa còn có Định Bắc Vương Hiến Viên Triệt. Nghe nói, trong trận tranh tài săn bắn năm ngoái Định Bắc Vương và Võ trạng nguyên Bắc Thần quốc đã đánh ngang tay, hơn nữa lần đó Định Bắc Vương còn dùng một tay để tranh giành. Mọi người suy đoán, nếu lần đó cánh tay trái của Định Bắc Vương không bị thương, hẳn nhất định có thể đánh bại Võ trạng nguyên, giành được hạng nhất.

Vì vậy, trong các đồ phường ở kinh thành, dân cờ bạc rồi rít đặt cược trên người Định Bắc Vương Hiến Viên Triệt.

Nhưng cũng có người khác lạ, tỷ như vị này.

Sáng sớm Vu Tường mang theo ngàn lượng bạc đi tới đồ phường lớn nhất kinh thành --- Ngân Câu đồ phường, hắn đặt toàn bộ một ngàn lượng bạc lên trên người Nhị tiểu thư Phụng gia.

Mọi người đều nhìn hắn giống như động vật lạ, Vu Tường không mấy may để ý, trong mắt hắn, Định Bắc Vương mạnh mẽ thế nào cũng không bằng công tử của hắn.

Mọi người kinh ngạc nhìn Vu Tường đặt cược lên người một vị tiểu thư yếu ớt, từ sau bách hoa lễ, mặc dù mọi người đều biết đến tên Nhị tiểu thư Phụng gia, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một nữ tử yếu đuối, làm sao có thể sánh được với sự mạnh mẽ của Định Bắc Vương.

Mọi người đều cho là Vu Tường bị điên, đồng thời bọn họ cũng cười trộm trong lòng, giống như một ngàn lượng bạc kia thật sự đã rơi vào trong miệng

túi của bọn họ, Vu Tường vẫn bình tĩnh như cũ, không để ý ánh mắt chế cười của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 41: Nàng đoạt hạng nhất

Phượng Vô Song mặc một bộ quần áo cưới ngựa màu đỏ rực đến trường sân, khiến cho mọi người không ngừng xôn xao, có người tận lực cách xa nàng, dù sao hậu quả Quân Lâm Ngọc mang đến hôm đó rất lớn, nhưng lại cũng có người tò mò nhìn chăm chăm nàng, giống như muốn nhìn một chút xem rốt cuộc nữ tử Đế Quân coi trọng có sức quyến rũ gì, cũng có nam tử to gan huyt sáo giống như đang đùa giỡn.

Phượng Vô Song lạnh lùng nhìn mọi người, trên người mang theo hơi thở tôn quý, hơi thở này làm cho người ta nghĩ đến một người – Vương gia Bắc Thần quốc Hiến Viên Triệt.

“Vô Song cô nương, đã lâu không gặp.” Hiến Viên Triệt nhìn thấy Phượng Vô Song, chỉ động tiến lên chào hỏi. Hắn nhìn chăm chăm Phượng Vô Song, lần này nàng không mang khăn che mặt, cũng không dùng bất kỳ đồ trang điểm gì, mặc cho vết sẹo lộ ra trên mặt. Nhưng nó chẳng những không khiến nàng xấu xí, mà ngược lại còn đẹp kinh tâm động phách, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Ra mặt Vương gia! Gọi ta Vô Song là được!” Giọng nói của Phượng Vô Song vẫn lạnh lùng trong trẻo như cũ, gọi cô nương cô nương, nàng thật không thích cách gọi này, không bằng cứ dứt khoát gọi bằng tên.

Nhưng, chỉ một câu nói đơn giản lại làm con người ta sinh ra ảo giác, Hiến Viên Triệt nghe được lời nói của Phượng Vô Song, nhất thời có chút kích động, Phượng Vô Song không biết, ở Bắc Thần quốc, chỉ có người thân mật mới có thể gọi thẳng tên, vì vậy mà Hiến Viên Triệt “rung động” rồi.

“Được, bôn vương sẽ gọi ngươi là Vô Song, sao ngươi lại tới tham gia tranh tài sẵn sẵn? Đây là cuộc tranh tài của nam nhi.” Khóe miệng Hiến Viên Triệt mang theo nụ cười vui vẻ, nụ cười này không hợp với vẻ ngoài luôn lạnh như băng của hắn.

“Có quy định nữ tử không được tham gia sao?” Phượng Vô Song nhướn mày hỏi.

“Cái này... đúng là không có quy định, nhưng cuộc so tài này rất nguy hiểm, Vô Song, không thì ngươi lui ra, ta có thể thay ngươi tham gia, thế nào?” Hiến Viên Triệt nhất thời cứng họng, thật sự là không có quy định nữ tử không thể tham gia, nhưng kể từ khi cử hành tranh tài đến nay, chưa bao giờ giống như này, mỗi năm đều là nam nhi tranh đoạt, những nữ tử chỉ đứng ở trên khán đài hô hào cổ vũ thôi.

“Không cần!”

Từ lần trước sau khi Phượng Vô Song bị Quân Lâm Ngọc mang đi, trước áp lực cường đại của Quân Lâm Ngọc, Hiến Viên Ngạo Thiên không để ý tới miệng vàng lời ngọc của Hoàng thượng mà tự ý hủy bỏ hôn ước giữa Hiến Viên Triệt và Phượng Vô Song.

Đây vốn là kết quả ban đầu Hiến Viên Triệt muốn, bởi vì, hắn cho là tới bây giờ hắn cũng không thích Phượng Vô Song. Nhưng kể từ sau khi hôn ước bị hủy bỏ, Hiến Viên Triệt lại không vui sướng như trong dự liệu, mà ngược lại trong lòng lại cảm thấy mất mát nhiều hơn.

Hôm nay, nhìn Phượng Vô Song bình tĩnh đứng ở trước mặt mình như thế, trong lòng Hiến Viên Triệt lại càng cảm thấy buồn bã,

Phượng Vô Song lạnh lùng cự tuyệt lời giúp đỡ của Hiến Viên Triệt, tranh tài cũng sắp chính thức bắt đầu. Hiến Viên Triệt nhìn nàng rời đi, xoay người trở lại dặn dò quan phán xét mấy câu, ai bảo năm nay hắn làm quan chủ khảo chứ.

“Các vị dũng sĩ, lần tranh tài này sắp bắt đầu, phán quan lần này là Định Bắc Vương, dũng sĩ dự thi chia ra có Bát hoàng tử, Thập nhất hoàng tử, Vô trạng nguyên Tào Chính Sơn... Nữ nhi của Tả thừa tướng Phượng Vô Song.”

Quan điều khiển dạt cổ hô, tổng cộng có hai mươi người tham gia so tài, trừ Phượng Vô Song, mười chín người còn lại đều là những nam nhân thiện chiến dũng mãnh nhất của Bắc Thần quốc, mà người đứng đầu Định Bắc Vương Hiến Viên Triệt, lần này lại không tham gia, những người đặt cược ở cửa của Hiến Viên Triệt tức muốn học máu, đúng như dự đoán, sau khi có người nghe được tin tức này, lớn tiếng kêu gào thê thảm, sợ là thua hết cả tài sản rồi.

Phượng Vô Song cúi đầu, mím môi cười, khí phách phi phàm, giống như thắng thua chỉ ở trong gang tấc.

Quan lại quyền quý trên khán đài nghe thấy quan điều khiển đọc tên người cuối cùng cũng có chút kinh ngạc, người nhìn ta, ta nhìn người, rồi rít bầy tỏ không hiểu, cái này cũng khó có thể trách bọn họ, ngay cả quan điều khiển đọc đến tên Phượng Vô Song cũng hơi dừng lại một chút, sợ mình nhìn nhầm hoặc đọc sai.

Hiến Viên Triệt ngồi trên đài phán xét ở trung tâm, ánh mắt nhìn thẳng Phượng Vô Song, hắn không bỏ qua nụ cười khẽ vừa rồi của Phượng Vô Song, màu đỏ rực giống như mặt trời, ánh sáng lấp lánh làm động lòng người, Hiến Viên Triệt giống như nhìn thấy bí mật nhỏ của Phượng Vô Song, trong lòng có chút rung động.

Quan hệ giữa người với người thật là khéo, người ở trên cầu ngắm phong cảnh, người ở trên lầu ngắm phong cảnh lại ngắm người.

Ngồi trên khán đài, Trần Nhược Lan, Thẩm Dong, Đỗ Châu và Mục Tuyết Vi đều đang nhìn Hiên Viên Triệt, vì vậy các nàng không bỏ qua nhất cử nhất động của Hiên Viên Triệt, dĩ nhiên bọn họ cũng nhìn thấy Hiên Viên Triệt cười, Đỗ Châu và Mục Tuyết Vi tức giận và ghen tỵ trừng mắt nhìn Phượng Vô Song. Trần Nhược Lan và Thẩm Dong ngoài mặt thoạt nhìn trấn tĩnh như nhược, nhưng chắc chắn các nàng đang không ngừng chửi mắng trong lòng “tiểu tiện nhân ghê tởm!”

“Lần tranh tài này được chia làm hai phần, phần một là tất cả cùng hợp tác so tài, chủ yếu là xem xét năng lực hợp tác đồng đội giữa các dũng sĩ, sẽ chia hai mươi dũng sĩ ra thành năm tổ, mỗi tổ bốn người, tổ nào có nhiều con mỗi nhất chính là tổ chiến thắng, đồng thời, bốn người của tổ chiến thắng sẽ trực tiếp tiến vào vòng tranh tài thứ hai. Phần hai là đua ngựa, cũng ở trên một lộ tuyến quy định, dũng sĩ nào đến điểm cuối đầu tiên thì chính là người chiến thắng.”

“Cuối cùng, dũng sĩ đạt giải quán quân, sẽ được đích thân Hoàng thượng phong danh hiệu Dũng sĩ đệ nhất, đồng thời giành được trân bảo khác.”

“Quan điều khiển, có thể cho ta nhìn trân bảo kia trước một chút không? Nếu không, làm sao chúng ta biết đó có phải là trân bảo hay không?” Một người dự thi ở phía dưới lớn tiếng đề nghị, trong giọng nói còn mang theo chút hoài nghi.

“Lớn mật, bảo vật do Thánh thượng ban, há lại có thể giả?”

Ngay lập tức, cả hiện trường yên tĩnh như tờ, dù sao như vậy cũng mắc tội danh nghi ngờ Hoàng thượng, bất kỳ người nào cũng không dám đương nổi.

Muốn trách chỉ có thể trách quy tắc của cuộc so tài này quá khác thường, tranh sản hàng năm cũng có quy định rõ ràng, phần thưởng thắng cuộc, tuyệt đối không tiết lộ trước, thứ nhất là vì bảo vệ bảo vật chu toàn, thứ hai là vì muốn mọi người hồi hộp theo dõi. Phần thưởng năm trước thật sự khiến người khác hâm mộ, dù sao cũng là uy tín của Hoàng thượng, vì vậy đa số mọi người đều rất an phận không hỏi ra.

Phượng Vô Song bĩu môi, không khỏi nói thầm trong lòng, nàng đã sớm biết bảo vật kia là gì rồi, hoàng cung cũng có biện pháp giữ bí mật, nhưng tiểu tử Vu Tường kia lại tương đối lợi hại, nếu không phải đã biết bảo vật kia là gì, dĩ nhiên là sẽ không tới tham gia so tài gì đó, ai bảo cái thứ cuối cùng kia là thứ mà nàng rất cần chứ.

“Mời các dũng sĩ tiến lên đây rút thăm nhận tổ đội, vì lý do công bằng, Vương gia sẽ chuẩn bị ngựa và mũi tên, hãy theo số thứ tự lựa chọn đúng ngựa và mũi tên đã được đánh số tương ứng!”

Quan điều khiển nghiêm túc nói xong quy tắc tranh tài, điểm cuối cùng này ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Trước kia, tranh sản đều là người dự thi tự mình chuẩn bị ngựa và mũi tên, mặc dù có thể tồn tại bất công, nhưng đều là vì phán quan muốn tiết kiệm chi và ăn no túi riêng, dĩ nhiên cũng sẽ mở một mắt nhắm một mắt.

Trên mặt không ít người mang theo dáng vẻ thất vọng, nhưng cũng có một số người dự thi vì quyết định này mà vui mừng, họ muốn tranh tài công bằng để giành giải quán quân.

Chỉ có Phượng Vô Song vẫn bình tĩnh, mặt không đổi sắc như cũ, nàng sẽ không để ý những thứ này, đối với nàng mà nói, người khác chuẩn bị hay mình chuẩn bị cũng không có gì khác biệt.

Nhưng, Phượng Vô Song không biết, Hiên Viên Triệt đột nhiên quyết định khác thường như vậy là vì nàng. Sau khi Hiên Viên Triệt biết nàng muốn dự thi, liền sai người nhanh chóng chuẩn bị những thứ giống nhau như mũi tên, chọn ngựa có thể lực tương tự, để phòng ngừa đó người tác oai tác quái trong đó.

Nếu nàng muốn đoạt giải quán quân, cứ thuận theo như vậy, không có không tốt.

Đây là quyền lợi nho nhỏ của phán quan, hưởng chi, hẳn còn là Định Bắc Vương, dưới một người trên vạn người.

Kết quả phân tổ đội là Phượng Vô Song, Bát hoàng tử, Thập Nhất hoàng tử và Võ Trạng Nguyên Tào Chính Sơn ở cùng một tổ, điều này làm cho sắc mặt bình tĩnh từ trước đến nay của Phượng Vô Song hơi ngấn ra, bởi vì, nàng gặp được một người quen.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 42: Trở thành tri kỷ

Cũng may hôm đó ở Đông hồ, Phượng Vô Song mặc nam trang xuất hiện cứu Mộ Dung Yên Yên, Tào Chính Sơn cũng không nhận ra Phượng Vô Song. Chỉ có Phượng Vô Song nhận ra hẳn chính là Võ trạng nguyên hôm đó. Hẳn không phải là thuộc hạ của Hữu thừa tướng sao, theo như nàng biết, Hữu thừa tướng vẫn ủng hộ Thái tử, hoàn toàn trái ngược với phụ thân của nàng.

Mặc dù chức quan Tả thừa tướng lớn hơn Hữu thừa tướng, nhưng Tả thừa tướng phụ trách quan văn, Hữu thừa tướng phụ trách quan võ, một văn một võ, đều là đại hồng nhân bên cạnh Hoàng thượng. Cũng như Thái tử và Định Bắc vương, Thái tử thiện văn, Định Bắc vương thiện võ, cùng phụ tá Hoàng thượng, duy trì nghiệp lớn thiên thu của Bắc Thần quốc.

Nhưng, cho dù là huynh đệ ruột thịt, sống ở trong hoàng gia đều không tránh được vở kịch cầu huyết huynh đệ tranh đoạt quyền. Thái tử và Định Bắc vương xưa nay đều là không bằng mặt cũng chẳng bằng long, cho nên, Hữu thừa tướng ủng hộ Thái tử, Tả thừa tướng cũng là phụ thân nằng nặt ủng hộ Định Bắc vương, bọn họ xưa nay cũng đều không hợp.

Hôm đó, thấy Võ trạng nguyên đối xử tàn bạo như thế với thư sinh yếu đuối bên cạnh Mộ Dung Yên Yên, nếu hắn là người của Thái tử, vậy thì, Thái tử tửu Hiên Viên Hạo cũng không phải người lương thiện gì.

Ít nhất ở thời điểm hiện tại, Hiên Viên Triệt đã thắng Thái tử. Ít ra Phụng Vô Song chưa từng thấy hoặc nghe nói qua người nào bên cạnh Vương gia tức hiếp bình dân bá tánh yếu đuối, đòn cân trong lòng Phụng Vô Song có chút nghiêng về phía Hiên Viên Triệt.

Xem ra, ánh mắt của phụ thân nàng cũng không tệ lắm, nhắc đến phụ thân, Phụng Vô Song lại nghĩ tới những lời mà hôm đó Phụng Liệt đã nói với nàng, càng làm cho lòng tin đoạt giải quán quân của nàng thêm kiên cố hơn.

Cái này khác với bảo vật, là tình thế bắt buộc nàng.

“Tùng!”

Một tiếng trống vang lên, tranh tài chính thức bắt đầu, Phụng Vô Song bỏ qua chế giễu trong mắt tào Chính Sơn, khẽ gật đầu với ba người bọn họ, tư thế gọn gàng lưu loát cưỡi ngựa rồi đi.

Bát hoàng tử và Thập nhất hoàng tử là huynh đệ ruột thịt cùng một mẹ, tình cảm xưa nay rất thân thiết, hai người nhìn nhau cười, không tiếng động khen ngợi Phụng Vô Song, quả nhiên hoàn toàn không giống như thiên kim đại tiểu thư yếu đuối, bọn họ đều thích cô nương thoát nhìn nhỏ hơn bọn họ này.

Loại thích này, không phải là tình cảm nam nữ, mà chỉ đơn thuần là bằng hữu ngưỡng mộ lẫn nhau. Nhiều năm sau, Bát hoàng tử và Thập nhất hoàng tử nhớ lại ngày này, trong lòng cảm thán không thôi, cảm tạ cuộc tranh tài này, để cho bọn họ kết giao với một bằng hữu trân quý nhất cuộc đời.

“Phụng cô nương, chờ chúng ta một chút!”

Bát hoàng tử và Thập nhất hoàng tử đồng thanh hô to một tiếng, sau đó cưỡi ngựa chạy như bay, Bát hoàng tử và Thập nhất hoàng tử là một trong số những nhân tài kiệt xuất, phi ngựa bắn tên, tinh thông mọi thứ võ nghệ, nhưng lại không có tài văn chương.

“Vèo!” Một mũi tên giống như tia chớp, từ cái cây này bắn chính xác đến một cái cây khác, Phụng Vô Song cưỡi ngựa chạy qua, tay nhanh chóng lướt qua, nhặt lên một con thỏ hoang trúng tên, đây là con mồi đầu tiên mà nàng thu hoạch được, cũng không tệ.

“Tài bắn cung và cưỡi ngựa của Phụng cô nương thật là giỏi!” Bát hoàng tử và Thập nhất hoàng tử đuổi theo chính mắt thấy một màn này, không khỏi giơ ngón cái bội phục nói. Ngay cả nam tử cũng có rất ít người có công lực và khí lực lớn như thế, bọn họ là thật lòng thật dạ khen ngợi Phụng Vô Song.

“Cảm ơn! Hợp tác vui vẻ!” Phụng Vô Song cũng không ngại ngừng, sáng khoái ôm quyền trả lời.

Nàng mặc đồ cưỡi ngựa màu đỏ, vẻ mặt hồng hào, rực rỡ xinh đẹp, giống như một quả cầu lửa, nóng bỏng thiêu đốt đám người xung quanh. Không người nào có thể giống như nàng, có thể làm màu đỏ xuất ra khí thế lớn như thế, hào quang chói mắt như thế.

“Được! Thập nhất đệ, chúng ta cũng nên xuất thủ!” Bát hoàng tử cười to nói, Phụng Vô Song không khỏi nhìn hai người hoàng tử này, không núng nịu giống những nữ tử hoàng gia, cũng không lạnh lùng ra vẻ ta đây, ngược lại hai huynh đệ bọn họ rất hào phóng sáng khoái, không có chút tâm cơ thủ đoạn, Phụng Vô Song cũng có chút thích những người tính tình cởi mở như vậy.

“Bát ca, huynh chậm hơn đệ một bước rồi, xem đệ đây!” Nói xong, Thập nhất hoàng tử liền cưỡi ngựa chạy tới phía trước ba trượng.

“Vèo!” Tâm tình của Phụng Vô Song cũng trở nên buông lỏng, không khỏi bị hành động của Thập nhất hoàng tử làm cho bật cười, Bát hoàng tử bắt đầu đi liếc mắt nhìn Phụng Vô Song. Dĩ nhiên hắn biết Phụng Vô Song đang cười cái gì, mặt có chút đỏ lên. Từ nhỏ đến lớn, hắn không biết bao nhiêu lần ghét cái xưng hô “Bát ca” này, ai bảo hắn hết lần này tới lần khác sinh ra ở vị trí thứ tám đây, hơn nữ phía dưới còn có mấy hoàng đệ hoàng muội, Phụng Vô Song cười càng thêm đắc ý.

Lúc này, chỉ thấy Thập nhất hoàng tử từ cách đó ba trượng nhảy về một con dã lộc, Phụng Vô Song thầm nghĩ trong lòng, tốc độ thật là nhanh, rõ ràng vừa rồi hai người bọn họ còn cùng nhau ở đây nói chuyện với nàng, vậy mà trong lúc nàng lơ đãng hắn đã bắn được một con dã lộc!

“Thập nhất đệ, đệ quá tự tin rồi.” Dứt lời, Bát hoàng tử cũng lấy ra một con dã lộc từ phía sau, đặt rõ ràng là bắn được trước Thập nhất hoàng tử, bởi vì tính cảnh giác và độ nhạy bén của dã lộc cực kỳ cao, cho nên tuyệt đối không thể bắn bị thương nó từ phía trước. Vì vậy, xem ra con dã lộc này chỉ có thể là bị Bát hoàng tử bắn trúng dọc đường đi.

“Thần nữ bội phục! Nhị vị hoàng tử quả nhiên danh bất hư truyền!” Phụng Vô Song không khỏi vội phục hai người bọn họ, loại tốc độ và lực độ này, nàng theo không kịp. Nếu là ở kiếp trước, Phụng Vô Song nhất định sẽ thắng, nhưng thân thể ở đời này thật sự quá yếu, mới vừa bắn một mũi tên, cánh tay của nàng đã ê ẩm tê dại không chịu được.

“Phượng cô nương không cần khiêm tốn, thuật cưỡi ngựa của cô nương cũng không tệ, không phải cô nương nào cũng có thể làm được!” Bát hoàng tử đáp lời nói, hẳn thích những cô nương coi mở lại khiêm tốn như vậy, không làm bộ làm tịch kiểu cách giống như có hoàng tử hoàng muội của hắn.

“Đó là dĩ nhiên, Hoàng tử nhìn thần nữ giống như cô nương gia sao?” Phượng Vô Song cười một tiếng.

“Ha ha ha ha! Thú vị!” Thập nhất hoàng tử đi theo phía sau Bát hoàng tử, có chút ngượng ngùng, cũng không nhìn được cười ha ha thật lớn.

Đây là hình ảnh tốt đẹp nhất mà cả đời ba ba người bọn họ khó có được. Những hỗn loạn ngày sau, chỉ cần bọn họ nhớ lại khoảng thời gian tốt đẹp này, tất cả những trắc trở và nghi ngờ đều chỉ được xem là mây bay.

Trong cuộc sống nếu có được một người tri kỉ thì cuộc đời này sống không có chút nuối tiếc.

Nhưng, dường như tổ đội của bọn họ thiếu một người, vị được gọi là Võ trạng nguyên có thực lực tương đương Hiên Viên Triệt lại không theo kịp. Chẳng qua Phượng Vô Song cũng không vui khi gặp hắn, không theo kịp cũng tốt, dù sao, có nhị vị hoàng tử cường đại như thế này ở đây, cộng thêm nàng, Phượng Vô Song tin chắc bọn họ nhất định có thể thắng vòng đầu tiên.

Hai canh giờ trôi qua, vòng tranh tài đầu tiên đã đến hồi kết thúc.

Phượng Vô Song và hai vị hoàng tử cùng nhau trở lại đài phán xét, một điều bất ngờ xuất hiện, người biến mất từ trưa cho tới giờ Tào Chính Sơn cuối cùng cũng xuất hiện, trong tay hắn ta chỉ có một con thỏ hoàng, thật là ít ỏi, nhìn như muốn tới nương nhờ ba người bọn họ.

Phượng Vô Song không có ý kiến gì, bọn họ vốn là một tổ đội, hắn ta tới cho đủ quân số cũng không sao, dù sao thắng lợi cuối cùng nhất định sẽ là nàng, Bát hoàng tử và Thập nhất hoàng tử thấy Phượng Vô Song không có ý kiến gì, nên bọn họ cũng không có ý kiến.

Kết quả tranh tài, giống như không có gì khác.

Bọn người Phượng Vô Song và một số tổ bốn người thuận lợi tiến vào cuộc so tài thứ hai.

Nhưng chẳng biết tại sao, Phượng Vô Song lại nghe thấy một tiếng cười coi thường thật nhỏ phía sau lưng, giống như có một âm mưu rất lớn đang chờ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 43: Đỉnh vách núi

Thừa dịp thời gian nghỉ ngơi trước khi bắt đầu vòng tranh tài thứ hai, Bát hoàng tử và Thập nhất hoàng tử lôi kéo Phượng Vô Song đến nơi ít người ngồi xuống vui vẻ tán gẫu.

Hiên Viên Triệt nhìn thấy bọn họ và Phượng Vô Song quen thuộc như vậy, như có điều suy nghĩ.

“Vô Song muội muội, có phải ngươi muốn vô địch hay không?” Bát hoàng tử từ trước đến giờ là người hào sảng, mắt thấy Phượng Vô Song có chút hảo cảm với bọn họ, liền trực tiếp xưng huynh gọi muội.

Phượng Vô Song nhún mày, trong lòng có chút giật mình với loại xưng hô này, Hoàng tử này cũng quá bình dị gần gũi đi, dù gì giữa bọn họ còn có lẽ quân thân, sao có thể tùy ý xưng huynh gọi muội chứ?

Dĩ nhiên Bát hoàng tử không để ý đến những thứ giả dối ngoài mặt gì đó, Thập nhất hoàng tử càng thêm được vui đùa tiên: “Vô Song muội muội, gọi ca nghe một chút nào!”

“Phi! Muốn gọi cũng là gọi ta trước, đúng không, Vô Song muội muội?” Bát hoàng tử đánh vào đầu Thập nhất hoàng tử một cái, Thập nhất hoàng tử không để ý hình tượng không ngừng kêu a thật to.

Phượng Vô Song rất thích như vậy, không có tâm cơ, không có lòng dạ, không có đấu đá, không có đả kích ngầm ngầm hay công khai, đã rất lâu rồi nàng không cảm nhận được tâm trạng thoải mái như vậy. Nàng vòng hai tay lại, để ở sau đầu, dựa lưng vào cây khô phía sau, ngược mắt nhìn chim ưng bay lượn tự do trên trời, trong lòng mong đợi không biết đến lúc nào nàng mới có thể như chim ưng kia, tự do bay lượn đến chân trời góc biển.

Bát hoàng tử và Thập nhất hoàng tử cũng học nàng, ba người đồng loạt dựa vào ba cái cây phía sau, yên lặng suy nghĩ cái gì đó.

Hồi lâu không có người nào lên tiếng nói chuyện, họ đang cùng nhau hưởng thụ khoảnh khắc an bình này.

“Không cần nhường ta!”

Thật lâu sau, liền nghe được một câu của Phụng Vô Song nói, Bát hoàng tử và Thập nhất hoàng tử hai mắt nhìn nhau, rồi sau đó mới phản ứng được, Phụng Vô Song đang trả lời câu hỏi đầu tiên của bọn họ. Nàng nghe hiểu ý nghĩa ẩn sâu bên trong câu hỏi của Bát hoàng tử, ý của Bát hoàng tử chính là nếu Phụng Vô Song muốn lấy được hạng nhất, vậy thì hai huynh đệ bọn họ sẽ giả vờ bại bởi Phụng Vô Song. Mặc dù thuật cưỡi ngựa của Phụng Vô Song rất lợi hại, nhưng nếu muốn làm đối thủ của hai người bọn họ ít nhất cũng phải thể lực hơn một chút, dù sao cũng phải đi cạnh tranh với vị Võ trạng nguyên kia, mà thực lực của Võ trạng nguyên cũng không kém.

Nhưng cũng không phải xem thường thực lực của Phụng Vô Song, ngược lại là vì bảo vệ nàng, chẳng qua bọn họ hy sinh một cái danh hiệu hư vô mà thôi.

Không hổ là tri kỷ, dĩ nhiên Phụng Vô Song hiểu rõ ý của bọn họ.

“Được rồi, Vô Song muội muội cô lên! Các ca ca chờ người đánh bại con chó Võ trạng nguyên kia! Vì huynh muội chúng ta!” Bát hoàng tử cười nói, cố gắng động viên Phụng Vô Song.

“Cảm ơn!”

Tiếng trống thứ ba vang lên, vòng tranh tài thứ hai chính thức bắt đầu.

Phụng Vô Song cả người đỏ rực cưỡi ngựa trắng, Bát hoàng tử cưỡi ngựa màu đỏ thẫm, Thập nhất hoàng tử mặc đồ đen cùng con ngựa màu đen hòa là một thể, ngựa của Tào Chính Sơn là màu nâu, bốn người cùng đứng ở hàng đầu tiên, vận sức chờ phát động.

“Àm” một tiếng, bốn người cưỡi ngựa đồng thời nhảy qua, thoát nhìn thuật cưỡi ngựa của bốn người tương đối ngang nhau, xem ra, đây là một cuộc chiến vương giả cực kỳ đặc sắc.

Một đường chạy như điên, ngựa chạy qua trên đường cái làm cát bay mù mịt, “Giá!” tiếng giục ngựa vang lên không ngừng.

Lộ tuyết đua ngựa lần này rất được coi trọng, không chỉ có đường đua bằng phẳng, còn có, bùn lầy mọc đầy cỏ dại, còn có đường núi nhỏ phủ kín đất đá, cho đến ngọn núi nhỏ, tới đỉnh núi mới có thể đi đến điểm cuối cùng.

Ở trên đường bằng, thực lực của bốn người ngang nhau, một trước một sau, người tới ta đi, không phân được thắng bại cao thấp, cho đến nơi bùn lầy, không khỏi có chút khác biệt.

Bởi vì mưa xuống nên bùn đất có chút ẩm ướt, móng ngựa dễ dàng vùi sâu xuống, theo quán tính ngựa dễ dàng xông lên phía trước, nếu giữ thăng bằng không tốt, người cưỡi ngựa rất có thể sẽ lập tức té ngã, với tốc độ cao theo quán tính sẽ gây ra thương tổn lớn.

Thập nhất hoàng tử không phải người thích ứng với loại đất bùn lầy này, không khỏi loạng choạng, lúc này hắn mới hoảng hồn cố gắng thoát ra khỏi bùn lầy. Hắn cho là hắn đã rớt xuống sau cùng, ai ngờ lúc đi ra, hắn liền nhìn thấy Phụng Vô Song và Bát hoàng tử đang chờ hắn ở lối ra, vành mắt hắn không khỏi có chút ẩm ướt.

Nếu nói là Bát hoàng tử chờ hắn, thì vốn là chuyện bình thường, hai huynh đệ bọn họ không có chút hứng thú nào với danh hiệu và bảo vật gì đó, tới tham gia thi đấu chẳng qua chỉ là vui đùa một chút thôi. Huống chi Tứ ca còn là quan phán xét, dù thế nào bọn họ cũng phải tới cổ vũ. Trong tất cả các Hoàng tử, Bát hoàng tử và Thập nhất hoàng tử thân thiết với Tứ ca Định Bắc vương Hiến Viên Triệt nhất.

Hôm nay, biết được Phụng Vô Song không làm Vương phi tứ ca, tẩu tử của bọn họ, trong lòng bọn họ có chút tiếc nuối, nhưng nếu như có thể làm huynh muội thì đó cũng được xem như là một chuyện tốt. Về phần Tứ ca nghĩ thế nào, đây là chuyện của hắn. Ha ha.

Nhưng Phụng Vô Song lại không giống vậy, nàng một lòng muốn đoạt vị trí đứng đầu, mặc dù không biết tại sao, nhưng Thập nhất hoàng tử cũng biết đây là chuyện quan trọng nhất đối với nàng. Vậy mà nàng lại không chút để ý bị người khác vượt qua, còn đứng lại chờ hắn, cái này làm sao có thể khiến hắn không cảm động?

Phụng Vô Song không biết là, hành động nhỏ nhoi này của nàng, đã để lại không biết bao nhiêu rung động trong lòng Bát hoàng tử và Thập nhất hoàng tử, đặc biệt là sau khi biết được nguyên nhân Phụng Vô Song nhất định phải giành được hạng nhất. Từ đó về sau, Bát hoàng tử và Thập nhất hoàng tử càng thêm tín nhiệm và yêu mến Phụng Vô Song, cho dù bất luận kẻ nào cũng không thể bằng được.

“Nhanh!” Phụng Vô Song thấy hắn khỏe mạnh ra ngoài, ngay sau đó quay đầu chạy lên trên núi, mới vừa rồi, Tào Chính Sơn đã sớm vượt qua bọn họ.

Bát hoàng tử cưỡi ngựa đến bên cạnh Thập nhất hoàng tử, tức giận quát: “Ngu ngốc, có biết cuộc so tài này quan trọng thế nào với Vô Song muội muội không, nếu nàng bị đệ làm cho chậm trễ, ta xem đệ giao phó thế nào với nàng?”

“Ca, ta nào biết bãi cỏ chết tiệt này lại trơn như vậy!” Thập nhất hoàng tử nhỏ giọng lầm bầm, trên mặt mang theo chút áy náy.

“Ngụy biện, kỹ thuật không tốt còn đổ lỗi cho bãi cỏ!” Bát hoàng tử khinh bỉ nói.

“Ca, chúng ta mau đuổi theo Vô Song muội muội đi, nếu không nàng không thấy chúng ta, sẽ lại chờ ở phía trước!” Thập nhất hoàng tử điều khiển ngựa nhanh chóng rời đi.

Mặc dù núi không dốc, nhưng nhiều đá vụn, ngựa đi được có chút loạng choạng, Phụng Vô Song vừa giơ roi thúc ngựa, vừa kêu “Giá!”, tốc độ của



ngựa đã bị nài phát huy đến mức tận cùng rồi, mắt thấy sắp đuổi kịp Tào Chính Sơn trước mặt, gần như chỉ còn một bước.

Nhưng lại không liệu trước được, ngựa của Phụng Vô Song đột nhiên hí một tiếng, tiếng động kịch liệt chói tai, nó căn bản không theo sự khống chế của Phụng Vô Song, rất nhanh đã chạy đến phía tây núi, Phụng Vô Song thán kêu không tốt.

Con ngựa này thoát nhìn cực kỳ ôn nhu, tại sao lại đột nhiên nổi điên như vậy? Phụng Vô Song cố gắng dung sức khống chế con ngựa, nhưng mà, nài chỉ là một tiểu nha đầu mười ba tuổi, làm sao có thể so với con ngựa cao lớn, mắt thấy nơi ngựa càng ngày càng lệch, Phụng Vô Song gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, nài ngàn tính vạn tính cũng tuyệt đối không nghĩ tới tình huống động dục này.

Phụng Vô Song nheo mắt lại, cẩn thận nghĩ lại xem rốt cuộc có vấn đề ở chỗ nào, vì sao ngựa của Tào Chính Sơn không có chuyện gì? Đường như là đi qua đường núi nhiều đá vụn ngựa mới nổi điên, rốt cuộc là tại vì sao?

“Vô Song muội muội, mau dừng lại, dừng lại! Phía trước là vách núi!”

“Trời ạ! Vô Song muội muội, nhanh dừng lại!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 44: Cả người đều là máu

Bát hoàng tử và Thập nhất hoàng tử đuổi theo sau lưng Phụng Vô Song, thật xa liền nhìn thấy ngựa Phụng Vô Song có gì đó không đúng, lại chạy đến hướng vách núi, nài không muốn sống nữa sao? Dọa bọn họ cả người đều phát run, bọn họ không ngừng hô lớn, cũng không biết Phụng Vô Song có nghe thấy hay không, mặc cho cổ họ bị đau rất vẫn liều mạng hét lớn.

Nếu muội muội bọn họ vừa mới nhận thức này không còn, thì còn cần cổ họ để làm gì?

Phi phi phi, sẽ không, Vô Song muội muội sẽ không có chuyện gì.

Rốt cục Phụng Vô Song cũng nghe thấy tiếng gọi âm ỉ sau lưng, trong lòng cũng bị dọa cho sợ, trước mặt hẳn là vách núi! Nài còn muốn sống nữa không? Phụng Vô Song suy nghĩ mấy giây, sau đó nhanh chóng nắm dây cương, điều khiển con ngựa theo hướng ngược lại, hai tay túm chặt dây cương ngựa, tung người nhảy một cái.

Lúc Bát hoàng tử và Thập nhất hoàng tử chạy tới nói, liền bắt gặp một màn như vậy: một bóng dáng màu đỏ, tung người nhảy một cái, ngay sau đó rơi thẳng xuống bên sườn núi, ngựa chạy tốc độ quá lớn, nên quán tính cũng lớn, bóng dáng Phụng Vô Song nhỏ yếu, cứ như vậy rơi xuống đất, nhưng bọn họ không có thấy tiếng kêu đau của Phụng Vô Song.

Đội bọn họ đến gần, mới phát hiện Phụng Vô Song đã té ngất đi, đang muốn đưa tay ôm nài, không ngờ Thập nhất hoàng tử vấp phải một nhánh cây bên cạnh, vốn Phụng Vô Song không có lực chống đỡ, còn chưa chờ Bát hoàng tử vươn tay ra đỡ, Phụng Vô Song đã trực tiếp lăn xuống sườn dốc.

Trời ạ! Phía dưới là vách núi vạn trượng!

Thập nhất hoàng tử không chút nghĩ ngợi liền phóng theo xuống, hy vọng có thể nhanh chóng bắt được Phụng Vô Song, lần này thật sự là do hấn hại nài, Thập nhất hoàng tử gấp đến độ muốn khóc lớn.

Mặc dù Bát hoàng tử cũng bị dọa, nhưng vẫn trấn định hơn nhiều so với Thập nhất hoàng tử, chạy như vậy sao có thể đuổi kịp với tốc độ lăn xuống của Phụng Vô Song! Bát hoàng tử tung người nhảy một cái, chân đạp gió, thi triển khinh công đuổi theo Phụng Vô Song.

Rốt cuộc! Trong lúc sắp sửa rơi xuống vách núi, Bát hoàng tử cũng kéo được Phụng Vô Song lại, nhưng khác biệt rất lớn, Phụng Vô Song đã sớm hôn mê bất tỉnh, nửa người của nài đã lọt ra bên ngoài vách núi.

Bát hoàng tử liều mạng níu Phụng Vô Song lại, vừa gọi vừa đe dọa: “Vô Song, tỉnh, Vô Song ngươi không thể ngủ được, mau tỉnh lại xem ngươi đang ngủ ở chỗ nào, hù chết ngươi mà!”

Hấn cố gắng gọi Phụng Vô Song tỉnh lại, như vậy nài mới có lực túm chặt hấn, nếu không với tình huống bây giờ, Phụng Vô Song lúc nào cũng có thể rơi xuống dưới vách núi như cũ, Bát hoàng tử sợ mình không đủ lực.

Vậy thì, hấn sẽ vạn kiếp bất phục!

Ngàn vạn lần không được, Vô Song ngươi mau tỉnh lại đi! Ca ca van cầu ngươi!

Lúc Thập nhất hoàng tử chạy đến, liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy: Bát hoàng tử nằm trên mặt đất, thân thể Phụng Vô Song đã sớm không thấy, nài đã rơi xuống bên ngoài vách núi, tay của Bát hoàng tử liều mạng nắm chặt tay của Phụng Vô Song.

Thập nhất hoàng tử bị dọa đến kinh hồn, hần nhanh chóng chạy tới, cùng Bát hoàng tử kéo Phụng Vô Song lên.

Sức lực của hai người cũng lớn hơn một chút, rốt cục cũng kéo được Phụng Vô Song lên, lúc này, cánh tay của Bát hoàng tử đã không còn chút cảm giác gì nữa rồi, trên người trên mặt Thập nhất hoàng tử đều là vết trầy xước, may mắn chính là đây đều là những vết thương bên ngoài.

Thể lực của bọn họ đã cạn kiệt, cũng không có bất kỳ phương tiện gì, bọn họ không cách nào mang Phụng Vô Song trở về, chỉ đành để Phụng Vô Song nằm trên mặt đất, xem một chút có cách gì để giúp nàng tỉnh lại hay không.

Khi bọn họ ngồi xuống kiểm tra vết thương trên người Phụng Vô Song thì một tiếng quát lớn truyền đến.

“Vô Song, sao vậy?”

“Tứ ca, Vô Song mũi mũi đã hôn mê bất tỉnh, mau đưa hồi cung truyền thái y đi!” Bát hoàng tử thấy người tới, vội vàng nói.

“Lý Thành Đức, nhanh đi mời Ôn thái y tới Vương phủ!”

“Dạ! Vương gia!” Lý Thành Đức lui xuống, ngay cả hần cũng bị bộ dạng của Phụng Vô Song làm cho kinh sợ.

Hiên Viên Triệt ôm lấy Phụng Vô Song, dịu dàng lau vết máu trên mặt nàng, một chút vẻ mặt chán ghét của người thích sạch sẽ cũng không có, chỉ có lo lắng và đau lòng.

Trên mặt Phụng Vô Song đều là máu, quần áo cưỡi ngựa phía sau lưng đã bị xé rách, thậm chí có thể thấy vết thương lớn phía sau lưng của nàng, máu tươi nhuộm ướt y phục, màu đỏ này không biết là màu đỏ vốn có của quần áo hay là màu của máu.

Hiên Viên Triệt khẽ vuốt đầu Phụng Vô Song, chỉ cảm thấy trên tay có chút ẩm ướt, lật qua nhìn mới phát hiện phía sau đầu nàng toàn là máu tươi! Rốt cuộc nàng bị thương nặng đến cỡ nào mà sao lại nhiều máu như vậy? Hiên Viên Triệt nhìn sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào của nàng, đau lòng không dứt.

“Ứng kỵ quân!” Trong mắt Hiên Viên Triệt hiện lên một chút hung ác tàn bạo, hần gọi âm vệ của mình ra.

“Vâng, chủ tử!” Mười nam tử áo đen không biết từ nơi nào xuất hiện, dễ nhận thấy là bọn họ vẫn luôn ở bên cạnh Hiên Viên Triệt, chẳng qua là kỹ năng ẩn nấp rất khá, bọn họ cùng nhau chiến đấu, đứng mảnh nghiêm túc.

“Tra rõ chuyện này! Phạm là người tham dự đến chuyện này đều giết không tha!”

Hiên Viên Triệt nổi giận, chưa bao giờ nóng nảy như vậy, ngay cả Ứng kỵ quân bảo vệ Hiên Viên Triệt cũng chưa từng thấy qua Hiên Viên Triệt tức giận như thế, trước giờ tác phong của hần đều trước sau như một, nụ cười giết người, ẩn nhẫn giết người, đó mới là tính tình của Định Bắc vương Hiên Viên Triệt, nhưng đây là lần đầu tiên Hiên Viên Triệt tức giận lớn như vậy!

Dường như kể từ sau khi gặp Phụng Vô Song, tất cả lần đầu tiên của hần đều là vì nàng, lần đầu tiên cười thật lòng là bởi vì nàng, lần đầu tiên tự mình đến bữa ăn cơm là vì nàng, lần đầu tiên thân cận với nữ tử là vì nàng...

Mà lần đầu tiên hần có thể thân cận ôm nàng như vậy là vì nàng bị thương, lần trước ở gần Bách Hoa lâu, nàng bị người đuổi giết, hần cứu nàng. Hôm nay, lần thứ hai ôm nàng cũng là vì nàng bị thương, lần này nàng cũng nhất định sẽ tỉnh lại.

Nhất định sẽ, Hiên Viên Triệt không nhận được tự động viên mình.

Tức giận như vậy cũng bởi vì một người, đó từng là vị hôn thê của hần, cũng từng là nữ tử hần chán ghét nhất --- Phụng Vô Song.

Rất nhiều thứ, luôn lặng lẽ thay đổi, không ai có thể kháng cự được.

“Tứ ca, cho chúng đệ đi điều tra đi!” Bát hoàng tử và Thập nhất hoàng tử đứng lên, trầm miệng một lời nói.

Lần này, Phụng Vô Song bị thương, bọn họ cũng có trách nhiệm, nếu không phải bọn họ cố ý thả chậm tốc độ, nếu bọn họ đi cùng nàng, nàng sẽ không đi nhầm đường, sẽ không vội vàng nhảy xuống đất như vậy, nếu không phải Thập nhất hoàng tử vương phải nhánh cây, Phụng Vô Song cũng sẽ không lăn từ trên núi xuống, khiến cho thương thế nặng thêm như vậy!

Trong lòng bọn họ không ngừng tự trách, vì vậy, bọn họ nhất định phải tự mình tra rõ chân tướng, thay mũi mũi Phụng Vô Song của bọn họ báo thù!

“Được! Đi theo Ứng kỵ quân, nhất định phải tra rõ mọi chuyện!” Ánh mắt Hiên Viên Triệt trở nên lạnh lẽo, nghiêm nghị nói.

“Vâng, Tứ ca!”

Hiên Viên Triệt ôm lấy Phụng Vô Song vào trong xe ngựa, ngay sau đó, chạy nhanh về Vương phủ.

Ôn thái y đã chờ ở Vương phủ từ sớm, thấy Hiên Viên Triệt trở lại liền vội vàng hành lễ: “Thỉnh an Vương gia!”

“Chữa trị tốt cho nàng, không trị hết, bổn vương muốn đầu ngươi!” Hiền Viên Triệt lạnh giọng quát, dọc theo đường đi, máu trên người Phụng Vô Song vẫn không ngừng chảy, trong lòng hắn càng thêm sợ hãi.

Thân thể nàng còn nhỏ như vậy, làm sao có thể chịu được mất nhiều máu như vậy, trong mắt Hiền Viên Triệt hiện lên vẻ khát máu, nếu tìm được người đứng sau màn, nhất định sẽ tịch thu gia sản giết cả nhà kẻ phạm tội, mới có thể giải trừ mối hận trong lòng hắn!

“Dạ dạ dạ, thần nhất định sẽ toàn lực chữa trị cho Phụng tiểu thư!” Ôn thái y lên tiếng trả lời, hắn không khỏi đưa tay sờ lên cổ mình, cổ của hắn thật đáng thương, bị Vương gia uy hiếp hai lần liên tục, hơn nữa hai lần đều bởi vì cùng một người.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 45: Hôn mê bất tỉnh

Đã bảy ngày, cả ngày cả đêm, một nữ tử bị quán cả người giống như xác ướp lẳng lẳng nằm trên giường gỗ không tỉnh lại, thật giống như một viên dạ minh châu, bóng loáng sáng ngời, lẳng lẳng nằm đó, không chịu bất kỳ quấy nhiễu nào, vẫn ở trong tiểu viện Ly Nguyệt hiền như cũ.

“Vương gia, nghỉ ngơi một chút đi, người đã bảy ngày không chớp mắt, nếu cứ tiếp tục như vậy thân thể sẽ không chịu nổi, Ôn thái y đã nói Phụng tiểu thư nhất thời chưa thể tỉnh lại, có lẽ nô ở chỗ này coi chừng!” Lý Thành Đức không khỏi đau lòng vì Vương gia nhà mình, trừ lúc lâm triều, Vương gia bỏ xuống tất cả những chuyện khác, mỗi ngày lâm triều xong Vương gia đều ngồi canh giữ bên giường Phụng Vô Song.

Ngọc thụ lâm phong, dung mạo có một không hai trong tứ đại công tử Định Bắc vương Hiền Viên Triệt đã xuất hiện một bộ râu, đáng vẻ mặt mỗi, tinh thần sa sút.

Đến nỗi, hôm nay lâm triều, Hoàng thượng còn lâm tượng có phải bệnh nặng hay không, trong triều cũng xôn xao, dù sao Vương gia ngang hàng với Thái tử ngã bệnh, không phải là chuyện đơn giản. Các đại thần bên phía Thái tử dĩ nhiên cũng thích nghe ngóng tin tức này, chẳng qua là, Hiền Viên Triệt chỉ dùng một câu nói liền đuổi mọi người.

“Tạ ơn phụ hoàng quan tâm, nhi thần không bị bệnh, chỉ là đêm qua luyện công đến muộn mà thôi!”

Một câu nói tùy tiện như vậy, thật ra giấu giếm rất nhiều huyền cơ, thứ nhất che giấu nguyên nhân mình một đêm không ngủ, từ đó giấu luôn chuyện Phụng Vô Song ở trong phủ hắn, chuyện ngày đó, Ứng kỵ quân đã lệnh những người biết đều phải kín miệng, dù sao cũng không có người nào dám khiêu chiến uy quyền của Định Bắc vương, vì vậy chuyện của Phụng Vô Song chưa truyền tới trong cung, Hiền Viên Triệt chỉ mới nói cho Phụng Liệt biết. Kể từ sau chuyện Quân Lâm Ngọc náo loạn trong cung lần trước, hôn ước của Hiền Viên Triệt và Phụng Vô Song đã sớm bị hủy bỏ, nếu như khiến những người có tâm biết Phụng Vô Song ở trong phủ hắn bảy ngày bảy đêm, sợ là sẽ làm liên lụy đến rất nhiều người.

Thứ hai, có thể lấy được lòng của Hoàng thượng và các vị đại thần, so với Thái tử cả ngày ngao mạn vui đùa, Định Bắc vương chăm chỉ như thế, dĩ nhiên là được khen ngợi rất nhiều. Không thể không nói quả nhiên tâm cơ của Định Bắc vương rất sâu, tùy tiện tiện giải thích một câu, liền bỏ đi nghi ngờ của mọi người.

“Không cần, ngươi đi bưng nước lá dâu đến đây!” Hiền Viên Triệt lạnh lùng nói.

“Dạ!” Lý Thành Đức thi lễ rồi lui ra ngoài, trong lòng hắn cũng không chịu nổi, Vương gia lại chẳng bận tâm thân thể của mình, từ nhỏ hắn đã đi theo bên cạnh cố lão Vương gia, vì vậy mới cảm thấy đau lòng như vậy.

Bảy ngày liên tiếp, Phụng Vô Song vẫn hôn mê như cũ, Hiền Viên Triệt kiên nhẫn dùng nước lá dâu lau mặt và tay cho Phụng Vô Song, về phần thân thể, đã bị băng kín không có cách nào lau được, hơn nữa Hiền Viên Triệt cảm thấy, nếu Phụng Vô Song biết hắn đụng vào thân thể nàng, nhất định sẽ càng ghét hắn hơn, vì vậy, hắn chỉ cần thận lau mặt và tay của nàng.

Lý Thành Đức đứng ở bên cạnh, nhìn Vương gia lặp lại động tác của mấy ngày hôm nay, hắn nhịn không được thở dài trong lòng, một người có thân phận tôn quý như Vương gia, từ khi nào lại đối đãi với một người như thế? Nhớ tới ngày đầu tiên Vương gia lau người cho Phụng tiểu thư, Lý Đức Thành sợ đến mức phát run, hắn nói ra một câu đề cho tên nô tài như hắn đến hầu hạ Phụng tiểu thư, liền bị ánh mắt tàn nhẫn của Vương gia đánh trở về. Ly Nguyệt hiền này vốn dĩ không có nô tỳ hầu hạ, vì vậy, Hiền Viên Triệt đành phải tự mình ra tay, đây là suy nghĩ của Lý Đức Thành.

Nhưng ý nghĩa thật sự chính là, Hiền Viên Triệt không thích người khác nhìn thấy Phụng Vô Song, mặc dù tương lai nàng không thuộc về hắn, nhưng cũng không ngăn cản được sự quan tâm của hắn đối với nàng, đây là một chút tâm tư trong lòng Hiền Viên Triệt.

Ôn thái y nói, lực phủ ngũ tạng trên người nàng đều bị thương, sợ rằng phải mất một thời gian mới có thể khôi phục, trước mắt mạch tượng đã vững vàng rất nhanh sẽ tỉnh lại. Hiền Viên Triệt còn cẩn thận hơn, hắn nói Ôn thái y tìm một chút dược liệu có thể xóa đi vết sẹo, Ôn thái y liền nói dùng lá dâu thượng phẩm ngâm lấy nước rửa là có thể xóa đi vết sẹo.

Đồng thời, Ôn Thái y cũng đặc biệt sợ hãi nói: “Vương gia, y thuật của vi thần không tinh, chỉ có thể xóa đi vết sẹo mới trên người Phụng tiểu thư,

nhưng... vết sẹo cũ trên mặt Phụng tiểu thư, vì thần không thể làm gì được!”

Sẹo cũ, không chút nghi ngờ, là chỉ vết sẹo lớn chiếm cả khuôn mặt bên má trái của Phụng Vô Song. Ôn thái y chỉ sợ Hiên Viên Triệt không vui sẽ lấy đầu của hắn, hắn lo lắng nói xong, vậy mà Hiên Viên Triệt không hề giận lây sang hắn. Hiên Viên Triệt không phải là người lỗ mãng, dĩ nhiên hắn biết vết sẹo trên mặt Phụng Vô Song có từ lúc nhỏ, nếu có thể nhanh chóng chữa khỏi, như vậy nhiều năm qua Phụng Liệt không thể nào không tìm đại phu chữa trị cho Phụng Vô Song.

Chẳng qua là, tâm tư của Hiên Viên Triệt sâu kín, làm cho người ta không biết hắn đang nghĩ gì.

Hiên Viên Triệt xử lý công sự ở phòng nhỏ bên cạnh, Lý Thành Đức báo lại: “Vương gia, Bát hoàng tử và Thập nhất hoàng tử cầu kiến!”

“Cho bọn họ vào đi!” Mặt Hiên Viên Triệt không đổi sắc, trong lòng vui vẻ, chẳng lẽ chuyện này có kết quả rồi sao?

“Tứ ca!”

“Gặp qua Tứ ca!”

Ba huynh đệ bọn họ, xưa nay có quan hệ tốt nhất trong số các hoàng tử, trong ngày thường, nếu không có người ngoài, đều không cần tôn xưng Vương gia, mà chỉ gọi thân mật là Tứ ca, Hiên Viên Triệt cũng khó có được hai hoàng đệ đơn thuần thông minh.

“Chuyện tra được đến đâu rồi?” Hiên Viên Triệt lạnh nhạt hỏi.

“Bát ca, huynh nói đi!”

“Biến, gọi Bát ca nữa, ta sẽ ném đệ ra ngoài!”

“Không gọi huynh Bát ca thì gọi là gì? Chẳng lẽ gọi Bát đệ?” Thập nhất hoàng tử Hiên Viên Lăng, từ trước đến giờ đều là người coi mở thích đùa giỡn, hắn làm không biết mệt, ai bảo đây là nhược điểm của Bát hoàng tử Hiên Viên Dạ.

“Đừng đùa nữa, nói chính sự!” Bát hoàng tử Hiên Viên Dạ đưa mắt nhìn tứ ca Hiên Viên Triệt rồi chớp mắt vài cái với Thập nhất hoàng tử Hiên Viên Lăng.

Lúc này Thập nhất hoàng tử mới thu vẻ đùa giỡn lại, dù sao ánh mắt của tứ ca cũng thật sự rất dọa người.

“Tứ ca, đại khái là đã điều tra rõ ràng, nơi này có viết, mời Tứ ca xem!” Hiên Viên Lăng đưa một phong mật thư cho Hiên Viên Triệt.

Hiên Viên Triệt mở phong thư ra, cẩn thận đọc, chợt, hắn ngừng đầu lên, Bát Hoàng tử và Thập nhất hoàng tử đều nhìn thấy trong mắt Hiên Viên Triệt đột nhiên xuất hiện tức giận và hận ý!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 46: Xưng huynh gọi muội

Hiên Viên Triệt ngàn tính vạn tính cũng không nghĩ tới người sau lưng kia lại là ---! Có lẽ hắn quá mức nhân từ, mới khiến cho người nọ dám ra tay với người hắn đề ý như vậy.

Nhưng, mặc dù người nọ có địa vị cao, Hiên Viên Triệt hắn cũng sẽ không bỏ qua, Hiên Viên Triệt hắn không phải người ngồi không!

“Tứ ca, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Bát hoàng tử Hiên Viên Dạ bình tĩnh hỏi.

“Trước bất động, đừng đánh rắn động cỏ, bốn vương có tính toán khác!” Hiên Viên Triệt hít mắt lại, làm cho người ta khó có thể cảm nhận được tức giận trong mắt hắn.

“Được, chúng ta nghe lời Tứ ca, nhưng, Tứ ca, nhất định phải báo thù cho Vô Song muội muội!” Bát hoàng tử và Thập nhất hoàng tử nắm chặt hai tay thành quyền, lòng đầy căm phẫn nói.

Chợt, bọn họ nghe được một giọng nói yếu ớt khàn khàn: “Nước... nước!”

Bọn họ nhìn nhau một chút, trong mắt đều là tâm tình kích động và phức tạp, ngay sau đó bọn họ nhanh chóng chạy về phía giường Phụng Vô Song, bọn họ cẩn thận tiến lại gần phía trước, từ từ nhìn. Quả nhiên, người trên giường đang mở to đôi mắt trong suốt nhìn bọn họ.

“Vô Song muội muội... Muội muội... Có thể thấy ta không? Có thể nghe được ta nói không?” Bát hoàng tử Hiên Viên Dạ cẩn thận thử thăm dò, chỉ sợ

chớp mắt một cái, Phụng Vô Song lại ngủ mất.

“Chẳng lẽ ngươi là quỷ sao, làm sao ta có thể không thấy ngươi được? Hay là ngươi nghi ngờ ánh mắt của ta không tốt?” Phụng Vô Song nhú mày nói.

Bát hoàng tử không những không tức giận mà còn cười lên: “Vô Song muối muối, thật sự là ngươi, rốt cục ngươi cũng tỉnh lại rồi! Ngươi làm cho các ca ca chờ thật là khổ mài!” Hân vui mừng mà ứa nước mắt, cũng là chân thật khiến người ta cảm động.

“Tiểu tử thú, ngươi còn không mau tới đây cho ra, mau xin lỗi Vô Song muối muối đi!” Bát hoàng tử nắm cổ áo Thập nhất hoàng tử, kéo Thập nhất hoàng tử Hiến Viên Lãng nấp phía sau ra ngoài, quát.

“Vô Song. . . Muối muối, thật xin lỗi, đều do ca ca ta không tốt, nếu không phải ta vấp phải nhánh cây, sẽ không hại muối bị thương như vậy!” Thập nhất hoàng tử nơm nớp lo sợ nói, cũng không phải là sợ, mà là trong lòng cực kỳ áy náy với Phụng Vô Song.

“Được rồi, Lãng ca ca ngươi không phải cố ý, đừng tự trách!” Trong lòng Phụng Vô Song cảm thấy ấm áp, đã rất lâu rồi không có ai thật lòng quan tâm nàng như vậy.

“Oa, Vô Song muối muối, ngươi vừa gọi ta là gì? Ta không nghe rõ, gọi lại lần nữa đi!” Hiến Viên Lãng đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó là mừng rỡ giống như đứa bé.

“Vô Song muối muối, thật không công bằng, ta cũng muốn nghe ngươi gọi ca ca!” Hiến Viên Dạ ở bên cạnh không vui, dù gì hân cũng là hoàng huynh của Hiến Viên Lãng, Phụng Vô Song đã gọi đệ đệ mình là Lãng ca ca, tại sao hân lại có thể bị vứt bỏ chứ?

“Dạ ca ca, Lãng ca ca!” Phụng Vô Song cười ngọt ngào, nhã nhặn lịch sự lễ độ, chọc người yêu thương.

Hiến Viên Dạ và Hiến Viên Lãng mừng rỡ, trong lòng vui vẻ, không liên quan đến địa vị, không liên quan đến quyền thế, không liên quan đến tiền bạc, chỉ có thật lòng đối đãi!

Ngược lại, Hiến Viên Triệt bụng nước đến đang muốn tiến vào, hân đứng ở cửa, đột nhiên cảm thấy mình dung nhập vào mối quan hệ hòa thuận như vậy. Lúc nào thì, Phụng Vô Song và hân cũng có thể đơn thuần mà bình thân ở chung một chỗ tán gẫu như vậy. Dĩ nhiên, hân cũng không muốn giống như đệ đệ ngu ngốc kia, muốn bị Phụng Vô Song gọi là ca ca gì đó.

Hiến Viên Triệt không muốn làm huynh muội với Phụng Vô Song.

Dùng một chút, một chén sứ cổ đưa đến trước mặt Phụng Vô Song, kèm theo giọng nói cực kỳ khí phách của nam tử: “Uống nước!”

Phụng Vô Song ngẩng đầu nhìn Hiến Viên Triệt, trong lòng có chút khiếp sợ, sao Hiến Viên Triệt lại biến thành đáng sợ ma quỷ như vậy? Hốc mắt sâu hãm, khuôn mặt mặt mày, hoàn toàn không hợp với hình tượng công tử tiêu sái trước sau như một của hân, đã xảy ra chuyện gì sao? Từ trước đến nay Phụng Vô Song không thích để ý đến chuyện người khác lắm, nhưng nàng vừa tỉnh lại liền thấy mình lần nữa nằm ở trong Ly Nguyệt hiên, trong lòng nàng không phải không có chút cảm động.

Nàng biết lần này được Hiến Viên Triệt cứu giúp, cảm kích trong lòng Phụng Vô Song không có lời nào có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt được. Có lẽ Hiến Viên Triệt đã từng tạo ra vết thương lớn trong lòng Phụng nhị tiểu thư, nhưng kể từ khi nàng tiến vào thân xác Phụng nhị tiểu thư, nàng thật sự chưa từng bị Hiến Viên Triệt tổn thương qua, mà ngược lại mỗi khi nàng gặp nguy hiểm hân đều là người cứu nàng.

“Cảm ơn!”

Phụng Vô Song bày tỏ sự biết ơn từ trong đáy lòng với Hiến Viên Triệt, nàng xưa nay trong nóng ngoài lạnh, sẽ không dễ dàng quen thân với người khác, ngay cả lòng biết ơn cũng rất ít khi bày tỏ, nhưng, lần này, nàng thật sự bị Hiến Viên Triệt làm cho cảm động.

Nhưng, chỉ là cảm động mà thôi, vượt qua tình bạn, không liên quan đến tình yêu, Phụng Vô Song tin tưởng cảm giác đầu tiên của mình, Hiến Viên Triệt không mang đến cho nàng cảm giác động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 47: Chung sống hòa bình

Trên mặt Hiến Viên Triệt hiện lên một chút màu đỏ, hân khẽ ho một tiếng, che giấu nội tâm lúng túng của mình, sau đó khẽ hỏi: “Muốn ăn chút gì không?”

Phụng Vô Song sờ sờ bụng, quả thật có chút đói bụng, thay đổi suy nghĩ, tùy tiện nói: “Ta có thể ăn món ăn ở Vọng Giang lâu không?”

“Ôn thái y nói tạm thời không thể ăn đồ có quá nhiều dầu mỡ!” Hiến Viên Triệt lạnh giọng cự tuyệt nói, song khi hân nhìn thấy đôi mắt to ngập nước đang nhìn mình, hân có chút không cự tuyệt nổi nữa, vì vậy, lời đến miệng liền biến thành như vậy: “Nhưng, thỉnh thoảng ăn một chút cũng không sao! Bỏn

vương phái người đi mua!”

“Tạ vương gia, thần nữ còn có chuyện muốn nhờ!” Phụng Vô Song chăm chú nhìn Hiên Viên Triệt, không hề có ngăn cách, tự nhiên hào phóng, không chút e sợ.

“Nói đi!” Hiên Viên Triệt bị ánh mắt vô cùng tinh khiết của nàng hấp dẫn, cảm thấy ngượng ngùng, ngay sau đó hắn liền rời mắt đi chỗ khác. Hiên Viên Triệt hẳn tự nhận mình là người lãnh khốc tuyệt tình, nhưng lại không thể nào không chống đỡ được ánh mắt tinh khiết như vậy. Hắn biết, nàng nhất định sẽ có chuyện nhờ, mà hắn, không cách nào cự tuyệt!

“Không biết Vương gia có thể mời chương quỹ Vọng Giang lâu tới đây được không, ta có mấy món ăn muốn tự mình nói cho hắn biết!” Phụng Vô Song cười trộm trong lòng, nam nhân này thật là nhất gan, ngay cả mắt cũng không nhìn thẳng vào mắt nàng, thật giống như người nói láo là Hiên Viên Triệt chứ không phải là nàng.

“Muốn ăn cái gì, ngươi nói với Lý Thành Đức, hắn sẽ chuyển lời cho chương quỹ kia!” Hiên Viên Triệt có chút không hiểu, vì sao nàng nhất định phải tự mình nói với chương quỹ Vọng Giang lâu?

“Cái này không được, đây là mấy món mà gia mẫu thường làm cho ta khi còn nhỏ, nếu qua lời truyền miệng của nhiều người, chắc chắn sẽ có sai lầm, mùi vị sẽ khác!” Phụng Vô Song vừa nói, vừa liếc trộm Hiên Viên Triệt, nhưng, trên mặt của hắn cũng không có phản ứng gì đặc biệt: “Vương gia, ngươi hãy thương xót ta đi, ta rất nhớ mùi vị món ăn của mẫu thân!”

Phụng Vô Song thiếu chút nữa đã cười lớn lên, cái chuyện diễn trò thật là không phải người bình thường có thể làm được, kìm nén cực khổ quá.

Nhưng, Hiên Viên Triệt lại tin là thật, thật ra thì cho dù hắn tin hay không, Phụng Vô Song đều không để ý, hiện giờ chuyện Phụng Vô Song muốn làm chính là nhanh gặp Vu Tường, giờ nàng đã thành bộ dạng này, hành động cực kỳ bất tiện, dĩ nhiên không thể tự mình đi Vọng Giang lâu, chỉ đành phải “lừa dối” nhờ Hiên Viên Triệt chuyển lời mời người tới.

Hiên Viên Triệt nghe Phụng Vô Song nói xong, đột nhiên có chút cảm động, hắn biết mẫu thân của Phụng Vô Song qua đời rất sớm, điều này làm hắn cảm động lâu. Mẫu phi của hắn lúc sinh thời, chưa bao giờ làm cho hắn một bữa cơm, hôm nay lại càng không có khả năng rồi. Chợt hắn chút nhớ đến người mẫu phi dịu dàng thiện lương của mình, nếu tuổi thơ đều phải để tang mẫu giống nhau, làm chút gì đó cho Phụng Vô Song, Hiên Viên Triệt rất nguyện ý, đây cũng để cho mình tìm chỗ dựa thôi.

“Được!” Hiên Viên Triệt gật đầu một cái, lập tức gọi: “Lý Thành Đức, đi đến phòng bếp lấy chút cháo trắng đến đây cho Phụng tiểu thư lót dạ, sau đó đến Vọng Giang lâu mời chương quỹ kia tới đây!”

“Dạ, Vương gia!”

Bát hoàng tử kéo ống tay áo Thập nhất hoàng tử, hai người bọn họ liếc mắt nhìn nhau, rồi sau đó lặng lẽ đi ra ngoài, để lại không gian cho hai người Hiên Viên Triệt và Phụng Vô Song.

Phụng Vô Song cũng rất hào phóng, nàng thấy Hiên Viên Triệt không có ý định rời đi, chắc chắn là có lời muốn nói với nàng, liền lẳng lặng chờ Hiên Viên Triệt lên tiếng.

“Vô Song, ngươi muốn biết ai là ở sau lưng hãm hại ngươi không?” Hiên Viên Triệt lạnh lùng hỏi, trong mắt mang theo nghiêm túc và lạnh lùng không thể tưởng.

“Hả? Không phải ta rơi xuống ngoài ý muốn sao? Có người muốn hại ta?” Phụng Vô Song làm bộ khiếp sợ, người ngoài nhìn vào, thật giống như nàng không biết cái gì. Nhưng chỉ có nàng mới biết, dĩ nhiên nàng sẽ không ngu ngốc đến nỗi nghĩ chuyện này là ngoài ý muốn, nàng không muốn bứt dây động rừng, cũng không muốn những người khác biết quyết định trong lòng nàng.

Vì vậy, Phụng Vô Song giả bộ về mặt yếu đuối sợ hãi của thiên kim tiểu thư.

“Vương gia, thần nữ van cầu ngài, nhất định phải bảo thủ giúp ta!” Phụng Vô Song lôi kéo ống tay áo của Hiên Viên Triệt, bộ dạng diêm dāng đáng yêu, cặp mắt to ngập nước giống như sắp sửa rơi lệ.

“Vô Song, ngươi yên tâm, bản vương nhất định sẽ cho ngươi một công đạo!” Hiên Viên Triệt đỡ vai Phụng Vô Song, mặc dù rất muốn lau nước mắt cho nàng, nhưng hắn biết Phụng Vô Song không thích bị người khác đụng vào, vì vậy cố gắng chế trụ cảm giác đau lòng.

Trong phòng nhất thời im lặng, Hiên Viên Triệt vẫn xử lý công vụ ở bàn nhỏ bên cạnh, nửa canh giờ sau.

“Vương gia, Vu chương quỹ của Vọng Giang lâu đã đến!”

“Mau mời hắn vào!”

“Dạ, Vương gia!”

“Truyền Vu chương quỹ!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).



## Chương 48: Phát triển sự nghiệp

Hiên Viên Triệt rất tự giác tránh ra ngoài, lặng lẽ đóng cửa lại để Vu Tường và Phụng Vô Song nói chuyện với nhau, dân chúng nơi này khá cởi mở, không có chuyện nam tử không được vào phòng nữ tử khuê phòng, vì vậy, bọn họ không cần cố ý tránh né cái gì.

Hiên Viên Triệt vừa rời đi, Vu Tường liền không kiềm chế được chạy tới gần, hắn thấy khắp người Phụng Vô Song đều băng kín vải trắng, không khỏi cực kỳ sợ hãi, sao chủ tử lại biến thành như vậy: “Tiểu thư, người làm sao vậy? Người nào biến tiểu thư thành như vậy, tiểu gia ta muốn giết hắn!” Vu Tường vừa tức giận vừa đau lòng.

“Được rồi, không cần lo lắng cho ta, mấy ngày không gặp, ngược lại Tiểu Tường Tử người tiến bộ không ít nha, cũng đã tự biết xưng tiểu gia rồi!” Phụng Vô Song sau khi thấy Vu Tường, tâm tình liền trở nên tốt hơn, dù sao, Vu Tường cũng là một trong số ít những người mà nàng để tâm.

“Tiểu thư, người lại giễu cợt ta!” Vu Tường đỏ mặt. mặc dù trên thương trường hắn hô phong hoán vũ, nhưng đứng trước mặt Phụng Vô Song, hắn lại giống như tiểu hài tử vô cùng đơn thuần.

“Ha ha!” Phụng Vô Song không khỏi bật cười, ở trước mặt Vu Tường, nàng luôn có thể dễ dàng tháo xuống ngự trang, muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, không cần cố kỵ bất kỳ cái gì: “Tiểu Tường tử, nói chính sự!”

“Đi điều tra chuyện của ta một chút xem rốt cuộc là ai giờ trò quỷ sau lưng, hãm hại ta, ta nhất định sẽ không tha thứ!” Phụng Vô Song nghiêm túc nói, trên mặt mang theo vẻ khát máu.

“Vâng, tiểu thư, trở về ta sẽ lập tức cho người của Âm các đi điều tra! Người đứng đầu âm các chính là tiểu thư người!” Vu Tường gật đầu một cái.

“Âm các đã thành lập sao?” Phụng Vô Song có chút kích động, hỏi.

“Không sai, theo như ý của tiểu thư, đã an bài thỏa đáng, tạm thời người phụ trách Âm các là ta! Nếu tiểu thư chọn người khác, ta sẽ lui ra ngoài!” Vu Tường báo cáo mọi chuyện với Phụng Vô Song.

Âm các là một trong những sự nghiệp của Phụng Vô Song, chủ yếu là hệ thống tình báo, mục tiêu là phát triển Âm các thành một tổ chức tình báo đứng đầu toàn đại lục, bất kỳ chuyện gì, chỉ cần có chủ có nhiều bạc, Âm các đều có thể làm.

Âm các vận hành thành công, đây là chuyện khiến Phụng Vô Song cực kỳ vui vẻ! Không nghĩ tới, mặc dù Vu Tường còn trẻ, nhưng lại rất có đầu óc, làm việc gọn gàng linh hoạt, hiệu suất cực kỳ cao, Phụng Vô Song vui mừng vì lúc đầu nàng không có nhìn nhầm hắn.

“Tốt! Tốt! Tốt!”

Liên tiếp ba chữ “Tốt”, không khỏi biểu đạt nội tâm vui vẻ và kích động của Phụng Vô Song.

“Tiểu Tường tử, ta còn cần người đi làm một chuyện, người xem mấy tờ giấy dưới gối của ta một chút.” Phụng Vô Song liếc mắt về phía gối đầu của mình, Vu Tường vội lấy ra mấy thứ cất giấu bên trong.

Sau khi Vu Tường tìm mấy tờ giấy theo lời Phụng Vô Song, cẩn thận đọc kỹ, lại chỉ thấy trên mấy tờ giấy kia có những hình vẽ cực kỳ cổ quái, hơn nữa còn có nhiều chấm nhỏ dài ngắn đủ loại, nhưng, Vu Tường nhìn thật lâu cũng không thể hiểu được cái này về vật gì, khẳng định đây không phải là tác phẩm nghệ thuật gì, bởi vì hình vẽ trên tờ giấy này đã được sửa chữa và cân nhắc rất nhiều lần rồi mới vẽ ra, hơn nữa cũng không giống tranh hoa chim cá thường thấy.

“Tiểu thư, tha thứ cho ta ngu dốt, ta thật sự xem không hiểu đây là cái gì.” Vu Tường nghi ngờ hỏi.

“Những thứ này đều là vũ khí, người tìm công tượng vũ khí tốt nhất kinh thành, tạo ra những linh kiện trên hình vẽ này cho ta, thiếu một thứ cũng không được!” Phụng Vô Song kiên nhẫn giải thích, sở dĩ chỉ cho người chế tạo vũ khí làm những phụ kiện lẻ, nguyên nhân chính là để ngừa bản vẽ bị người có tâm trộm đi, như vậy sẽ tạo ra thương tổn cực kỳ lớn cho toàn bộ thể giới.

Mà trên thực tế, cho dù người chế tạo vũ khí làm ra những linh kiện này, bọn họ cũng sẽ không thể lắp ráp những thứ lẻ kia thành một vũ khí hoàn chỉnh, những thứ này với bọn họ mà nói chỉ là phế phẩm mà thôi.

Nhưng, dưới đôi tay thiện xạ của Phụng Vô Song, nàng có thể lắp ráp những thứ này thành súng dễ dàng, súng lục, súng trường, súng tự động... không có gì khó.

“Được, ta lập tức đi làm!” Vu Tường gật đầu một cái, cũng không hỏi nguyên nhân sâu xa trong đó, lời của Phụng Vô Song với hắn mà nói chính là thánh chỉ, hắn sẽ không làm trái, chỉ biết trước nhau như một với Phụng Vô Song.

Thật ra thì mấy tờ bản vẽ này là mấy loại súng thường gặp ở hiện đại, trải qua một chút cải tạo, thích hợp dùng làm ám tiễn ở cổ đại, kể từ sau sự kiện đó, Phụng Vô Song mới ý thức được mình yếu đến cỡ nào, nếu không có năng lực tự bảo vệ mình thì năng làm sao có thể bảo vệ người thân cận?

Vì vậy, những bản vẽ này Phụng Vô Song đã vẽ xong từ lâu, chỉ là lần này ý nghĩ muốn chế tạo vũ khí hiện đại của Phụng Vô Song càng kiên định hơn, một là để tự vệ, năng không có thể lực, võ công cũng không, nếu có súng, cho dù võ công có cao cường tốc độ cũng không nhanh bằng súng, mà kiếp trước Phụng Vô Song là tay súng thần, kỹ thuật không ai bằng.

Thứ hai, đây cũng là một khoản buôn bán có giá trị không nhỏ, nếu bán cho quốc gia, đúng là một đơn đặt hàng cực kỳ lớn, Phụng Vô Song rất có tự tin, nếu có thể thành, sự nghiệp của Phụng Vô Song sẽ có một bước chuyển biến rất lớn. Phải biết, thứ gì có thể kiếm ra tiền nhất? Tất nhiên đó phải là thứ mà người khác không thể nào chế tạo ra!

Mà bây giờ, vấn đề lớn nhất là không biết người chế tạo vũ khí ở Bắc Thần quốc có thể làm ra những thứ này không, bởi vì dù sao những thứ đồ này cũng không phải của thời đại này, người chế tạo vũ khí chưa từng thấy qua, không thể chắc chắn rằng bọn họ có thể làm được.

“Yên tâm đi, Tiểu thư, ta biết ở phía đông thành có một cửa hiệu chế tạo vũ khí lâu năm, nghe đâu không có gì là bọn họ không làm được! Ta tin là nhất định có thể làm được những thứ này cho tiểu thư!” Vu Tường vui vẻ an ủi Phụng Vô Song, cũng có chút nghi ngờ, hỏi: “Nhưng mà rốt cuộc những thứ này có thể làm ra vũ khí gì? Hình như ta chưa từng thấy qua vũ khí như vậy!”

“Một loại vũ khí cực kỳ nguy hiểm, chỉ cần một phát là có thể khiến người mất mạng!” Phụng Vô Song nghiêm túc nói.

“Tiểu thư, làm sao người biết được thứ này? Tà thừa tướng là văn thần, sao có thể dạy tiểu thư những thứ mà chỉ võ tướng mới hiểu được này?” Vu Tường giống như có mười vạn câu hỏi tại sao, càng không ngừng có nghi vấn, ai bảo hắn chưa từng nhìn qua những thứ đồ này chứ!

Vu Tường thật đúng là kỳ bảo.

“Tiểu thư nhà người tư chất thông minh, vô sự tự thông, không được sao?” Phụng Vô Song bật cười nói.

“Ừ, thật sự là tiểu thư thông minh, không ai có thể sánh được! Tiểu nhân bội phục!” Vu Tường cũng không khỏi cảm thấy vui vẻ, nếu Phụng Vô Song không muốn nhiều lời, hắn cũng sẽ không hỏi nhiều. Hắn tự hiểu là phải tôn trọng việc riêng tư của người khác, mà Phụng Vô Song lại là chủ tử hắn kính trọng nhất, nguyên nhân lớn hơn nữa là, có những thứ không thể vượt qua khuôn phép được.

“Người mau đi đi, một lát tên tiểu tử Hiên Viên Triệt kia có hỏi thì vào ta muốn ăn thịt lợn sốt tương, súp vi cá, thịt kho tàu!” Phụng Vô Song cười dạn dỏ.

“Chủ tử, người ăn nữa đi, mập rồi sẽ không có nam nhân nào muốn nữa!” Vu Tường vui vẻ cười nói.

“Người cắt cho ta!” Phụng Vô Song bị lời nói của Vu Tường làm cho tức giận mà nói tục.

“Dạ dạ dạ, tiểu nhân lập tức cắt!” Vu Tường làm một mặt quỷ rồi xoay người lui ra ngoài.

Phụng Vô Song bật cười một chút liền nằm xuống nghỉ ngơi, dĩ nhiên nàng biết đây chẳng qua là cách Vu Tường an ủi nàng, muốn cho nàng quên đi đau đớn, cho nên mới nói giỡn như vậy.

Phụng Vô Song nàng không phải là một nữ nhân sợ không có nam nhân muốn, thiên hạ này, không có nam nhân không muốn nàng, mà chỉ có nàng không muốn nam nhân!

Sự nghiệp của nàng vừa mới phát triển, một vài năm sau, Phụng Vô Song nhất định sẽ trở thành truyền kỳ của thời đại này.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 49: Bị hại hòa thân

“Báo --- Hoàng thượng, vi thần nhận được mật thư của Tướng quân, biên quan sợ rằng --- sợ rằng sắp thất thủ!” Một thị vệ vội vàng vàng xông vào Ngự thư phòng bẩm báo.

“Cái gì! Một đám phế vật!”

Hiên Viên Ngao Thiên nhíu mày, tức giận nói, hắn vung tay lên, mấy chục món đồ ngọc cực phẩm trang trí trên bàn rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Thị vệ tiến vào bẩm báo không khỏi lo sợ, không cách nào tiếp nhận được cơn tức giận mãnh liệt của Hoàng thượng. Mà chuyện như vậy, Hoàng thượng không tức giận mới là lạ, Đỗ Vũ tướng quân được xưng là thường thắng tướng quân liên tiếp chiến bại, khiến biên quan thất thủ!

“Ngươi! Mau truyền Binh bộ thượng thư và Hữu thừa tướng vào yết kiến!”

Binh bộ thượng thư Doãn Hạng Thanh và Hữu thừa tướng Trần Lĩnh vào yết kiến, dĩ nhiên bọn họ đã biết được tin tức này, dọc đường đi Hữu thừa tướng Trần Lĩnh cũng có chút lo sợ, không biết nên trả lời những chất vấn kế tiếp của Hoàng thượng như thế nào. Ngược lại, về mặt của Binh bộ thượng thư Doãn Hạng Thanh vẫn không đổi sắc như cũ.

Quan vị của Doãn Hạng Thanh là được kế thừa từ phụ thân hắn, phụ thân hắn từng là Chiến đại tướng quân dũng mãnh thiện chiến một đời của Bắc Thần quốc, ba năm trước ngoài ý muốn bỏ mình trên chiến trận, Doãn Hạng Thanh gần mười tám tuổi liền ngồi vào vị trí vô cùng quyền thế đó. Mới vừa nhậm chức thì mọi người đều không phục, nhất là các đại thần thế hệ trước, ba năm qua, Doãn Hạng Thanh hẳn dùng thủ đoạn cứng rắn hà khắc, không chỉ thu phục được những người chống đối mà còn giúp chiến sự của Bắc Thần quốc tiến thêm một bước.

Tuổi còn trẻ, lại có mười phần lạnh nhạt, chính là nói về Doãn Hạng Thanh.

“Hai người các ngươi, xem phong thư này một chút đi! Xem xong lập tức nghĩ cách cho trẫm!” Hiền Viên Ngao Thiên nhíu chặt chân mày, ném mật thư thị vệ đưa tới cho Doãn Hạng Thanh và Trần Lĩnh.

Trong mật thư viết rõ ràng “Biên quan sắp thất thủ!” Năm chữ lớn bằng máu, mặc dù trước đó đã biết chuyện này, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, vẫn không khỏi chấn động, phong mật thư này, rõ ràng là dùng máu tươi để viết, trên tờ giấy còn có thể ngửi thấy được mùi máu tanh, có thể thấy chiến sự rất thảm thiết.

“Hoàng thượng, này... vì thần có một kế! Không biết có nên nói hay không?” Trần Lĩnh mở miệng nói trước.

“Nói!”

“Vi thần nghe nói Thái tử Nam Lâm quốc vẫn chưa có Thái tử phi, không bằng ta gả nữ tử nào chưa có hôn sự cho Thái tử Nam Lâm quốc, điều kiện trao đổi là xin Nam Lâm quốc trả lại mười năm tòa thành trì biên quan lại cho ta, cũng coi như vĩnh viễn hữu hảo!” Trần Lĩnh vuốt râu dài của hắn, nói từng câu từng chữ.

“Ý của Trần ái khanh là hòa thân?” Hiền Viên Ngao Thiên hỏi ngược lại.

“Hoàng thượng anh minh!” Trần Lĩnh ôm quyền đáp.

“Hoàng thượng, như vậy không được, nếu như chúng ta hòa thân, chẳng phải là yếu thế trước rồi sao? Nam Lâm quốc sẽ cho rằng Bắc Thần quốc chúng ta không có sức chống lại, vạn nhất hòa thân không được, ngược lại Bắc Thần quốc ta còn đi đàm một nhát sau lưng, chẳng phải càng thêm phiền toái sao?” Doãn Hạng Thanh bình tĩnh trước sau như một, khi hắn nghe xong đề xuất của Trần Lĩnh sắc mặt không khỏi thay đổi, hắn tinh táo phân tích nói.

“Vậy theo Doãn ái khanh nên làm như thế nào?” Hiền Viên Ngao Thiên cảm thấy lời của Doãn Hạng Thanh cũng có mấy phần đạo lý, vì vậy muốn nghe ý kiến của Doãn Hạng Thanh một chút.

“Theo vi thần thấy, không bằng phái thêm binh lực, lệnh cho các tướng quân khác nhanh chóng chạy tới biên quan trợ giúp Đỗ Vũ tướng quân!” Doãn Hạng Thanh trả lời, không nhìn ra vẻ mặt của hắn.

“Doãn thượng thư, ngươi đừng quên, hôm nay trong triều đã không còn Đại tướng quân. Huống chi ngươi thân là Binh bộ thượng thư, chẳng lẽ lại không biết tình hình binh lực của Bắc Thần quốc hiện nay như thế nào! Hiện tại, không có thừa binh lực có thể tiếp viện biên quan!” Trần Lĩnh cười nói, trong mắt mang theo vào phần khinh bỉ nhìn Doãn Hạng Thanh. Từ trước đến giờ Trần Lĩnh rất chú ý Doãn Hạng Thanh, người này còn nhỏ hơn nhi tử hắn, vậy mà lại ngồi ngang hàng với hắn, cùng quản lý chung binh lực của cả Bắc Thần quốc. Thậm chí ở một mức độ nào đó, Doãn Hạng Thanh còn dựa vào uy của phụ thân hắn lúc sinh tiền, thậm chí còn cao hơn Trần Lĩnh, dĩ nhiên là khiến Trần Lĩnh bất mãn không thôi.

Những chuyện này, thân là Binh bộ thượng thư sao Doãn Hạng Thanh lại có thể không biết, nhưng, không có người nào chú ý tới, trong mắt Doãn Hạng Thanh xuất hiện cảm giác khát máu và lạnh lùng.

“Doãn thượng thư, Trần thừa tướng nói không sai, quả thật hôm nay trong triều không có cách nào chống đỡ được nhiều chiến trường! Thân thể Triệt nhi... cũng không thể ra chiến trường nữa!” Giọng nói của Hiền Viên Ngao Thiên giống như già đi thêm nhiều tuổi.

Mấy ngày trước, vết thương ở chân của Định Bắc vương Hiền Viên Triệt lại tái phát, là bị thương trên chiến trường nhiều năm trước, mặc dù đã chữa khỏi, nhưng lại thường xuyên tái phát, mỗi lần tái phát đều đau đớn, thậm chí không thể xuống đất đi lại. Nếu không, lần này có thể giành lại biên quan, hoặc có lẽ còn có thể cứu. Phải biết, Hiền Viên Triệt là Định Bắc vương bách chiến bách thắng, Vương gia a định Bắc Thần quốc!”

Nhưng, thế sự khó liệu!

Người bên ngoài nhìn vào, Bắc Thần quốc là một lãnh thổ có diện tích bạt ngàn, giàu có, là quốc gia có thực lực cường thịnh, nhưng chỉ có những đại thần bọn họ mới biết, những thứ này chẳng qua chỉ là vẻ bề ngoài, từ nhiều năm trước tới nay, vấn đề tham ô thủ bại đã ăn mòn quốc khố Bắc Thần quốc một cách trầm trọng, ngay cả những võ tướng cũng bắt đầu trải qua những ngày thanh bình, bỏ bê huấn luyện, đã sớm không còn là những nam nhi dũng mãnh như năm đó.

Bắc Thần quốc đã sớm bị vor vét trống rỗng từ lâu, nếu không một cuộc tranh đoạt biên quan nho nhỏ sao lại có thể liên tiếp thất bại như vậy được? Hơn nữa vấn đề đã lên cao đến mức trở thành vấn đề nghiêm trọng của quốc gia rồi.

“Theo ý Hữu thừa tướng nói mà làm!” Hiền Viên Ngao Thiên nói, “Thương lượng một chút xem ai sẽ là người gánh trọng trách đi hòa thân?”

Doãn Hạng Thanh thấy đại cục đã định liền không nói gì thêm, hoặc có thể ở một trình độ nào đó, Doãn Hạng Thanh thích nghe quan sát kết quả hơn, dĩ nhiên cái này để nói sau.

Trần Lĩnh không khỏi đắc ý, giống như bị Doãn Hạng Thanh chèn ép quá lâu, chỉ một đề nghị liền được Hoàng thượng công nhận, vì thế hắn nhìn Doãn Hạng Thanh cười đắc ý, Doãn Hạng Thanh cũng không để ý tới. Trần Lĩnh rõ ràng là hiểu lầm bộ dạng của Doãn Hạng Thanh, hắn cho là đã làm tiêu tan nhuệ khí của Doãn Hạng Thanh, vì vậy, cười càng thêm đắc ý. Ai ngờ, chẳng qua là từ trước đến giờ tính tình của Doãn Hạng Thanh đều lạnh nhạt lạnh nhạt như vậy mà thôi.

“Vi thần có một người, là nữ nhi của Tả thừa tướng Phụng Vô Song!” Trần Lĩnh bậm tấu nói.

“Phụng Vô Song? Người thật to gan! Chẳng lẽ Trần ái khanh quên, nàng được người kia che chở! Người kia là người chúng ta không thể chọc nổi! Chẳng lẽ Trần ái khanh muốn Bắc Thần quốc chúng ta diệt vong!” Hiền Viên Ngao Thiên giận dữ, chọn thứ người như thế, hắn tình nguyện không chọn.

Thà bị mấy biên quan, cũng không thể đắc tội với người kia!

“Hoàng thượng bớt giận, để vi thần giải thích một chút!” Trần Lĩnh sợ hãi quỳ xuống đất, dập đầu, chỉ sợ Hoàng thượng không muốn nghe hắn giải thích. Nguyên rủa mắt lớn, cái tội danh lớn như vậy, Trần Lĩnh hắn cũng không muốn đeo.

“Nói, trẫm muốn nghe một chút xem người giải thích thế nào!” Hiền Viên Ngao Thiên nhú mày nói.

“Hoàng thượng, thân phận của Phụng Vô Song ở lại Bắc Thần quốc ta, sớm muốn gì cũng mang đến tai vạ cho Bắc Thần quốc, nếu nhân cơ hội này đưa nàng đi, sau này chẳng phải Bắc Thần quốc sẽ ít đi một tai họa ngầm sao!” Trần Lĩnh giải thích.

“Vậy sẽ giao phó với người kia như thế nào, loại hòa thân này không phải là chuyện đùa!” Hiền Viên Ngao Thiên hỏi. Mặc dù người kia không nói quan hệ với hắn với Phụng Vô Song như thế nào, nhưng nhìn biểu hiện che chở của người kia với Phụng Vô Song, nếu Phụng Vô Song gả cho người khác, hắn không cách nào tưởng tượng được người kia sẽ tức giận lớn bao nhiêu.

“Hoàng thượng, người yên tâm, chúng ta có thể đổ thừa chuyện này cho Nam Lâm quốc!” Trần Lĩnh cười gian nói.

“Ý của Trần ái khanh là, nói Nam Lâm quốc muốn Phụng Vô Song hòa thân?” Trong phút chốc Hiền Viên Ngao Thiên liền hiểu ý của Trần Lĩnh, chỉ là một vở diễn vu oan giáng họa mà thôi.

“Hoàng thượng anh minh!” Trần Lĩnh hô.

“Được! Chuyện này liền giao cho Doãn ái khanh đi làm!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 50: Nổ hoàng cung

Trong phòng bao chữ lan của Vọng Giang lâu, phòng được dành riêng cho Phụng Vô Song, Phụng Vô Song đang ngồi lắp ráp phụ kiện súng mà Vu Tường đưa tới, điều khiến Phụng Vô Song ngoài ý muốn là, vốn tưởng rằng thợ chế tạo vũ khí ở đây chưa từng thấy qua những loại đồ này, sẽ không có thể làm tốt được, nhưng không nghĩ tới những thứ phụ kiện lẻ này lại được làm cực kỳ hoàn mỹ, một chút cũng không thua gì hiện đại, chắc chắn Vu Tường đã tìm được thiết tượng cực kỳ có tài.

Chợt, Vu Tường vội vàng chạy vào, hoàn toàn không giống với bộ dạng luôn luôn bình tĩnh của hắn trước kia.

“Tiểu thư, việc lớn không tốt, không tốt rồi!”

“Bình tĩnh!” Phụng Vô Song nhướn mày nhìn hắn một cái lạnh lùng nói ra hai chữ rồi lại tiếp tục vui đầu làm tiếp công việc trong tay.

“Tiểu thư, không bình tĩnh được! Người sắp xuất giá, làm sao ta có thể bình tĩnh được!” Vu Tường đi tới, thiếu chút nữa muốn cướp khẩu súng vừa mới lắp ráp xong trong tay Phụng Vô Song, muốn đoạt lại sự chú ý của Phụng Vô Song.

Đột nhiên “Đoàng” một tiếng vang thật lớn, vách tường bên cạnh bọn họ xuất hiện một lỗ thủng lớn, Vu Tường bị dọa sợ đến giật mình sững sờ, tình huống gì đây, tiếng nổ phát ra từ đâu? Hắn đứng thừ người ra nhìn Phụng Vô Song, tìm kiếm đáp án.

Phụng Vô Song nhướn mày, một tay giờ giờ súng trong tay.

Miệng Vu Tường mở lớn có thể nhét thêm được một quả trứng, hần chỉ chỉ cây súng kia, vừa chỉ chỉ lỗ thủng trên vách tường, vừa chỉ chỉ mình, mặt đầy kinh ngạc, dĩ nhiên hần hiểu ý của Phụng Vô Song, lỗ thủng sâu chừng một thước trên vách tường kia chính là thứ kỳ lạ trong tay Phụng Vô Song tạo thành!

Vu Tường chợt ý thức được, dấu vết đó là do hần tạo thành, trong lòng không khỏi run sợ mà kinh hồn, thì ra vừa rồi lúc Vu Tường giành lấy, không cẩn thận chạm vào súng, may mắn chính là kỹ thuật của Phụng Vô Song cực kỳ tốt, hóa giải được bi kịch, khiến cho đạn nghiêng về phía bức tường kia, nếu không, hậu quả thật sự không thể nào tưởng tượng được.

“Tiểu thư, đây là quái vật gì vậy, thật là khủng khiếp!” Vu Tường hoảng hốt kêu lên.

“Thối Tiểu Tường tử, ngươi dám nói thiết kế của bản tiểu thư là quái vật à?” Phụng Vô Song cầm súng vỗ vỗ vào mu bàn tay của Vu Tường, giả bộ nổi giận, vô cùng đáng yêu.

Vì vậy, lại hù dọa Vu Tường lần nữa, Vu Tường nhanh chóng rút tay ra, chỉ sợ trên tay hần xuất hiện một cái lỗ, Vu Tường quyết định muốn đứng xa Phụng Vô Song, hần từng bước từng bước lạng lẽ lùi về phía sau.

“Tiểu Tường tử, tiếp!” Phụng Vô Song cười, ngắm nghía khẩu súng trong tay rồi ném cho Vu Tường.

Vu Tường không thể không tiếp nhận, mặt hoảng sợ, chỉ sợ con “quái vật bập phát trong tay hần: “Tiểu --- Tiểu thư, nó có thể nổ không?”

“Ngươi cứ nói đi?”

“Này --- Tiểu thư, ta không cần nó có được không?”

“Không được!”

Về mặt Vu Tường như đưa đám, hần không dám phản bác bất kỳ quyết định gì của Phụng Vô Song, vì vậy, hần chỉ có thể kìm nén sự sợ hãi trong lòng, run lấy bầy nói: “Tiểu thư, nó làm gì cho ta?”

“Sợ cái gì, dù gì ngươi cũng là chủ của một tửu lâu lớn, có chút tiền đồ!” Phụng Vô Song khẽ cười nói mang theo một chút đùa giỡn, có thể nhìn thấy khuôn mặt lo sợ của Vu Tường, Phụng Vô Song cực kỳ thỏa mãn: “Nó không phải là quái vật, nó gọi là súng lục, trở về luyện tập với nó cho tốt, có thể phòng thân!”

“Dạ!”

Giờ Vu Tường mới hiểu được dụng ý của Phụng Vô Song, trong lòng hần cực kỳ cảm kích, Phụng Vô Song có thể mang thứ nòng tự mình làm ra giao cho hần, không cần Phụng Vô Song giải thích, hần cũng thấy được uy lực lớn mạnh của vũ khí này. Nhưng Phụng Vô Song lại chỉ nói cho hần viết, thứ vũ khí có lực uy hiếp lớn kia chỉ để cho hần dùng phòng thân.

Chủ tử yêu mến thuộc hạ như vậy, sao hần có thể không duy trình trung thành đến đời sau?

“Hồi thần đi, vừa rồi ngươi gấp gấp muốn nói gì?” Phụng Vô Song quơ quơ tay trước mặt Vu Tường, ai bảo Vu Tường luôn thất thần, Phụng Vô Song không thể không kéo hần trở lại.

“A! Sao ta lại quên mất chuyện quan trọng như vậy chứ!” Lúc này Vu Tường mới bừng tỉnh, ảo não vỗ đầu mình một cái, lẳng lặng giấu súng lục vào trong quần áo.

“Tiểu thư, người phải xuất giá!” Vu Tường lớn tiếng nói.

“Cái thứ chó má gì, chuyện xuất giá của ai đó sao lại liên quan đến ta?” Phụng Vô Song tuôn ra lời nói tục, không chút phù hợp với hình tượng của nàng, nàng liếc mắt một cái rồi lại cúi đầu lấp rập những khẩu súng khác.

Một giây kế tiếp, rốt cuộc nàng cũng tỉnh ngộ, nhảy vọt tới trước mặt Vu Tường, tức giận quát: “Tiểu Tường tử, ngươi nói cái gì? Ta phải xuất giá sao?”

Vu Tường bất đắc dĩ gật đầu, phản ứng của Tiểu thư thật là chậm mà! Đã nói nàng sắp phải xuất giá, vậy mà giờ nàng mới phản ứng.

“Chuyện cười gì vậy, sao chuyện ta phải xuất giá mà ta lại không biết?” Phụng Vô Song tức giận nói.

Bây giờ mới bao lâu, nàng vất vả lắm mới giải quyết được hôn sự với Hiên Viên Triệt, tại sao giờ lại tới nữa, mặc dù Phụng Vô Song không biết rõ thân phận thật sự của Quân Lâm Ngọc là gì, ngay cả phụ thân cũng không thể trả lời, chẳng qua chỉ biết Quân Lâm Ngọc đó rất có quyền thế, ngay cả Hoàng đế Bắc Thần quốc cũng sợ hãi quyền thế của hần. Vì vậy, kể từ sau khi Quân Lâm Ngọc xuất hiện ở hoàng cung Bắc Thần quốc, tất cả những người muốn đề thân với Phụng Vô Song đều chùn bước.

Mặc dù nàng không phải là rất thích cái người Quân Lâm Ngọc gì đó, nhưng có thể sử dụng hần để ngăn cản rất nhiều phiền toái không cần thiết, thậm chí nàng còn rất thích lợi dụng hần, không cần phải làm chuyện vô ích, có đứa ngốc mới không cần!

Hôm nay, lại là tình huống gì đây? Chẳng lẽ xuất hiện người mạnh hơn Quân Lâm Ngọc sao?

Phượng Vô Song không khỏi cười khổ trong lòng, lúc nào thì Phượng Vô Song nàng lại được hoan nghênh như vậy rồi?

Kiếp trước, mặt dù mặt mũi của Phượng Vô Song cũng xinh đẹp, vóc người nóng bỏng, nhưng nàng nổi danh lãnh khốc, trên mặt chưa bao giờ vui vẻ. Ngoài ra, bởi vì danh hiệu vượt qua đông đảo sát thủ nam, trở thành nữ sát thủ đứng đầu bảng, nên chưa từng có nam nhân vào đám biếu đặt tình yêu với nàng, người nào thấy nàng, cũng muốn tránh thật xa, đi đường vòng, chỉ sợ hòng súng của nàng sẽ chĩa thẳng vào mình.

Chỉ có hần, thật lòng đợi nàng, bọn họ là thanh mai trúc mã, vô tư từ nhỏ, cùng nhau huấn luyện, cùng nhau lớn lên.

Mà tỷ tỷ ruột duy nhất của nàng, lớn hơn nàng hai tuổi, các nàng từ nhỏ đã mất đi cha mẹ, sống nương tựa lẫn nhau, sau đó bị người đứng đầu tổ chức sát thủ nuôi dưỡng và huấn luyện, nàng và tỷ tỷ cũng trở thành sát thủ nổi danh một đời, nhưng tỷ tỷ của nàng vừa là một người khéo léo, vừa là người nổi danh gái hồng lâu trong tổ chức sát thủ.

Phượng Vô Song chưa bao giờ nghĩ tới, có một người, người nàng thích nhất sẽ cùng tỷ tỷ nàng yêu nhất lẫn lộn với nhau trong phòng cưới của nàng, thậm chí còn cùng nhau liên thủ giết nàng.

Không biết giờ phút đó, bọn họ suy nghĩ gì.

Trong lòng Phượng Vô Song nghĩ, nếu một ngày kia nàng có thể trở lại hiện đại, nàng nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho hần. Là hần làm hại quan hệ của hai tỷ muội nàng tan vỡ! Là hần, làm hại lòng nàng đau như thế!

“Tiểu thư, đây là sự thật! Âm các đã xác nhận qua!” Vu Tường lo lắng nói, Âm các vừa nhận được tin tức này, Vu Tường đã cực kỳ sốt ruột!

“Ta sẽ gả cho ai?” Phượng Vô Song bình tĩnh hỏi.

"Thái tử Nam Lâm quốc!" Vu Tường đáp.

"Chú ý của người nào!" Phượng Vô Song hỏi.

"Ý chỉ của Hoàng thượng!" Vu Tường trả lời.

Phượng Vô Song giấu kỹ ám tiễn và súng lục, đi ra ngoài, cả người phát ra khí lạnh.

"Tiểu thư, người muốn đi đâu vậy?" Vu Tường vội vàng hỏi.

"Nô hoàng cung!"

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiếu Độc Phi* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 51: Thái tử Tây Bình

Dĩ nhiên Phượng Vô Song không phải là kẻ ngu, sẽ không vọng tưởng chỉ bằng một khẩu súng trong tay là có thể làm nổ cả hoàng cung. Súng của nàng có nhanh, cũng không đánh lại ngàn vạn mũi tên bay đến, tới lúc đó, chẳng phải nàng sẽ bị bắn trăm phát sao?

Hôm nay, nàng chỉ muốn tới hoàng cung tìm hiểu chân tướng thôi.

Định vương phủ, Hiên Viên Triệt còn đang ưu nhả dùng bữa trưa trong tiểu viện Ly Nguyệt Hiên của mình, có người tới báo Phượng Vô Song cầu kiến, hần trở mất mấy giây, sao nha đầu kia lại chủ động tới tìm hần?

“Tham kiến Vương gia!” Phượng Vô Song thực nữ hành lễ, khóe mắt lại liếc trộm Hiên Viên Triệt, giống như muốn qua nét mặt của hần tìm ra chút manh mối nào đó.

“Được rồi! Không phải thật tâm, cần gì tốn công phí sức hành lễ như vậy?” Hiên Viên Triệt khẽ cười một cái, nhất thời làm hoa cỏ xung quanh mất màu sắc, ngay cả Phượng Vô Song cũng không nhịn được mắng thầm trong lòng, yêu nghiệt!

“Thần nữ bái kiến Vương gia là có chuyện muốn nhờ?” Phượng Vô Song không nhanh không chậm nói.

“Chuyện gì? Ngươi nói đi!” Hiên Viên Triệt trầm nghĩ.

“Nghe nói phụ hoàng người muốn đưa ta đi Nam Lâm quốc hòa thân? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Phượng Vô Song bình tĩnh hỏi, trong giọng nói không nghe ra chút cảm xúc gì.

“Cái gì? Ngươi nghe được tin tức này từ đâu? Sao bản vương lại không biết!” Chén trà trong tay Hiên Viên Triệt không khỏi run lên, làm sánh một ít



nước trà ra ngoài, hần tức giận quát: “Tin tức này là thật?”

“Sẽ không có giả, vốn định hỏi thăm một chút tin tức từ chỗ Vương gia, không nghĩ tới thì ra Vương gia cũng không biết!” Trong lòng Phụng Vô Song có chút kinh ngạc, nhìn bộ dạng của Hiên Viên Triệt không giống như là đang giả bộ, chẳng lẽ hần thật sự không biết chuyện này sao? Chuyện lớn như vậy, không có lý nào Hiên Viên Hoàng đế không thương lượng với một trong những nhi tử hần tín nhiệm nhất?

Chẳng lẽ --- tin tức của Vu Tường là sai?

Rất nhanh, Phụng Vô Song liền phủ nhận suy nghĩ này, Âm các có năng lực thế nào, nàng hiểu rất rõ, trên đời này chưa có chuyện bọn họ không tra được, huống chi còn có Vu Tường, nếu tin tức sau, Vu Tường nhất định sẽ không báo cho nàng, hơn nữa nhìn bộ dạng lo lắng của Vu Tường, chuyện này dĩ nhiên là thật rồi.

Chẳng qua là, thân là Vương gia Bắc Thần quốc, Hiên Viên Triệt lại không biết chuyện này, đây không phải là rất kỳ lạ sao?

“Vô Song, ngươi yêu tâm, ta sẽ đi tìm phụ hoàng để hỏi cho rõ ràng!” Hiên Viên Triệt đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài, đồng thời, hần cũng kiên định nói.

“Cho dù thế nào, bốn vương tuyệt đối không cho phép ngươi gả đi Nam Lâm quốc!”

Hiên Viên Triệt phát tay áo bỏ đi, chắc là đi tìm Hoàng đế Hiên Viên Ngạo Thiên, Phụng Vô Song lắc đầu một cái, bắt đầu đi rồi đi.

Chuyến này nàng không có được kết quả như mong muốn, nhìn biểu hiện của Hiên Viên Triệt không giống như đang giả bộ. Xem ra, vẫn phải để Âm các xuất thủ đi thăm dò mới được.

Phụng Vô Song vội vàng thay nam trang, rời khỏi Định vương phủ, nàng đi đến nơi cử hành cuộc tranh tài của hoàng gia lần trước. Mặc dù võ công của Phụng Vô Song bình thường, nhưng theo dõi và giấu hơi thở ẩn thân gì đó, lại cực kỳ tâm đắc, vì vậy, dọc đường đi, không có người phát hiện ra nàng.

Ở cửa bãi săn, nàng giờ một cây gậy to bằng cánh tay lên, đánh ngất thủ vệ trông coi cửa bãi săn, sau đó vội vàng thay đồ của thủ vệ, ngụy trang thành mã quan phụ trợ chuồng ngựa, nàng nhặt mấy bó cỏ trên đất ôm trong tay, đi về phía chuồng ngựa.

“Đứng lại, ngươi làm gì vậy?” Có một người mặc đồ thủ vệ ngăn cản Phụng Vô Song, hần lớn tiếng hỏi.

Phụng Vô Song kéo thấp nón xuống, vẻ mặt bất động, nàng giờ giờ cỏ cho ngựa ăn trong tay, hướng về phía thị vệ kia ý bảo, mình tới cho ngựa ăn.

“Vào đi!” Thị vệ dễ dàng cho vào.

Trong chuồng ngựa, có mấy trăm con ngựa lớn nhỏ, có ngựa đực, ngựa cái, có màu đen, có màu trắng, có cao lớn, có nhỏ gầy, màu sắc lông các loại, hình thể khỏe mạnh khác biệt.

Nhưng, những con ngựa này đều có chung một điểm, bọn chúng đều là chiến mã, cho dù là ngựa trưởng thành, hay là vừa mới sinh có chút nhỏ gầy, đều cùng là chiến mã. Cũng chỉ có hoàng gia mới có thể nuôi nhiều loại chiến mã như vậy, vì hoàng thất quốc thích đều thích cưỡi ngựa, săn bắn.

Chiến mã trừ thể trạng tốt cao lớn khỏe mạnh, còn có một điểm, chiến mã thông linh và trung thành hơn ngựa bình thường, một khi bọn họ đã nhận chủ thì nhất định sẽ không nhận người khác làm chủ, điểm này ngược lại rất giống chó, bọn chúng trung thành, một đời một chủ chỉ trung thành với một người.

Vì vậy, đại đa số ngựa trưởng thành đều đã có chủ nhân, phần lớn đều là hoàng thân quốc thích và các đại thần có phẩm cấp cao. Nếu không có hoạt động cưỡi ngựa săn bắn, những con ngựa liền ở lại chỗ này, mỗi ngày đều có mã quan đặc biệt đến cho bọn chúng ăn.

Phụng Vô Song khẽ huyêt gió một tiếng rồi lắng tai nghe tiếng động của đám ngựa xung quanh. Quả nhiên, nàng nghe thấy một tiếng hí dài, giống như đáp lại tiếng huyêt gió của Phụng Vô Song.

Ánh mắt Phụng Vô Song sáng lên, nàng tìm đến nơi phát ra tiếng, đi về phía trước, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào mỗi một con ngựa, tiếng hí ngày càng gần, trong lòng Phụng Vô Song cũng ngày càng khẩn trương và kích động.

Thẳng đến khi, bước chân của nàng dừng lại ở trước một con ngựa cái trưởng thành màu trắng tuyết, nó toàn thân màu trắng tuyết, màu lông tỏa sáng, thật đẹp mắt, đôi mắt to lung linh thậm chí còn có chút buồn bã. Phụng Vô Song đi tới, thân thiết vuốt ve đầu ngựa, con ngựa cũng thân mật cọ cọ vào người Phụng Vô Song, giống như có chút ai oán: “Chủ nhân, sao lâu vậy ngươi không đến thăm ta, người ta thật đau lòng.”

Quả nhiên, đây chính là con ngựa mà Phụng Vô Song đã dùng hôm tranh tài, nhìn ánh mắt u oán của con ngựa, Phụng Vô Song không khỏi mềm lòng.

Phụng Vô Song nhẹ nhàng vỗ đầu của nó, vừa vuốt cổ, vừa kiểm tra thân thể của nó.

Hôm đó, sau khi Phụng Vô Song té xuống vách núi, không biết nó có bị thương hay không, không thể phủ nhận, Phụng Vô Song cực kỳ yêu thích con ngựa này, không chỉ có dáng dấp cực kỳ đẹp, mà tính cách cũng rất dịu dàng, hơn nữa còn rất thông linh, không biết nàng có nên đòi nó từ chỗ Hiên Viên Triệt hay không, nàng có thể tưởng tượng ra mình đang cưỡi nó, dạo chơi xung quanh, lưu lạc thiên nhai!

Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo truyền đến: “Người nào? Lại dám xông vào chuồng ngựa hoàng gia?”

Chỉ thấy một người mặc mã phục đi đến gần Phụng Vô Song, Phụng Vô Song thầm kêu không tốt, người này hoàn toàn không giống như thủ vệ dễ lừa gạt vừa rồi, không được sự cho phép, tự tiện xông vào chuồng ngựa hoàng gia là tội không nhỏ, lần này thật là trộm gà không được còn mất luôn nắm gạo.

Phụng Vô Song tới nơi này, nhưng một chút ý nghĩ trộm ngựa cũng không có, chẳng qua nàng chỉ muốn tới xem con ngựa mà nàng cười lần trước, thuận lợi kiểm tra thân thể ngựa, xem có thể tìm ra được chút manh mối gì hay không thôi, rốt cuộc là ai muốn đưa nàng vào chỗ chết. Từ trước đến nay Phụng Vô Song đều muốn tự mình làm mọi chuyện, mặc dù nàng không phải bác sỹ thú y, nhưng nàng vẫn am hiểu một chút y thuật của loài người, người cũng giống như động vật, chẳng qua chỉ cao cấp hơn một chút mà thôi, còn y thuật thì cũng có tương đồng.

Vì vậy, nàng mới tới đây, không ngờ lại xui xẻo như vậy, còn chưa tra ra cái gì thì đã bị người bắt được rồi.

“Vị đại ca này, người không biết ta sao? Đại nhân phái ta tới xem xét bệnh tình của con ngựa này!” Phụng Vô Song kéo thấp vàng nón, khẽ nói, thật là nói láo không chớp mắt, ài.

“Hả? Xem bệnh cho ngựa, không biết xem thế nào?” Giọng người nọ vẫn trong trẻo như cũ, hoàn toàn không giống giọng nói của những nô tài a dua nịnh nọt trong cung kia, giọng nói của hắn rất trong trẻo, rất êm tai.

Phụng Vô Song thiếu chút nữa đã ngẩng đầu lên nhìn mặt người này một chút, giọng nói như vậy, không biết tướng mạo thế nào? Phụng Vô Song thật là chưa thấy quan tài thì chưa nhỏ lệ, nếu lúc này mã quan mà biết ý nghĩ trong đầu nàng, nhất định sẽ học máu ngựa xuống đất không dậy nổi!

“À, tình hình khôi phục của con ngựa này rất tốt, căn bản đã khỏi hẳn!” Phụng Vô Song tiếp tục bịa chuyện.

“Lớn mặt! Ngựa này vốn dĩ không có bệnh, tại sao lại khỏi hẳn! Rốt cuộc người là ai?” Mã quan chột cao giọng quát, dọa cho thần kinh của Phụng Vô Song run lên: “Nếu không nói, ta thử nhìn một chút?”

Té ra nàng lo thừa sao? Ngựa này không bị bệnh. Vì vậy, nàng bại lộ sao? Thật là bi thảm mà!

“Ồ? Các hạ muốn thử như thế nào? Bắt ta đi gặp Hoàng thượng hỏi tội sao? Nhưng ta không sợ Hoàng thượng!” Phụng Vô Song gạt mủ ra, để lộ khuôn mặt thật, cũng may lúc ra ngoài, nàng đã giấu đi vết sẹo trên mặt, nhưng không phải là bởi vì xấu xí mà che đi vết sẹo, mà là vì nàng muốn che giấu thân phận của mình. Ai bảo vết sẹo quá nổi bật, hoàn toàn là dấu hiệu nhận biết của Phụng nhị tiểu thư đâu, ra ngoài thật sự là rất bất tiện.

Vì vậy, mã quan cũng không nhận ra nàng.

“Người!” Mã quan liền bật cười, ngay sau đó bất giác dĩ nói: “Công tử đi thôi, nơi này không phải nơi người nên tới!”

“Hả? Nói như vậy, xin hỏi mã quan người, nói này cũng là nơi người nên tới sao?” Phụng Vô Song nhìn hắn một cái, sợ run mấy giây, sau đó lạnh giọng nói, trên trán hắn có một dấu vết, mặc dù rất khó để người ta phát hiện ra, nhưng Phụng Vô Song lại có thể cảm nhận được.

Mã quan không trả lời, hắn chỉ cố chấp muốn kéo Phụng Vô Song ra ngoài.

Khóe miệng Phụng Vô Song cong lên, trong mắt mang theo một chút suy nghĩ sâu xa.

“Thế nào? Ta nói không đúng sao? Thái tử Tây Bình quốc Thẩm Ly.”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 52: Làm giao dịch

Phụng Vô Song cẩn thận quan sát phản ứng của hắn, nhưng vẫn không thấy chút đầu mối nào trên mặt hắn, giống như lời nói của Phụng Vô Song không ảnh hưởng gì đến hắn, Phụng Vô Song nói thầm trong lòng, theo đạo lý mà nói, nàng chắc chắn sẽ không có sai lầm gì.

Vết bóp hình trăng trên trán hắn đã bị che đi, mặc dù cực mong, nhưng vẫn không thể tránh được ánh mắt của Phụng Vô Song, vết bóp hình trăng chính là dấu hiệu của Thái tử Tây Bình quốc nước láng giềng của Bắc Thần quốc, Phụng Vô Song đã từng nghe nói qua, Thái tử Tây Bình quốc giờ đang làm con tin ở Bắc Thần quốc, mười năm trước, Tây Bình quốc thua Bắc Thần quốc, điều kiện đầu hàng là Tây Bình quốc bọn họ đưa Thái tử gần năm tuổi đến Bắc Thần quốc làm con tin.

Phụng Vô Song không nghĩ tới Thái tử lại làm mã quan, còn làm rất có dáng có vẻ, hôm nay kỳ hạn mười năm đã gần tới, con tin cũng sắp sửa trở lại Tây Bình quốc. Nhưng gần đây Tây Bình quốc không có yên bình, lão hoàng đế bệnh nặng, Thái tử lại không ở trong nước, các hoàng tử khác bắt đầu nội đấu, mỗi ngày đều trình diễn rất nhiều tiết mục đoạt vị. Còn đối với bên ngoài, Tây Bình quốc lại chỉ đủ loại chiến loạn, cả Tây Bình quốc thật là loạn trong loạn ngoài, trăm ngàn hiểm họa, thương thế nghiêm trọng.

Nếu nhận ra Thái tử Tây Bình quốc, dĩ nhiên Phụng Vô Song sẽ không bỏ qua cơ hội cực kỳ tốt này.

“Công tử, hạ quan không biết người đang nói gì, kính xin công tử mau rời đi, nếu không, hạ quan sẽ bẩm báo chuyện này cho Hoàng thượng xử trí!” Mã quan không nhúc nhích, ánh mắt trong suốt, lạnh giọng nói.

“Hả? Là bẩm báo cho Hoàng thượng Hiên Viên của Bắc Thần quốc, hay là Hoàng thượng Tây Bình quốc?” Phụng Vô Song không để ý uy hiếp của hắn, ngược lại, còn cười đùa trêu lại mã quan.

“Công tử, xin tự trọng!” Mã quan hỏi một đằng trả lời một nẻo, hắn thấp giọng quát, giọng nói có chút trầm thấp, có lẽ bởi vì ít nói chuyện.

“Tốt! Bản công tử rất tự trọng, vậy không bằng mã quan ngời liền ngồi xuống tâm sự với ta một chút đi?” Phụng Vô Song cười hi hi nói, đồng thời, tay trái khẽ động, bắn ra hai cục bắn chính xác vào huyệt vị trên đùi. Động tác của Phụng Vô Song cực kỳ nhẹ nhàng nên không dẫn tới sự chú ý của hắn, mặc dù đời này có thể không luyện được võ công, thân thể này bây giờ thật sự quá yếu không có cách nào chịu đựng được va chạm mạnh, nhưng đối với âm khí, Phụng Vô Song lại càng ngày xuất quỷ nhập thần.

Mã quan cũng không để ý đến Phụng Vô Song, hắn xoay người muốn rời đi, ai ngờ, bắp đùi của hắn lại đột nhiên truyền đến cơn đau nhức, hắn thiếu chút nữa ngã xuống. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mã quan nhíu mày suy nghĩ.

Chẳng lẽ --? Hải tử thoát nhìn thấy vô hạ này lại động tay động chân với hắn sao? Toàn thân hắn không có gì khó chịu, chỉ có đùi là tê dại, thậm chí hắn còn không thể nào hình dung được cảm giác này, chỉ biết là, vào giờ phút này, hai chân của hắn không thể động đậy, chỉ cần vừa động là ê ẩm tê dại. Hắn thờ dài, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh đối mặt với Phụng Vô Song.

“Hi!” Phụng Vô Song thấy hắn không thể động đậy liền bật cười.

Mã quan lạnh lùng nhìn Phụng Vô Song một cái rồi không hề nhìn nàng nữa.

“Không biết các hạ có cảm thấy hứng thú với Tây Bình quốc hay không?” Phụng Vô Song cũng không nhìn hắn, làm bộ như đang lẩm bẩm một mình: “Ài, Tây Bình quốc thật là đáng thương, loạn trong loạn ngoài, nói không chừng sắp sửa diệt vong rồi!”

Phụng Vô Song len lén liếc hắn một cái, hắn vẫn không có phản ứng gì như cũ, Phụng Vô Song có chút bất đắc dĩ, định lực của người này thật là mạnh, chẳng lẽ hắn không phải là Thái tử của Tây Bình quốc sao, quốc gia sắp diệt vong, mà hắn lại không có bất kỳ phản ứng gì sao?

Không thể nào, Phụng Vô Song tuyệt đối không nhìn nhầm.

Vì vậy, Phụng Vô Song không thể làm gì khác hơn là cứ ngồi dưới đất lẩm bẩm nói: “Ài, Hoàng thượng Tây Bình quốc này cũng thật là đáng thương, bị bệnh nằm trên giường, không có người chăm sóc, nuôi nhiều nhi tử như vậy, lại không có người nào hiếu thuận, tất cả đều tàn sát lẫn nhau, chỉ vì một ngôi vị hoàng đế mà thôi.”

So ra, Hoàng đế Bắc Thần quốc chúng ta còn hạnh phúc hơn, mặc dù có không ít nhi tử, nhưng bọn họ lại rất bình tĩnh, sẽ không làm ra loại chuyện trái với luân thường đạo lý như vậy, huyên não không thể giải quyết, Phụng Vô Song không nhịn được thầm nghĩ trong lòng.

Phụng Vô Song cẩn thận quan sát nam tử trẻ tuổi đối diện, mặc dù mới chừng mười lăm tuổi nhưng năm tháng cũng để lại không ít dấu vết trên người hắn, ngũ quan mặc dù nghiêm chỉnh, nhưng da ngăm đen, trên ngón tay có không ít vết chai sạn, là vết tích do hàng năm phơi gió sương, làm lao động tạo thành, đều xấp xỉ tuổi Thái tử và Hoàng tử, nhưng lại có bề ngoài khác hẳn với bọn người Hiên Viên Triệt và Hiên Viên Hạo.

Thoạt nhìn hắn càng thêm thành thực, mặc dù bọn Hiên Viên Triệt đều là thiên tài, tuy nhiên trên người vẫn tản ra khí chất của người sống an nhàn sung sướng. Nếu không phải da ngăm đen, chắc hẳn cũng cực kỳ tuấn tú.

Nam tử nghe đến lúc Phụng Vô Song nói Hoàng thượng Tây Bình quốc bệnh nặng, trong mắt có chút chấn động, mà chấn động này không thể nào tránh khỏi được ánh mắt của Phụng Vô Song. Nàng cười trộm một tiếng, quả nhiên nàng không đoán sai, ánh mắt của hắn hoàn toàn bán đứng hắn.

Hiển nhiên là nam tử dựng lỗ tai lên muốn nghe Phụng Vô Song nói nhiều hơn một chút, có lẽ là vì hắn ở Bắc Thần quốc, bên cạnh hắn không có người tin cậy để dùng cho nên hắn không biết chút tin tức gì hết.

Nhưng, Phụng Vô Song tương đối đen tối, nàng cố ý dừng lại, không tiếp tục nói nữa.

Nàng đang đánh cuộc, bộ dạng như có như không, giống như những lời vừa rồi không phải xuất phát từ trong miệng nàng, nàng đang đánh cuộc, nàng đang đợi, nàng muốn đánh cuộc nội tâm của nam tử này, xem hắn có quan tâm đến quốc gia của mình, phụ hoàng của mình hay không.

Nếu hắn là người mất hết tâm tính, mất lòng tiến thủ, như vậy, dĩ nhiên nàng cũng không muốn tiến hành kế hoạch nữa.

Hồi lâu, hai người ngồi đối diện nhau, không nói gì, không khí yên tĩnh giống như dừng lại, chỉ thỉnh thoảng nghe được mấy tiếng ngựa hí.

Đột nhiên, một giọng nói âm trầm truyền đến: “Xin nói cho ta biết tình huống cụ thể!”

Phụng Vô Song mỉm cười, nam tử trợn mắt nhìn nàng một cái, nàng cũng trừng ngược trở lại.

Nàng thắng cuộc, rất tốt!

“Ồ, vị đại nhân này, người muốn biết tình huống cụ thể gì? Bản công tử không phải tình báo sư, cũng không có trách nhiệm phải truyền tin tức cho người ta!” Phụng Vô Song cực kỳ đen tối, cười nói.

Đây hoàn toàn là trần trụi đùa bốn Thái tử mà!

“Ta muốn biết tất cả mọi chuyện về Tây Bình quốc, kính xin công tử cho biết một chút, bản nhân cảm kích vô cùng!” Nam tử không để ý đến lời trêu chọc của Phụng Vô Song, khuôn mặt vẫn không chút biểu cảm như cũ, nói: “Nếu công tử có điều kiện gì, xin cứ nói thẳng, bản nhân nhất định sẽ toàn lực làm được!”

Không thể, quả nhiên là hảo hán!

Phụng Vô Song nhất thời có thiện cảm rất tốt với hắn, nếu lúc trước, nàng đùa giỡn chẳng qua là có mục đích của mình, nhưng giờ nhìn bộ dạng đáng thương của hắn, Phụng Vô Song lại bị hắn làm cho cảm động, hắn thoát nhìn cũng không bỏ lỡ cốt khí của chính mình.

“Hà, không biết vì sao các hạ lại nhất định muốn biết chuyện tình của Tây Bình quốc vậy?” Phụng Vô Song biết còn có tình hỏi, có ít thứ muốn hắn chính mình thừa nhận mới có ý tứ!

“Công tử đã đoán được, cần gì hỏi nhiều lời?” Nam tử lạnh lùng nói.

“Tốt! Nếu các hạ đã thừa nhận thân phận, không bằng làm một giao dịch với bản công tử đi, thế nào?” Phụng Vô Song đứng dậy, hai tay chống lên hàng rào giữa bọn họ, chăm chú nói.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 53: Cho người hậu vị

Thẩm Ly ngẩng đầu lên nhìn người nhỏ nhắn trước mặt, chợt không hiểu sao lại có cảm giác rung động, vẻ mặt cao ngạo và to gan như vậy, hắn chưa bao giờ có. Xa xứ từ nhỏ, cách xa cha mẹ yêu thương, bị mang đến nước lạ làm con tin, không có tiền không có quyền không có địa vị, đã sớm luyện ra cho hắn lòng dạ lạnh như băng.

Nhưng người trước mặt hắn chỉ nói qua một chút lời không cần giải thích lại có thể khiến hắn cảm nhận được nhiệt huyết và rung động kia.

Mười năm sống kiếp con tin, sắp đến lúc phải kết thúc, không phải sao?

“Được!”

Một chữ đáp ứng đơn giản, Thẩm Ly không hiểu tại sao mình lại tin tưởng hải tử thoát nhìn chỉ mới mười ba mười bốn tuổi trước mặt này như vậy, nhưng, trái tim phản ứng nhanh hơn đầu óc.

Có lẽ bởi vì trong lòng hắn vẫn còn nhiệt huyết đối với quốc gia của mình, mà Phụng Vô Song vừa vụn nát lên nhiệt huyết của hắn, hôm nay khiến nó hoàn toàn bốc cháy, một chút chấp nhất, một chút khát vọng đối với tổ quốc đã hoàn toàn chiếm cứ suy nghĩ trong lòng của Thẩm Ly.

Một tiếng đáp ứng này, liền đã định cả đời Thẩm Ly gắn liền chặt chẽ ở chung một chỗ với Phụng Vô Song.

Hai người nói chuyện và vạch kế hoạch cực kỳ thuận lợi, có lẽ bởi vì bọn họ đều muốn lấy được điều kiện của nhau đi. Dễ dàng nhận thấy Thẩm Ly bị người giống như nữ hải tử nhỏ trước mặt này làm cho chấn động! Trong từng câu từng chữ của nàng, không để lộ ra một chút cơ trí và mưu lược, người ít tuổi như thế, lại có suy nghĩ lớn như vậy khiến Thẩm Ly hơi bị bất ngờ.

Mà trong lòng Phụng Vô Song cũng không ngừng khen ngợi Thẩm Ly, tuy là con tin, nhưng chưa bao giờ buông tha nguyện vọng được trở lại tổ quốc, cũng chưa bao giờ quên mình đang đảm đương trách nhiệm của Thái tử Tây Bình quốc.

Mười năm mài kiếm, cuối cùng cũng có thể rút ra khỏi vỏ!

Có lúc, từ người xa lạ đến tri kỷ, chỉ cần một giây, ít một chút cũng không được, nhiều một chút cũng không được.

Sau khi kết thúc bàn bạc, Thẩm Ly đã nói ra như vậy, lại làm cho Phụng Vô Song nhớ cả đời, chỉ vì ý nghĩa sâu sắc và cảm động kia!

“Thẩm Ly ta, chưa bao giờ mở lòng với bất kỳ người nào, với bất kỳ chuyện gì. Hôm nay, có một người tin nhiệm ta như thế, mặc dù nàng vì mục đích của mình tới nói điều kiện với ta, ta cũng nguyện ý dùng hết mọi sức lực, bảo hộ nàng. Vô Song, cả đời này, ta sẽ theo đuổi ngươi, ngày sau, nếu ta là Vương, hậu vị vĩnh viễn sẽ là của ngươi, cho dù ngươi có nguyện ý hay không!” Phụng Vô Song nhìn hắn một cái thật sâu, sau đó ánh mắt lạnh lẽo cúp xuống, không biết đang suy nghĩ gì.

Hồi lâu, Phụng Vô Song tức giận nói: “Ngươi đó, đã sớm biết ta là nữ tử? Vì sao không nói!”

Phụng Vô Song cảm thấy rất thất bại, từ trước đến giờ nàng rất tự tin vào thuật dịch dung của mình, giờ đây lại bị một “Mã quan” nhìn thấy, càng đáng ghét hơn chính là, hắn còn giả bộ làm như không biết chuyện gì.

Hoàn toàn phá hư không khí ôn hòa đang có như vậy.

“Ha ha!” Trên khuôn mặt ngăm đen nghiêm túc của Thẩm Ly xuất hiện một nụ cười lớn, có lẽ đã lâu rồi hắn chưa từng cười to như thế. Vào giờ phút này, trong lòng Thẩm Ly cực kỳ nhẹ nhõm, lời nói của nữ hài này hoàn toàn không phù hợp với khí chất lịch sự nhã nhặn của tiểu thư khuê các, nhưng lại khiến cho người ta mê đắm, Thẩm Ly không khỏi nhìn đến ngây người.

Phụng Vô Song bị hắn cười làm cho đỏ mặt, hai tay nắm thành quyền, làm bộ muốn đánh Thẩm Ly, Thẩm Ly cười chạy đi, Phụng Vô Song không thể làm gì khác hơn là đuổi theo. Dĩ nhiên Thẩm Ly cũng không phải là người lương thiện gì, mỗi lần Phụng Vô Song sắp đuổi kịp hắn, hắn lại cố ý kéo dài khoảng cách, sau đó thả chậm tốc độ, chờ Phụng Vô Song đuổi theo, cứ lặp đi lặp lại như thế không biết mệt.

Không lâu sau, Phụng Vô Song đuổi mệt, hai tay chống nạnh, cong người, thở hổn hển, khuôn mặt đỏ bừng cực kỳ dễ thương.

“NND, ngươi đứng lại cho lão nương, hôm nay lão nương không đánh ngươi, lão nương liền không hết hận!” Phụng Vô Song thật là chơi xấu, liền tiếp tuông ra những từ bắt nạt, hoàn toàn không để ý đến thân phận thiên kim Thừa tướng của mình.

“Được, cho ngươi đánh, xin bớt giận!” Trên mặt Thẩm Ly không lộ ra vẻ chán ghét, ngược lại còn cười như không cười nhìn nàng, một nữ tử tùy tiện như vậy, hắn chưa gặp qua bao giờ, không khỏi càng thêm động lòng, giọng nói của hắn vẫn âm trầm như cũ, lại mang theo từ tính, không quý khí trầm thấp như Quân Lâm Ngọc, không trong trẻo như Hiên Viên Triệt.

Nhưng, Phụng Vô Song lại mất hết hứng thú đánh hắn, nhất thời tức giận, ngồi xuống ghế đá, hai chân duỗi thẳng, nữ nhân luôn kỳ quái như vậy, đừng thấy Phụng Vô Song xưa nay kiên cường, dù sao nàng cũng là nữ tử, những tính tình kỳ cục của nữ tử như làm nũng và nhu thuận, nàng cũng có không ít, chẳng qua là những tính cách đó nàng rất ít bày ra, chỉ có khi ở trước mặt người thân cận, mới lộ ra một chút.

Có lẽ, bởi vì trong lòng nàng công nhận Thẩm Ly, nên mới có thể tùy ý biểu hiện bản tính của mình ra với hắn!

Thẩm Ly buồn cười nhìn nàng, rồi cũng ngồi xuống, không phải ngồi theo kiểu đại gia khuê tú nên có, nhưng, không hiểu vì sao hắn lại vui mừng như thế.

“Thành thật khai báo đi, lúc nào thì phát hiện ta là nữ tử? Vì sao lại không nói ra?” Phụng Vô Song nhíu mày, tức giận quát.

“Cái này... Được được được, ta nói! Vô Song, ngươi đừng tức giận, từ lúc ngươi nói chuyện với Bạch Tuyết, ta đã nhìn ra, nam tử đến tuổi ngươi khi nói chuyện hầu hết sẽ động, mà ngươi không có!” Thẩm Ly giờ hai tay đầu hàng, khóe miệng mang theo nụ cười xấu xa.

“Đó là vì ta trở mặt muộn! Không được sao?” Phụng Vô Song cố gắng phản bác.

“Dĩ nhiên có thể, chẳng qua là Vô Song ngươi quên, Bạch Tuyết chỉ thân cận với một mình ngươi! Những người khác ngay cả đến gần nó cũng không được!” Thẩm Ly lại vạch trần một sự thật.

“Cái gì? Bạch Tuyết là ai?” Phụng Vô Song nghi ngờ hỏi.

Thẩm Ly kinh ngạc chỉ chỉ vào phía bên cạnh Phụng Vô Song, nói: “Bạch Tuyết chính là cái vị bên cạnh ngươi kia!”

Phụng Vô Song ngẩn người, ngược mắt nhìn bên cạnh, con ngựa đáng chết, thì ra là người bán đứng bán tiểu thư! Đáng đánh! Mà sao đồ bỏ như ngươi lại gọi là Bạch Tuyết, cái tên thực nữ như vậy không xứng với bản tiểu thư chút nào!

Con ngựa Bạch Tuyết giống như cảm nhận được nàng đang tức giận, cho nên dùng đôi mắt to cực kỳ vô tội nhìn Phụng Vô Song.

Này! Đừng có dùng bộ dạng giả bộ đang thương đó được không!

Thẩm Ly làm như nhìn thấu suy nghĩ của Phụng Vô Song, khóe môi nhếch lên vui vẻ nói: “Bạch Tuyết là khi Vô Song ngươi mười tuổi đã tự mình đặt tên cho nó!”

“Cái gì? Ngươi nói cái tên thực nữ đáng ghét đến bạo phát kia là do ta đặt sao? Không thể nào!” Phụng Vô Song tròn hai mắt, kinh sợ hỏi. Nói xong nàng mới phản ứng được, mười tuổi, lúc ấy nàng còn chưa có xuyên qua, khi đó Phụng Vô Song còn là thiên kinh của Phụng Thừa tướng, thì ra vì bị nàng chiếm cứ thân thể này, trước kia lại thích như vậy. Nhưng, con ngựa này nàng cũng rất thích, điểm này hai người bọn họ rất giống nhau.

“Khi đó con ngựa này là của ta sao?” Phụng Vô Song thu hồi suy nghĩ, thân nhiên hỏi.

“Dĩ nhiên, đây là món quà mà Vương gia tặng ngươi vào năm ngươi tròn mười tuổi, khi đó ngươi không có thích nó như bây giờ!” Thẩm Ly kiên nhẫn giải thích.

“Ngươi nói là lễ vật sinh nhật của Hiên Viên Triệt kia tặng ta?” Phụng Vô Song có chút nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy! Vô Song ngươi quên sao? Xem ra vị Định Bắc vương này thật là đáng thương!” Thẩm Ly nhướn mày, buồn cười nói. Mặc dù thân là Thái tử

Tây Bình quốc, cũng không dám gọi thẳng tọc danh của Định Bắc vương Hiến Viên Triệt, đây là đại kỵ. Cũng may Thẩm Ly đã sớm biết Phụng Vô Song không câu nệ tiểu tiết, nên cũng không cảm thấy kỳ quái.

Phụng Vô Song không có trả lời, mà không ngừng suy nghĩ trong đầu, không phải lời đồn đại nói Hiến Viên Triệt từng đặc biệt ghét Phụng nhị tiểu thư sao? Ngay cả lễ vật Phụng nhị tiểu thư tự tay chọn hân cũng không nhìn mà để cho hạ nhân vứt đi! Tại sao lại tặng nàng một con ngựa như vậy? Con ngựa này toàn thân trắng tuyết, lần trước nàng còn từng cười qua, tuyết đối không phải ngựa bình thường, đây là một con chiến mã, hơn nữa cũng có thể được coi là chiến mã thượng hạng, loại chiến mã này không chỉ có số lượng thưa thớt, mà giá cả cũng tuyệt không phải là nhỏ.

Lễ vật quý trọng như vậy, lại tặng cho một người mình cực kỳ chán ghét? Phụng Vô Song cực kỳ khó hiểu.

"Nếu con ngựa này thuộc về ta, vừa rồi vì sao không để cho ta chạm vào nó?" Phụng Vô Song giận dữ hỏi, nàng vẫn nhớ vừa rồi Thẩm Ly quát mình, aiii, đều nói, nữ tử là người hẹp hòi lại rất mang thù!

"Đó không phải là do ngươi không thừa nhận thân phận của ngươi sao!" Thẩm Ly cười nói.

"Vậy sao vừa rồi ngươi không nói cho ta biết, ngươi rõ ràng đã sớm nhìn ra thân phận của ta!" Phụng Vô Song nói lảng sang chuyện khác, vào giờ phút này, nội tâm của nàng đang cực kỳ rối rắm.

"Chuyện không liên quan, ta tuyết đối sẽ không nhiều lời, huống chi ngươi nguy trang như vậy, dĩ nhiên là có lý của ngươi, ta cần gì phải phớt lờ?" Thẩm Ly thu hồi tươi cười nói. Mới vừa rồi, hân chỉ xem Phụng Vô Song như một người tự ý xông vào chuồng ngựa, ai ngờ nàng lại là chủ nhân của Bạch Tuyết, hơn nữa, còn giả trang thành nam nhân, nếu nàng không muốn bị người khác nhận ra, Thẩm Ly cũng không tiện làm điều thừa.

Vốn tưởng nàng, sau khi nàng thấy Bạch Tuyết không sao sẽ rời đi, ai ngờ, nàng lại nói một đồng lời treu chọc hân, gọi lên nhiệt huyết giấu kín đã lâu trong lòng hân, vì vậy, hân bị kích chui vào lưới của Phụng Vô Song.

Cái này có được gọi là hân trung thành với công việc của mình hay không! Thẩm Ly không ngừng kêu rên trong lòng.

Phụng Vô Song bắt đầu nhìn chằm chằm Thẩm Ly, giải thích như vậy, nàng thật sự không có cách nào phản bác được, người ta làm đúng cương vị công việc của mình, mà nàng cũng không thừa nhận thân phận, người ta chỉ có thể giải quyết việc chung. Không thể làm gì khác hơn là suy nghĩ đến mặt tốt, quả nhiên Phụng Vô Song nàng tìm được một người bạn thật là tốt, ánh mắt sắc bén, quan sát cẩn thận, trí nhớ siêu cường, lại không hay đếm xỉa gì đến chuyện khác.

Phụng Vô Song không khỏi thở dài, người cường đại như thế, may mắn là trở thành bằng hữu của nhau, nếu là địch nhân, nhất định sẽ là một địch nhân cực kỳ lớn!

Thẩm Ly ngược lại tâm tình rất tốt, đã lâu rồi tâm tình của hân chưa từng thoải mái như vậy, lâu rồi chưa vui vẻ cười lớn như vậy, ngay cả phụ hoàng mẫu hậu cũng chưa bao giờ làm cho hân vui vẻ như thế. Thậm chí mười năm nay Thẩm Ly chưa bao giờ nói nhiều như thế, đây là chuyện đã định trước sao? Khi hân sắp kết thúc thời gian mười năm làm con tin, hân sẽ gặp được nữ tử tùy tiện nhưng trong lòng tràn đầy chí khí mà vô cùng thông tuệ này sao?

Mà cả đời này, tất cả nhưng ràng buộc giữa bọn họ, đều bắt đầu mở ra từ ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 54: Hòa Thạc công chúa

Đây là lần đầu tiên sau mười mấy năm Phụng Liệt mới bước chân vào tiểu viện Vô Song các, tâm tình của hân cực kỳ phức tạp, một mặt hân tự trách mình chẳng quan tâm đến Phụng Vô Song, đối với nàng hoàn toàn không có tình thương của phụ thân, nhất là sau khi nàng thiếu hụt tình thương của mẫu thân, nhưng hân thật sự không thể làm gì khác được, rất nhiều chuyện, không phải mình muốn mà có thể làm được.

Mặt khác, hân lại cực kỳ tự trách chuyện mà hân sắp nói với Phụng Vô Song, đó là chuyện hân vạn lần không muốn mở miệng, nhưng hân vẫn như cũ không thể làm gì khác. Chuyện này, đối với Phụng Liệt mà nói, là vô lực. Còn đối với Phụng Vô Song là tàn nhẫn, ít nhất ở trong lòng Phụng Liệt đã nghĩ như thế.

Nhất là sau cuộc nói chuyện của hai cha con bọn họ lần đó, vừa mới xoa dịu được một chút, hôm nay sợ là lại có ngăn cách rồi.

Có lẽ, người phụ thân như hân, nhất định phải khiến nữ nhi thua thiệt cả đời.

"Phụ thân, sao người lại tới đây?" Phụng Vô Song mở miệng nói trước, nàng gục ở trên bàn nghiên cứu sách thuốc, không nghĩ tới Phụng Liệt sẽ tới tìm nàng, mặc dù đã sớm đoán được Phụng Liệt tìm nàng vì chuyện gì, nhưng nàng vẫn làm bộ như không biết.

"Song nhi, đang đọc sách sao! Không tệ không tệ, nữ nhi gia học nhiều cũng tốt!" Phụng Liệt có chút kinh ngạc, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, không giống như gia đình bình thường, đều cho là nữ tử không tài chính là đức, hân ngược lại rất khích lệ Phụng Vô Song có thể đọc nhiều sách một chút, cái



này ngược lại hẳn rất kinh ngạc, hẳn biết rõ tính tình của Phụng Vô Song, trước kia không thích đọc sách, cả ngày đều vầy lấy Hiên Viên Triệt. Hôm nay có thể trầm tĩnh đọc sách như vậy, Phụng Liệt không khỏi cảm thấy vui mừng.

“Vâng, phụ thân tìm con có chuyện gì không?” Phụng Vô Song nhìn Phụng Liệt, cười hỏi. Không nghĩ tới lão gia tử này thật đáng yêu, rõ ràng là có chuyện tìm nàng, lại ấp ấp úng úng không nói thẳng, trong lòng ngược ngừng sao!

“Hả... Là có một số việc, không biết Song nhi có rảnh rồi nói chuyện với phụ thân không?” Phụng Liệt thử dò xét hỏi.

“Đương nhiên là có, phụ thân có chuyện gì cứ nói thẳng, nữ nhi kính cẩn lắng nghe.” Phụng Vô Song lên tiếng đáp.

“Được! Vậy phụ thân cũng không vòng vo nữa! Ta nói thẳng.” Phụng Liệt kiềm nén đến khó chịu, hẳn cần rang nói: “Song nhi, hiện giờ Bắc Thần quốc liên tiếp bị Nam Lâm quốc đánh bại, Hoàng thượng bắt đắ dĩ, muốn con đến Nam Lâm quốc hòa thân!”

Phụng Vô Song im lặng, Phụng Liệt bị sự im lặng của nàng dọa sợ, có chút không biết làm sao, hẳn biết nữ nhi này mặc dù tùy tiện, nhưng tính tình cũng rất kiên cường, nếu nàng đã không muốn, ai cũng không miễn cưỡng được nàng.

Phụng Liệt đã sớm quyết định, nếu nàng không muốn, hẳn nhất định sẽ dùng toàn lực ngăn cản cuộc hòa thân này, cho dù bị xử trảm cả nhà, hẳn cũng nhất định phải bảo vệ Song nhi, đây là người phụ thân như hẳn thiếu nàng!

Nam Lâm quốc cách rất xa Bắc Thần quốc, ở giữa còn có Tây Bình quốc, coi như cưỡi ngựa một đêm không ngủ không nghỉ cũng phải mất đến hai tháng mới có thể đến được kinh thành của Nam Lâm quốc. Huống chi, đây là đi hòa thân, không chỉ phải mang theo các loại đồ cưới nặng, mà Hoàng đế Hiên Viên Ngao Thiên của Bắc Thần quốc còn là một người rất coi trọng mặt mũi, cho dù là hòa thân, nhưng tất nhiên cũng sẽ không để cho Phụng Vô Song gả đi đơn giản, đồ cưới cũng sẽ không ít.

Đồ nặng như thế, chắc chắn phải để cho ngựa nghỉ ngơi, cộng thêm mọi người còn phải ngủ, dọc đường đi sẽ trì hoãn không ít thời gian, vì vậy, chuyến đi này, ít nhất cũng phải mất ba tháng.

Quan trọng nhất là, vị Thái tử Nam Lâm quốc kia, nghe nói không chỉ có tính tình thô bạo, còn là một kẻ khác thê tử, từng cưới sáu vị phi tử, nhưng đều ly kỳ bỏ mình trong ngày đại hôn, cho nên tới giờ không có bất kỳ nữ tử nào ở Nam Lâm quốc nguyện ý gả cho hắn.

Hoàng đế Bắc Thần quốc chính là nhìn trúng điểm này mới dám ra chủ ý hòa thân, nếu nữ tử Nam Lâm quốc bọn họ không gả cho Thái tử, Nam Lâm quốc lại không thể không có người kế thừa, như vậy nữ tử Bắc Thần quốc gả đến cho hắn, nói không chừng, Phụng Vô Song có thể thay đổi loại số mệnh này, sáng lập ra truyền kỳ thì sao. Như vậy, Nam Lâm quốc sẽ lui binh, coi như đến lúc đó Phụng Vô Song có thật sự bị khác chết thì cũng không thể trách vị Hoàng đế như hẳn được.

Tất cả đều là bởi vì số mệnh, tất nhiên Hiên Viên Ngao Thiên sẽ không từ chối.

“Song nhi, thật xin lỗi, là phụ thân vô năng, không thể bảo vệ con, phụ thân đáng chết!” Phụng Liệt đưa tay ôm Phụng Vô Song vào trong ngực, đây là lần đầu tiên hắn ôm Phụng Vô Song, trong phút chốc, hai mắt đầm lệ, đây là nước mắt đau xót của nam tử trung niên, nước mắt tự trách.

“Phụ thân đừng khóc, nữ nhi không có chuyện gì!” Trong lòng Phụng Vô Song có chút rung động, đưa tay gạt lệ trên mặt Phụng Liệt, những giọt nước mắt này khiến cho nàng khiếp sợ cũng khiến cho nàng cảm động, mặc dù vừa bắt đầu, hành động của Phụng Liệt làm cho nàng vừa oán vừa hận, nhưng kể từ sau khi nói chuyện rõ ràng, hơn nữa còn có hai hàng nước mắt hôm nay, đủ khiến Phụng Vô Song nàng mềm lòng rồi. Nếu nói người thân, chính là đạo lý này, cho dù oán hận có lớn cỡ nào rồi cũng sẽ hóa giải được.

Một giọt máu đào hơn ao nước lã!

Kiếp trước, Phụng Vô Song thậm chí còn không biết cha mẹ sinh ra mình là ai, bị cha nuôi kiêm sự phụ kiêm người đứng đầu tổ chức nuôi dưỡng, hẳn đối với Phụng Vô Song và chị gái mà nói, vừa là cha cũng vừa là thầy, Phụng Vô Song rất tôn kính hắn, nhưng chưa bao giờ cảm nhận được tình thương của cha trên người hắn, có cũng chỉ là huấn luyện tàn khốc và đánh mắng tàn nhẫn. Nhưng nếu không có hắn, chỉ sợ Phụng Vô Song và chị gái đã sớm chết ở trong khu dân chạy nạn, cho nên Phụng Vô Song cực kỳ kính sợ người cha nuôi này.

“Song nhi, nếu con không muốn gả, phụ thân nhất định sẽ dốc toàn lực ngăn cản, cả đời phụ thân không có làm gì lớn, nhưng quyết không thể để cho nữ nhi của mình phải làm chuyện mà nàng không cam lòng!” Phụng Liệt trịnh trọng nói.

“Nhưng nếu con không gả, phụ thân sẽ phải chịu trừng phạt gì, người trong phủ này sẽ thế nào!” Trong mắt Phụng Vô Song cũng bắt đầu xuất hiện nước mắt, nàng bị lời nói của Phụng Liệt làm cho cảm động, nhưng vẫn rất lý trí hỏi.

“Lớn nhất là tịch biên gia sản chém đầu!” Phụng Liệt đau lòng bói.

“Con đồng ý gả!”

Phụng Vô Song không chần chừ nói ra một câu này, đúng vậy, phụ thân của nàng có thể vì nàng mà không để ý tới tội tịch biên gia sản chém đầu, mà nàng cũng không thể mặc kệ tất cả hạ nhân trong phủ Thừa tướng, đây đều là mạng người! Huống chi nơi này còn có kỷ niệm của nàng, có phụ thân của nàng, còn có mẫu thân chưa từng gặp mặt.

Nàng tuyệt đối không thể làm người vô tình vô nghĩa! Nàng không làm được!

“Song nhi! Phụ thân có lỗi với con, Song nhi! Phụ thân không bỏ được con!” Phụng Liệt ôm Phụng Vô Song chặt hơn, giống như đây là lần cuối cùng được ôm nữ nhi của mình.

“Phụ thân, có những lời này của người, nữ nhi đã đủ hài lòng, phụ thân yên tâm, nữ nhi sẽ sống thật tốt, phụ thân cũng phải chú ý thân thể!” Phụng Vô Song lần đầu tiên trong đời nhẹ nhàng an ủi người khác như thế. Người này, từ nay về sau, nàng sẽ coi hắn như là phụ thân của chính mình, có lẽ do kiếp trước Phụng Vô Song không biết cha ruột của mình là ai, nhưng hôm nay, có thể có người thay thế cha ruột, không phải là một chuyện cực kỳ vui mừng sao.

Ngày kế, Phúc công công trong cung đi tới phủ Thừa tướng tuyên chỉ, Phụng Liệt dẫn đầu mọi người trong phủ quỳ tiếp chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Nữ nhi Tả thừa tướng Phụng Vô Song thiên tư thanh ý, tính tình thiện lương, tài đức hơn người, nay phong là Hòa Thạc công chúa chính nhất phẩm, ban thưởng sách vàng, lập tức lên đường tới Nam Lâm quốc hòa thân, giành vinh quang về cho Bắc Thần ta. Khâm thủ!”

“Tạ chủ long ân, thần nữ tiếp chỉ!” Phụng Vô Song cung kính nhận lấy thánh chỉ vàng rực rỡ.

“Ai yêu, Công chúa, người là muốn giết lão nô sao, hiện tại Công chúa đã được phong hào nhất phẩm Hòa Thạc công chúa, địa vị cao hơn tất cả Công chúa, cùng cấp bậc với Vương gia, không thể tự xưng thần nữ!” Phúc công công cung kính đỡ Phụng Vô Song đứng lên, ngượng ngùng nói, trong mắt hắn rõ ràng mang theo tia nịnh hót và nịnh nọt.

“Vây xin Phúc công công hồi bẩm với Hoàng thượng, ngày mai bản công chúa lập tức lên đường!” Phụng Vô Song tiếp thu rất nhanh, có dáng có vẻ nói.

Xem ra Hoàng thượng Bắc Thần quốc này rất hào phóng, một người đi hòa thân liền phong cho nàng làm nhất phẩm Công chúa, lại còn là Công chúa có địa vị cao nhất ở Bắc Thần quốc, quan trọng hơn là cùng cấp bậc với Hiên Viên Triệt, điểm này Phụng Vô Song cực kỳ hài lòng, mặc dù nàng khinh thường quyền thế địa vị, nhưng thứ thuộc về nàng, nàng nhất định sẽ không buông tay. Huống chi, sau này, nhìn thấy Hiên Viên Triệt, nàng không cần phải tâm công cam tình không nguyện hành lễ nữa rồi, ngược lại những phi tần có cấp bậc thấp từ Quý phi trở xuống còn phải hành lễ lại với nàng.

Nếu nói quan lớn một cấp đề chết người, Phụng Vô Song cực kỳ thỏa mãn với hư vinh mới lấy được này, thật ra thì nàng trở nên mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ là một người phạm, mà người phạm thì ai lại không thích hư vinh đâu, dù sao cũng không phải thần tiên, không có thất tình lục dục.

Rốt cuộc có thể quang minh chính đại không cần quỳ thì không quỳ, bên này quỳ Hoàng đế, bên kia quỳ Vương gia, bên này quỳ Hoàng hậu tần phi, bên kia quỳ Hoàng tử Công chúa, đây là chỗ tốt nhất mà Phụng Vô Song cảm thấy ở cái phong hào Nhất phẩm Hòa Thạc công chúa này. Nếu Hiên Viên Ngao Thiên và một đám công chúa không có phong hào trong cung biết được suy nghĩ của Phụng Vô Song, nhất định sẽ muốn lao ra khỏi cửa cung tới đánh nàng!

Nhưng, phong thưởng quý trọng như thế có nghĩa là Phụng Vô Song sẽ phải trả giá cao.

Hoàng thượng không phải người ngu, làm sao hắn có thể đi làm một chuyện vô dụng đây, quan trọng hơn là, trên đời này, không có bất kỳ Hoàng đế nào không tàn nhẫn, không máu lạnh, không vô tình, không bụng dạ thâm sâu. Nếu không, ngôi vị Hoàng đế này không thể nào ngồi lâu dài được.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 55: Đường hòa thân

Hôm sau, Phụng Vô Song mặc cung trang long lẫy, quỳ lạy người thân, chuẩn bị lên đường đến Nam Lâm quốc hòa thân.

Phụng Vô Song dập đầu mấy cái với phụ thân mình, nói: “Nữ nhi bất hiếu, kính xin phụ thân chiếu cố thân thể mình, nếu có cơ hội, nữ nhi nhất định sẽ trở về thăm phụ thân!”

Phụng Liệt nắm chặt tay Phụng Vô Song, gật gật đầu, tất cả lời nói vào giờ phút này đều trở nên vô nghĩa, nếu nói có ràng buộc thì thân nhân vĩnh viễn không thể phai mờ.

Cho đến khi lễ quan nói giờ lành đã đến, Phụng Liệt đỡ Phụng Vô Song lên xe ngựa, tránh xa tầm mắt của mọi người, Phụng Liệt giao cho Phụng Vô Song một chiếc tiêu bằng bạc tinh xảo, trên tiêu bạc nhỏ nhỏ lại được khắc hoa văn tinh tế, Phụng Liệt nghiêm túc căn dặn Phụng Vô Song: “Song nhi, nếu gặp nguy hiểm, hãy thổi chiếc tiêu này, sẽ có người tới cứu con! Nhưng phải nhớ kỹ, không phải vạn bất đắc dĩ, không được thổi tiêu, cái tiêu này, một khi thổi lên, có thể sẽ dẫn tới một cuộc gió tanh mưa máu!”

Giọng điệu của hắn vừa nghiêm túc vừa mang một chút đau khổ, thu hồi tất cả suy nghĩ, cẩn thận dặn dò Phụng Vô Song, nhất định phải cất kỹ không được để tặc nhân đoạt mất, nếu không hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng được!

“Phụ thân yên tâm, nữ nhi sẽ không gặp nguy hiểm gì, nữ nhi sẽ thật cẩn thận!” Phụng Vô Song gật đầu một cái, nhét tiêu bạc vào trong áo của mình.

Đoàn xe chậm rãi rời đi trong tiếng chiêng trống lớn.

Định Bắc vương Hiên Viên Triệt tự mình dẫn đầu đội ngũ hòa thân tiến về Nam lâm quốc, hấn điều khiến chiến mã cao lớn lặng lẽ đi ở phía trước, không nói một lời, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Giờ khắc này, trong lòng Hiên Viên Triệt giống như đũa đám, thân là Vương gia tôn quý, hấn lại bị chuyện này đánh bại. Từ trước đến giờ, hấn cho là hấn đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, không gì không làm được. Nhưng lại không chống được một tờ thánh chỉ, trơ mắt nhìn nữ nhân mình yêu thích gả cho nam nhân khác, mà hấn lại không thể làm gì.

Mấy ngày nay, sau mọi cố gắng phản kháng thất bại, Hiên Viên Triệt không ngày nào không mượn rượu giải sầu, cả ngày chìm trong men say, nhưng thực tế vẫn không thể thay đổi.

Chuyện này, làm cho Hiên Viên Triệt hoàn toàn tỉnh ngộ, lần đầu tiên hấn cảm nhận được tầm quan trọng của quyền lợi, chỉ có quyền lợi cao nhất, mới có thể trách khỏi những chuyện này, nếu không, tất cả đều là uổng phí.

Nếu nói, từ trước đến giờ Hiên Viên Triệt chẳng qua chỉ là tận lực với công việc, trợ giúp Hoàng thượng và Thái tử quản lý tốt Bắc Thần quốc. Lần này, Hiên Viên Triệt bỗng nhiên muốn vì tương lai của mình mà tranh thủ một chút!

Có lẽ, tương lai không xa, quốc gia này sẽ đổi chủ?

Đọc theo đường đi, trừ chuyện gặp ra, Phụng Vô Song và Hiên Viên Triệt đều trầm mặc ít nói, đội vệ binh đi theo cũng tuyệt đối sẽ không nhiều lời, trừ tiếng vỗ ngựa và tiếng bánh xe, tất cả đều có vẻ an tĩnh.

Trên thực tế, Phụng Vô Song không phải đau khổ không muốn nói, mà đang nằm úp sấp trong xe ngựa vừa đọc sách, vừa vẽ tranh, Bích Hà và Hồng Liên đều theo nàng, hai người bọn họ ở bên cạnh thêu hoa văn cho tiểu thư, những bản vẽ này thật không đơn giản, đều là thiết kế độc nhất của Phụng Vô Song, là mẫu y phục mới của “Cẩm Tú phường”.

Phụng Vô Song thật là không lúc nào không nhớ tới chuyện kiếm tiền, nữ tử bình thường lúc đợi gả không phải đều khóc sụt mướt kêu cha gọi mẹ, không rời đi được hay sao? Phụng Vô Song lại không phải người như vậy, vẫn ăn uống rồi ngủ như bình thường, vừa vẽ các loại thiết kế lên giấy, vừa dùng nội ứng truyền tin về cho Mộ Dung Yên Yên và Vu Tường, cố gắng làm ăn kiếm tiền.

Vì vậy, thái độ thờ ơ của Phụng Vô Song, nhìn ở trong mắt Hiên Viên Triệt lại thành một loại ý tứ khác, mặc dù Hiên Viên Triệt biết Phụng Vô Song có chút thay đổi, giống như không thích kẻ cận với hấn giống như trước, nhưng cũng không đến nỗi vui vẻ muốn gả cho người khác như vậy, điều này làm Hiên Viên Triệt càng thêm uất ức.

Cho đến khi, một cuộc bạo loạn phá vỡ tất cả sự yên lặng.

Vào lúc này, đoàn xe đang dừng nghỉ ở một thảo nguyên, Hiên Viên Triệt có chuyện nên tạm thời rời đi, chỉ để lại hộ vệ của mình tới bảo vệ Phụng Vô Song, nhưng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Vèo” một tiếng, năm tên mang mặt nạ đen cầm đao lớn vọt tới, bọn thị vệ vội vàng cầm vũ khí lên, toàn lực ngăn cản. Hôm nay, nhiệm vụ quan trọng của bọn họ là bảo vệ Phụng Vô Song thật tốt, nếu Phụng Vô Song mất một sợi tóc thì bọn họ cũng mất đầu, đây là tử lệnh mà Hiên Viên Triệt lúc đi đã để lại!

Mặc dù nhân số của đám người áo đen ít, nhưng võ nghệ rõ ràng cao hơn hộ vệ, thân hình vạm vỡ, sức lực cực lớn, qua một lúc liền chết xông pha, người áo đen nhiều lần tiến công đến gần.

Hộ vệ thân cận không thể không vội vàng bẩm báo với Phụng Vô Song: “Công chúa, sát thủ quá mạnh, một lúc nữa sẽ không thể ngăn được, Công chúa hãy rời đi trước!”

“Người cho là ta còn có thể rời đi sao?” Phụng Vô Song vén rèm cửa sổ, liếc mắt nhìn về phía sau, lạnh lùng nói.

A, tới thật là nhanh, Phụng Vô Song không khỏi nhớ tới lần ám sát trước, rốt cuộc trên người nàng có cái gì mà lại được sát thủ và thích khách thích như vậy!

Chỉ thấy sau lưng bọn họ, có thêm vài chục tên mặc trang phục mang mặt nạ giống đám người áo đen kia vây xung quanh, cùng nhìn chăm chăm về tình hình bên này, rõ ràng là đang chờ thời cơ để gia nhập chiến đấu.

Xem ra, sát thủ lần này là muốn đưa Phụng Vô Song vào chỗ chết! Bao vây trước sau như vậy, mà công lực của bọn họ rất cao, đến nỗi bị bọn họ bao vây xung quanh, thị vệ mới phát hiện.

“Này... Chúng tiểu nhân nhất định sẽ dốc toàn lực bảo vệ tốt Công chúa!” Cận vệ vừa mới truyền lời cho Phụng Vô Song liếc mắt nhìn về phía sau, bị dọa đến mức nói chuyện cũng bắt đầu run.

Thật sự là đám người áo đen này quá mạnh, bọn họ chỉ vung đại đao, từng chiêu từng thức, ngoan lệ sắc bén, chỉ mấy người liền ép bọn thị vệ liên tiếp lui về phía sau.

Mặc dù những hộ vệ này đều được Hiên Viên Triệt tuyển chọn kỹ càng, nhưng vẫn thiếu hụt kinh nghiệm chiến đấu thực tế, lại là người được nuôi dưỡng trong cung, da mền thịt mềm, không có chút chí khí cao lớn gì, cho dù là võ nghệ, chiến thuật hay là khí thế, tất cả đều thua vài phần. Có lẽ Hiên Viên Triệt coi nhẹ điểm này, cho là ở trên địa bàn của mình, hẳn lại rồi đi không lâu, sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Mọi chuyện đều có chỗ sơ hở, sẽ có chuyện xảy ra ở nơi mà người không ngờ tới.

Mắt thấy năm tên sát thủ áo đen này sắp tiến tới gần xe ngựa của Phụng Vô Song.

Trận chiến càng ngày càng khàn trương.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 56: Diên cuồng chạy trốn

Bích Hà và Hồng Liên đã sớm bị dọa cho sợ, Phụng Vô Song dùng ánh mắt ý bảo các nàng phải tỉnh táo, cũng cho các nàng mỗi người một viên “giải độc hoàn”, nàng nắm chặt hai tay, chuẩn bị tùy thời tùy khắc phản công, mặc dù nàng không có võ nghệ, nhưng cũng không đại biểu cho cái gì nàng cũng không biết, lại càng không chỉ biết ngồi chờ chết.

Ngoài cửa sổ, tiếng đao kiếm va chạm kịch liệt, cùng với tiếng rên rỉ đau đớn của binh lính, tất cả đều truyền vào lỗ tai Phụng Vô Song, cả người nàng càng tăng thêm lệ khí, sĩ khí sát bất khả nhục!

Đột nhiên, một ánh sáng bạc đâm vào trong xe ngựa, chỉ cách thân thể Phụng Vô Song một chút, đây là mạng lớn sao? Nếu cây đao này đi lệch một chút, mạng của Phụng Vô Song nhất định sẽ không giữ được, thật là cực kỳ may mắn!

“Đề mạng lại!”

Kèm theo một tiếng hét, xe ngựa của Phụng Vô Song bị đâm ở ba phía, đã không có gì có thể ngăn cản, mắt thấy có ba lưỡi đao đến từ ba hướng, đâm vào phía bên trong xe ngựa, hung ác tàn nhẫn! Bích Hà và Hồng Liên đều bị dọa cho sợ đến nhắm mắt, giống như không thể nghĩ ngờ được sắp phải chết.

Nhưng, Phụng Vô Song giơ tay lên, một mảng bột lớn màu trắng bay giữa không trung, phủ lên thân thể của các nàng, sau đó, liền nghe thấy tiếng đao kiếm rơi xuống loảng xoảng, chỉ thấy ba tên sát thủ ám sát các nàng, hô lên một tiếng rồi ngã xuống đất.

Phụng Vô Song cười lạnh một tiếng, đây chính là nghiên cứu mới nhất của nàng “thất bộ đao”, nghĩa như tên, trong vòng bảy bước chắc chắn ngã xuống đất, thời gian ngã tùy thuộc vào công lực, công lực càng cao, thời gian chịu đựng càng dài, nhưng nhiều nhất không quá bảy bước, mới vừa rồi ba sát thủ này, chỉ một bước liền té xỉu, xem ra công lực của bọn họ của không cao lắm, đồng thời, nếu hít “thất bộ đao” quá nhiều, sẽ khiến người ta thất khiếu chảy máu mà chết.

Bởi vì là độc dược mới nghiên cứu, cho nên tạm thời còn chưa nghiên cứu ra giải dược, chỉ có thể dùng “giải độc hoàn” để phòng trúng độc, hơn nữa với người dân bình thường mà nói, có độc hết tất cả tài sản cũng không mua nổi “giải độc hoàn”, nhưng một khi đã trúng độc “giải độc hoàn” sẽ mất đi tác dụng, cũng may trước đó Phụng Vô Song đã chế ra mấy viên, chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào. Mới vừa rồi, nàng và Bích Hà Hồng Liên đã ăn “giải độc hoàn” trước nên mới không bị trúng độc.

Không kịp nghĩ nhiều, Phụng Vô Song kéo Bích Hà và Hồng Liên chạy ra ngoài, dọc theo đường đi dựa vào “thất bộ đao”, các nàng thành công thoát khỏi công kích của đám người áo đen, nhưng “thất bộ đao” của Phụng Vô Song có hạn, lúc này trên người nàng không còn lại bao nhiêu.

“Đám người hộ vệ, các người đừng tham chiến nữa, thừa lúc bọn họ trúng độc, mau chóng rút lui đi!” Phụng Vô Song quát lớn.

“Vâng, Công chúa, người đi trước, chúng ta dọn dẹp tàn cuộc!” Hộ vệ trưởng cảm kích nói, hẳn thật sự không ngờ được một Công chúa nhìn yếu đuối, lại có gan lớn như vậy, nếu là tiểu thư quý tộc gặp phải tình huống như này đều sẽ bị dọa cho sợ đến mặt mũi biến sắc, khóc lớn không thôi. Nhưng nàng thậm chí còn bình tĩnh hơn binh lính bọn họ, hơn nữa còn lớn gan dùng độc phản kích đám sát thủ áo đen, cho bọn họ lợi thế lớn.

Hơn nữa nàng không một mình chạy trốn, còn có thể bận tâm đến những sinh mệnh thấp hèn như bọn họ, điều này làm sao lại không khiến hắn cảm kích?

“Vậy các người hãy cẩn thận, phải nhanh lên một chút!”

Phụng Vô Song kéo Bích Hà và Hồng Liên chạy ra bên ngoài, không nên trở thành gánh nặng của những hộ vệ này, ba người các nàng liều mạng chạy vào trong rừng, trong rừng có đại thụ hoa cỏ, có thể che giấu các nàng một chút.

“Tiểu thư, tiểu thư, nô tỳ chạy... chạy hết nỗi rồi!” Bích Hà há miệng thở hổn hển, chống tay lên hai đầu gối, thở không ra hơi.

“Ta kéo người chạy, cố gắng lên, cố gắng lên!” Phụng Vô Song quay trở lại, cùng Hồng Liên đỡ Bích Hà chạy về phía trước, tốc độ của các nàng dần dần chậm lại, nhưng cũng đã cách rất xa chiến trường vừa rồi.

Cho đến khi trước mặt xuất hiện một dòng suối các nàng mới dừng lại nghỉ ngơi, dòng suối trong thấy đáy, cực kỳ sạch sẽ, Bích Hà cầm bình nước đi lấy nước, đưa cho Phụng Vô Song: “Tiểu thư, uống miếng nước đi!”

Phụng Vô Song ngồi trên tảng đá, nhắm mắt nghỉ ngơi, Bích Hà và Hồng Liên thì ngồi đối diện với nàng.

“Các người uống trước đi, ta không khát!” Phụng Vô Song khoát khoát tay, nói.

Bích Hà ngượng ngùng lắc đầu, lại đưa bình nước cho Phụng Vô Song, mới vừa rồi vội vàng chạy trốn, trên người chỉ có một bình nước, các nàng sao có thể để cho tiểu thư uống nước miếng của các nàng? Dĩ nhiên là muốn tiểu thư uống trước.

Phụng Vô Song bất đắc dĩ cười một tiếng: “Được rồi! Ta uống trước, thật không chịu nổi các người mà, lúc này rồi mà còn bận tâm đến mấy cái lễ nghi này chứ!”

Nàng ngửa đầu uống bài ngậm nước, nước lạnh như băng hóa giải khô nóng, trong tích tắc để bình nước xuống, nàng chợt phát hiện vài chục bóng dáng không lồ đang tiến đến gần các nàng.

Tìm Phụng Vô Song chợt đập nhanh, có một loại dự cảm bất thường, đây là ----

Nàng trầm tĩnh ngẩng đầu, trong nháy mắt cũng hút vài hơi khí lạnh, quát lớn: “Bích Hà Hồng Liên, các người chạy mau!”

“Tiểu thư! Chúng ta không đi! Chúng ta muốn ở chung một chỗ với tiểu thư!” Bích Hà và Hồng Liên trăm miệng một lời nói, mặc dù không biết vì sao đột nhiên tiểu thư lại quát các nàng, nhưng các nàng tuyệt đối không muốn rời khỏi tiểu thư.

“Đi! Nếu không dừng gọi ta là tiểu thư! Đừng quay đầu!”

Phụng Vô Song nhíu mày, tức giận quát, đây là lần đầu tiên nàng lớn tiếng với Bích Hà và Hồng Liên như vậy, hiển nhiên là nàng tức giận vì Bích Hà và Hồng Liên không chịu phối hợp.

Bích Hà và Hồng Liên bị hù sợ, các nàng liếc nhìn nhau, chảy nước mắt, lặng lẽ rời đi. Có thể là tiểu thư có bất tiện gì không muốn các nàng biết, bởi vì tiểu thư nói nếu không đi sẽ không cần các nàng nữa, cho nên bọn họ không dám không đi, các nàng tự an ủi mình như thế.

Mất thấy bóng dáng kia càng ngày càng dần, bóng dáng của Bích Hà và Hồng Liên cũng dần dần đi xa.

Phụng Vô Song trừng mắt lớn, chỉ thấy ở phía trước nàng, có chừng mười con vật khổng lồ đang đứng sừng sững.

Đây là một đám dã lang trưởng thành.

Bọn chúng vừa đến gần liền nhìn chằm chằm vào Phụng Vô Song, trong mắt hiện lên vẻ nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 57: Bị tập kích

Trong ánh mắt bày sói hiện lên vẻ khát máu, mắt bọn chúng nhìn chằm chằm Phụng Vô Song, giống như vừa qua sát xem trong tay Phụng Vô Song có vũ khí hay không, vừa chuẩn bị tùy thời tấn công.

Phụng Vô Song gầy yếu, ở nơi xem ra sinh tồn theo bầy đàn này, kẻ ở bên ngoài là con mồi cực kỳ tươi ngon.

Cho dù Phụng Vô Song có gan lớn cũng bị ánh mắt chúng làm cho run sợ, bọn bày sói này ước chừng cao hơn Phụng Vô Song, đây là loài sói cao lớn nhất mà Phụng Vô Song từng gặp qua.

Kiếp trước kinh nghiệm sinh tồn ở bên ngoài của Phụng Vô Song rất phong phú, đối với những việc gặp phải mãnh thú bên ngoài này, nàng không chút sợ hãi, bởi vì khi đó nàng có đầy đủ vũ khí. Hôm nay, trừ trên người còn một ám tiễn ra, cũng không còn gì khác nữa, khẩu súng lần trước lắp ráp tốt bị Vụ Tường và Mộ Dung Yên Yên cầm đi học tập nghiên cứu nên không có mang theo trên người.

Mà ám tiễn nhỏ nhỏ kia của nàng, vốn chỉ dùng để phòng thân, dĩ nhiên không đủ để đồng thời phản kháng nhiều sói như vậy, sói là động vật sống chung bầy đàn, cực kỳ có tính đoàn kết. Nhưng nếu chộc giận một con trong đó, tất nhiên những con sói khác sẽ hợp lại tấn công, thẳng đến khi con sói cuối cùng trong đám đó bị giết chết, nếu không, đời này, đời sau, đừng mong sẽ chạy trốn được khỏi “đuôi giết” của bọn chúng.

Phượng Vô Song suy nghĩ từ đầu đến cuối, thể lực và võ công của nàng tuyệt đối không đủ để nàng chống đỡ mở đường, vì vậy, nàng nhất định phải một lần đánh gục tất cả những con sói này.

Nhưng, chỉ dựa vào một cây ám tiễn nhỏ trong tay nàng, không có cách nào làm được!

Phượng Vô Song nhìn xung quanh một chút, sau đó lập tức chậm rãi đi về phía đồng cỏ trái, dừng lại, ngồi xổm xuống, nhanh chóng nhặt hai viên đá lên, dùng sức ma sát vài cái, liền có một ngọn lửa nhỏ xuất hiện, sau đó nàng ma sát thêm vài cái, Phượng Vô Song nhặt một nắm cỏ khô trước mặt lên, đốt, đến gần ném vào đồng cỏ khô trước mặt.

Thoáng chốc, trên đồng cỏ khô nhanh chóng hiện lên ngọn lửa nóng, thể lửa lớn, xung quanh cũng có thể cảm nhận được sức nóng của nó truyền tới, may mắn chính là đồng cỏ khô này rất lớn, nên lửa cũng rất lớn, có thể kéo dài thời gian cháy.

Phượng Vô Song lạnh lùng nhìn bảy sói phía đối diện kia, quả nhiên, sói sợ lửa, cho dù là kiếp trước hay kiếp này, bản tính của chúng cũng không thay đổi.

Chỉ thấy, màu xanh biếc trong mắt đám sói kia càng ngày càng ít, một con sói thủ lĩnh đi tới đù lui rí tai với những con khác, không lâu sau, đám sói này đồng loạt xoay người chạy về phía ngược lại.

Xem ra, bọn chúng tạm thời bỏ qua con mồi Phượng Vô Song này.

Lo lắng trong lòng Phượng Vô Song tạm thời được hóa giải một chút, thật đúng là may mắn, nơi này vừa lúc có một đồng cỏ khô, lại vừa có đá đánh lửa, nếu không phải kiếp trước có không ít kinh nghiệm sinh tồn ở dã ngoại, biết sợ lửa, cũng thật may là nàng biết đá đánh lửa nên mới có thể dùng lửa để hù dọa bọn chúng.

May mắn hơn chính là nàng tạm thời thắng.

Phượng Vô Song thở ra một hơi thật dài, sau đó đi đến bên dòng suối, hứng một vốc nước nhẹ nhàng vỗ vào mặt, lập tức khiến cho người tỉnh táo không ít, nàng ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, đột nhiên cảm thấy trong lòng trống vắng.

Đã lâu rồi, nàng không còn nhớ đến chị gái và hần? Là bởi vì không thương sao? Hay là bởi vì đã có thể buông xuống? Phượng Vô Song cũng không hiểu.

Những kinh nghiệm sinh tồn này phần lớn nàng đều học từ hần, hần là người xuất sắc nhất trong tổ chức, có kinh nghiệm tác chiến và sinh tồn xuất sắc, đến nỗi với người khác thấy hần cũng sẽ đi vòng qua hần.

Hần đã từng dẫn Phượng Vô Song đi ra ngoài săn bắn, hần luôn tự mình mổ và rửa sạch con mồi, nỏ lửa nướng thịt, người đầu tiên được ăn đồ hần nướng chính là Phượng Vô Song. Hần luôn dịu dàng nhìn Phượng Vô Song cắn đùi gà, sau đó thay nàng lau đi dầu mỡ dính ở miệng, không có bất kỳ ghét bỏ nào.

Ở trước mặt người khác, hần là một người lạnh lùng khát máu, không ai biết, hần chỉ dịu dàng với một người.

Người đó chính là Phượng Vô Song.

Nhưng, tất cả đều hoàn toàn tan thành mây khói, người đàn ông mà Phượng Vô Song thích nhất lại quần quýt cùng một chỗ với người phụ nữ mà Phượng Vô Song thích nhất!

Phượng Vô Song lắc lắc đầu, không muốn nhớ đến những hình ảnh đau thương này nữa, trên mặt nàng đều là nước, không biết là nước suối hay là nước mắt.

Nàng đứng lên, ánh mắt chợt lóe, lập tức phóng ra một ám tiễn, sau đó liền nghe thấy tiếng của một vật gì đó ngã xuống từ bên trong rừng cây.

Phượng Vô Song đi tới nhặt hai con gà rừng trên đất lên, nàng nở nụ cười, xem ra năng lực của nàng vẫn chưa thật lùi, lại còn một phát bắn trúng hai con gà rừng, chiến tích này cũng không tệ lắm.

Sờ sờ cái bụng đang kêu, nàng rút từ trong giày ra một cây đao nhỏ tinh xảo, luơt lột giết gà, vặt lông, rửa sạch, làm liền một mạch, hai con gà mập mạp liền được xử lý xong.

Đi vào trong rừng cây tìm một vài cái nấm, rửa sạch, nhét vào trong bụng gà, nấm có thể làm cho thịt gà trở nên ngon hơn.

Lấy một chút dược thảo giấu ở trên người ra, không có hành gừng tỏi, không thể làm gì khác hơn là dùng những dược thảo này thay thế, những cây dược thảo này có thể làm tăng thêm mùi hương đi, Phượng Vô Song nhét dược thảo vào trong bụng gà, sau đó đắp bùn lên toàn thân con gà.

Tiếp, Phượng Vô Song dùng cỏ khô và đá đánh lửa vừa rồi trên mặt đất, lại nhặt thêm một ít củi khô tới làm thành một chiếc giá, sau đó bật lửa, hai con gà rừng đắp bùn bị đặt lên trên giá nướng tự chế, nướng.

Phượng Vô Song đã sớm quen với cuộc sống như vậy, tất cả đều làm rất thuận tay, ngay cả làm nướng gà cũng là thứ mà hần từng làm cho nàng ăn.

Chỉ một canh giờ, từng đợt từng đợt mùi thơm xông vào mũi, gà sắp nướng chín, ngay cả Phượng Vô Song cũng không khỏi nuốt một ngụm nước.



bọt, nàng yên lặng cảm thán: “Quả nhiên là tài nấu nướng của lão nương vẫn tốt như vậy!”

Nàng xưa này đều thích ứng được với mọi tình huống như vậy, dĩ nhiên là rất tự đắc.

Sau đó, Phụng Vô Song dùng lửa nhỏ nướng gà, hơi nóng thừa không chỉ nướng chín gà, còn có thể làm cho da gà bên trong lớp bunn trở nên giòn hơn, Phụng Vô Song chợt cảm thấy còn thiếu chút gì đó, vì vậy đi vào trong rừng cây bên cạnh kiếm ít quả dại.

Gà nướng phối với trái cây chua ngọt, có một vị khác.

Phụng Vô Song ôm một túi quả màu đỏ trở lại, dọc theo đường đi còn ngửi thấy mùi gà nướng thơm phức, thỉnh thoảng nàng lại nuốt một ngụm nước bọt, nàng lại một lần nữa thờ dãi nói: “Lão nương thật là rất có tài!”

Một giây kế tiếp, “A----”

Chỉ nghe thấy một tiếng hét vô cùng thê lương.

Phụng Vô Song vội vàng xông tới, chỉ thấy một viên thịt màu trắng, đang điên cuồng gắp thịt gà, nó rất thông minh còn biết bỏ sạch lớp bunn bên ngoài gà nướng rồi mới ăn nữa, trong chớp lát, hai con gà mập mạp chỉ còn lại một cái đuôi gà, tướng ăn của nó rất tao nhã, ngay cả thịt thừa ở khóe miệng cũng không có.

Những thứ khác đâu? Chẳng lẽ cũng vào bụng nó rồi sao?

Phụng Vô Song nhìn chăm chăm cái bụng tròn vo của viên thịt trắng, nhất thời tức giận, nàng thô lỗ nhất viên thịt trắng lên, nó nhìn giống như một con hồ ly nhỏ, thân thể trắng tròn giống như một con chó nhỏ mới vừa đầy tháng, toàn thân trắng muốt, thoát nhìn cực kỳ dễ thương.

Nhưng, lúc này Phụng Vô Song đang tức giận, can bản không cảm thấy mình đối đãi thô lỗ với vật nhỏ này!

Nhìn thẳng mắt nó, cũng không quản nó có thể hiểu được tiếng người hay không, Phụng Vô Song quát lớn: “Em gái nguoi, nguoi ăn bữa tối của lão nương! Lão nương sẽ biến nguoi thành gà nướng!”

Nói xong liền rút chùy thủ ra, nhưng ánh sáng chói mắt của đao lại không đạo cho tiểu tử này sợ.

Viên thịt “vèo” một tiếng, chạy từ trong tay Phụng Vô Song ra ngoài.

Phụng Vô Song cho là nó bị dọa sợ đến chạy mất lại càng thêm tức giận!”

Nhưng Phụng Vô Song đã đoán sai.

Không lâu sau, viên thịt nhỏ ôm hai đuôi gà lớn chạy tới, đảo qua đảo lại xung quanh chân Phụng Vô Song giống như lấy lòng.

Phụng Vô Song ngồi xuống, viên thịt nhỏ liền nhét hai đuôi gà lớn vào trong tay Phụng Vô Song, hai mắt giống như suốt giống như trân châu, nháy liên tục.

Trong nháy mắt, tức giận trong lòng Phụng Vô Song liền biến mất.

Nàng buồn cười nhận lấy đuôi gà, vẫn còn ấm, giống như, đây là viên thịt nhỏ đặc biệt để lại cho nàng?

Nhưng một giây tiếp theo, trong tay Phụng Vô Song lại có thêm một đồng nắm lớn, này ----?

Chẳng lẽ tên tiểu tử mày móc hết nắm trong bụng gà ra rồi sao?

Phụng Vô Song ngây ngốc hỏi một câu: “Tiểu tử, nguoi không thích ăn nắm sao?”

Phụng Vô Song không mong đợi có thể nhận được câu trả lời của nó, ai ngờ, Phụng Vô Song lại thấy viên thịt nhỏ nháy mắt vài cái, đây có ý là thừa nhận sao?!

“Ha ha ha ha!” Phụng Vô Song cười lớn tiếng, thật là dễ thương, nàng lại nhặt được một tiểu hồ ly thích ăn thịt nhưng không thích ăn nắm?

Viên thịt nhỏ giống như có chút ngưng ngưng, cạo xát chân Phụng Vô Song.

Phụng Vô Song ăn đuôi gà và nắm, không biết tại sao, nàng lại không sợ những thứ đồ này bị viên thịt nhỏ làm dơ, dù sao người luôn luôn thích sạch sẽ như nàng nhưng lại không cảm thấy gì!

Viên thịt nhỏ đứng bên cạnh chân Phụng Vô Song, mắt nhìn Phụng Vô Song, đôi mắt to nhẵn bóng, bộ dạng đáng thương.

Phụng Vô Song nhìn nó một cái, lại thu hồi tầm mắt cố ý không để ý gì tới nó, viên thịt nhỏ giống như cảm nhận được sự lạnh lùng của Phụng Vô Song, “vèo” một cái, trực tiếp nhảy lên chui vào trong ngực Phụng Vô Song.

Mẹ nó! Ngực lão nương, bị sờ soạng!

Mẹ nó! Ngực lão nương, bị một con thú sờ soạng!

Mẹ nó! Ngực lão nương, bị một con thú không biết tên sờ soạng!

Phượng Vô Song tức giận mắng ba tiếng trong lòng! Mẹ nó! Ngực lão nương, trong sạch của lão nương, lão nương thủ thân như ngọc nhiều năm như vậy, bây giờ lại bị một con thú không tên làm cho hỏng!

Đáng giận hơn là, viên thịt nhỏ này giống như rất thích được Phượng Vô Song ôm, còn không an phận cọ xát khắp nơi, Phượng Vô Song bị dọa sợ không dám nhúc nhích.

Nàng rất muốn nhìn con thú này một chút, xem rốt cuộc nó là đực hay cái?

Nói là làm, Phượng Vô Song nắm lấy viên thịt nhỏ, lật thân thể của nó qua, một vài thứ liền xuất hiện trước mặt nàng.

Khá lắm! Đây là một con hồ ly cái!

Phượng Vô Song lại rên lên một tiếng!

Ông trời ơi, lão nương bị một con hồ ly cái vô lễ! Chẳng lẽ lão nương như vậy mà lại không được mấy con đực hoan nghênh sao? Chẳng lẽ đáng đáp của lão nương giống nam nhân như thế sao?

Lão nương có thể ném viên thịt giả bộ lưu manh này đi sao?

Nó vẫn còn cọ cọ ở trước ngực nàng!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 58: Cung chiều viên thịt nhỏ

Phượng Vô Song giận đến giậm chân, nhưng lại không đành lòng ném viên thịt nhỏ từ trong ngực nàng ra, nó thoát nhìn rất nhỏ, màu lông lại cực kỳ đẹp, Phượng Vô Song hận không thể nhỏ lông nó mang đi may áo, nhất định là rất ấm.

Vì vậy, tay của nàng không tự chủ được kéo nhẹ lông viên thịt nhỏ, viên thịt nhỏ ngẩng đầu lên, hai mắt to ngập nước, bộ dạng đáng thương nhìn Phượng Vô Song, giống như đang tố cáo “tội” của Phượng Vô Song.

Phượng Vô Song bị ánh mắt của nó làm cho mềm lòng, nhất thời cũng cảm thấy hành vi này của mình thật là có lỗi, vì vậy, nàng chuyển thành nhẹ nhàng vuốt ve lông viên thịt nhỏ, lông của viên thịt nhỏ màu trắng lại lộ ra một ít vết màu bạc, cực kỳ mượt mà.

Đây là giống hồ ly gì? Phượng Vô Song chưa từng thấy qua hồ ly thuần sắc như thế, trước kia đã từng gặp qua hồ ly nhưng trên người chúng còn mang theo mùi tanh, mà viên thịt nhỏ tròn vo này lại cực kỳ sạch sẽ, không có chút mùi tanh tươi nào. Nếu người kỹ còn có thể ngửi được được mùi thơm thoang thoang của tuyết liên hoa, không quá nồng nhưng lại thấm vào ruột gan.

“Viên thịt nhỏ, ngươi là hồ ly sao? Nếu đúng hãy nháy máy ba cái, nếu không phải thì nhắm mắt, thế nào?” Phượng Vô Song ôm viên thịt nhỏ lên, đặt ở trên đùi nàng, dụ dỗ nó.

Biết rõ viên thịt nhỏ này là động vật không biết nói chuyện, nhưng Phượng Vô Song rõ ràng cảm giác được nó có linh tính, giống như nó không ăn nầm, còn có thể mọc nầm ra, thông độn nhét vào trong tay Phượng Vô Song, ở nơi này động vật nhỏ tầm thường có thể có suy nghĩ sao.

Nhìn lại nó, màu lông trên người tao nhã quý khí, nhất định không phải giống tiểu hồ ly bình thường.

Nhưng, Phượng Vô Song tìm tòi trí nhớ trong đầu xem những thứ nàng đã đọc qua có từng tồn tại loài sinh vật giống như này không?

Phượng Vô Song nhìn kỹ viên thịt nhỏ, xem nó có phản ứng gì với vấn đề vừa rồi không, quả nhiên, viên thịt nhỏ có thể hiểu được lời của nàng, thật là một tiểu tử thông linh.

Nhưng mà, phản ứng của nó không khỏi có chút kỳ quái, chỉ thấy viên thịt nhỏ đầu tiên nháy mắt ba cái, sau đó lại nhắm mắt, đây là có ý gì?

Rốt cuộc là đúng hay không?

Tên tiểu tử này đang đùa nàng sao?

A, viên thịt nhỏ đáng chết!

Viên thịt nhỏ im lặng nhìn chằm chằm Phụng Vô Song, có lẽ là nó không hiểu tại sao đột nhiên Phụng Vô Song lại tức giận, vì vậy yên tĩnh ngồi ở bên cạnh chân Phụng Vô Song.

Lại già bộ đáng thương! Này, ngoại trừ già bộ đáng thương, ngươi còn có thể làm gì!

Ồ, được rồi, ngươi còn có thể làm bộ dễ thương!

Phụng Vô Song cố ý không nhìn tới nó, nó giống như cảm thấy Phụng Vô Song lạnh nhạt với mình, nó dừng lại một chút, xoay người, một ánh sáng lướt qua, chạy thật nhanh ra ngoài.

Phụng Vô Song cho là nó chạy trốn, trong lòng không khỏi có chút mất mát, nhìn chăm chú về phía viên thịt nhỏ rồi đi rất lâu, nhưng, nó không có quay trở lại như mong muốn của nàng.

Phụng Vô Song mất mát thu thập đồ đạc, chuẩn bị đi tìm bọn Hồng Liên và Bích Hà.

Xem cuộc gặp này trở thành một giấc mộng đi, thứ không thuộc về mình, cũng không thể cưỡng cầu, có cưỡng cầu cũng không có được!

Nếu mệnh đã ấn định nó là thứ thuộc về mình, cho dù thất lạc cuối cùng cũng sẽ gặp lại nhau.

Phụng Vô Song thường giải thích nỗi mất mát như thế, hướng chỉ đây là một con thú nhỏ, bọn họ cũng chỉ ở chung hai canh giờ mà thôi, cũng không phải bạn bè quen biết mấy năm. Có lẽ bởi vì đã lâu không có người nào có thể làm nàng cảm động, nhưng tất cả đều biến mất quá nhanh.

Đổ nước vào bình đựng nước và kiếm một chút thảo dược trong rừng, cầm tất cả lên, Phụng Vô Song bước đi không hề quay đầu lại.

Đi chưa được bao xa, đột nhiên, một tiếng “Ngao” giống như chó nhỏ từ xa truyền vào tai Phụng Vô Song, Phụng Vô Song không để ý lắm, chỉ cho là tiếng của động vật trong rừng vang lại, tiếp tục đi về phía trước.

Cho đến khi, Phụng Vô Song cảm thấy có thứ gì đó lôi kéo ống quần của nàng, trong lòng Phụng Vô Song có chút “hồi hộp”, viên thịt nhỏ rất thích cắn ống quần của nàng, chẳng lẽ là ---

Phụng Vô Song dừng bước, xoay người lại, nhìn thấy một viên thịt nhỏ màu trắng nằm trên đất, trong vành mắt không khỏi có chút ẩm ướt.

Tiểu tử này trở lại!

Phụng Vô Song vui mừng quá mà bật khóc, ôm viên thịt nhỏ lên, nước mắt không khống chế được rơi xuống, tất cả không vui vừa rồi liền tan thành mây khói! Chỉ còn lại cảm động và vui vẻ, lần đầu tiên Phụng Vô Song phát hiện ra mình cũng có thể hi nộ ái ố!

Viên thịt nhỏ đưa một móng vuốt mềm mại nhỏ bé lên đụng vào nước mắt trên mặt Phụng Vô Song, giống như tò mò đây là vaajtgif, sau đó bỏ vào trong miệng của mình, nếm mùi vị.

Hình như cảm thấy mùi vị không ngon, vì vậy, Phụng Vô Song liền thấy được một chút ghét bỏ trong mắt viên thịt nhỏ, tiếp đó, viên thịt nhỏ dùng móng vuốt nhỏ của nó lau nước mắt cho Phụng Vô Song.

Ánh mắt của nó, tuyệt đối không phải là thương tiếc của nam nhân khi lau nước mắt cho nữ nhân.

Mà là ghét bỏ!

Đây là ghét bỏ mùi vị nước mắt của nàng sao!

Phụng Vô Song im lặng nhìn trời, rốt cuộc đây là cái giống gì? Ngươi có thể tưởng tượng một con thú nhỏ ghét bỏ nước mắt của ngươi, vì vậy tự mình ra tay lau nước nước mắt cho ngươi, cảm giác ra sao không?

Phụng Vô Song im lặng nhìn nó, viên thịt nhỏ bị nàng nhìn chằm chằm, vì vậy nó im lặng móc một đồng xanh đỏ gì đó trong ngực nhét vào tay Phụng Vô Song.

Rốt cuộc trong ngực này có thể chứa bao nhiêu thứ? Phụng Vô Song kinh ngạc nhìn chằm chằm mấy thứ đồ đầy màu sắc trên vạt áo của nàng, nàng cầm từng thứ từng thứ lên nhìn, những thứ xanh xanh này là thảo dược, đó là quả dại có thể ăn.

Còn có cả nấm!

Nó không phải là không ăn nấm sao? Sao lại còn hái nấm? Đợi một chút, những thứ này đều do tên tiểu tử này hái tới sao?

Trong đầu thoáng xuất hiện một ý nghĩ, bây giờ Phụng Vô Song mới phát hiện, những thứ dược thảo dân dã vào nấm này đều là đồ trong bụng gà nướng, mà quả dại này giống như đút thứ mà Phụng Vô Song đã hái.

Chẳng lẽ vừa rồi tên tiểu tử này đi tìm những thứ đồ này sao?

Nó thấy nàng tức giận, cho nên đi tìm những thứ đồ này tới lấy lòng nàng sao? Nó cho là Phụng Vô Song thích những vậy này? Còn chịu đựng hái nấm mà nó ghét!

Mũi Phụng Vô Song không khỏi đau xót, lại càng muốn rơi lệ, vì sao tiểu tử này lại làm nàng cảm động như thế, làm nàng yêu thích không buông tay.

Nàng ôm lấy viên thịt nhỏ, nhẹ nhàng vuốt ve lông của nó, trên lông dính một ít cỏ dại, Phụng Vô Song giúp nó nhặt từng cái từng cái, nhìn nó lần nữa, thật là một con vật dễ thương chọc cho người ta yêu thích.

“Viên thịt nhỏ, sau này gọi ngươi là A Ly có được không?” Phụng Vô Song nhớ tới kiếp trước nàng thích nhất nhân vật A Ly trong phim hoạt hình, mà con tiểu hồ ly đó lại luôn mang đến cho nàng rất nhiều cảm động, đời này không có A Ly đó, nhưng có thể có một con A Ly trắng cũng không tồi, để cho con A Ly trắng này chữa khỏi vết thương trong lòng nàng đi!

“Ngao!” Viên thịt nhỏ vui vẻ đáp một tiếng, giống như nó rất thích cái tên A Ly này.

“A Ly, A Ly, A Ly!”

“Ngao ngao ngao!”

Một người gọi một kẻ đáp, một lớn một nhỏ, một người một thú, liều mạng chơi trò người gọi ta đáp, viên thịt nhỏ ở trên người Phụng Vô Song nhảy lên nhảy xuống, thỉnh thoảng còn cọ cọ vào người nàng, giống như đây đã thành thói quen đặc biệt của nó, cho dù sau này nó lớn hơn cao hơn, nó cũng thích dựa vào trên người Phụng Vô Song, cọ tới cọ lui.

Đây là ngày khiến Phụng Vô Song cảm động nhất kể từ khi nàng đi tới nơi này.

Cho đến khi từ xa loáng thoáng nghe được tiếng gọi âm ỉ.

“Tiểu thư---- Ngươi ở đâu ----“

“Công chúa---- Công chúa----“

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 59: Yêu cầu của nàng

Viên thịt nhỏ vênh tai lên cảnh giác, thính giác của nó cực kỳ nhạy bén, tất nhiên là đã nghe được loáng thoáng tiếng gọi.

“Đừng sợ, A Ly, là bằng hữu của ta!” Phụng Vô Song dịu dàng an ủi viên thịt nhỏ. Chẳng biết tại sao, viên thịt nhỏ bỗng trở nên có chút gấp gáp, không ngừng nhảy lên nhảy xuống, Phụng Vô Song bắt đầu ôm nó lên, nhẹ nhàng vuốt ve lông hồ ly của nó.

"Hong Liên, Bích Hà, ta ở chỗ này!" Phụng Vô Song lớn tiếng đáp lại.

"Tiểu thư ---" Bích Hà sau khi nghe được tiếng của Phụng Vô Song, cũng cố gắng đáp lại.

Hong Liên mừng rỡ vội vàng báo cho Hiên Viên Triệt: "Vương gia, tìm được tiểu thư, tìm được tiểu thư rồi!"

Bích Hà càng ngày càng đến gần bọn họ, viên thịt nhỏ cũng càng ngày càng trở lên luống cuống, đột nhiên Phụng Vô Song cảm thấy cánh tay của mình có chút lạnh, cúi đầu nhìn mới phát hiện viên thịt nhỏ đi tiểu trên tay của nàng, Phụng Vô Song xách viên thịt nhỏ lên, tức giận nhìn nó, lại phát hiện trong mắt viên thịt nhỏ có chút nước!

Tiểu hồ ly cũng biết khóc? Nó sao vậy?

"Viên thịt nhỏ, không thoải mái chỗ nào sao?" Phụng Vô Song vuốt toàn thân nó, kiểm tra xung quanh, nhưng lại không phát hiện ra cái gì khác thường.

Đúng lúc này, trong rừng cây truyền đến tiếng kích động vui mừng quen thuộc: "Vương gia, người xem, tiểu thư ở bên kia!"

Trong phút chốc, "Vèo" một tiếng, viên thịt nhỏ từ trong ngực Phụng Vô Song chạy đi thật nhanh, một ánh sáng bạc thoáng qua liền không thấy bóng dáng.

Phụng Vô Song chợt cảm thấy trong lòng trở nên trống rỗng, sao vậy? Sao viên thịt nhỏ lại đột nhiên rời đi? Chẳng lẽ lại đi tìm quả đại sao? Vì sao vừa rồi nàng lại thấy nước mắt trong mắt viên thịt nhỏ?

Nàng loáng thoáng ngửi thấy được mùi thơm, mùi thơm thoang thoang tao nhã, thấm vào ruột gan, là từ ống tay áo của nàng truyền tới, là mùi mà vừa rồi viên thị nhỏ đi tiểu trên cánh tay nàng sao? Nước tiểu của tiểu hồ ly lại có mùi hương!

Có lẽ viên thị nhỏ đói bụng nên đi tìm đồ ăn! Phụng Vô Song tự an ủi mình.

"Tiểu thư, tiểu thư, rốt cuộc nô tỳ cũng tìm được người! Tiểu thư, người có sao không?" Bích Hà và Hồng Liên nhào tới ôm lấy Phụng Vô Song, nước mắt nước mũi cọ lên người Phụng Vô Song, hoàn toàn không để ý tới lễ nghi chủ tớ.

Có lẽ đây mới thật sự là tỷ muội tình thâm, đã sớm vượt qua cả tôn ti trên dưới, chỉ là tỷ muội tình thâm bình thường!

"Được rồi, được rồi, đừng khóc, không phải các người nhìn thấy ta không có chuyện gì rồi sao?" Phụng Vô Song mỉm cười lau nước mắt thay hai nàng.

Hiên Viên Triệt đứng ở một bên chăm chú nhìn ba người các nàng ôm nhau khóc, trong lòng như có điều suy nghĩ, hắn càng ngày càng cảm thấy hối hận, những người khác đều cho là Phụng Vô Song hoàn toàn là một thiếu nữ ngu ngốc kém cỏi, chỉ có hắn biết, những thứ này tuyệt đối là lời đồn đại, Phụng Vô Song thật sự là nữ tử thiện lương tài giỏi ít có trên đời.

Vào giờ phút này, mặc dù Phụng Vô Song đứng ngang hàng với hắn, nhưng lại không hề có đáng về Công chúa, đối với thị nữ của mình, thà là mình bị thương cũng muốn các nàng hoàn hảo, nữ tử thiện lương như vậy, thử hỏi trên thế gian còn có mấy người có thể làm được?

Sau khi xong việc trở về, nghe hộ vệ và hai thị nữ của nàng thuật lại, Hiên Viên Triệt thiếu chút nữa đã nổi điên muốn giết người! Nàng mạnh mai như thế, lại đuổi thị nữ đi, một mình giao tranh chém giết với đối thủ. Sau khi Hiên Viên Triệt nghe xong, trực tiếp muốn trói Phụng Vô Song lại bên cạnh mình.

Nữ nhân đáng chết, thật không ngờ nàng lại không để ý đến an nguy của mình.

Nếu xảy ra chuyện gì, hắn biết phải làm sao?

"Vô Song, là do Bôn vương hộ tống chưa tận lực, xin tha thứ!" Hiên Viên Triệt bày tỏ áy náy với Phụng Vô Song, với thân phận của hắn mà nói hoàn toàn không cần phải có lễ như vậy với Phụng Vô Song, nhưng Hiên Viên Triệt lại không nói được xin lỗi, chuyện này, nếu không phải hắn rời đi, hộ vệ an bài lại không có năng lực, thì sẽ không xảy ra chuyện không may này.

Thật may mắn là nàng bình an vô sự.

"Tiểu thư, Vương gia rất quan tâm đến người, sau khi trở về nghe được tiểu thư xảy ra chuyện, liền ngựa không ngừng vó đi tìm người, Vương gia... Đã năm canh giờ không ăn uống gì rồi!" Bích Hà giải thích với Phụng Vô Song. Mặc dù trước kia bởi vì Hiên Viên Triệt làm ra những chuyện hèn hạ với tiểu thư nhà mình, cho nên Bích Hà và Hồng Liên cực kỳ oán hận Hiên Viên Triệt, nhưng lần này, các nàng tận mắt thấy Hiên Viên Triệt lo lắng tìm tiểu thư nhà mình như thế, các nàng cũng không nhịn được bị hành động của Hiên Viên Triệt làm cho cảm động.

Hiên Viên Triệt nghe thấy lời của Bích Hà nói xong, lại có chút ngượng ngùng quay mặt đi, nhằm che giấu lúng túng trong lòng.

"Cảm ơn."

Phụng Vô Song nói ra hai chữ ngắn ngủi mà có lực, sau đó liền dẫn Bích Hà và Hồng Liên trở về trên xe ngựa, nàng rất cảm ơn Hiên Viên Triệt, nhưng chẳng biết tại sao, đối với hắn, Phụng Vô Song lại không thể nói những lời dư thừa.

Có người, biết mấy năm, lại không gần gũi được.

Có người, chỉ mới gặp liền thân cận trong gang tấc.

Chỉ chốc lát sau, Bích Hà từ trong xe ngựa đi ra ngoài, nhìn thấy Hiên Viên Triệt vẫn đứng ở chỗ cũ không biết đang suy nghĩ gì, nàng đi khẽ nói: "Vương gia, đây là được cao tiểu thư nhà ta đưa cho người, nói là có thể tiêu sùng!" Bích Hà đưa cho Hiên Viên Triệt một bình dược màu trắng tinh xảo, bên trên còn khắc hoa mai.

Hiên Viên Triệt sững sốt, vì sao lại đưa cho hắn cái này? Đang muốn đưa tay trái ra nhận bình dược, "A" một tiếng, Hiên Viên Triệt khẽ cắn răng,

cảm thấy đau, lúc này mới nhớ ra cánh tay trái của hắn bị thương.

Thì ra đã bị nàng nhìn thấy, trong lòng Hiên Viên Triệt có chút âm áp và lạnh lẽ.

Ấm là vì nàng nhìn ra thương thế của hắn, còn chu đáo để cho tỳ nữ mang dược rời, mặc dù thật ra thì hắn không cần, vết thương kia chỉ là ngoài da mà thôi. Lạnh là vì nàng vốn là vị hôn thê của hắn, lại phải gả đi làm vợ người khác, giờ phút này Hiên Viên Triệt đột nhiên cảm thấy mình vô năng đến cỡ nào, vì những quyền lợi địa vị này mà mất đi người hắn hân hận thương nhất.

Lần đầu tiên Hiên Viên Triệt cảm thấy hối hận! Trong lòng mơ hồ đau, có ai có thể hiểu!

Quyền lợi, địa vị, giang sơn, thật sự quan trọng như vậy sao? Nếu không có chuyện kia, lúc này Phụng Vô Song đã sớm là Vương phi của hắn! Nhưng mà ---

Tất cả còn có thể trở lại sao?

Nếu có thể làm lại, hẳn nhất định sẽ không buông tha cho nàng! Tuyệt đối không! Trời cao có thể nghe được tiếng lòng của hắn sao?

"Vương gia, Tiểu thư nhà ta còn muốn một chuyện, xin Vương gia đáp ứng!" Bích Hà không hiểu vì sao trên mặt Hiên Viên Triệt lại hiện lên vẻ mất mát như vậy, nàng cảm thận dè chừng từng chút một nói, chỉ sợ sẽ chọc giận Hiên Viên Triệt.

"Chuyện gì?" Hiên Viên Triệt lạnh lùng đáp. thu hồi những tâm tư tình cảm trong lòng lại, hắn biến thành Định Bắc Vương Hiên Viên Triệt lạnh lùng, trên mặt viết rõ đùng tới gần.

"Hồi Vương gia, tiểu thư nhà ta muốn ngủ lại đây một đêm, xin Vương gia cho phép!" Bích Hà cúi đầu, thỉnh cầu nói. Bích Hà biết rõ đây không hợp quy củ, nơi này là rừng núi hoang tàn vắng vẻ, muốn ngủ lại chỗ này, tiểu thư còn có thể ngủ trong xe ngựa, còn Vương gia thì ngủ ở đâu? Nhưng là lời của Tiểu thư, nàng không thể không nghe, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt đi cầu Hiên Viên Triệt. Thấy Vương gia hôm nay lo lắng cho Tiểu thư như vậy, Vương gia sẽ đồng ý sao?

"Theo ý của nàng!" Giọng nói của Hiên Viên Triệt vẫn trong trẻo như cũ, mặc dù không biết vì sao nàng lại muốn ngủ ở nơi hoang vu không có người này, nhưng nàng rất ít khi yêu cầu hắn, cho dù là trước kia, Phượng Vô Song cũng chưa từng yêu cầu gì với hắn. Vì vậy, Hiên Viên Triệt không đành lòng cự tuyệt nàng.

Nghĩ lại, trước kia bọn họ đã từng có khoảng thời gian sống chung vui vẻ, đoạn thời gian này vẫn chôn sâu trong lòng Hiên Viên Triệt, bị hắn mãnh mẽ chế trụ, nhưng vào giờ khắc này, lại xuất hiện rất nhiều, làm cho tim của hắn càng lúc càng đau!

Giờ phút này, trí nhớ trong đầu Hiên Viên Triệt đặc biệt trở nên sâu sắc, làm tim Hiên Viên Triệt đau nhói.

"Triệt ca ca, phụ thân nói khi nào ta lớn lên sẽ là tân nương của huynh đúng không!" Một cô nương nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nói với hắn.

"Không sai, Song nhi là Vương phi của bốn vương! Vương phi duy nhất!" Một đại nhân nhỏ mặt lạnh lạnh lùng đáp.

"Cái gì là Vương phi? Ta không phải là tân nương của Triệt ca ca sao?" Một cô nương ngây ngốc tò mò hỏi.

"Đồ ngốc! Tân nương chính là Vương phi, Vương phi chính là tân nương!" Một đại nhân nhỏ mặt lạnh vẫn lạnh lùng như cũ, thậm chí còn không thèm liếc mắt lấy một cái.

"À, khi là Vương phi của Triệt ca ca, còn có thể ăn bánh quế hoa hay không?" Một cô nương tham ăn vừa chui vụn bánh dính ở trên mặt vừa nói.

"Đương nhiên là có! Bốn vương có rất nhiều bạc mua đồ ăn ngon cho muội!" Một đại nhân nhỏ mặt lạnh tiếp tục lạnh lùng nói.

"Được được, vậy ta đồng ý làm Vương phi của Triệt ca ca!" Một cô nương ánh mắt sáng rực chảy nước miếng vui vẻ nói.

...

"Triệt ca ca chỉ mua đồ ăn ngon cho một mình ta có được không?" Một cô nương vung vẩy ngón tay yếu ớt hỏi.

"Vì sao chỉ có thể mua cho một mình muội?" Một đại nhân mặt lạnh hỏi.

"Ta sợ Triệt ca ca không có nhiều tiền như vậy?" Một cô nương nhỏ đầu cực kỳ nhanh hỏi.

"Nói nhảm, làm sao bốn vương có thể không có tiền!" Một vị đại nhân nhỏ mặt lạnh trước sau như một lạnh lùng nói.

Hiên Viên Triệt chưa bao giờ nhớ đến những ngày vui vẻ này, khi đó bọn họ trong trắng như tờ giấy, không buồn không lo, chỉ là có một số thứ đã không thể trở lại được!

Bởi vì, Phượng Vô Song đã sớm quên hết tất cả!

Nhưng Hiên Viên Triệt không biết, Phượng Vô Song bây giờ không phải là Phượng Vô Song trước kia, có lẽ cả cuộc đời này của nàng cũng không biết được bọn họ đã từng trải qua một khoảng thời gian như thế.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiêu Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 60: Phi dấn tận trời

Editor: Từ Diệp



Nhưng Hiền Viên Triệt không biết, hiện tại Phụng Vô Song không phải là Phụng Vô Song trước kia, cuộc đời này nàng sẽ không biết bọn họ từng có một đoạn hồi ức.

Sắc trời đã dần dần tối đi, bắt đầu chậm rãi sáng lên. Lúc này, đã là rạng sáng mùa hạ, có thể nghe được âm thanh các loại côn trùng kêu, đúng là một cảnh tượng du dương yên tĩnh.

Nhưng mà, bên trong xe ngựa, sắc mặt Phụng Vô Song càng ngày càng khó coi, nàng đang nôn nóng chờ đợi. Mắt thấy sắc trời càng ngày càng sáng, nàng chờ đợi tiểu gia hóa mị chưa xuất hiện.

Phụng Vô Song ngờ ngác nhìn trước mặt hai đùi gà ăn mỳ nướng sớm đã nguội, trong lòng phi thường phiền muộn. Đây là cố ý vì viên thịt nhỏ nướng. Nàng cho rằng viên thịt nhỏ người thấy mùi gà, liền trở về. Đúng là tiểu hồ ly tham ăn!

Chính là viên thịt nhỏ đã rời đi sáu canh giờ, nhưng vẫn không xuất hiện.

Bên trong xe ngựa Phụng Vô Song có một đêm không ngủ. Trong rừng cây, Hiền Viên Triệt cũng một đêm không ngủ. Vì thế, nô tài và thị vệ đều không dám ngủ. Một đại đội nhân mã, nhìn nhau không nói gì, một đêm không ngủ.

"Vương gia, nghỉ tạm một chút đi, đã tám canh giờ ngài chưa ăn cơm, lão nô làm chút cháo thanh đạm, Vương gia ngài ăn một chút?" Lý Thành Đức nhẹ giọng nói.

Hiền Viên Triệt luyện kiếm, không ngừng không nghỉ. Từng chiều một, mười phần công lực, lưỡi đao sắc bén, lực kiếm đánh thẳng rừng cây, tạo thành trận gió lá cây. Phiến lá dường như không chịu nổi người không chế đều rơi trên mặt đất. Ngay cả Lý Thành Đức ngoài nghề cũng có thể nhìn ra Hiền Viên Triệt công lực lại tiến bộ không ít. Suốt đêm, Hiền Viên Triệt không ngủ không nghỉ mà luyện võ, thân thể tinh tráng, lộ ra tinh mẫn hơi mỏng mõi.

Hiền Viên Triệt nghe được tiếng gọi của Lý Thành Đức, ngừng lại, Lý Thành Đức nhanh tiến lên, đưa cho hắn nước, cùng khăn lông lau mồ hôi. Hắn rửa tay cùng lau mặt, lại tiếp nhận khăn lông, xoa xoa vết nước trên tay. Động tác ưu nhã, lộ ra một cỗ khí chất tôn quý.

"Nàng còn đang đợi sao?" Hiền Viên Triệt nhìn chân trời hơi lộ thái dương, sắc mặt sắc bén, thanh âm trong trẻo truyền đến, trong giọng nói hơi có chút ý vị lạnh lẽo.

"Hỏi Vương gia, xe ngựa Vô Song công chúa vẫn chưa tắt đèn, tỷ nữ nói công chúa một đêm không ngủ, luôn nhìn hai đùi gà ăn mỳ phát ngốc!" Lý Thành Đức thấp đầu, trong lòng tuy khẩn trương, lại không dám dấu diếm, đúng sự thật mà bẩm báo Hiền Viên Triệt.

"Gà ăn mỳ? Thứ gì?" Hiền Viên Triệt hơi chau mày, nghi hoặc hỏi.

"Này..... Lão nô cũng không biết, chỉ biết là... Là công chúa nướng gà rừng, Bích Hà cô nương kêu như vậy." Lý Thành Đức lắc đầu, hắn cũng hoàn toàn không biết hóa gà này là vật gì, đột nhiên, linh quang hắn chợt lóe, có chút ngưng ngừng, dứt quãng mà nói:

"Vương gia, lão nô..... Từng nghe nói cái này đối với những người ăn xin sinh hoạt đầu đường có một loại xung hô, không biết hay không cùng cái này có quan hệ?"

Hiền Viên Triệt nghe Lý Thành Đức nói, cũng là sửng sốt. Gà ăn mỳ, ăn mỳ? Chẳng lẽ cái này kêu hóa gà là ăn mỳ ăn gà, cho nên mới gọi là gà ăn mỳ? Như vậy Phụng Vô Song một đêm chưa ngủ, đối với gà ăn mỳ phát ngốc, là bởi vì --

Hiền Viên Triệt ở trong lòng hung hăng chặt đứt ý tưởng đáng chết kia, không có khả năng! Phụng Vô Song tốt xấu cũng là cùng hắn cùng cấp nhất phẩm là Thục công chúa, hẳn hiểu được đúng mực, nhưng mà loại lý do này, chỉ sợ chính hắn đều không thuyết phục được, hẳn biết rõ Phụng Vô Song tùy tâm sở dục không chịu giam cầm. Hiền Viên Triệt trong lòng dị thường phiền muộn.

Hắn mới vừa rồi thể nhưng suy nghĩ một cái vấn đề đáng sợ -- Phụng Vô Song đang đợi một tên ăn mỳ?

Loại nhận thức này, Hiền Viên Triệt dị thường tức giận. Khi nào, Phụng Vô Song thể nhưng có nhận thức về người có mùi thói ăn mỳ? Còn thâm tình chân thành chờ đợi hắn?

Chẳng lẽ bọn họ lãng phí suốt đêm, chính là vì chờ một cái ăn mỳ? Nàng không phải sai thị nữ tới báo cáo nói là đang đợi một cố nhân sao? Nàng khi nào cùng một cái ăn mỳ thành cố nhân? Hiền Viên Triệt lúc này hận không thể từ trong xe ngựa đem Phụng Vô Song túm ra tới hung hăng giáo huấn một phen. Thật là tiểu nữ nhân đáng giận!

Huống chi, loại tình huống này có phải có ý nghĩa hay không, trong lòng Phụng Vô Song, Hiền Viên Triệt hẳn sao cho một tên ăn mỳ ra so sánh? Nháy mắt trong lòng Hiền Viên Triệt tràn ngập ghen tuông. Hận không thể đem cái tên ăn mỳ kia thiên đao vạn quả. Lý Thành Đức ở bên cạnh khẩn trương mà nhìn chăm chăm chủ tử nhà mình, chủ tử trên mặt hiện lên từng luồng sát khí, Lý Thành Đức hơi lui về sau, tránh đi tầm mắt Hiền Viên Triệt, sợ thanh kiếm kia không có mắt, mà chém hắn!

Mà tạo thành cục diện có chút hỗn loạn này, căn bản không biết Hiền Viên Triệt thể nhưng bởi vì hai đùi gà ăn mỳ ăn mà phi đảm.

Giờ này khắc này tâm tình Phụng Vô Song khó chịu. Không hỏi tới bất luận là sự nghiệp, tình ý, tiền tài. Nàng như tiểu hài tử bình thường bĩu môi, mắt lập lòe hơi nước, tựa như tiểu hài tử bị ném món đồ chơi yêu nhất, mắt mắt vô cùng.

Viên thịt nhỏ, người đi đâu?

Viên thịt nhỏ, người không thích ăn gà ăn mày sao?

Viên thịt nhỏ, ta rất nhớ người!

Trong lòng Phụng Vô Song hò hét. Vẫn như cũ không người đáp lại nàng.

Sắc trời dần dần sáng lên, phía đông đã bắt đầu xuất hiện mặt trời. Suốt một đêm, Phụng Vô Song rót cuộc mở miệng nói chuyện, thanh âm hơi mang một ít nghẹn ngào cùng nỗi mệt: "Bích Hà, giờ nào?"

"Tiểu thư, đã là giờ mẹo, trời đã sáng. Tiểu thư tất là đói bụng, muốn ăn cái gì, nô tỳ mang theo một ít lương khô!" Hồng Liên lo lắng trả lời, một bên ý bảo Bích Hà đi lấy chút thủy tối cho tiểu thư rửa mặt. Bích Hà gật gật đầu, nhìn Phụng Vô Song liếc mắt một cái, vén rèm đi ra ngoài mức nước. Các nàng chưa bao giờ gặp qua bộ dáng Phụng Vô Song như vậy thống khổ, trong lòng lo lắng cực kỳ.

"Không cần, ta ăn cái này! Hồng Liên, người đi nói cho Vương gia, có thể xuất phát!" Phụng Vô Song chỉ hai đùi gà ăn mày trước mặt, lạnh giọng nói.

Phụng Vô Song bức bách chính mình quên mất hết thảy. Có lẽ chỉ là một giấc mộng đi. Nàng không nên như vậy mà cố chấp.

Cái không thuộc về chính mình, như thế nào quá nghiêm khắc, cũng là không làm nên chuyện gì.

Thuộc về chính mình, dù cho phiêu tán đến chân trời góc biển, chung quy sẽ trở về!

Như vậy, tương lai các nàng có lẽ còn có thể gặp được, không phải sao? Phụng Vô Song thu hồi suy nghĩ chính mình, nàng cần phải đi!

"Tiểu thư, gà này đều đã nguội, sẽ đau bụng!" Hồng Liên bất an mà nói. Tiểu thư rót cuộc làm sao vậy?

"Không quan hệ, đi thôi!" Thanh âm Phụng Vô Song lạnh lùng.

"Dạ, tiểu thư!" Hồng Liên không thể không ra xe ngựa hướng Hiên Viên Triệt báo cáo.

Phụng Vô Song không biết, viên thịt nhỏ không phải cố ý rời khỏi nàng, nó cũng rất muốn nói cho Phụng Vô Song, nó thực thích nàng.

Nhưng mà, ai lại biết, lúc này tiểu thư đang chịu đựng thống khổ vạn kiếp bất phục. Nó không thể xuất hiện ở trước mặt Phụng Vô Song.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiếu Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 61: Giận vì hồng nhan

Editor: Từ Diệp

Thần Hữu đế quốc.

Một chỗ cực kỳ bí ẩn trong Thủy Tinh Cung, đây là một nơi trong suốt, phần ngoài bởi nhiều thủy tinh hợp lại, mà sinh ra nhiều lần phản xạ cùng chiết xạ, phần ngoài hình thành một bức tường thủy tinh không thể nhìn thấu đến bên trong. Cung điện hết thảy bài trí dụng cụ đều làm từ thủy tinh. Hồng hoàng lam lục thanh điện tím, các màu thủy tinh đều có, hình thành một lâu đài tôn quý, xa hoa, lộng lẫy mà vô cùng thần bí khó lường.

Nhưng mà, một chỗ như Thủy Tinh Cung điện, cũng không có bao nhiêu người biết. Có thì là người nào đó chuyên chúc lâu đài, bắt luận kẻ nào không được cho phép, đều không thể tự tiện đi vào nhìn trộm, nếu không, giết chết không tha.

Lúc này, đã là đêm trăng tròn.

Một nam tử, nửa ngồi ở trong thùng tắm thủy tinh tắm, phía trên tỏa hơi nước, độ ẩm rất cao. Một người hầu chính hướng trong không ngừng thêm nước lại đổi nước. Vẫn duy trì trong thùng độ ẩm nước cố định. Nước cũng không phải là giống nhau, mà là bỏ thêm trăm loại thảo dược quý báu luyện chế mà thành.

Thời gian càng lâu, nước trong thùng nguyên bản trở nên càng ngày càng đen.

Thân thể nam tử thấp phần tinh tráng to lớn, phần lưng đỉnh bạt mà bóng loáng, cả người lộ ra khí chất tôn quý vô cùng. Nếu có người có thể nhìn thấy phần lưng hần, nhất định sẽ cho rằng đây là một nam tử tuyệt mỹ.

Nhưng là, chính diện hần, xác thật làm người sồn tóc gáy.

Bộ mặt nam tử, dường như bị đốt trọi, lưu tại làn da gồ ghề lồi lõm, sắc mặt biến thành màu đen, dường như trúng độc nặng vô cùng. Toàn bộ trước nửa thân thể đầy các loại gân, giống như nhiều con giun vận vẹo.

Này đó đen gân vẫn hoạt động, chúng nó không ngừng mấp máy. Từng con giun mấp máy, khiến người nào thấy chỉ muốn nôn mửa.

Biểu tình nam tử lạnh băng. Dù cho thân thể của mình trở nên xấu xí, biểu tình hần như cũ vẫn bình tĩnh, dường như đã là thói quen. Nhưng cả người hần tỏa ra cảm giác xa cách, làm người khác có thể cảm giác được hần lúc này rất đau đớn.

Nam tử đó là người cùng Phượng Vô Song có ba năm hôn ước Quân Lâm Ngọc.

“Tôn thượng, A Cửu đã trở lại.” Mặc Vũ tiến đến bẩm báo.

Còn chưa chờ Quân Lâm Ngọc đáp lời, chỉ thấy một đạo ngân quang xẹt qua, tiếp theo trong lồng ngực Quân Lâm Ngọc, liền xuất hiện một dị vật. Quân Lâm Ngọc chậm rãi mở to mắt, nhìn trong lồng ngực vật nhỏ, ánh mắt cũng trở nên ám áp một ít. Hần ôn nhu mà vuốt ve lồng ngực vật nhỏ A Cửu.

Đôi mắt A Cửu phiếm lệ quang, dùng đầu cọ gân đen trên người Quân Lâm Ngọc. Dường như muốn đem chúng nó hút ra. Mỗi đêm trăng tròn, A Cửu đều là như thế này cấp Quân Lâm Ngọc giải độc.

Như vậy đêm trăng tròn đã liên tục mười năm, mười lăm mỗi tháng, đêm trăng tròn, âm khí nhất thịnh. Trên người Quân Lâm Ngọc gân đen bắt đầu kịch liệt mà hoạt động. Mười năm tới, Quân Lâm Ngọc đều là dựa vào nước thuốc phao này, mới có thể khống chế được gân đen. Thủy Tinh Cung cũng chính là vì đêm trăng tròn cho Quân Lâm Ngọc giải độc mà tạo nên.

Đó cũng là vì sao tòa xa hoa lộng lẫy Thủy Tinh Cung điện cấm địa không ai biết. Nếu là bị những người khác biết được mà gây rối, để quân Thần Hữu đế quốc vào đêm trăng tròn, sẽ độc tố phát tác, toàn thân công lực hoàn toàn biến mất, như vậy, Thần Hữu đế quốc lâm vào đại nạn!

Nhưng mà, mấy năm nay, trong cơ thể Quân Lâm Ngọc độc tố dị thường sinh động. Chỉ dựa vào dược thảo này, đã vô pháp áp chế gân đen. Mỗi tháng chỉ có thể dựa A Cửu giúp hần hút ra độc tố, phối hợp tắm dược, mới có thể giảm bớt.

A Cửu đau lòng mà nhìn Quân Lâm Ngọc, đang muốn há mồm cấp Quân Lâm Ngọc hút gân đen như thường lệ.

Quân Lâm Ngọc kéo nó ra, không cho nó chạm vào những gân đen.

A Cửu khó hiểu mà nhìn Quân Lâm Ngọc, thì thầm trong miệng cái gì.

“Ngoan, không cần lo lắng cho ta!” Quân Lâm Ngọc vỗ về đầu nó, mềm mại, ấm áp. Hần là có thể nghe hiểu A Cửu nói.

A Cửu suy nghĩ một chút, hơi hơi mà cọ cọ cánh tay Quân Lâm Ngọc, như tỏ vẻ làm nũng.

Cong ngươi Quân Lâm Ngọc thập phần trầm thấp, hần tiếng nói như cũ trầm thấp, “Nàng, thế nào?”

A Cửu lúc này mới không như vậy an tĩnh, nó trực tiếp từ Quân Lâm Ngọc trong tay nhảy dựng lên, đứng ở ven thùng thủy tinh, trong miệng không ngừng kêu to, thậm chí có thể từ nó trong giọng nói nghe ra một ít phần nộ cảm xúc.

Quân Lâm Ngọc nghe thanh âm nó, mắt càng lúc càng thâm sắc, nghe được câu cuối cùng của A Cửu, hần trực tiếp từ trong thùng thủy tinh đứng lên, ôm A Cửu, phần nộ quát: “Ngươi nói nàng phải gả cho người khác, thật sự?”

A Cửu bị hần tức giận có chút run bần bật, nó chưa bao giờ gặp qua Quân Lâm Ngọc phát hỏa lớn như vậy, Quân Lâm Ngọc đả nó từ trước đến nay là thập phần thương tiếc, cũng không sẽ la to. Hiện giờ, lại bởi vì nó nói mấy câu, hần thế nhưng bỏ được đôi nó rống to kêu to, còn thô lỗ mà túm nó. Nó ừ ừ khụt mà chuyển mắt to, phiếm chút lệ quang

Nhân gia chỉ là ăn ngay nói thật sao! Quân Lâm Ngọc, bản hồ ly chán ghét ngươi! Thế nhưng đối nhân gia như vậy hung! Nhân gia sợ quá. —— đây là ngôn ngữ trong lòng một con tiểu hồ.

A Cửu cả người cuộn thành một cầu tuyết trắng, hơi hơi mà than nhẹ, tỏ vẻ xác nhận.

Giây tiếp theo.

“Oanh!”

Một tiếng vang lớn, cứng rắn hoa mỹ, thùng thủy tinh nháy mắt hóa thành mảnh nhỏ đầy đất.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

# Chương 62: Tôn vì nước mẫu

Editor: Từ Diệp

Một tháng sau. Biên cảnh Tây Bình Quốc.

Đây là thành biên giới Tây Bình Quốc cùng Bắc Thần Quốc. Ba mặt là biển, một khác mặt đó là con đường duy nhất tới Bắc Thần Quốc. Bởi vì ba mặt là biển, nơi này mọi người toàn bắt cá mà sống. Bọn họ đem cá sống trực tiếp bắt lên ra ngoài bán, vừa mới bắt đầu còn có thể bán không ít tiền. Nhưng sinh ý các ngư dân càng ngày càng làm không tốt. Bởi vì từ người thứ nhất bán cá, vì thế mọi người bắt đầu đều bán cá.

Cuối cùng liền biến thành, đại gia đều là chủ bán, mà không người mua.

Phượng Vô Song lật xem tin tức Âm Các lặng lẽ đưa tới, suy tư. Không thể không nói, Phượng Vô Song trừ bỏ sát thủ thành công ở ngoài, vẫn là thương nhân rất có đầu óc buôn bán.

Thực mau, Tây Bình Quốc cũng đem che kín các loại cửa hàng nhà xưởng của Phong Hoa công tử. Phong Hoa công tử là thương nhân được tôn sùng nhất. Không chỉ có lợi nhuận chính mình tăng, còn kéo thu nhập địa phương từ thuế, thế cho nên các nơi quan phủ toàn canh chừng Hoa công tử giống như Thần Tài. Mà bình thường dân chúng càng canh chừng Hoa công tử trở thành là phúc trong nhà. Bởi vì cửa hàng Phong Hoa công tử cung cấp cho bọn hắn không ít cơ hội.

Cơ hội đối với dân chúng bình thường nói tới, chính là nơi phát ra cả nhà sinh hoạt. Mà cửa hàng giống nhau, lão bản đều là nghĩ mọi cách cắt xén tiền công bá tánh. Nhưng cửa hàng Phong Hoa công tử, không những sẽ không cắt xén tiền công, còn sẽ có các loại tiền thưởng. Chỉ cần mọi người nỗ lực làm việc, đều có cơ hội có được tiền thưởng.

Mọi người cùng tương truyền, thanh danh Phong Hoa công tử càng ngày càng lan xa. Đương nhiên, đó đều là lời phía sau.

Đoàn người ngựa xe Phượng Vô Song, vừa muốn tiến vào trấn nhỏ tòa thành, lại bị một màn trước mặt kinh hãi rồi.

Từ cửa thành, kéo dài mãi cho đến bên trong thành, nghìn nghịt đám người, nhìn không thấy đầu. Một đám trong tay mang hoa tươi, đồng thời múa may. Hoá ra đây là toàn thành xuất động?

Cửa thành chỗ tướng quân dẫn đầu nhìn thấy Phượng Vô Song và ngựa xe cùng Hiên Viên Triệt cao lớn uy mãnh, lại cúi đầu cẩn thận đối chiếu tập tranh trong tay. Trong ánh mắt có chút chân chừ. Vì thế cùng một binh lính bên cạnh cúi đầu thì thầm

Trong chốc lát, vị binh lính này tiến lên dò hỏi: "Xin hỏi các hạ là từ Bắc Thần Quốc tới Định Bắc Vương gia cùng Vô Song công chúa sao?"

"Đúng! Không biết các ngươi đây là ý gì?" Lý Thành Đức tiến lên đáp lời, đồng thời lại nghi hoặc khó hiểu hỏi.

Binh lính còn không có kịp đáp lời, liền trực tiếp chạy về, cùng tướng quân dẫn đầu báo cáo điều gì. Ánh mắt tướng quân sáng ngời, ngay sau đó phân phó nói: "Mau, tốc tốc đi báo cáo cho Hoàng Thượng!"

Theo sau, chỉ thấy được mọi người bắt đầu vẫy hoa tươi, cùng kêu lên hô lớn: "Hoan nghênh quốc mẫu về nhà, hoan nghênh Định Bắc vương!"

"Hoan nghênh hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh!"

"Hoan nghênh quốc mẫu về nhà, hoan nghênh Định Bắc vương!"

.....

Cùng hô lớn, đình tại nhức óc, khí thế phi phàm!

Trong xe ngựa Phượng Vô Song cùng Bích Hà, Hồng Liên, ba người hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt mờ mịt mà nhìn lẫn nhau. Đây là tình huống như thế nào? Hoan nghênh Định Bắc vương còn về tình cảm có thể hiểu, Hiên Viên Triệt hẳn nói như thế nào cũng là một đại cường quốc Bắc Thần Vương gia, bá tánh Tây Bình Quốc cũng thật là nhiệt tình. Một vương gia đi ngang qua nơi đây, bọn họ liền như thế giống trống khua chiêng mà nghênh đón, thật đúng là nhiệt tình hiếu khách!

Kia quốc mẫu là ai? Quốc mẫu hẳn là nữ nhân! Các nàng này một đội chẳng lẽ có người che dấu quốc mẫu Tây Bình Quốc quốc mẫu? Phượng Vô Song nghi hoặc mà chuyển đầu. Không biết chính mình là đương sự kia!

Nàng suy nghĩ, xem ra một chuyến đi này thật đúng là không tệ. Thế nhưng cùng quốc mẫu Tây Bình Quốc đồng hành. Thật là có mặt mũi!

Thẳng đến xe ngựa bên ngoài truyền đến một cái leng keng hữu lực thanh âm "Mặt tướng, Tây Bình Quốc Trấn Viễn đại tướng quân, thay thế Hoàng Thượng nước ta hoan nghênh quốc mẫu về nhà, hoan nghênh Bắc Thần Quốc Định Bắc vương tới Tây Bình Quốc ta làm khách!"

"Các vị mời theo mặt tướng, Hoàng Thượng đang ở hành cung chờ quốc mẫu cùng Vương gia!" Tướng quân dẫn đầu đi vào đại đội trước mặt, ôm quyền lạy lễ, thanh âm hữu lực leng keng, đủ để biểu hiện ra phong thái của quân nhân đại tướng.

Phượng Vô Song cẩn thận nghe động tĩnh bên ngoài, xem ra quốc mẫu Tây Bình Quốc quả thật ở đoàn xe các nàng, nếu không, như thế nào người Tây Bình Quốc đánh trận nào thắng trận đó Trần Viễn đại tướng quân tự mình tới đón tiếp! Tuy vừa tới dị thể không lâu, nhưng Tây Bình Quốc có Trần Viễn đại tướng quân danh hào nàng từng nghe qua! Người kia cùng Hiên Viên Triệt đều là Đại tướng quân. Nghe nói là một vị Đại tướng quân đa mưu túc trí, kiên dũng thiện chiến.

"Từ từ, quốc mẫu các người là ai?" Mây Hiên Viên Triệt nhú chặt, hỏi. Trong lòng có một dự cảm không tốt!

"Cái này, chờ Hoàng Thượng một chút sẽ vì Vương gia ngài mà giải đáp!" Trần Viễn đại tướng quân Tây Bình Quốc lễ phép mà trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 63: Gặp lại Thẩm Ly

Editor: Từ Diệp

Hành cung Tây Bình Quốc.

Trong ngự thư phòng.

Hoàng thượng Tây Bình Quốc Thẩm Ly đang cùng các đại thần nghị sự.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, người đã tới!" Ở bên tai Thẩm Ly, thái giám truyền lời nhẹ giọng nói.

"Thật không? Mau dẫn đi!" Thẩm Ly không màng đến các đại thần dâng tấu, trực tiếp đi ra cửa cung. Hắn sớm đã không kìm nén được muốn thấy nàng nên vội vàng rời khỏi. Vừa mới vào đến, Thẩm Ly còn chưa hoàn toàn xử lý hết các hạng sự vụ, nhưng hắn thập phần vội vàng là muốn nhìn thấy Phượng Vô Song.

Bởi vậy, nhận được tin tức Phượng Vô Song sắp đến, hắn không thể không đem chuyện triều chính chuyển đến trấn nhỏ tòa thành biên giới. Một bên chờ đợi Phượng Vô Song, một bên xử lý một ít sự tình cần thiết.

Phượng Vô Song nhìn thấy Thẩm Ly, kinh ngạc cực kỳ.

Tuy rằng, nàng biết Thẩm Ly phi thường, nhưng Phượng Vô Song cũng không nghĩ Thẩm Ly nhanh như vậy mà đến. Nàng quả nhiên không có nhìn lầm người!

Phượng Vô Song ngại với thân phận Thẩm Ly, vẫn không biểu hiện thân mật với hắn trước mặt ngoại nhân. Yên tiệc qua đi, nàng gấp không chờ nổi mà chạy tới nơi ước hẹn. Đương nhiên, đối với Phượng Vô Song, tuyệt không phải nỗi khổ xa cách tương tư của nam nữ. Nàng chỉ đem Thẩm Ly trở thành bằng hữu, bằng hữu tri kỷ.

Hai người bọn họ có tương đồng cá tính —— ần nhĩ, kiên nghị mà không lùi bước. Bởi vậy, có thể càng thêm thương thức lẫn nhau!

Mười năm trải qua kiếp sống, Thẩm Ly cần thiết ần nhĩ. Nhưng mà hắn chưa bao giờ từ bỏ trách nhiệm gánh vác của chính mình. Hắn tâm tâm niệm niệm quốc gia chính mình cùng cha mẹ thân nhân. Từ bỏ tự do cùng sinh hoạt, chỉ vì có thể cho toàn bộ bá tánh Tây Bình Quốc, đổi đến mười năm an bình. Làm như vậy, là đáng giá, không phải sao? Bọn họ ước hẹn ở phòng chỗ tửu lầu. Tuy rằng Thẩm Ly đã bao toàn bộ gian tửu lầu, nhưng vì nói chuyện, hai người bọn họ vẫn là ở ghế lô mới chạm mặt. Thẩm Ly hoàn toàn không có bộ dáng vua của một nước cao cao tại thượng, tương phản, hắn còn sớm mà chờ ở ghế lô, Phượng Vô Song dựa theo thời gian ước định đúng giờ mới đến.

"Vô Song, đã lâu không gặp, người có khỏe không?" Nhìn thấy thân ảnh nhẹ nhàng Phượng Vô Song yếu điệu ngồi xuống, lúc sau, Thẩm Ly ý cười chào hỏi.

Tiểu nhị đem lên các loại thức ăn tươi ngon, Phượng Vô Song nhìn đến muốn ăn. Dọc theo đường đi, mỗi ngày cơ bản đều ăn lương khô, rốt cuộc có đồ ăn ngon để ăn, Phượng Vô Song trong lòng kêu sáng khoái! Đối với một người trời sinh đồ tham ăn mà nói,

Không có gì không thể so sánh bằng việc có thể ăn một đồng com no càng thêm hạnh phúc!

Vì thế, Phượng Vô Song căn bản không rảnh lo để ý tới Thẩm Ly, nàng xua xua tay, một bên cầm lấy chiếc đĩa, một bên nói: "Trước không vội ôn chuyện, cùng ta ăn com trước, no lại nói! Đồ ăn lạnh nhưng thực xin lỗi chính mình đói bụng!"

Trong miệng Phượng Vô Song nhét đầy đồ ăn mà bộ dáng phình phình, thập phần đáng yêu. Thẩm Ly nhìn nàng như vậy không chỗ nào cố kỵ, không có chút nào đáng về kịch cỡm, trong lòng tức khắc mềm mại. Nàng ở trước mặt hắn như thế không bố trí phòng vệ, Thẩm Ly trong lòng thực vui vẻ, khóe miệng hiện lên nhọt nhọt ý cười.

“Ăn từ từ! Không đủ lại kêu phòng bếp làm!” Thẩm Ly đuổi tay qua, mềm nhẹ mà gạt mảnh vụn trong miệng Phụng Vô Song, trong ánh mắt tràn ngập ôn nhu.

“Ngươi cũng ăn a, đừng xem ta ăn, ta ngưng ngưng!” Phụng Vô Song rút cuộc đem đầu chôn ở đồ ăn, nâng lên, vẻ mặt vô tội mà nói.

Thẩm Ly buồn cười mà nhìn đĩa trước mặt trở thành hư không, còn đồ ăn gì, cơ hồ đều là rỗng tuếch!

“Ngươi đây có bao nhiêu lâu không có ăn cơm? Chẳng lẽ Hiến Viên Vương gia dọc theo đường đi còn bỏ đói ngươi?” Thẩm Ly có chút tò mò Phụng Vô Song, cười hỏi, thanh âm tựa hồ không có từ trước, khàn khàn.

“Một tháng!” Phụng Vô Song cũng không ngẩng đầu lên mà đáp.

Thẩm Ly trở mặt một chút. Xem ra này Hiến Viên Vương gia thật đúng đem nàng bỏ đói! Hắn búng tay một cái, ngay sau đó có tiểu nhị đi lên, Thẩm Ly nói: “Đem lên chút cháo trắng ăn sáng, vài món thanh đạm!”

“Không, ta muốn ăn thịt!” Phụng Vô Song la lớn.

“Ngươi không thể lại ăn nhiều đồ dầu mỡ như vậy, uống chút cháo trắng, điều tiết một chút!” Thẩm Ly hoàn toàn không có phong thái vua của một nước, kiên nhẫn mà nói Phụng Vô Song.

“Thẩm Ly, gian tửu lâu này đồ ăn nào cũng làm được thật không sai!” Phụng Vô Song tự đáy lòng mà tán thưởng nói.

“Khó được ngươi không kén ăn!” Thẩm Ly khẽ cười một chút.

“Đúng vậy, khó được ta thích, Thẩm Ly, không bằng đem gian tửu lâu này bán cho ta như thế nào?” Phụng Vô Song thích khẩu vị nơi này. Làm một người tham ăn, trên đời này, đồ ăn có thể vào được miệng nàng không nhiều lắm. Không bằng đem gian tửu lâu này mua luôn, coi như ở Tây Bình Quốc bắt đầu sự nghiệp! Còn chưa chờ Thẩm Ly đáp lời, chỉ nghe được giọng nam quen thuộc truyền đến.

“Tiểu thư, nơi này sớm là tửu lâu của ngươi, không cần dùng tiền mua!”

Phụng Vô Song nghe vậy, ánh mắt sáng lên, mặt này mang theo sung sướng vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 64: Long Dương chi hảo

Editor: Từ Diệp

Phụng Vô Song giương mắt liền thấy bóng dáng người nam tử cao gầy đẩy cửa tiến vào. Rõ ràng là hồi lâu Phụng Vô Song không thấy Vu Tường.

"Tiểu thư, đã lâu không gặp!" Trên mặt Vu Tường luôn luôn khô khan, lộ ra ý cười nhợt nhạt. Hắn thoát nhìn thực vui vẻ, rất lâu không nhìn thấy chủ tử nhà mình, lúc này bỗng nhiên giống như là có người tâm phúc, không quên lễ phép mà gạt đầu bái kiến Thẩm Ly: "Gặp qua Hoàng Thượng!"

"Được rồi, nơi này không có Hoàng Thượng, không của Hoàng Thượng, đều là bằng hữu tới tụ hội!" Thẩm Ly xua xua tay, cầm chén rượu, nói.

"Tiểu Tường tử, ngươi ăn cái gì, như thế nào cao như vậy! Ta nhận không ra ngươi!" Phụng Vô Song đứng lên, đi đến trước mặt Vu Tường, dùng tay so chiều cao hai người, không khỏi thập phần mà ảo não: "Tiểu Tường tử, ngươi như thế nào bỗng nhiên cao hơn ta nhiều như vậy! Thật quá đáng!"

"Tiểu thư, này -- ta cũng không biết a, chính là có một buổi sáng ta tỉnh lại, đột nhiên phát hiện ống tay áo mình ngắn rất nhiều!" Vu Tường sờ sờ đầu chính mình, có chút ngưng ngưng mà nói. Thật là, lần trước gặp Phụng Vô Song, hai người bọn họ chiều cao vẫn không sai biệt lắm, lúc này mới hai tháng không gặp, hắn thế nhưng cao hơn Phụng Vô Song một cái đầu.

Phụng Vô Song trừng mắt Vu Tường, bất mãn mà mắt tròn trắng: "Chẳng lẽ ngươi ngủ một giấc gặp mộng, bị Chu Công kéo dài gân cốt một chút, lại đột nhiên cao lên?"

"Có thể là vậy đi!" Vu Tường thế nhưng vô tội gạt đầu. Hoàn toàn không giống như cùng người nói có khả năng sinh ý khôn khéo.

Phụng Vô Song tức khắc cạ lời mà nhìn trời. Tiểu Tường tử ngươi hay không như vậy đáng yêu! Như vậy thoát nhìn thực ngốc!

"Ha ha --!" Nhưng thật ra Thẩm Ly ngồi ở một bên an nhiên xem, ưu nhã như hắn, đột nhiên cất tiếng cười to lên.

Phụng Vô Song lại lần nữa tròn trắng mắt trừng hướng Thẩm Ly, Vu Tường thấy Phụng Vô Song không hề cảm tức nhìn hắn, rút cuộc dời đi mục



tiêu, trong lòng như trút được gánh nặng, tìm cái ghế ngồi xuống.

"Hào, Vô Song, ngồi xuống, chúng ta tới nói chuyện chính sự!" Thẩm Ly cười khuyên.

"Hai người các người như thế nào quen biết?" Phụng Vô Song có chút khó hiểu mà nhìn Vu Tường hỏi, hai người này thoát nhìn quan hệ không tồi. "Có phải hay không người công ta?"

Nháy mắt, trong đầu Phụng Vô Song tự động xuất hiện hình ảnh: Mặt ngoài trang nhã nội tâm muốn thao Thẩm Ly, đem ngọc minh Tiểu Tường từ đê ở dưới thân, hai người trước mắt ân tình, sắc mặt ửng hồng, thâm tình nhìn nhau, sau đó hết thấy thuận lý thành chương mà tiến hành đi xuống.....

Không thể không nói Phụng Vô Song trong nội tâm có đôi khi cũng kì quái, trong mắt mọi người là lãnh khốc đại sát thủ, thế nhưng là cực phẩm hủ nữ?!

Thẩm Ly cùng Vu Tường hiển nhiên hiểu rõ ý tứ Phụng Vô Song, trên trán hiện lên từng hắc tuyến, nữ nhân này, rốt cuộc là quái thai gì, chuyện lớn mật như thế dám tùy ý nói ra. Đại lục này dân chúng tuy rằng không phải bế tắc giam cầm như vậy, nhưng Long Dương chi hảo, tuyệt không phải các bá tánh có thể tùy ý treo ở ngoài miệng đàm luận.

"Vô Song, người nên thực nữ, ý tưởng thô lỗ như vậy là ai dạy cho người?" Vu Tường không dám tùy ý phản bác Phụng Vô Song, Thẩm Ly cũng sẽ không dám, hần đỡ trán, vừa than vừa nói, "Phụng Thừa Tạng xuất thân là học thức uyên bác, sẽ không dạy cho người có ý nghĩ vô lễ đi!"

"Uy, hai người các người cũng quá cứng nhắc! Long Dương chi hảo, kia cũng là tình cảm bình thường, chỉ cần cả hai yêu nhau, cần gì phải để ý giới tính? Xin hỏi thế gian này, còn có cái gì kiên trì không vì tình yêu, càng làm người khác cảm động! Bàn thạch vô dòi đi, bỏ vĩ nhận như to \*! Phàm có người cho ta tình yêu, ta định sẽ không để ý giới tính hần!" Phụng Vô Song nói năng có khí phách.

Thẩm Ly cùng Vu Tường đều thập phần kinh ngạc mà nhìn Phụng Vô Song, loại ý tưởng kinh thế hãi tục, bọn họ đều là lần đầu nghe được.

Nhưng mà, những lời này từ miệng Phụng Vô Song nói ra, bọn họ vẫn chưa cảm thấy có cái gì không ổn. Phụng Vô Song nhất thời hấp dẫn người, còn không phải là nàng dám nghĩ dám làm sao?

Bừa bãi không làm bậy, tỏa sáng không ương ngành, chính là nàng Phụng Vô Song khiến người người kính nể!

\*Bàn thạch vô dòi đi, bỏ vĩ nhận như to: hai người thật lòng yêu nhau sẽ bên nhau, mãi mãi không chia xa.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 65: Yêu bạc nhất

Editor: Từ Diệp

Vu Tường đối với lời nói này của Phụng Vô Song thật sự kinh hãi, không phải chỉ kinh ngạc. Bởi vì Phụng Vô Song mang cho hần quá nhiều sự ngạc nhiên. Mà khi nghe những lời này, trong lòng Thẩm Ly, tích tắc khơi dậy hàng ngàn bọt sóng.

Nguyên lai Phụng Vô Song xem tình yêu chính là như thế sao? Hào! Bàn thạch vô dòi đi, bỏ vĩ nhận như to! Nếu thế gian có nam tử nào có thể chạm đến tâm Phụng Vô Song, nhất định như thế! Không có ai nhẫn tâm thay lòng đổi dạ.

"Hai người các người nhìn ta như vậy làm gì? Ta không phải quái vật!" Phụng Vô Song bĩu môi, nói, "Nói thực ra, hai người các người như thế nào lại thông đồng!"

"Tiểu thư, cái này a, chính là người bảo ta tới Tây Bình Quốc để khai thác thị trường. Có một ngày hần cải trang vi hành, đi vào cửa hàng khai trương của chúng ta ở Tây Bình Quốc "Cẩm tú phường", nhìn trộm trang sức giống nhau, sau đó đi theo, ra roi thúc ngựa đến gặp Phụng Vô Song ở Bắc Thần Quốc! Vì thế chúng ta cứ như vậy quen biết!" Vu Tường kể khái quát quá trình bọn họ quen biết. Đương nhiên dựa theo việc hần cùng Thẩm Ly đã ước định, hần lựa chọn việc quên mất cảnh tượng thập phần xấu hổ lúc ấy. Đem bí mật này làm như là bí mật giữa nam nhân.

Trên thực tế, tình huống thực sự là:

Ngày khai trương "Cẩm tú phường" ở Tây Bình Quốc, không biết là bởi vì "Cẩm tú phường" ở Bắc Thần Quốc quá mức nổi danh, hay vì "Cẩm tú phường" trang hoàng quá mức lập dị. Tóm lại ngày khai trương, người tới "Cẩm tú phường" tham quan, mua đồ vật đặc biệt nhiều. Xa xa Vu Tường cùng Mộ Dung Yên Yên phòng chừng, lượng hàng không đủ, các khách nhân không ngừng tăng giá cả lên ào ào. Thế cho nên trang sức phụ cận cửa hàng tương đương đồ mất, vì thế tại đây một mảnh trời xa đất lạ, "Cẩm tú phường" ở ngày khai trương ngày hôm sau liền bị tập thể thương gia xung quanh hãm hại, tổn thất nghiêm trọng.

Bởi vì ở đây vừa buôn bán, Vu Tường còn chưa kịp cùng quan huyện địa phương tạo quan hệ. Bởi vậy, "Cẩm tú phường" thành cái nơi cho mọi người

chỉ trích! Thật là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay!

Lúc này mới vừa khai trương, lại gặp được chuyện này, Vu Tường ảo não nóng nảy, cũng không biết làm thế nào tìm Phụng Vô Song đòi công đạo.

May mắn chính là, Thẩm Ly vừa lúc cải trang vì hành đến đây. Thanh danh “Cầm tú phường”, hán ở Bắc Thần Quốc, đã nghe nói. Cửa hàng có danh tiếng, thế nhưng ở trên đất Tây Bình Quốc có đãi ngộ này, Thẩm Ly phi thường phần nộ.

Hắn giả làm Trần Viễn đại tướng quân, không chỉ giải quyết vấn đề của Vu Tường, còn hạ lệnh cưỡng chế cho các thương hộ hạ giá gốc bồi thường Vu Tường. Từ nay về sau, từ “Thân phận” Thẩm Ly này, ở địa phương nào dù du côn lưu manh cùng quan viên cũng không dám nháo loạn.

Không đáp tạ sự tương trợ Thẩm Ly, Vu Tường đem bộ trang sức mà Phụng Vô Song tự thiết kế một tặng Thẩm Ly. Không ngờ, Thẩm Ly xem liền thích, một vừa hai phải trả tiền, Vu Tường từ chối không chịu nhận, rồi từ Thẩm Ly.

Ai ngờ, sau khi mua trang sức, Thẩm Ly thế nhưng đem hộp trang sức đưa cho tùy tùng, hạ mệnh lệnh cho tùy tùng, lập tức thúc ngựa tới Bắc Thần Quốc cho Phụng Vô Song. Vu Tường sau khi nghe được, đầu tiên có chút khiếp sợ người này thế nhưng cùng Phụng Vô Song quen biết, ngay sau đó lại yên lặng mà lắc lắc đầu, một loạt biểu tình này tất cả đều bị Thẩm Ly nhìn thấy, Thẩm Ly buộc hắn nói ra nguyên nhân.

“Các hạ vì sao lắc đầu, trang sức này có gì không ổn sao?” Thẩm Ly nghi hoặc hỏi, nếu thực sự có cái gì không ổn, sao có thể đưa cho Phụng Vô Song.

“Không phải, trang sức không có gì không ổn!” Vu Tường tức khắc dọa một chút, ngồi nghiêm chỉnh mà nói.

“Kia các hạ mới vừa rồi vì sao vẫn luôn không ngừng lắc đầu?” Thẩm Ly không tin lý do Vu Tường không chịu nói, tiếp tục hỏi.

“Này..... Trần Viễn tướng quân, yên tâm đi, trang sức tuyệt đối là hàng thật. “Cầm tú phường” này không bao giờ bán hàng giả mạo đồ vật kém chất lượng!” Vu Tường giải thích nói. Trong lòng thập phần ảo não chính mình không vững vàng, vừa rồi thiếu chút nữa lộ tẩy.

“Nếu các hạ khẳng định hàng tốt, vậy ta liền mua. Ngươi, đưa đi Bắc Thần Quốc! Nhất định phải đưa tận tay Phụng Vô Song tiểu thư, không được đưa qua người khác!” Thẩm Ly thấy không hỏi ra cái gì, liền ra cửa, hạ lệnh cho người hầu.

Vu Tường thấy Thẩm Ly là một người chính phái, Trần Viễn đại tướng quân danh hào ai không biết. Hắn chính là hán tử thực sự. Vu Tường có chút không đành lòng, vì thế mở miệng kêu Thẩm Ly: “Xin hỏi tướng quân, ngài cùng Bắc Thần Quốc Phụng Vô Song tiểu thư quan hệ ra sao?”

“Các hạ có quan hệ gì?” Thẩm Ly dừng bước chân, chưa xoay người, chỉ lạnh giọng hỏi. Hắn không nguyện để bất luận kẻ nào biết đến hắn và Vô Song có bí mật.

“Tướng quân không phải muốn biết ta vì sao lắc đầu sao?” Khóe miệng Vu Tường cười khê. Xem ra nam tử này là người có thể đảm đương. Mỗi tiếng nói cử chỉ của hắn rõ ràng là bảo hộ Phụng Vô Song. Vu Tường lúc này mới yên lòng.

“Vì sao?” Thẩm Ly xoay người lại, nhìn về phía Vu Tường.

“Trang sức trong tay ngươi, chính là tiểu thư Phụng Vô Song tự thiết kế!” Vu Tường chỉ hộp trang sức trong tay Thẩm Ly, cười nói, trên mặt thể hiện ý cười thập phần tự hào.

“Tướng quân nếu đem đồ vật nàng tự tay thiết kế tặng cho nàng, nàng chắc chắn đưa đi bán! Chẳng phải là lãng phí tướng quân một phen hào ý!”

Có lẽ rất nhiều người sẽ thích cách làm như vậy, cảm thấy bị người để ý tài hoa chính mình. Nhưng Vu Tường lại tính tường, dù ai khả năng thích cách làm này, Phụng Vô Song cũng sẽ không thích người khác tặng đồ cho nàng.

Trang sức nếu về lại tay Phụng Vô Song, nàng chắc chắn đưa tới “Cầm tú phường” bán đi. Nếu người đưa thứ gì, nàng ngược lại sẽ tương đương mà quý trọng.

Bởi vì, Phụng Vô Song yêu nhất không phải tài hoa chính mình.

Phụng Vô Song yêu tiền!

Bạc! Bạc trắng bóng!

Vàng! Ánh vàng rực rỡ!

Nàng yêu nhất!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 66: Bị người rình coi

Editor: Từ Diệp

Thẩm Ly cũng không có quá mức khiếp sợ đối với trang sức thiết kế này của Phụng Vô Song.

Kỳ thật từ lần đó ở Bắc Thần Quốc săn thú, trong chuồng ngựa, Thẩm Ly cũng rất rõ ràng Phụng Vô Song tuyệt phi thường. Ý tưởng nàng lớn mật, làm người khiếp sợ, nàng tài hoa, người người thần phục.

Một lần, Phụng Vô Song cùng hắn nói chuyện với nhau: "Ta có thể cấp cho Thẩm Thái tử vũ khí chi viện, trợ người đăng cơ! Điều kiện duy nhất chính là Thẩm Thái tử cần thiết bảo vệ ta ngày sau ở người Tây Bình Quốc buôn bán không bị ngăn trở ngại!"

"Ta dựa vào điều gì tin tưởng người?" Thẩm Ly không phải không tin nàng, chỉ là một đại thiên kim thế gia đưa ra yêu cầu này với hắn, không khỏi quá lố thời. Thẩm Ly trong lòng không tránh khỏi nghi hoặc.

"Bằng việc ta là Phong Hoa công tử!"

Ngữ khí tự tin mà đường hoàng, gió thổi tóc đen nàng, nhẹ bay trong gió, phong thái tự nhiên, phảng phất giống như tẩy trần duyên hoa (1), không ai có thể rời khỏi. Một khắc kia của Phụng Vô Song, Thẩm Ly thật sự đặt vào trong lòng.

Phong Hoa công tử, thanh danh hắn từng nghe nói qua, chỉ là không nghĩ tới người bị mọi người luôn mệnh tương truyền Phong Hoa công tử lại là tiểu nữ tử mảnh mai trước mắt này. Con người đen hơn, ở trong lòng mặc niệm tên Phụng Vô Song.

Phụng Vô Song, Phong Hoa công tử. Vô song, Phong Hoa. Phong Hoa, Vô song.

Thật sự là phong hoa vô song, thiên thu vạn đại(2)!

Tháng trước, Thẩm Ly kết thúc mười năm sống trong cực khổ về nước. Bằng vào Phụng Vô Song cung cấp súng ống đạn dược, hắn lấy lại tư thế lạnh lẽo, nhanh chóng thu phục lãnh địa. Vô luận bị dòm ngó lãnh thổ, bị các nước khác kéo dài chiến tranh. Thẩm Ly diệt trừ mọi thù đoạn, tiêu diệt từng bộ phận, cuối cùng lấy tốc độ kì dị diệt trừ dị nghị, thu phục đất nước.

Hoàng thượng Tây Bình Quốc đòi trước bệnh nặng, Thẩm Ly làm Thái tử thuận lợi mà ngồi trên ngôi vị hoàng đế. Vừa lên ngôi, hắ đại xá thiên hạ, miễn trừ các hạng sưu cao thuế nặng, được bá tánh kính yêu.

Dọc theo đường đi, nghe đến tin đồn này, Phụng Vô Song rất vui vẻ. Minh quả thật không có nhìn lầm người. Nàng cũng không hoài nghi, Thẩm Ly sẽ là một hoàng đế tốt, hắn sẽ trở thành minh quân trong lịch sử Tây Bình Quốc. Phụng Vô Song tuy không phải người thiện lương, nhưng nếu muốn tùy ý đoạt mạng người, thiện ác không phân rõ, Phụng Vô Song cực không muốn.

Trở về, Phụng Vô Song cạ lời mà trừng mắt hai người: "Nếu các người đã sớm thông đồng, vì sao không nói cho ta sớm? Làm hại ta còn đang suy nghĩ như thế nào giới thiệu các người quen biết!"

"Vô Song, này không thể trách ta, ta không phải mới vừa thấy người sao, còn không có kịp nói cho người, gia hỏa này liền tới rồi." Thẩm Ly chạy nhanh tốc độ mà phui sạch quan hệ, sợ Phụng Vô Song sẽ giận chó đánh mèo với hắn.

Vu Tường nhưng thật ra không có nhiều tâm địa gian xảo, hắn chỉ đơn thuần ngồi chờ chủ tử từ nhà mình một hồi. Ai bảo hắn dấu điểm không báo đâu?

"Tiểu Tường tử, người nói gian tử lâu đã mua?"

Phụng Vô Song ngoài dự đoán mà không mắng hắn, chỉ tự nhiên hỏi.

"Đúng vậy, tiểu thư. Chỉ tạm thời không lấy tên, hết thảy đều chuẩn bị thỏa đáng, liền chờ tiểu thư lấy tên sau liền có thể buôn bán chính thức!" Trong miệng Vu Tường ức chế mà kích động. Bắc Thần Quốc Vọng Giang Lâu sớm có danh tiếng. Làm được thành công tương đương, thân là thương nhân, hắn tự nhiên sẽ không thỏa mãn với thành công hiện giờ, hắn chờ mong quy mô lớn hơn nữa, lợi nhuận lớn hơn nữa.

Điểm này, ý tưởng Vu Tường cùng Phụng Vô Song không mưu mà hợp.

"Vọng Giang Lâu!" Môi mông Phụng Vô Song khẽ nhúc nhích, lưu lại ba chữ này.

Ân? Vọng Giang Lâu? Nơi này không có sông a, huống chi Bắc Thần Quốc không phải có một tòa Vọng Giang Lâu sao? Vì sao còn kêu tên tương đồng? Vu Tường cùng Thẩm Ly đều có chút khó hiểu mà nhìn Phụng Vô Song.

"Ta phải làm một cái xích tử lâu. Ngày sau chỉ cần mọi người vừa nghe đến Vọng Giang Lâu. Liền sẽ nghĩ đến một tử lâu như thế nào. Vọng Giang Lâu tên đó là chiêu bài!" Phụng Vô Song mặt mày cười khế, nghiền ngẫm mà giải thích nói.

Vu Tường cùng Thẩm Ly chưa bao giờ nghe nói qua cái gì kêu xích, nhưng cũng có thể từ câu nói Phụng Vô Song xuôi tai hiểu một vài. Bọn họ liền bắt đầu lý giải dụng ý Phụng Vô Song.

Ngày sau, trên đại lục trải rộng các Vọng Giang Lâu, Cẩm Tú Phường. Mỗi một cửa hàng trang hoàng bố trí đều thống nhất, ngay cả quần áo trang điểm của tiểu nhị đều thống nhất. Duy nhất không giống chính là bảng hiệu mỗi cửa hàng đánh số bất đồng. Chỉ có cửa hàng được đánh số, mới là cửa hàng chính quy. Nếu không, chính là cửa hàng giả mạo. Một cách làm, hữu hiệu mà ngăn chặn cửa hàng giả mạo tồn tại.

Nhiều năm về sau, quả thực như lời Phượng Vô Song, Vọng Giang Lâu, Cẩm Tú Phường thật sự hình thành một chiêu bài chữ in rồi. Đương nhiên đó đều là chuyện sau này.

"Tiểu Tường tử, lần trước ngươi làm một đồng nôi sắt nhỏ, làm được không?" Phượng Vô Song gõ cái bàn, tính tình nhẫn nại hỏi.

"Làm tốt, chỉ là thuộc hạ không rõ tiểu thư phải làm nhiều nôi là vì điều gì? Nhiều nôi nhỏ cũng không thích hợp dùng để xào rau." Vu Tường gật gù đầu, ngay sau đó lại hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

"Chờ một chút sẽ biết. Hôm nay bốn tiểu thư tự mình bọc lộ tài năng cho các ngươi!" Mặt Phượng Vô Song lộ vẻ mỉm cười, bình tĩnh mà nói.

"Hoá ra hôm nay ta tới thật đúng thời điểm, có thể nếm món Phong Hoa công tử tự mình làm!" Thẩm Ly cười ha hả. Thật lâu không có nhẹ nhàng qua như vậy, hẳn đều nhìn không được muốn trêu chọc Phượng Vô Song một phen.

"Hân hạnh!" Phượng Vô Song hung hăng mà liếc mắt Thẩm Ly một cái, cùng Vu Tường ra cửa.

Ánh mắt Thẩm Ly lạnh lùng, nhìn về phía góc phòng nào đó, lạnh giọng nói: "Xuất hiện đi! Các hạ nghe xong lâu như vậy ở góc tường, chỉ sợ chân đều đã mỏi đi, không bằng lại đây ngồi xuống uống ly trà?"

Trong giọng nói hẳn lộ ra một cỗ phản bác cũng vô dụng, cùng với loại khí chất trời sinh bá chủ, trời sinh tự nhiên, không làm hân nghi.

**\*Chú thích:**

Tẩy tẩn duyên hoa(1): xóa bỏ hết những trang điểm bên ngoài, trở về với bản chất thực.

Thiên thu vạn đại(2): Thống nhất giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 67: Nam Lâm thái tử

Editor: Từ Diệp

Ánh mắt Thẩm Ly lạnh lùng, nhìn về phía góc phòng nào đó, nói: "Xuất hiện đi! Các hạ ở góc tường nghe xong lâu như vậy, chỉ sợ chân đều mỏi đi, không bằng ngồi xuống uống ly trà?"

Sau một lúc lâu, ngoài cửa cũng không động tĩnh, Thẩm Ly vẫn kiên nhẫn mà tiếp tục uống trà. Phảng phất cùng đối phương so ai có nhẫn nại hơn.

Không tới thời gian một chén trà nhỏ, ngoài cửa có chút thanh âm nhỏ truyền đến.

Mây kiếm Thẩm Ly nhíu chặt, nhìn về phía góc phòng ngoại nào đó. Xem ra thật sự phải hảo hảo trừng trị bọn thị vệ nào đó một chút, hẳn cái trang mà đến, vẫn chưa tiết lộ ra bên ngoài bất luận tin tức gì. Thế nhưng người vẫn lặng yên không một tiếng động mà theo dõi đến nơi đây, còn nghe lén ở góc tường. Đây đối với một hoàng đế, chẳng phải là vũ nhục to lớn hay sao?

"Đại danh鼎鼎 tân hoàng Tây Bình Quốc, xem ra còn có vài phần công lực. Thế nhưng có thể nhận biết hơi thở bản vương!" Một thanh âm tà mị truyền đến, đẩy cửa bước vào, chỉ thấy một người nam tử mặc áo tím thêu chỉ vàng, cầm trong tay một quạt ngọc, nhẹ lay động, biểu tình nhất phái phong lưu phóng khoáng.

"A! To như vậy thì ra là Nam Lâm Quốc, đường đường là Thái tử, lại có hứng nghe lén người ta nói chuyện ở góc tường, trẫm cũng không biết nói gì! Xem ra kiến thức trẫm thực hạn hẹp!" Khóe miệng Thẩm Ly nhẹ nhấp, thanh âm sắc bén bất động mà phản kích nói.

Người tới, là Thái tử Nam Lâm Quốc tuyệt mỹ. Trong lời đồn trầm đậm, không chỉ có tính cách thô bạo, vẫn là mệnh khắc thê, từng cưới sáu vị phi tử, tất cả ở đêm đại hôn, tân nương ly kỳ mà chết, thế cho nên Nam Lâm Quốc đã không có nữ tử quý tộc nguyện ý gả cho hắn.

"Thẩm hoàng có tư cách gì nói cô, cô lần này tới là muốn tiếp hồi Vương phi. Không nghĩ tới, thế nhưng làm Thẩm hoàng người trước tiếp phải đi. Cô tự nhiên muốn tra rằng đến tột cùng. Không biết Thẩm hoàng đem Vương phi cô giấu ở nơi nào? Nếu không nhanh chóng giao tới, đừng trách cô không khách khí!" Về mặt kiêu căng, ánh mắt vẫn chưa dừng trên người Thẩm Ly, mà liếc về phía nơi khác, hiển nhiên không có đem Thẩm Ly để vào mắt.

Từ địa vị đi lên, Tây Bình Quốc cùng Nam Lâm Quốc cùng thuộc về chư hầu quốc, địa vị tương đương. Tuy thân là Thái tử Nam Lâm Quốc tôn quý

nhất, thời điểm nhìn thấy Tây Bình Quốc hoàng đế, phải hành lễ. Huống chi, người đó từ nhỏ không coi ai ra gì. Hấn căn bản không muốn hướng Thẩm Ly hành lễ. Về mặt kiêu căng, biểu hiện hấn khinh thường.

"Xem ra Nam Lâm Quốc quả thực muốn tiêu diệt, một quốc gia chi Thái từ thế nhưng vô lễ, không hiểu tôn ti sang hèn chi phân! Không biết chiến sự Nam Lâm hay không đã giải quyết? Nếu còn chưa giải quyết, trăm thật ra có thể trợ giúp Nam Lâm một tay!" Bộ dáng Thẩm Ly hòa khí từ xưa, thần thái lạnh lùng, lời nói mang theo từng luồng ân sâu không thấy đáy lạnh lẽo.

"Người vốn chỉ là cò đại! Một tạp chủng nhật được, dám nguyên rủa Nam Lâm Quốc ta! Đừng tưởng rằng người lên làm hoàng đế Tây Bình Quốc, liền tự cho là ghê gớm. Cô nếu là muốn động Tây Bình Quốc, cho dù mười vạn đại quân cũng vô dụng!" Bách Đường Tuyết hùng hùng hồ hồ mà nói, không chỉ không đem Thẩm Ly để vào mắt, thậm chí toàn bộ Tây Bình Quốc hấn đều không để vào mắt. Người này, đến tốt cùng có bao nhiêu tự tin mới có thể làm được điều này.

Bên kia, "Hoàng đường!" Một tiếng vang lớn, Thẩm Ly hiển nhiên bị lời nói Bách Đường Tuyết chọc giận. Cò đại? Tạp chủng? Nhật được? Thực hảo! Hấn sẽ khiến Bách Đường Tuyết vì lời nói vô tri của mình phải trả giá đại giới!

Thẩm Ly đem chén trà trong tay quăng trên mặt đất, rút kiếm ra, một đạo ngân quang, nhanh chóng cùng Bách Đường Tuyết dây dưa đến cùng.

Hai người đều là võ công cao thủ, nhất kiếm xuất ra, nhị kiếm tùy đến, từng chiêu nhanh chóng vô cùng. Bọn họ chém giết bên nhau, trên mặt đều là biểu tình muốn giết. Bị tiếng vang loảng xoảng trong phòng ảnh hưởng, bọn thị vệ bị dọa sợ, phá cửa mà vào.

"Hoàng Thượng!"

"Điện hạ!"

Thị vệ hai bên bình cùng kêu lên kêu hai người đang đánh nhau. May mắn đây là gian tửu lâu đã bao, vẫn chưa có khách tới vì tò mò. Nếu không, ngày mai chắc hấn trở thành đề tài bá tánh hai nước sau khi ăn.

Thẩm Ly cùng Bách Đường Tuyết từng chiêu thức đều là tuyệt chiêu, trong tầm mắt bọn thị vệ. Bọn thị vệ căn bản không phân rõ kiến của ai, kiếm ai chạm vào ai. Chỉ cảm thấy trước mắt bọn họ không ngừng lập loè một đạo lại một đạo ngân quang, nhanh như tia chớp, đao cắt như ma!

Bọn thị vệ căn bản không dám gia nhập vào bên trong. Bất đắc dĩ, hai bên thị vệ chỉ đứng chiếm một bên, gác ở ngoài cửa. Một bộ phận đôi mắt nhìn chăm chăm chủ tử nhà mình, một bộ phận khác nhìn chăm chăm thị vệ đối phương. Phảng phất chuẩn bị tùy thời nghĩ cách cứu viện chủ tử nhà mình, cùng hai bên thị vệ vì bảo vệ tôn nghiêm chủ tử mà ứng chiến!

Thời điểm Phượng Vô Song làm đồ ăn tối, liền thấy được một màn như vậy. Hai người như cũ đánh không ngừng, tuy rằng đối phương có kiếm khí sắc bén, nhưng hai người đều không có chịu trọng thương gì. Cùng lắm chỉ là phát một đoạn tay áo mà thôi.

Thị vệ Bách Đường Tuyết không biết Phượng Vô Song. Thị vệ Thẩm Ly lại biết Phượng Vô Song. Phượng Vô Song một bộ nam trang, hơn nữa mang lên người mặt nạ của một phong hoa công tử. Bọn thị vệ tuy không biết thân phận chân thật của nàng, nhưng cũng biết người trước mắt này là người chủ tử coi trọng. Vì thế cung kính mà hành lễ nói: "Gặp qua Phong Hoa công tử!"

"Bọn họ làm sao vậy?" Phượng Vô Song chỉ chỉ hai người trong phòng còn tại chiến, nghi hoặc hỏi.

"Hồi Phong Hoa công tử, chủ tử không biết vì sao, đột nhiên cùng một nam tử đánh lên, chắc là nam tử kia làm chuyện gì chọc giận chủ tử!" Một thị vệ không rõ nói. Bọn họ đích xác không biết chủ tử luôn luôn ôn tồn lễ độ vì sao đột nhiên cùng người khác đánh nhau.

"Nói vậy! Chủ tử nhà ta sao có thể sẽ vô duyên vô cớ chọc giận chủ tử các người, điện hạ nhà ta đối đãi hạ nhân luôn luôn nho nhã lễ độ, khẳng định là chủ tử các người chọc giận điện hạ!" Thị vệ của Bách Đường Tuyết bất mãn với lời nói của đối phương, liền giáo biện.

Còn có mấy thị vệ ở bên cạnh trộm ngắm Phượng Vô Song. Nói vậy bọn họ tất nhiên cũng nghe nói qua thanh danh Phong Hoa công tử. Trong mắt nhện không được tò mò cùng đánh giá nhìn chăm chăm Phượng Vô Song.

Chủ tử? Điện hạ? Cái gì điện hạ? Trong lòng Phượng Vô Song nói thầm. Thẩm Ly thân là vua của một nước, ra cửa mang theo thị vệ hoàng gia, về tình cảm có thể tha thứ. Một bên lại là nhân vật nào. Thị vệ đi theo không tầm thường, thoát nhìn cũng như thị vệ hoàng gia.

Người nọ rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 68: Gả đến Nam Lâm quốc

Editor: Từ Diệp

“Dừng tay!” Thời điểm Phụng Vô Song cùng Vu Tường đuổi đến, bên trong thấy hai người còn đánh. Nàng chỉ lớn tiếng quát, ngăn cản.

Thẩm Ly nghe tiếng, lùi hai bước, thu hồi kiếm. Bách Đường Tuyết xem như quân tử, chưa ở thời điểm Thẩm Ly dừng tay mà đánh lên. Bách Đường Tuyết thu hồi kiếm. Về mặt khó hiểu nhìn về phía ngoài cửa.

Ánh mắt Bách Đường Tuyết dừng trên người Phụng Vô Song một thân nam trang, về mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn chăm chăm Phụng Vô Song. Mới vừa rồi là hấn quát bảo Thẩm Ly dừng tay? Nam tử này thoát nhìn gầy yếu, vóc dáng còn không có cao bằng bờ vai của hấn. Một cái thẳng gầy thế nhưng mặt mũi lớn như thế, có thể khiến Hoàng thượng Tây Bình Quốc nói gì nghe vậy? Tiểu tử này là ai?

“Phong Hoa, mau tới đây, ta giới thiệu một chút, vị này chính là Nam Lâm Quốc Thái tử!” Thẩm Ly nâng mi, nói với Phụng Vô Song. Hấn trái lại đối với Bách Đường Tuyết nói: “Thái tử, người này xưng là Phong Hoa công tử.”

“Phong Hoa công tử? Nguyên lai là người được dân chúng truyền Phong Hoa công tử cũng không phải là người soái khí, ta là Bách Đường Tuyết. Người hảo!” Tuy trên mặt Bách Đường Tuyết có chút khinh thường, vẫn vươn tay, làm ra tư thế nắm. Người cũng quá mức nhỏ gầy! Hấn lại là Phong Hoa công tử nổi tiếng gần xa? Trong lòng Bách Đường Tuyết thầm nhủ.

Nam Lâm Thái tử? Bách Đường Tuyết? Trong lòng Phụng Vô Song thỉnh thoảng một tiếng đánh trống lớn. Người này thế nhưng là người nàng sắp phải gả sao? Khó trách mới vừa rồi Thẩm Ly phải thuộc hạ đưa tờ giấy cho nàng, viết: “Dịch dung nam trang!” Thì ra là thế. Trong lòng Phụng Vô Song hiểu rõ. Nguyên lai là Thẩm Ly sợ chân dung nàng bị bại lộ ở trước mặt Bách Đường Tuyết, nhất định sẽ có phiền toái không cần thiết.

Trở mặt vài giây, Phụng Vô Song thu hồi suy nghĩ, cũng vươn tay, giả vờ trấn định, mặt không biểu tình nói: “Gặp qua Hoàng Thượng, gặp qua Thái tử, ta là Phong Hoa!”

Kỳ thật ánh mắt của nàng vẫn luôn đang âm thầm quan sát Bách Đường Tuyết. Nói không hiểu kỳ, thì không phải thật sự. Rốt cuộc qua một đoạn thời gian, nàng phải gả cho người này rồi. Tuy rằng tạm thời không có ai chân chính đi vào lòng Phụng Vô Song, nhưng Phụng Vô Song như cũ không cam nguyện tương lai phải gả cho nam tử trước mặt này thoát nhìn thập phần cuồng ngạo.

“Phong Hoa, trong tay ngươi bưng chính là đồ ăn mới vừa đi làm sao? Nghe rất thơm, trẫm có chút nhịn không được, muốn ăn!” Trước mặt người ngoài, Thẩm Ly vẫn là dùng “Trẫm” tự xưng, tránh thân mật quá mức, mà bị người nào đó có tâm lợi dụng đi. Lại nói tiếp, hấn làm như vậy đều chỉ vì bảo vệ Phụng Vô Song mà thôi. Thẩm Ly đứng bên Bách Đường Tuyết nhìn Phụng Vô Song nháy mắt.

“Đương nhiên, Tiểu Tường tử mau dẫn Hoàng Thượng cùng Thái Tử điện hạ qua đi, ném thử đồ ăn mới!” Phụng Vô Song hiểu được ánh mắt Thẩm Ly, tự nhiên hiểu ý, phản phó Vu Tường phía sau.

“Dạ, công tử!” Vu Tường nói.

“Này hoá ra tốt, cô đi theo Thẩm hoàng, có lộc ăn!” Bách Đường Tuyết nói.

Trong lời đồn trừ nghệ Phong Hoa công tử có thể nói tuyệt nhất. Bách Đường Tuyết mặc dù ở trong hoàng cung, cũng có nghe thấy. Nhưng mà, khi hấn nhìn trên bàn đầy các loại rau dưa cùng thịt tươi, mắt hấn kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Ly. Không ngờ, Thẩm Ly thế nhưng cũng là vẻ mặt mờ mịt.

Vì thế, Bách Đường Tuyết về mặt oán giận hỏi: “Không biết Phong Hoa công tử có ý gì? Thế nhưng cho ta cùng với Thẩm hoàng ăn đồ này? Ngươi không sợ chúng ta bị nhiễm bệnh lạ sao? Chỉ sợ Phong Hoa công tử không có mấy cái đầu dê bồi đi?”

Phụng Vô Song vẫn không để ý tới hấn. Người lỗ mãng như thế không tin nhiệm nàng, trong lòng nàng, nháy mắt đối với Bách Đường Tuyết không có hảo cảm gì.

Đến khi đồ ăn đã mang lên, Phụng Vô Song mới giải thích cho Thẩm Ly, nói: “Hoàng Thượng, đây nghiên cứu chế tạo mới. Đồ ăn bỏ hết vào nồi, kỳ thật chỉ là hợp hết đồ ăn, ta đặt cho nó tên gọi lâu! Hoàng Thượng muốn ném thử không?”

“Đương nhiên!” Thẩm Ly ôn hòa nhìn Phụng Vô Song, cười đáp. Nữ hài trong lòng luôn có đồ vật hiếm lạ cổ quái. Thẩm Ly nhìn giữa cái bàn có một cái bếp lò, đang cháy, trên giá đựng đầy nước canh trong nồi sắt. Lâu, thật đúng là tên thông thường.

Dứt lời, Thẩm Ly liền cầm chiếc đũa gấp một mảnh lá cải trắng bỏ vào miệng. Hấn không đành lòng làm mất mặt Phụng Vô Song, nhưng không dám trực tiếp ăn thịt đồ tươi, đành phải yên lặng mà ăn lá cải. Bách Đường Tuyết ngồi ở một bên mắt lạnh nhìn, một bộ dạng không liên quan.

“Ừ ừ, Hoàng Thượng! Không phải ăn như vậy, xem ta làm cho ngươi.”

Phụng Vô Song chạy nhanh mà gọi Thẩm Ly.

“Hoàng Thượng, điện hạ, các ngươi xem, cái lẩu này làm như vậy ăn mới ngon!” Phụng Vô Song kẹp một mảnh thịt dê hơi mỏng, đặt vào trong nồi, không lớn trong chốc lát, liền đã chín, nàng làm nước chấm. Lại đem thịt dê đã chín, bỏ vào chén Thẩm Ly và Bách Đường Tuyết “Các ngươi ném thử hương vị như thế nào?”

Ở mặt đầy mong chờ của Phụng Vô Song, Bách Đường Tuyết cùng Thẩm Ly chậm rãi ăn thịt dê, Thẩm Ly là một bộ dáng thực hưởng thụ, Bách Đường Tuyết hơi có chút chán chờ. Phụng Vô Song không để bụng, vị Thái tử này thoát nhìn lòng dạ sâu đậm, không biết chính mình tương lai sẽ gả qua, là phúc hay họa? Hiện giờ, nàng từ lâu đã không còn đường lui.



“Miễn mai non mềm, còn không có mùi tanh, trăm còn chưa bao giờ ăn qua cách làm mới lạ này, hương vị thịt dê thật là cực hảo. Thái tử, người nghĩ sao?” Thẩm Ly ăn xong thịt dê, khen không dứt miệng.

“Đích xác không tồi!” Bách Đường Tuyết không phủ nhận, trong lòng thật thích hương vị này. Nước canh tươi ngon, nước sốt cùng thịt dê tươi mới, kết hợp lại, thật sự đủ để an ủi bất bẽ ban đầu.

Phượng Vô Song vừa lòng gật gật đầu. Ba người ngồi vây quanh bàn, bề ngoài nhìn vào thực hoà thuận vui vẻ mà ăn lẩu.

“Không biết Phong Hoa công tử hứng thú hay không, tới Nam Lâm Quốc làm một bữa lẩu đi?” Bách Đường Tuyết một tay nâng chén rượu, nhìn chăm chăm Phượng Vô Song, nhìn không ra nội tâm hẳn chân thật. Nhưng mà, Phượng Vô Song căn bản không để bụng, nàng đối với thuật dịch dung chính mình rất có tự tin, không có khả năng dễ dàng bị người ta nhìn thấu.

“Ách? Xem ra Thái Tử điện hạ thực thích lẩu của thảo dân?” Phượng Vô Song lạnh giọng hỏi.

“Không sai. Nói vậy Phong Hoa công tử cũng rất muốn đem sản nghiệp của chính mình dựng lớn đi, bằng không tới Nam Lâm Quốc ta như thế nào? Cô có thể đem Nam Lâm thành thịnh vượng tặng cho người!” Bách Đường Tuyết ra điều kiện, dụ dỗ Phượng Vô Song.

Mặt ngoài hẳn, dường như bởi vì thích ăn lẩu, mới hứa hẹn cấp cho Phượng Vô Song. Nhưng mà, thân là một Thái tử một quốc gia, sao có thể vì ăn mà buông đại tay bút ban thành cho người khác. Tình huống như Phượng Vô Song, nàng đương nhiên minh bạch chuyện này, căn bản không phải ý của Bách Đường Tuyết.

Nhưng mà, ý hẳn đến tột cùng là gì? Phượng Vô Song một chút cũng không thêm đề ý. Cái gọi là tương lai binh chấn, thủy tới thổ đầu. Không có gì đáng sợ. Huống chi hẳn ra điều kiện này, đối với Phượng Vô Song trước mắt mà nói, cực kỳ có lợi. Tương lai sau này, đến tột cùng sẽ xảy ra cái gì, hãy nói sau.

Bởi vậy, Phượng Vô Song trực tiếp nói một câu: “Thỉnh Thái Tử điện hạ lập chứng từ!”

Lúc này đến phiên Bách Đường Tuyết kinh ngạc. Nam nhân này, không cự tuyệt sao? Nhưng vì cái gì, thế nhưng hẳn không cảm thấy Phong Hoa công tử nói vô lý, ngược lại cảm thấy Phong Hoa công tử là người cực sáng khoái. Tức khắc đối Phong Hoa công tử có chút hảo cảm lên. Phốc, hảo cảm?

Phong Hoa công tử chính là nam nhân! Bách Đường Tuyết chặt đứt nội tâm tán loạn khắp nơi.

Đến nỗi ý của Bách Đường Tuyết đơn giản chính là thử phong hoa công tử. Ai dám động đến nhân vật như Phong Hoa công tử đâu. Huống hồ diện mạo chân thật người gặp qua hẳn. Hôm nay hẳn cũng coi như vinh hạnh mà có thể ăn món mà Phong Hoa công tử tự làm —— lẩu! Bách Đường Tuyết hoàn toàn không biết chính mình bị thử!

Tùng ăn vô số sơn hào hải vị, Hoàng Thượng cùng Thái tử một quốc gia đều nói lẩu ăn ngon, khẳng định có thể tạo dựng thị trường. Phượng Vô Song phúc hắc suy nghĩ. Duỗi tay tiếp nhận tờ giấy của Bách Đường Tuyết, nhìn không có vấn đề gì, đưa cho Vu Tường ở phía sau. Vu Tường tự biết nên làm như thế nào.

Lúc này, một thị vệ đi vào, ở bên tai trăm dặm tuyết bên tai nói.

Bách Đường Tuyết chau mày, đứng dậy, nói: “Xin lỗi, cô có việc gấp, cáo lui trước, ngày khác lại tới!”

Bách Đường Tuyết sau khi rời khỏi, Vu Tường ra cửa nhận một tin tức, quay lại nói cho Phượng Vô Song.

“Tiểu thư, Thái Tử điện hạ đã đi trước chúng ta tới hành cung. Nói là muốn đích thân đón tiểu thư hồi Nam Lâm Quốc!”

-----  
**Vote và cmt đi các nàng.**

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 69-1: Đuổi thái tử (1)

Editor: Từ Diệp

Sắc mặt Phượng Vô Song lạnh lùng. Nhìn không ra sắc thái trong ánh mắt, nhưng có thể cảm nhận sâu sắc được lúc này nội tâm nàng một chút hoảng loạn. Tuy rằng ngay từ đầu đáp ứng hòa thân, vì bảo hộ toàn bộ Phượng gia. Huống chi nàng cũng không có người trong lòng, gả cho ai không sao cả. Hy sinh hạnh phúc chính mình một chút, chỉ cần có thể bảo toàn toàn bộ Phượng gia, loại hy sinh này là đáng giá. Phượng Vô Song vẫn luôn tự nói

chính mình.

Nhưng vì sao giờ này khắc này, trong lòng nàng thế nhưng xuất hiện thân ảnh người kia. Bạch y tuyết trắng, đai lưng dây bạc, đẹp đẽ quý giá bức người. Người nọ phẳng phất ở nơi xa nhìn nàng, mày nhíu chặt, nàng lại có chút không đành lòng nhìn người nọ khổ sở.

"Vô Song, nếu ngươi không muốn gả, giao cho ta, ta chắc chắn bảo hộ ngươi chu toàn!" Thẩm Ly tự nhiên cũng nghe rõ lời Vu Tường bẩm báo. Mắt thấy trên mặt Phượng Vô Song biểu tình phức tạp, trong lòng hắn cũng hoàn toàn không dễ chịu.

Thẩm Ly xưa nay sống nội tâm. Tuy rằng hắn cũng không phủ nhận nội tâm chính mình đối Phượng Vô Song có hảo cảm, nếu không, Hoàng hậu Tây Bình Quốc, hắn sẽ không hứa hẹn mà cho Phượng Vô Song, nhưng là, Thẩm Ly cũng tính tường minh bạch, Phượng Vô Song tuyệt không phải loại người có thể dễ dàng thỏa hiệp người. Bởi vậy, Thẩm Ly tôn trọng ý tứ Phượng Vô Song.

Hắn tuy khuynh tâm với nàng, nhưng hắn không muốn nàng tạm chấp nhận với hắn. Nếu không thể lưỡng tình tương duyệt, hắn sẽ không đem nàng cột vào bên người.

Không thể không thừa nhận, Thẩm Ly chân chính mà đọc đã hiểu nội tâm Phượng Vô Song.

Phượng Vô Song giương mắt nhìn Thẩm Ly, nàng cười nhạt, nói: "Không cần. Thẩm Ly, ngày sau ngươi hãy trở thành một thế hệ minh quân! Khiến dân chúng yêu nhất!"

Phượng Vô Song không phải không rõ tâm ý Thẩm Ly. Nhưng nếu nàng đối hắn vô tình, còn như cũ tránh ở sau, hắn tiếp thu bảo hộ, như vậy nàng chẳng phải nàng cô phụ tâm Thẩm Ly? Phượng Vô Song tuyệt không phải nữ tử như vậy.

Huống hồ nếu nàng thật sự không gả đi Nam Lâm Quốc, nàng không nghi ngờ Thẩm Ly sẽ không bảo vệ tốt nàng. Nhưng Tây Bình Quốc cùng Nam Lâm Quốc vốn quan hệ quốc sự khẩn trương, chẳng phải là muốn chạm vào là nổ ngay. Như vậy, an nguy lễ dân bá tánh, nên do ai tới bảo hộ?

Phượng Vô Song làm không ích kỷ như vậy, vì bản thân muốn tự do, mà hy sinh sinh mệnh vô tội!

"Hào! Nhất định sẽ!" Thẩm Ly chăm chú mà nhìn Phượng Vô Song, gật gật đầu.

Không chỉ đối Phượng Vô Song một cái hứa hẹn, mà còn đối hắn nguyên tắc, càng đối với bá tánh thiên hạ một cái hứa hẹn.

Phượng Vô Song có lẽ không nghĩ tới. Gần như nàng đã mong đợi, ngày sau Thẩm Ly sẽ dẫn dắt Tây Bình Quốc sáng tạo cờ nào đại truyền kỳ lịch sử. Mà Thẩm Ly cuối cùng cũng như Phượng Vô Song suy nghĩ, trở thành một thế hệ minh quân, lưu danh muôn đời!

"Tiểu Tường tử, chúng ta đi thôi!" Phượng Vô Song thu hồi suy nghĩ, gọi Vu Tường. Nên tới trước sau sẽ tới, nên đối mặt cũng trước sau sẽ đối mặt!

-----  
"Thái Tử điện hạ xin dừng bước, tiểu thư nhà ta đêm qua nhiễm phong hàn, còn nghỉ ngơi. Đợi nô tỳ đi trước truyền lời cho tiểu thư, thỉnh điện hạ ngồi xuống uống trà!" Bích Hà biết Thái tử Nam Lâm Quốc giá lâm, tức khắc hoảng sợ. Hơn nữa này Nam Lâm Thái tử còn muốn đích thân đi gặp tiểu thư, Bích Hà cùng Hồng Liên sợ tới mức thở không dám phát ra một tiếng.

Ai đều biết, nữ tử đợi gả, không được ở bên ngoài tùy ý hành tẩu. Nếu bị Thái tử tương lai biết được lúc này tiểu thư không có ở trong phòng, mà là đang cùng Hoàng đế Tây Bình Quốc Thẩm Ly ở bên nhau, tiểu thư nhất định sẽ quan không gánh nổi tội danh! Loại tội danh này nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ.

Tuy không đến mức sẽ bị chém đầu, nhưng mọi người bàn luận ra vào đủ để đánh sập nội tâm một người. Huống chi, tiểu thư vẫn phải gả cho Nam Lâm Quốc Thái tử gia. Tiểu thư sẽ mang tội danh -- coi rẻ hoàng tộc. Đây chính là tội danh chém đầu a!

Cũng may Bích Hà cùng Hồng Liên còn tính nhạy bén, một người lôi kéo nói dối khuyên bảo Bách Đường Tuyệt lưu lại, một người khác sớm nhanh chóng rút trả. Hai người phối hợp đến thập phần chặt chẽ.

"Phong hàn? Thỉnh đại phu chưa?" Bách Đường Tuyệt tuy có chút nghi hoặc, nhưng cũng dừng bước chân, cau mày hỏi.

"Hồi điện hạ, đã thỉnh quá hành cung thái y khám mạch, thái y bốc mấy phương thuốc, đã cho tiểu thư uống vào. Lúc này tiểu thư còn ở nghỉ ngơi!" Bích Hà vội vàng gật gật đầu, phẳng phất Bách Đường Tuyệt không tin tưởng.

Bách Đường Tuyệt hoài nghi mà nhìn chăm chăm Bích Hà cùng Hồng Liên. Lại nhìn không ra bất luận manh mối gì. Hắn phải từ bỏ, ngồi ở trong đại sảnh, nâng chén trà lên, nhoài đầu mắt, nói: "Tiểu thư nhà ngươi nếu tỉnh, tốc tốc tới báo cô, cô liền ở chỗ này chờ nàng!"

"Dạ, điện hạ! Nô tỳ cáo lui!" Bích Hà cùng Hồng Liên cùng cáo lui.

Các nàng chậm rãi lui khỏi đại sảnh, một hơi chạy hướng khuê phòng tiểu thư. Đóng cửa lại, hai người về mặt kinh hoàng mà nhìn về phía đối phương.

"Làm sao bây giờ? Tiểu thư lúc này còn không có trở về. Thái tử thoát nhìn một chốc cũng sẽ không rời đi! Nếu như bị phát hiện....." Bích Hà kinh hoàng mà nói.

Còn chưa chờ nàng nói xong, Hồng Liên một tay che miệng Bích Hà. Đôi mắt hướng bốn phía ý bảo một chút, Hồng Liên thoạt nhìn trấn định rất nhiều. Bích Hà tức khắc cũng bình tĩnh lại, nàng mình bạch mới vừa rồi Hồng Liên ý bảo nàng, tai vách mạch rừng.

Vì thế, hai người tương đương có ăn ý mà diễn.

"Tiểu thư, người tình không? Thái tử đến thăm tiểu thư? Tiểu thư có hay không sức lực gặp Thái Tử điện hạ?"

"Khụ khụ --!"

"Ai nha, tiểu thư lại ho, nô tỳ đắp chăn cho người, nhưng đừng để nhiễm lạnh!"

"Khụ -- khụ, Bích Hà người mới vừa rồi -- khụ -- nói cái gì?"

"Hồi tiểu thư, là cô gia tương lai đến thăm tiểu thư!"

"Khụ -- Hồng Liên, khụ -- ta cái dạng này thật sự -- khụ -- thật sự không có biện pháp -- gặp người, đi nói Thái tử trở về đi, khụ khụ -- liền nói ta không tiện gặp khách, sợ lây bệnh cho Thái Tử điện hạ!"

"Dạ, tiểu thư!" Nghe ngoài cửa có hơi hơi tiếng bước chân rồi đi, Bích Hà cùng Hồng Liên lúc này mới nhìn nhau cười. Hừ, dám theo dõi các nàng, quả thực vũ nhục chỉ số thông minh các nàng. Đi theo bên người Phụng Vô Song, hai nha hoàn cũng trở nên càng ngày càng phúc hắc.

"Hồng Liên a, này chỉ có thể giấu một chút, nếu tiểu thư vẫn không trở lại, chúng ta chẳng phải bị lộ sao?" Bích Hà có chút lo lắng hỏi.

"Mới vừa rồi ta đã phái Vương gia thị vệ đi báo tiểu thư. Yên tâm đi. Tiểu thư hẳn thực mau sẽ đã trở lại!" Hồng Liên trấn an Bích Hà, bình tĩnh mà nói.

"Oa, Hồng Liên, người thật sự là quá tốt! Quá thông minh!" Bích Hà vẻ mặt vui vẻ, cười hoan hô nói.

Nhưng mà, Hồng Liên nhìn Bích Hà, thế nhưng cảm thấy nơi nào có chút kỳ quái. Bích Hà xưa nay trầm ổn, làm việc so với nàng còn chu đáo, loại sự tình đơn giản, Bích Hà không có khả năng không thể không nhớ được, hơn nữa Bích Hà cũng không khen nàng như vậy.

Nhìn người trước mắt cùng Bích Hà hoàn toàn khác nhau, Hồng Liên ở trong lòng lắc đầu. Cho rằng nàng suy nghĩ nhiều, Bích Hà có lẽ chỉ quá sốt ruột, mới không nghĩ tới này đó. Nàng không nên hoài nghi, hơn nữa tiểu thư vẫn luôn sẽ dạy dỗ các nàng, muốn thiết tình đối đãi lẫn nhau, không được nghi ngờ. Nghĩ như vậy, Hồng Liên trong lòng không có cái gì dư thừa cố kỵ.

Một canh giờ sau, Phụng Vô Song cùng Vu Tường trở lại hành cung. Vu Tường đang muốn đưa nàng từ cửa chính đi vào, đôi mắt Phụng Vô Song nhìn chăm chăm trước cửa có một chiếc xe ngựa, gỗ đen quý báu, đầu gỗ sơn đen, vài mảnh cũng đen có thêu chỉ vàng. Quý trọng mà thần bí, vừa thấy liền không phải người thường có thể sử dụng.

Phụng Vô Song nghĩ lại tướng tượng, liền lôi Vu Tường trở lại, ý bảo hẳn từ cửa sau mà vào. Vu

Tường lúc này mới nhớ tới, Nam Lâm Thái tử rất có thể ở phòng trong chờ bọn họ. Tiểu thư quả nhiên suy xét chu đáo.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 69-2: Đuổi thái tử (2)

Editor: Từ Diệp

Hai người vòng qua toàn bộ sân hành cung, đi đến hậu viện, lại quan gần nửa canh giờ. Vu Tường mở to hai mắt nhìn Phụng Vô Song nhanh nhẹn mà nhảy qua núi giả, lại nhảy qua tường. Trong lòng không khỏi cảm thán, tiểu thư cũng thật không phải người bình thường. Nào có thiên kim quý tộc như nàng như vậy, thoạt nhìn hành vi tương đương thô bỉ, kỳ thật lại khiến người thích. Bởi vì nàng không chút nào làm ra vẻ không ngưng ngừng. Không có cái gọi là tiểu thư khuê các, các tiểu thư bích ngọc, những cái đó đều làm bộ làm tịch!

"Tiểu thư, tiểu thư, người rốt cuộc đã trở lại." Bích Hà vừa thấy được thân ảnh Phụng Vô Song, vội vàng mà kêu.

"Làm sao vậy, như vậy đã nhớ ta?" Phụng Vô Song hào tâm tình mà đùa giỡn Bích Hà một phen.

"Tiểu thư đùa giỡn nô tỳ!" Bích Hà bị lời nói Phụng Vô Song làm đỏ bừng mặt. Tức khắc xấu hổ mà nói.

"Tiểu thư, Nam Lâm Thái tử gia tới, đang ở tiền viện đại sảnh chờ tiểu thư ngài!" Hồng Liên đứng dậy bẩm báo Phụng Vô Song, một bên liếc mắt Bích Hà, như suy tư gì, một bên hướng Phụng Vô Song tự thuật chuyện vừa rồi phát sinh, "Mới vừa rồi Thái tử nói muốn tới vấn an tiểu thư ngài, chúng ta nói dối tiểu thư đêm qua bị phong hàn, còn nằm trên giường nghỉ ngơi, lúc này mới giấu diếm được Thái Tử điện hạ. Tiểu thư ngài lúc này vẫn nên nằm

trên giường đi?”

“Hắn còn chưa đi?” Phụng Vô Song gật gù đầu, ngay sau đó lại hỏi.

“Đúng vậy, Thái Tử điện hạ nói phải đợi tiểu thư tỉnh lại, xem một cái mới đi. Nô tỳ vẫn luôn nói dối tiểu thư còn chưa từng tỉnh lại, cho nên, Thái tử còn tại tiền viện chờ.” Bích Hà hồi nói chuyện tới.

“Đi tiền viện truyền lời, nói ta đã tỉnh!” Con người Phụng Vô Song dấu đi chút suy nghĩ. Này Bách Đường Tuyết có ý tứ gì? Một hai phải chờ nàng tỉnh lại nhìn nàng một cái? Vì sao không đi trước, ngày mai lại đến thấy nàng? Phụng Vô Song không cho rằng chính mình có bao nhiêu đại năng lực, có thể bị Nam Lâm Quốc Thái tử canh cánh trong lòng.

Hồi tưởng mới vừa rồi ở tửu lâu, Bách Đường Tuyết nhận tin tức mà vội vàng rời đi. Theo sau liền tới chỗ nàng, một hai phải nhìn thấy nàng.

Này đến tốt cùng nguyên nhân gì? Lại tin tức thế nhưng cùng nàng tương quan, Phụng Vô Song một chút cũng không có thể nghĩ thông suốt. Dù sao Vu Tường đã phái Âm Các đi tra xét, nàng cũng không có quá mức vui vẻ ý.

Tự thu thập mình, nằm trên giường, lệnh Hồng Liên lấy một quyển khăn lông ướt, đặt ở trên trán, giả bộ như nhiễm phong hàn thập phần khó chịu.

“Thái Tử điện hạ, tiểu thư nhà ta đã tỉnh, nói là có thể gặp Thái Tử điện hạ.” Hồng Liên không kiêu ngạo không siểm nịnh mà đi đến sảnh ngoài chuyển đạt ý Phụng Vô Song.

“Phía trước dẫn đường!” Bách Đường Tuyết lạnh giọng ném xuống bốn chữ. Nhẹ nhàng mà uống một ngụm chén trà, ước lượng một ông tay áo, theo Hồng Liên mà đi.

“Dạ! Thái Tử điện hạ thỉnh bên này!” Hồng Liên ở bên đón Bách Đường Tuyết cùng thị vệ hần. Làm đủ lễ phép, lại cũng một bộ dáng không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng không có loại bọn nô tài tầm thường đối chủ tử nịnh hót. Bách Đường Tuyết không thèm nhìn nàng, chỉ liếc mắt một cái. Sau khi liếc mắt, liền dời đi ánh mắt, nhẹ đến phảng phất căn bản không giống như xem qua Hồng Liên.

Mới vừa rồi Bách Đường Tuyết nhận được tin tức: tiểu thư Phụng Vô Song cùng Hoàng Thượng Thẩm Ly Tây Bình Quốc gặp lên!

Ở trong mắt người thường, đây đều là một tin tức cực kỳ nghiêm trọng. Khi Bách Đường Tuyết nghe được, đáy lòng thậm chí sinh ra một ít hận ý. Hần xưa nay cùng Thẩm Ly không đối nghịch. Bởi vậy thời điểm nhận được tin tức này, hần tự mình đi đến tửu lâu tra xét. Nhưng mà vẫn chưa phát hiện bất luận khả nghi gì. Hần thậm chí còn cùng Thẩm Ly cùng nhau ăn lẩu của Phong Hoa công tử. Mà người cùng Thẩm Ly ở bên cạnh, không phải là Phụng Vô Song, mà là Phong Hoa công tử.

Này Bách Đường Tuyết ở trên cao hứng cùng đại danh鼎鼎 cùng Phong Hoa công tử kết bạn, kia lại truyền đến một tin tức, Phụng Vô Song tiểu thư muốn đào hôn!

Lúc này, Bách Đường Tuyết rốt cuộc nhịn không được, chỉ vội vàng kết thúc cùng Phong Hoa công tử kết bạn, rồi tới chỗ Phụng Vô Song ở. Hần tưởng tượng tự mình giáo huấn vị hôn thê một phen còn chưa gả qua cửa, liền vô pháp vô thiên như thế!

Đều không phải là Bách Đường Tuyết có bao nhiêu thích Phụng Vô Song, hần thậm chí không có gặp qua Phụng Vô Song, chỉ là từ người chung quanh nơi đó nghe nói, Phụng Vô Song là nữ tử có dung nhan cực xấu, không học vấn không nghề nghiệp. Nữ nhân như vậy tuyệt đối không phải hần sẽ thích. Sở dĩ đáp ứng hòa thân, hần cũng chỉ nghĩ tùy tiện tìm nữ nhân, nhìn xem có thể hay không phá hủy nguyên rủa đáng chết trên người hần —— khắc thê chi mệnh. Khắc chết chính mình không thích nữ tử, hần cũng sẽ không đau lòng. Nếu nữ nhân này may mắn mà chịu đựng động phòng, như vậy đã có thể phá hủy nguyên rủa hần, lại có thể đem xấu nữ biếm lãnh cung, chẳng phải mau thay? Không thể không nói, nội tâm Bách Đường Tuyết tương đương thô bạo.

Đến nỗi hần vì sao sẽ sinh khí, đối với những vị hôn thê lên gặp mặt nam nhân khác lại đào hôn, Bách Đường Tuyết cũng không phải sinh khí ở tin tức. Hần là vô tâm người, đối với mọi chuyện không để bụng, hần tuyệt đối không lãng phí tinh lực ở trên người đó. Nguyên nhân tức giận, bất quá cũng chính là vì tôn nghiêm.

Là nhưng nhục không thể giết, loại liên quan đến vấn đề tôn nghiêm, đặt ở trên người nam nhân nào, kỳ thật đều áp dụng.

Bách Đường Tuyết chính khí hùng hực đi vào nơi này, nguyên bản muốn hung hăng giáo huấn nữ nhân không biết tốt xấu cổ tình làm bậy. Như thế không giữ đạo người, hần tự sẽ không nhẹ tha. Nhưng mà lại bị thị nữ nàng đánh gãy lời nói, tiểu thư sinh bệnh nằm trên giường chưa tỉnh. Cái này làm cho Bách Đường Tuyết sao có thể tin tưởng?

“Tiểu thư, Thái Tử điện hạ tới rồi!” Bích Hà ở bên tai Phụng Vô Song, nhẹ giọng nói.

“Cho hần tiến vào!” Phụng Vô Song giả bộ một bộ dạng thập phần suy yếu.

Một nam nhân mặc hắc bào kim long, biểu hiện ra phong thái của một Thái tử. Này kim long, từ xưa đến nay chính là địa vị tượng trưng, kim long hoàng bào chỉ có Hoàng Thượng mặc, mà này kim long hắc bào, cũng chỉ có thể Thái tử mặc. Dưới bầu trời này, cũng chỉ có Hoàng Thượng cùng Thái tử có thể sử dụng quần áo tôn quý như vậy.

Nhưng mà, Phụng Vô Song bỗng nhiên nghĩ đến, nàng còn chưa bao giờ gặp qua Thẩm Ly ở trước mặt nàng mặc như vậy. Hần tựa hồ luôn luôn ăn mặc tùy ý, sẽ không khiến người khác cảm giác bị áp lực. So sánh với dưới, Phụng Vô Song ở trong lòng, âm thầm so sánh Bách Đường Tuyết ăn

tượng không tốt.

Phượng Vô Song hiện tại thân là nhất phẩm Thạc công chúa, địa vị đội đến Hiên Viên Thái tử, bởi vậy, nàng cũng không cần hướng Bách Đường Tuyết hành lễ. Vì thế, Phượng Vô Song liền đương nhiên mà xem nhẹ hành lễ này. Bách Đường Tuyết cũng không thể làm khó nàng thế nào, rốt cuộc nàng còn chưa qua cửa, còn không phải phi tử chính thức.

“Phượng cô nương, thân thể còn tốt không?” Bách Đường Tuyết đứng cách mép giường ba thước ở ngoài, phảng phất là sợ bị Phượng Vô Song lây nhiễm phong hàn, mắt lạnh nhìn nữ nhân trước mắt thấy hán cũng không hành lễ còn như cũ nằm ở trên giường, quả thật là lớn mật! Hán trong giọng nói cũng không mang theo chân thành, chỉ là một câu lạnh lùng mà tượng trưng tính thăm hỏi.

“Ta Thái Tử điện hạ quan tâm, nghe nói Thái Tử điện hạ dạo bốn cung mấy canh giờ, bốn cung ngủ rồi, đều do tỷ nữ không có đánh thức bốn cung, làm điện hạ dạo lâu, thật là ngưng ngừng, thỉnh điện hạ thông cảm!” Phượng Vô Song không hề hướng đôi mắt về phía Bách Đường Tuyết, đạm nhiên mà nói.

Nàng trí tuệ, đủ để ngăn cản những thứ gây khó dễ.

Bách Đường Tuyết vốn định muốn giáo huấn nữ nhân không biết lễ tiết không coi ai ra gì, lại bị nàng tùy tính nói mấy câu cấp hóa giải. Nếu là hán tiếp tục làm khó dễ, chẳng phải biến hán thành Nam Lâm Quốc Thái tử tâm không tốt, không biết tha thứ, ác ý làm khó dễ nữ tử bại hoại!

Bách Đường Tuyết trong lòng tức nghẹn, cực kỳ khó chịu. Đây vẫn là lần đầu tiên bị người khác làm tức nghẹn. Thân là một người dưới một người trên vạn người, chưa bao giờ có người dám chính diện phản bác với hán, nữ nhân này, lá gan thật đúng không nhỏ. Bách Đường Tuyết nhìn nàng vài lần, khó trách mới vừa rồi cảm thấy nàng cùng tỷ nữ kia đều như nô tài bất đồng, nguyên lai là có này chủ tất phân phó!

Xem ra nàng còn đang bệnh, tạm thời không cùng nàng so đo, dạo nàng gả đi Nam Lâm Quốc, xem hán như thế nào tra tấn với nàng. Bách Đường Tuyết trong lòng tức khắc sinh khí!

“Bản công chúa này phong hàn còn chưa chuyển biến tốt, liền không lưu Thái Tử điện hạ làm khách, để tránh Thái Tử điện hạ cũng bị bốn cung lây bệnh!” Phượng Vô Song dù chưa nhìn về phía Bách Đường Tuyết, lại cũng cảm nhận được trong mắt Bách Đường Tuyết áp lực không được, tức giận cùng hán ý. Nhưng mà, nàng chút nào không để bụng. Thế gian này phảng phất giống như còn không có cái gì khiến nàng sợ. Nàng cũng không thích Bách Đường Tuyết, bởi vậy cũng sẽ không làm những chuyện mặt ngoài một mặt sau lưng một mặt đối trá, trực tiếp tiền khách!

Bích Hà cùng Hồng Liên đều kinh ngạc mà nhìn về phía tiểu thư nhà mình, mới vừa rồi tiểu thư các nàng, thế nhưng trực tiếp muốn đuổi Thái Tử điện hạ sao?

“Phượng cô nương quả nhiên thú vị, cô liền như người mong muốn!” Bách Đường Tuyết lạnh lùng cười, trong ánh mắt lộ ra thị huyết quang mang. Hán còn chưa bao giờ gặp qua người như vậy nhục nhã quá, hiện giờ, thế nhưng bị hán gọi là vị hôn thê, cho một phen nhục nhã. Xem ra nữ nhân này không những không coi ai ra gì, còn hoàn toàn không hiểu cái gì là tam cương ngũ thường. Chờ nàng gả qua, hán nhất định phải hảo hảo dạy dỗ nàng, muốn cho nàng biết, nam nhân mới là trời, bất luận cái gì tức nghẹn, ở trước mặt phu quân, đều là đầy hứa hẹn phu cương.

Bách Đường Tuyết tức khắc bỗng nhiên có chút chờ mong lần liên hôn này. Nữ nhân thú vị, hán lại có việc vui!

Ánh mắt Phượng Vô Song lạnh lùng nhìn nam nhân trước mặt say mê cảm xúc chính mình, khóe miệng tà mị cười, cũng không biết rốt cuộc là ai chơi ai?

Trên đường đến Nam Lâm Quốc nhất định phải đi qua một con đường, một chiếc xe ngựa nhìn như bình thường nhưng ngày đêm vẫn kiên trì mà chạy.

“Còn bao lâu?” Một khuôn mặt nam tử tuấn kiệt, người mặc áo gấm màu trắng, trong lồng ngực ôm một con vật lông tơ màu trắng, thanh âm từ tính trầm thấp hỏi.

“Hồi tôn thượng, nhanh nhất mười ngày sẽ đến!”

**P/s: 2214 từ. Hãy nhấn vào ☐ phía dưới để bình chọn.**

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 70-1: Nam Lâm đại hôn (1)

Editor: Từ Diệp

Từ khi Nam Lâm Thái tử Bách Đường Tuyết bị Phượng Vô Song vô tình mà chế nhạo, Bách Đường Tuyết khắc sâu mà ý thức được chính mình cần thiết phải nắm chặt hết thảy thời gian, đem nữ nhân này cưới hồi Nam Lâm, mới có thể mau chóng mà từ trên người nàng đòi lại tôn nghiêm! Không nghĩ

tới, tôn nghiêm một người nam nhân nếu muốn phải từ trên người nữ nhân đạt được, người nam nhân này không khỏi không thất bại.

Chính vì như vậy, hành trình Phượng Vô Song đi hướng Nam Lâm Quốc đã bị cản trở rất nhiều. Bất đắc dĩ, Phượng Vô Song đành phải đem ý tưởng Tây Bình Quốc vừa mới bắt đầu nảy sinh cùng cửa hàng giao cho Vu Tường. Mộ Dung Yên Yên cũng không biết đi nơi nào, cái gì cũng không có giao đãi, chỉ để lại cho Vu Tường một tờ giấy, nói nàng đi ra ngoài làm việc, nên trở về liền sẽ trở về.

Phượng Vô Song liền từ nàng, không phải Âm Các đi tìm nàng. Trong lòng Phượng Vô Song thực minh bạch (sáng tỏ), Mộ Dung Yên Yên có thân phận tuyệt không phải bình thường, nàng tiêu sái mà tự mình, bất luận kẻ nào đều không ràng buộc được nàng. Nàng duy nhất có thể làm chỉ lẳng lẳng mà chờ Mộ Dung Yên Yên trở về thì tốt.

Một ngày này, Nam Lâm Thái tử tự mình tiếp đón Hiên Viên Triệt, Bách Đường Tuyệt tự mình dẫn dắt Phượng Vô Song hồi Nam Lâm Quốc. Nhiều người không hiểu rõ còn tưởng rằng, là Nam Lâm Thái tử đối Phượng Vô Song yêu thương có thêm, không ngại cực khổ thật xa từ Nam Lâm Quốc đi tới Tây Bình Quốc, chỉ vì tiếp đón vị hôn thê từ chính mình.

Trên thực tế, nguyên nhân Bách Đường Tuyệt làm như vậy, chỉ là bởi vì hấn sợ Phượng Vô Song thật sự đào hôn, như vậy hấn sẽ không có việc vui, thật vất vả tìm được một người khiến hấn nhiệt huyết sôi trào, hấn sao có thể dễ dàng buông tay, tự nhiên muốn đích thân trông giữ tốt.

Thời điểm Hiên Viên Triệt cáo biệt, để lại cho Phượng Vô Song một miếng ngọc bội, hấn nói: "Vô Song, ta vô năng bảo hộ ngươi, cái ngọc bội này ngươi lưu trữ, ngày sau có yêu cầu, có thể đi đến hiên tự tiền trang (nơi giữ tiền) Bắc Thần Quốc lấy bạc ra."

Phượng Vô Song biết, hiên tự tiền trang này là tiền trang Bắc Thần Quốc, do Định Bắc vương Hiên Viên Triệt quản lý, che kín toàn bộ đại lục, nơi nơi đều có chi nhánh hiên tự tiền trang. Nhưng nếu Phượng Vô Song thật sự lấy tiền, chỗ trống đó đều phải do Hiên Viên Triệt tới bổ sung. Phượng Vô Song tiếp nhận ngọc bội, đều không phải là thật sự tưởng nghĩ tiền Hiên Viên Triệt, nàng chỉ không nghĩ Hiên Viên Triệt lo lắng, lo lắng nàng ở dị quốc quá đến được không.

"Cám ơn ngươi, Triệt ca ca!" Phượng Vô Song trong lòng cảm động. Có lẽ tại đây một khắc, từ trước Hiên Viên Triệt đối Phượng Vô Song thương tổn, sớm đã hóa giải.

"Vô Song! Ngươi mới vừa rồi kêu ta cái gì?" Đôi mắt Hiên Viên Triệt mở giống chuông đồng, hấn có chút kinh ngạc, lại có chút kích động.

"Triệt ca ca, Triệt ca ca!" Phượng Vô Song nhấp môi cười, giờ khắc này Phượng Vô Song ở trong mắt Hiên Viên Triệt, là như vậy mỹ.

"Vô Song, ngươi nhớ ra rồi sao?" Lời nói Hiên Viên Triệt mang theo một ít ghen ngào, cũng có chút không thể tin được, thử tính hỏi Phượng Vô Song.

"Ác? Nhớ lại cái gì? Chẳng lẽ ta trước kia quên mất cái gì sao?" Phượng Vô Song sùng sốt, nghi hoặc khó hiểu hỏi.

Hiên Viên Triệt nhìn vẻ mặt Phượng Vô Song biểu tình nghi hoặc, trong lòng cứng lại, nguyên lai nàng không nhớ tới, còn tưởng rằng có kỷ tích đã xảy ra.

"Kia Vô Song ngươi vì sao kêu ta Triệt ca ca?" Hiên Viên Triệt nghi hoặc hỏi.

Phượng Vô Song ý cười doanh doanh mà nhìn Hiên Viên Triệt, trêu đùa: "Chẳng lẽ Vương gia ngươi không muốn ta như thế kêu ngươi sao? Ta còn tưởng rằng quan hệ chúng ta có thể thân mật đến kêu ngươi như thế kêu ngươi. Nếu Vương gia không vui, ta đây vẫn kêu ngươi Vương gia!"

Những lời này nghe như đang giận lẫy, Hiên Viên Triệt lại nhìn ý cười trên mặt Phượng Vô Song. Hoá ra bị nha đầu này chơi đùa? Cũng hảo. Làm huynh muội không có gì không tốt. Ai biết được hai người thành không được quan hệ nam nữ lúc sau, huynh muội là quan hệ hai người bọn họ thích hợp nhất ở chung.

"Quý linh tinh!" Hiên Viên Triệt sờ sờ tóc nàng, khoe môi treo lên sùng nịch ý cười.

Phượng Vô Song biết đây là Hiên Viên Triệt ngầm đồng ý. Tức khắc tâm tình tốt lên.

"Tiểu thư, canh giờ tới rồi, Thái tử nói nên lên đường!" Bích Hà đánh gãy hai người nói chuyện, nhỏ giọng nói. Mới vừa rồi nàng nhìn đến Thái tử nhìn về phía tiểu thư với ánh mắt hảo dọa người.

Phượng Vô Song gật gù đầu, đối với Hiên Viên Triệt nói: "Triệt ca ca, ta đi rồi, có cơ hội ta sẽ trở về xem các ngươi!"

"Tốt tốt! Vô Song! Phải sống tốt!" Liên tiếp mấy cái tốt, Hiên Viên Triệt dặn dò nói.

Nhìn theo hướng Phượng Vô Song rời đi, Hiên Viên Triệt lúc này mới chưa xót mà xoa người, không ai thấy ánh mắt Hiên Viên Triệt hiện lên một tầng mỏng lung sương mù.

"Vương gia, thứ lỗi nô lăm miệng, Vô Song công chúa này vừa đi khả năng chính là cả đời, nếu là Vương gia thật sự thích nàng, vì sao không đem nàng lưu lại đâu?" Đứng ở một bên Lý Thành Đức tất nhiên là cảm nhận được cảm xúc suy sút của Hiên Viên Triệt, không khỏi có chút thở dài lên.

Hiên Viên Triệt vẫn chưa trả lời, chỉ là thật sâu mà thở dài một hơi, ngay sau đó sải bước lên ngựa, quay đầu ngựa, hướng tới phương hướng tương phản, tuyệt trần mà đi.



Này một hướng trái đi, một hướng phải đi, liền chú định cả đời này bọn họ không còn có khả năng.

Tám ngày sau, Bách Đường Tuyết cùng đoàn người Phượng Vô Song đến đô thành Nam Lâm Quốc Nghiệp Thành.

Toàn bộ Nghiệp Thành đã là một mảnh lửa đỏ, nơi chốn giăng đèn kết hoa, cao cao mà treo đèn lồng lửa đỏ. Ngày đêm sáng choang.

Xe ngựa bọn họ đi đến, tức có vô số lê dân bá tánh, xếp thành hai bài, hô to: "Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Phượng Vô Song ở trong lòng không khỏi lo lắng, này Bách Đường Tuyết nhìn đáng về các bá tánh kính yêu. Không biết là thiết tình vẫn bị hấn thô bạo cường bách.

Giây tiếp theo, ngồi ở bên trong xe ngựa Phượng Vô Song thế nhưng nghe thấy tiếng bá tánh bên ngoài đình tai nhức óc truyền đến: "Thái tử phi nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!" Phượng Vô Song tuy là sửng sốt, nhìn về phía Bích Hà cùng Hồng Liên.

Này cây thế không khỏi cũng quá long trọng đi. Chỉ là một thái tử phi mà thôi, lại không phải Hoàng Hậu quốc mẫu, Thái tử làm như thế, không sợ "Công cao hơn chủ sao"? Hoặc là bị người tấu lên trên. Rốt cuộc trên Thái tử còn có Hoàng Thượng, mà trên thái tử phi, còn có một đồng nữ nhân tôn quý.

Mà này đó bá tánh như được huấn luyện, mỗi một tiếng kêu gọi đều nói năng có khí phách, san bằng kết cục. Chẳng lẽ Bách Đường Tuyết như thế có tâm, thế nhưng còn chuyên môn huấn luyện bá tánh, chỉ vì đón đầu?

Hồng Liên đối tập tục Nam Lâm Quốc t có nghe thấy, liền mở miệng hướng Phượng Vô Song giải thích nói: "Tiểu thư, ở Nam Lâm Quốc, mỗi lần Thái tử đón đầu, dân chúng đều kêu như vậy, nghe nói Nam Lâm quốc hoàng đế cũng phê chuẩn! Lúc này đây bọn họ đứng hoan nghênh tiểu thư!"

"Bọn họ vì sao phải như vậy, thái tử phi lại không phải thân phận tôn quý nhất, hẳn là gánh không dậy nổi nghi thức long trọng như thế a?" Phượng Vô Song như cũ khó hiểu, vì thế nghi hoặc hỏi.

"Kỳ thật -- kỳ thật bọn họ như vậy là có nguyên nhân!" Hồng Liên nghe bên ngoài đình tai nhức óc "Thái tử phi nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế" tiếng gọi âm ỉ, không khỏi có chút đỏ mặt.

Phượng Vô Song nhìn Hồng Liên khác thường, xoa xoa mu bàn tay nàng, ôn nhu hỏi nói: "Hồng Liên ngươi làm sao vậy? Nguyên nhân ra sao, ngươi thế nhưng trở nên không vui! Tiểu thư nhà ngươi phải giả, ngươi không vui sao?"

Hồng Liên đối tập tục Nam Lâm Quốc có nghe thấy, liền mở miệng hướng Phượng Vô Song giải thích nói: "Tiểu thư, nô tỳ..... Kỳ thật vô luận nô tỳ vui vẻ hay không, chỉ cần tiểu thư ngươi vui vẻ liền tốt. Ta cùng Bích Hà sẽ vẫn luôn ở bên cạnh ngươi làm bạn!" Hồng Liên bỗng nhiên tạm dừng một chút, phảng phất có chút nói cái gì, giấu ở trong lòng, không có nói ra. Bích Hà nghe lời nàng nói, cũng bỗng nhiên không ngừng gật đầu.

Nhưng mà, Phượng Vô Song rõ ràng nhìn ra trong ánh mắt các nàng, sắc thái càng hồng.

Mắt Phượng Vô Song trầm xuống. Thật sự chỉ vậy sao? Kỳ thật, Hồng Liên không dám nói, Phượng Vô Song cũng không phải không rõ. Nàng đối với sự tình Nam Lâm Quốc cũng sớm có nghe qua.

Chỉ sợ bởi vì bọn họ sợ nàng sống không quá hôm nay đi. Nghe đồn Nam Lâm Thái tử có tin đồn khắc thê. Là vì như vậy, hoàng đế Nam Lâm Quốc mới có thể chấp thuận bá tánh Nam Lâm công nhiên hô to "Thái tử phi nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế" như vậy có cấp bậc cao thấp. Gần nhất có thể muốn cho dân chúng vì thái tử phi cầu nguyện có thể phá lời chú khắc thê của Bách Đường Tuyết; thứ hai cũng có thể là cho tâm tư nữ tử sắp gả cùng Bách Đường Tuyết. Rốt cuộc nàng sinh thời cũng như thế.

Ở một đường tập trung tiếng hoan hô của bá tánh, giả y bị đổi thành màu đỏ rực, cực kỳ vui mừng. Bích Hà tiếp nhận áo cưới đỏ thắm từ bên ngoài đưa tới. Xem ra, Thái tử muốn hôm nay thành thân? Vốn dĩ không phải các nàng đến Nam Lâm Quốc, ngày hôm sau mới thành thân sao?

Các nàng nhận y phục, Thái tử bên kia còn phái mấy các ma lại đây hỗ trợ. Ý tứ hiển nhiên muốn Phượng Vô Song trên xe ngựa thay quần áo trang điểm, chờ một chút sẽ tiến hành đại lễ.

Bách Đường Tuyết đi trước trở lại Đông Cung, thay một thân áo gấm màu đỏ, không giống như nam tử mặc quần áo màu đỏ rực. Tương phản mà, áo gấm màu đỏ này trên người Bách Đường Tuyết, càng làm cho hấn có vẻ vô cùng quý mị, tràn ngập cảm giác tức sát.

Hấn ngồi ở đại sảnh chính Đông Cung, tay cầm chung trà, ngón tay không ngừng gõ mặt bàn, chung quanh bọn họ nhân đều kinh hồn táng đảm, thò mạnh cũng không dám. Thái tử như vậy bọn họ gặp qua rất nhiều lần. Như thế quý mị mà tức sát, làm người hô hấp khẩn trương, sợ một lần không cẩn thận, bọn họ sẽ mất mạng.

"Tôn thượng, ngươi thế nào!" Mặc Vũ khăn trang mà nhìn nam tử trước mắt có chút tái nhợt, mới vừa rồi, nam tử thế nhưng thổ huyết. Cái này kêu hấn có thể nào không lo lắng?

Đêm qua là đêm trăng tròn, không có Thủy Tinh Cung, không có nước canh thảo dược trăm loại quý báu, trong cơ thể Quân Lâm Ngọc độc căn bản áp chế không được, gần như chỉ có thể dựa A Cửu giúp hấn một ngụm một ngụm mà hút ra. Nhưng mà, A Cửu từ trước đến nay chỉ có thể làm phụ trợ, không ngâm những nước canh mấy canh giờ, đều không làm nên chuyện gì. Trên đường Quân Lâm Ngọc thậm chí hôn mê gần một canh giờ. Hấn tỉnh lại lúc sau câu đầu tiên thế nhưng là: "Tiếp tục lên đường!"

Mặc Vũ cực kinh ngạc. Trong cơ thể tôn thượng độc còn chưa ngăn chặn, có thể nào lại tiếp tục đi đâu? Đây là lần đầu tiên ngộ nghịch ý tứ Quân Lâm Ngọc, không ngờ, lại bị Quân Lâm Ngọc còn tàn lưu vài phần công lực, đánh đến mức máu chó phun đầu. Mặc Vũ không dám hành động thiếu suy nghĩ, tôn thượng hiện nay thân mình như thế nào còn có thể chịu đựng như vậy. Hắn hiện tại căn bản là mảnh mai liền chạm một chút đều bị rớt. Nhưng Lâm Quân Ngọc lại khiến Mặc Vũ tiếp tục lên đường, không màng thân mình mà vận công!

**P/s: Hãy nhấn vào ☐ bên dưới để bình chọn.40 vote có chap mới**

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 70-2: Nam Lâm đại hôn (2)

Editor: Từ Diệp

Chiều này rất hữu dụng, Mặc Vũ cũng không dám làm trái ý tứ Quân Lâm Ngọc. đành phải một bên đem một ít thảo dược tùy thân pha chế thành thuốc cùng nước cấp cho Quân Lâm Ngọc uống sạch, lại dặn dò A Cửu tùy thời giúp hắn giải độc, lúc này mới tiếp tục lên đường.

Lúc này đây, bọn họ đi thực gấp. Từ tháng trước đêm trăng tròn A Cửu trở về nói cho Quân Lâm Ngọc, Phụng Vô Song phải gả cho người khác. Quân Lâm Ngọc tiếp xong độc lập tức phân phó Mặc Vũ chuẩn bị xe ngựa xuất phát. Chỉ dẫn theo một ít lương khô, nước cùng quần áo tắm rửa, căn bản không kịp chuẩn bị mặt khác, bởi vì thuốc cấp Quân Lâm Ngọc giải độc là tạm thời khắc chế ước chừng hai mươi tám năm, mà nước canh bảo quản cũng chỉ có hai ngày, bởi vậy, chỉ có Quân Lâm Ngọc chịu đựng một tháng, nhóm y quan mới có thể động thủ chế nước canh tháng sau. Tại nơi không có điều kiện, Mặc Vũ chỉ phải bảo y quan cho một ít thảo dược có thể tạm thời áp chế độc tố.

May mà chính là, tối hôm qua đêm trăng tròn, Quân Lâm Ngọc dựa vào A Cửu cùng những dược thảo, ngoan cường mà chịu đựng. Mặc Vũ cho rằng độc Quân Lâm Ngọc có chuyển biến tốt đẹp, không phí nước thuốc, đều có thể chịu đựng tới. Lại không biết căn bản là chỉ là biểu hiện giả dối. Động lực khiến Quân Lâm Ngọc chịu đựng hoàn toàn là bởi vì nữ nhân kia -- Phụng Vô Song.

Lúc này, bên trong xe ngựa bỗng bay vào một con chim nhỏ, cả người xanh biếc, lông như ngọc lam, chỉ bằng một nửa đầu A Cửu, xinh đẹp cực kỳ. Quân Lâm Ngọc khẽ vuốt lông nó, từ móng vuốt nó gỡ xuống một tờ giấy nhỏ. A Cửu vừa thấy Tiểu Thúy, liền từ trong lòng ngực Quân Lâm Ngọc nhẩy ra, đối với Tiểu Thúy riu riu không ngừng.

Ngươi truy ta đuổi, hai tiểu thú chơi vui vẻ vô cùng. Tiểu Thúy ý vào chính mình cái đầu nhỏ, cười trên đầu A Cửu, A Cửu như thế nào bỏ cũng không xong, tức khắc giận dữ lên, đáng chết xú điều, dẫm hồng kiều tóc lão tử! Tiểu Thúy hiển nhiên không sợ A Cửu, mắt to tròn tròn, như là mắt trợn trắng, phi, một con xú hồ ly có cái gì kiều tóc, kiều tóc nhân gia so ngươi đẹp không biết bao nhiêu lần.

A Cửu bị Tiểu Thúy dẫm đến gât gao, ngoài miệng lại đầu không lại Tiểu Thúy. Thở phì phì nhìn về phía Quân Lâm Ngọc, vọng tưởng Quân Lâm Ngọc có thể đòi cho nó một cái công đạo. Ai ngờ, nó thể nhưng nhìn đến Quân Lâm Ngọc trong ánh mắt tràn ngập thị huyết quang mang, như là muốn giết người, sợ tới mức A Cửu tùy ý Tiểu Thúy cười ở trên đầu, không dám nhúc nhích. Như vậy biểu tình mọi người bất ngờ, A Cửu vẫn ở mười mấy năm trước, nhìn qua bộ dáng như vậy Quân Lâm.

Tiểu Thúy cũng sợ tới mức không dám riu rít, nó nhẹ nhàng mà ngậm tờ giấy bị Quân Lâm Ngọc ném xuống đi, đưa cho Mặc Vũ đại nhân, cũng nói cho hắn tôn thượng khác thường.

Mặc Vũ nhìn chằm chằm tờ giấy vừa thấy, chỉ thấy trên tờ giấy thành linh viết mấy chữ to: Phụng Vô Song đại hôn.

Tức khắc trong lòng cả kinh, vội vàng dừng lại xe ngựa, vén rèm vừa thấy, lúc này mới phát hiện Quân Lâm Ngọc sớm đã khí huyết công tâm, phun ra một ngụm máu tó, khoe miệng còn mang theo vết máu, ngay cả hồ ly A Cửu trắng tinh, cũng nhiễm nhan sắc đỏ tươi. A Cửu luôn luôn thực xú mỹ, lúc này lại một chút không chán ghét bị máu tươi làm dơ lông tóc, chỉ là lẳng lẳng mà ngồi xổm một bên, tùy ý Tiểu Thúy cười ở trên đầu nó, lo lẳng mà nhìn Quân Lâm Ngọc.

"Tôn thượng, ngươi có khỏe không?" Mặc Vũ đem thảo dược tùy thân cầm máu đưa cho Quân Lâm Ngọc, lo lắng hỏi.

"Không cần phải xen vào, lập tức tăng tốc! Hạn ngươi ở hai canh giờ nội đuổi đến tới Nghiệp Thành!" Về mặt Quân Lâm Ngọc nghiêm túc, trong ánh mắt mang theo vài phần tức giận.

"Dạ, tôn thượng!" Mặc Vũ bắt đầu dĩ gặt đầu, đành phải tiếp tục lên đường.

Vốn dĩ lộ trình gần mười ngày đã bị áp chế thành tám ngày, hiện giờ lại giảm mấy canh giờ, đã là tốc độ cực hạn. Không chỉ ngựa tốc độ có hạn, Quân Lâm Ngọc chỉ sợ rốt cuộc không dậy nổi bất luận cái gì phải chạy như điên. Nếu không phải bởi vì bận tâm thân mình, Quân Lâm Ngọc chỉ sợ sớm đã vận khinh công, một phi mà đi.

Nhưng mà, vừa qua khỏi đêm trăng tròn, công lực còn chưa khôi phục, độc hàng năm bị xâm chiếm thân thể, công lực vốn có khi bình thường khi một

nửa, hiện giờ, mới vừa chịu đựng nỗi đau trắng tròn, công lực hẳn có thể khôi phục gấp đôi, đã là trạng thái tốt nhất. Nhưng nếu mạnh mẽ vận công, chỉ sợ -- ngay cả mạng sống cũng không còn!

Xe ngựa một đường chạy như bay, bên trong xe ngựa Quân Lâm Ngọc nhắm mắt dưỡng thần, A Cửu cùng Tiểu Thúy cũng không đánh không nháo, lẳng lặng mà ngồi ở một bên, nhìn chăm chăm Quân Lâm Ngọc, để ngựa thân thể hẳn có bất luận không khoẻ.

Rốt cuộc Mặc Vũ hết sức toàn lực, bọn họ sau hai canh giờ, tới nam lâm đô thành -- Nghiệp Thành.

Mặc Vũ bị dọc theo đường đi mất màu đỏ rực, ngơ ngẩn. Xem ra bọn Phong Lôi truyền đến tin tức là thật sự, Nam Lâm Quốc thật có hi sự. Như vậy Phụng Vô Song tiểu thư thật gả cho Nam Lâm Thái tử. Trong lòng hẳn cả kinh, vội vàng nhanh hơn tốc độ, mang theo Quân Lâm Ngọc chạy tới hoàng cung. Nếu không nhanh lên, tôn thượng liền tới không kịp!

Cửa lớn Hoàng cung bị nhiều hộ vệ bao vây, Mặc Vũ công Quân Lâm Ngọc, rút kiếm, nhất chiêu liền giải quyết một binh lính canh cửa thành, công lực hẳn tuy không bằng tôn thượng, nhưng đặt ở nước nhỏ bình thường, kia cũng là cao thủ tuyệt đối.

"Có thích khách, thích khách a!" Tức khắc, trong hoàng cung truyền đến từng tiếng kêu to.

Trong nháy mắt, cấm vệ quân trái phau đều xúm lại lại đây.

Mặc Vũ nhất chiêu nhất thức, quả quyết tàn sát, một đường đánh tường thành trong hoàng cung. Tức khắc bị cấm vệ quân bao vây quanh. "Đờ ta xuống dưới!" Sau lưng truyền đến một thanh âm trầm thấp. Mặc Vũ ngay sau đó nhẹ nhàng mà buông Quân Lâm Ngọc.

Quanh thân Quân Lâm Ngọc hiện lên một mảnh lãnh tức kết giới màu trắng, bao vây cấm vệ quân bọn họ, đôi mắt bị đâm vào phát đau. Mà kết giới bọc quanh Quân Lâm Ngọc, làm người thấy không rõ khuôn mặt hẳn. Trong lúc nhất thời, kết giới màu trắng càng ngày càng dày, càng ngày càng mờ, trên mặt cấm vệ quân dần dần hiện ra vẻ mặt thống khổ.

Mặc Vũ lẳng lặng mà nhìn Quân Lâm Ngọc thi triển công lực đệ nhất, hẳn hiểu biết chủ tử, giờ này khắc này, Quân Lâm Ngọc cũng không cần hẳn hỗ trợ, đồ vật thuộc về chủ tử, chủ tử chắc chắn tự mình phải lấy về. Chuyện Mặc Vũ phải làm là ở thời điểm Quân Lâm Ngọc không đủ công lực, hỗ trợ hẳn tăng thêm công lực mà thôi.

Không tới thời gian một chén trà nhỏ, cấm vệ quân bao vây trái phải, đều bị Quân Lâm Ngọc một chương, ăn mòn cả người phát đau, lần lượt ngã xuống đất không dậy nổi.

Đây là công lực cường đại cỡ nào a. Chỉ thi triển một lần, liền có thể khiến hàng trăm binh lính ngã xuống đất không dậy nổi, mà hẳn không chút nào dịch chuyển.

Trong Đông Cung, một người bởi vì cách xa mà may mắn còn tồn tại, binh lính vội vàng tiến vào truyền lời. Lúc này, hoàng đế Nam Lâm Quốc cùng Hoàng Hậu ngồi ở chủ vị, đang chuẩn bị tiếp nhận hai vị tân nhân hành lễ.

Binh lính hoang mang rối loạn mà xông tới, sinh sôi đánh gãy đại lễ Thái tử. Hoàng đế đang muốn hạ lệnh xử phạt hẳn, binh lính vội vàng nói: "Hoàng Thượng, ngoài đại điện có thích khách xông tới!"

"Cái gì, thích khách? Cấm vệ quân đâu! Tốc tốc đi giải quyết thích khách, đừng khiến cho thích khách quấy rầy giờ lành hoàng nhi!" Hoàng đế còn tính trấn định, chỉ đơn giản ngầm hạ một mệnh lệnh mà thôi, cho rằng có cấm vệ quân sẽ không có việc gì.

Không may, giây tiếp theo, trong đại điện Đông Cung mênh tai mọi người đều đau xót. Chỉ nghe được một thanh âm lạnh lẽo, chết chóc, trầm thấp truyền đến.

"Ha ha, Tiểu nhi vô tri, xem ra hôm nay chính là ngày Nam Lâm các người mất nước!"

**P/s: Mọi người nghĩ Ngọc ca ca có đưa được Vô Song tỷ tỷ " về nhà " không a~**

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 71: Ngăn cản thành hôn

Editor: Từ Diệp

Sắc mặt mọi người đều cả kinh. Người này công lực hảo mạnh, chỉ một lần, thế nhưng có lực xuyên thấu, chấn động màng tai phát đau, người ở đây, cũng không thiếu võ công cao cường, thế nhưng cũng bị thanh âm này chấn động đến có chút phát ngốc.

Người tới đến tột cùng là thần thánh phương nào?

Hoàng hậu Nam Lâm Quốc và các phi tần sớm đã sợ tới mức khuôn mặt biến sắc. Hoàng đế vội vã mà phái người đem các nữ quyến từ cửa sau lên tiến đi. Hôn lễ rốt cuộc buộc phải dừng lại. Ở đây các hộ vệ, đều bảo hộ ở trước mặt Hoàng Thượng cùng Thái tử, chuẩn bị tùy thời ứng chiến.

Không ngờ, đột nhiên, một đạo kiếm khí xẹt quan, trực tiếp đem những nữ quyến muốn trốn, quay lại đại sảnh, ngã xuống đất không dậy nổi. Đây một chiêu, hiển nhiên để lại đường sống, chỉ vì ngăn cản các nàng, vẫn chưa tổn thương tánh mạng.

“Người đến tốt cùng là ai? Dám ở trong hoàng cung Nam Lâm đại nghịch bất đạo, còn không mau mau lộ ra gương mặt thật, cũng làm cho chúng ta nhìn xem kẻ nào có mặt không trông, như thế cả gan làm loạn!” Đôi mắt Bách Đường Tuyết như chim ưng, khóa chặt nơi phát ra kiếm khí, rống lớn nói.

“Lớn mặt!” Bên tai mọi người lại bị độc hại một phen. Thanh âm này cùng thanh âm vừa rồi, cực kỳ bất đồng, nhưng công lực không cạn, chấn động màng tai, rất đau.

Chốc lát, một đạo màu ngân bạch như kiếm bay, vọt vào trong đại điện, mọi người đại kinh thất sắc ( kinh ngạc đến biến sắc), sùi nổi né tránh. Lại chỉ thấy bạch quang dừng ở giữa đại điện. Mọi người đều sắc mặt kinh hãi mà nhìn về phía Phụng Vô Song.

Phụng Vô Song tuy sửng sốt, mùi hương rất quen thuộc, trong lòng ngực nàng mới vừa rồi dường như có bay vào một vật thể không rõ. Cúi đầu vừa thấy, thế nhưng thấy được A Li. Vẫn như cũ toàn thân nó tuyết trắng, cái đầu vẫn nhỏ như vậy, vẫn chưa tăng trưởng.

Khó trách mới vừa rồi Phụng Vô Song nghe thấy được mùi hương quen thuộc. Nhưng, A Li như thế nào sẽ vào lúc này đã trở lại? Phụng Vô Song vỗ về lông trắng A Li, cau mày, nhìn về phía ngoài cửa. Chẳng lẽ nàng cũng phá không được mà chú Bách Đường Tuyết, hôm nay chính bởi vì hoàng cung thích khách, mà thiên mệnh khó giữ được sao? Đây cũng thật có ý tứ.

Hoàng đế Nam Lâm Quốc cùng vài vị lão thần, mắt thấy trong lòng ngực Phụng Vô Song có viên thịt nhỏ, tức khắc đại kinh thất sắc lên. Đây hồ ly tuyết trắng, không phải Cửu vĩ hồ của người kia sao? Nó như thế nào sẽ chạy tới nơi này? Thoạt nhìn còn cùng Phụng Vô Song thân mật, chẳng lẽ Phụng cô nương là ——

Đột nhiên, chỉ thấy ngoài đại điện trên hành lang dài, đi vào hai người. Một người toàn thân áo gấm màu trắng đẹp để quý giá, một người khác ở sau hẳn, người mặc thường phục màu đen, nghiêm nhiên là một bộ dáng tùy tùng, lại như cũ ngăn cản không được sát khí hẳn.

Nhìn đến áo gấm màu trắng, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời. Mặt như trắng sáng giữa mùa thu, đẹp như hoa cỏ mùa xuân, một thân tài hoa, mi như tranh vẽ, mặt như cánh đào, bạch y trắng tuyết, mặc phát dây bạc, đẹp để quý giá bức người.

Tùy thân dựng lên khí thế, thẳng bức mọi người thần phục với hẳn, tay hẳn mang theo thượng cổ danh kiếm “Mạc Tà kiếm”, sát khí mà lãnh khốc, áp bức người không dám nhìn thẳng vào mắt hẳn hẳn!

Toàn thân áo gấm màu trắng, vừa tiến đến, con người liền yên lặng dừng ở đại điện nhìn trên người Phụng Vô Song. Trong mắt hẳn, lại vô mặt khác. Nhìn đến nàng vẫn mạnh khỏe, tâm hẳn thế nhưng kỳ tích mà yên ổn hạ xuống.

Hoàng đế Nam Lâm Quốc Bách Đường Trầm nhìn về phía trong tay người nọ cầm được khảm trứ danh quý hồng bảo thạch ngọc bích “Mạc Tà kiếm”, tức khắc trong lòng kinh hãi, chẳng lẽ người này là ——

Người nọ “Mạc Tà kiếm” như thế nào lại ở chỗ này? Nghe nói “Mạc Tà kiếm” cùng hẳn kiếm không rời thân, như vậy, người thật kia hẳn không thể trêu vào sao? Hoàng đế Bách Đường Trầm hô hấp đều có chút dồn dập, hẳn không thể tin được, nhưng không thể không tin. Người này cả người hiện ra khí thế quân vương, tuyệt không phải người bình thường có thể có.

“Như thế nào, nhìn thấy tôn thượng chúng ta, dám không hành lễ, ta xem Nam Lâm Quốc này hủy đi cũng thế!” Chỉ nghe được âm thanh của hắc y nam tử trầm giọng nói. Từng câu từng chữ, khắc ở ngực mọi người, buồn đến thấu bất quá khí. Giống như câu “Lớn mặt!” giống nhau, khí thế áp bách khiến người hít thở không thông.

Chỉ là một tùy tùng nhưng khí thế bất phàm như thế, vậy chủ tử hẳn đâu? Khí thế như vậy trừ bỏ người kia, còn có thể là ai?

Bách Đường Trầm cùng mấy thần tử tuổi hơi chút lớn một chút, trong lòng tức khắc không nghi ngờ hẳn, lập tức quỳ xuống, mọi người thấy hoàng đế cùng mấy đại thần có thân phận, đều quỳ xuống, tuy không rõ nguyên do, nhưng hoàng đế quỳ, bọn họ không dám không quỳ. Lá gan nhỏ như tiêu hải tử, thậm chí sợ tới mức cũng không dám thờ mặt ra một chút.

Trong lúc nhất thời, trong đại điện tất cả mọi người đều quỳ trên mặt đất, trừ bỏ Thái Tử Bách Đường Tuyết cùng thái tử phi tương lai Phụng Vô Song, duy nhất hai người bọn họ đứng ở giữa.

Bách Đường Trầm đại kinh thất sắc, nhẹ giọng mà gọi Bách Đường Tuyết: “Hoàng nhi, mau quỳ xuống, bảo con dâu cũng quỳ xuống!”

Bách Đường Trầm trăm triệu lần không dự đoán được, hẳn mới vừa nói những lời kua, có bao nhiêu chứng cứ, sẽ khiến Nam Lâm Quốc gặp đại nạn. Con người Quân Lâm Ngọc trầm xuống, quét về phía Bách Đường Trầm, “Con dâu”, thực hảo, bốn quân muốn nhìn rốt cuộc ai dám muốn Vô Song làm con dâu hẳn!

Nữ nhân của hẳn, ai dám động!

Đôi mắt anh tuấn Quân Lâm Ngọc nhìn chăm chăm Phụng Vô Song đứng ở giữa, mày kiếm nhíu chặt, dường như trên người nàng trang phục đỏ thắm

cỡ nào chường mắt. Hắn lập tức đi qua đi, không màng một đám quỳ trên mặt đất, duỗi tay gỡ xuống mũ phượng thái tử phi trên đỉnh đầu Phượng Vô Song, hung hăng mà ném trên mặt đất.

“Phanh!”

Trong lòng mọi người cũng nhảy "bang bang" không ngừng, đáng tiếc mũ phượng, mũ phượng trên nệm có hàng trăm viên đá quý cùng trân châu mã não, vốn tưởng rằng mũ phượng rơi trên mặt đất, hạt châu sẽ lăn đầy đất. Nhưng mà, hạt châu không những không có lăn xuống, ngược lại là toàn bộ mũ phượng ở rớt trên mặt đất, liền vỡ thành bột phấn.

Thật là công lực cường hân a. Đá quý này cũng có mấy trăm năm lịch sử. Thế nhưng ở trong tay một người, hóa thành bột phấn, hết thấy đều hóa thành hư ảo! Một chường này dùng trên người bọn họ, như vậy hóa thành bột phấn, sẽ là bọn họ đi!

Làm lo ánh mắt sợ hãi của mọi người, Quân Lâm Ngọc theo sau trực tiếp cởi áo gấm màu trắng tơ vàng trên người chính mình, khoác ở trên vai Phượng Vô Song, che khuất màu đỏ rực chường mắt trên người Phượng Vô Song. Phượng Vô Song giờ này khắc này hoàn toàn đã không có thân là phong hoa công tử khí phách, năng một bộ dáng dãi điều, Quân Lâm Ngọc nhìn chăm chăm năng, năng cũng làm bộ không biết, kết quả, Phượng Vô Song ả ả nghe được thanh âm Quân Lâm Ngọc nghiêng rằng.

Nhưng mà, lúc này Phượng Vô Song lại cảm thấy trong lòng đặc biệt an tâm, không biết vì sao, mới vừa rồi thời điểm cùng Bách Đường Tuyết hành đại lễ, trong lòng chợt sợ hãi và co rúm, bỗng nhiên liền biến mất không thấy. Phảng phất nhìn đến A Li, một khắc kia nhìn Quân Lâm Ngọc, Phượng Vô Song mới an lòng.

Xoa xoa viên thịt nhỏ trong lòng ngực, Phượng Vô Song như suy tư gì. Viên thịt nhỏ như thế nào sẽ cùng Quân Lâm Ngọc xuất hiện? Muốn nói nó cùng Quân Lâm Ngọc không có quan hệ, năng một chút không tin.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới, ngày đó gặp được viên thịt nhỏ, viên thịt nhỏ lại biến mất không thấy. Khoảng cách hôm nay đã có thời gian một tháng. Mà một tháng này, bọn họ vẫn luôn ở trên đường. Chẳng lẽ nói viên thịt nhỏ cùng Quân Lâm Ngọc bọn họ cũng đuổi tới suốt một tháng, mới đến nơi đây sao?

Nhưng, bọn họ tới đại náo đại hôn nàng, vì có gì? ( Vì chị đó chứ sao nữa ^ - ^ )

Bách Đường Trầm nhìn hai người trước mắt, trong nháy mắt có chút bình tĩnh, vì sao vị thần này giống nhân vật sẽ đột nhiên đi vào tiểu quốc hắn không biết tên, nguyên lai là vì Phượng Vô Song. Nhưng mà, giây tiếp theo, hắn trong lòng phảng phất như lọt vào hầm băng, nếu tôn thượng đại nhân thật sự vì Phượng Vô Song mà đến, mà hoàng nhi hắn mới vừa rồi thế nhưng còn cùng Phượng Vô Song thành hôn, chẳng phải là phạm vào đại giới.

Lúc này, Nam Lâm Quốc thật sự hoàn toàn xong đời! Bách Đường Trầm trong lòng kêu rên nói.

Cáo già Hiên Viên Ngao Thiên của Bắc Thần Quốc, xem ra đã sớm liệu một màn này. Bởi vậy mới có ý đem nữ hài phong làm nhất phẩm Hòa Thạc công chúa, có ý tạm thời ném mặt mũi Bắc Thần Quốc, chủ động cùng bọn họ hòa thân.

Nguyên lai, vì hôm nay. Hào người Hiên Viên Ngao Thiên! Nếu có ngày sau, trăm nhất định cùng người thế bất lưỡng lập(1)!

Giờ khắc này, mọi người hẳn đều nghĩ tới kết cục bọn họ.

Mơ ước nữ nhân tôn thượng, bọn họ còn có đường sống sao?

“Bái kiến tôn thượng, tôn thượng thiên thu vạn đại, nhất thống thiên hạ!” Hoàng đế Bách Đường Trầm dẫn dắt, mọi người quỳ xuống đất hô to. Hiện giờ, bọn họ lo sợ, chỉ phải an an tĩnh tĩnh chờ đợi trừng phạt.

“Ha hã!” Quân Lâm Ngọc cười lạnh mà nhìn một màn trước mắt này. Ôm chặt Phượng Vô Song đến bên người. Một bộ dáng không chấp nhận bất luận kẻ nào dám mơ ước. Hôm nay Phượng Vô Song hóa trang, che dấu vết sẹo trên mặt, phấn mặt hồng nhạt, móng tay sơn màu hồng, thoát nhìn đã lĩnh động đáng yêu, lại mỹ diệu tuyệt luân. Quân Lâm Ngọc luôn luôn không gần nữ sắc, đều nhìn không được nhìn Phượng Vô Song vài lần. Nguyên lai nữ nhân này cũng có xinh đẹp! Chẳng qua, hắn cực kỳ chán ghét Phượng Vô Song bị nhiều người nhìn, Quân Lâm Ngọc hận không thể đôi mắt những người này!

Mọi người bị một tiếng cười lạnh sợ tới mức cả người nổi da gà.

“Mặc Vũ!” Thanh âm Quân Lâm Ngọc trầm thấp.

“Dạ, tôn thượng!” Mặc Vũ đứng ra ứng tiếng nói, đi theo bên cạnh Quân Lâm Ngọc nhiều năm như vậy, hắn tự nhiên hiểu rõ ý tứ chủ tử.

“Thần hữu đế quân, thiên thu vạn đại, chiếu rằng: Nam Lâm Quốc, ngay trong ngày mai, thu hồi quyền lợi tự chủ phong vương! Toàn bộ đất đai nhập vào Tây Bình Quốc, nam tử xung nhập quân đội, phụ nữ trẻ em tới biên cương, Bắc Thần Quốc, phế truất hoàng đế Hiên Viên Ngao Thiên, phong Định Bắc vương Hiên Viên Triệt thành hoàng đế, Hữu thừa tướng trần lĩnh, mẫn môn sao trăm! Nếu có không từ, giết không tha! Tức khắc chấp hành! Khâm thủ!” Thanh âm Mặc Vũ truyền hướng bốn phương tám hướng, từng câu từng chữ, lãnh khốc tuyệt tình.

Những kẻ xúi giục mưu hoa hoặc tham dự ép Phượng Vô Song hòa thân, đều sẽ chịu trừng phạt tương ứng. Đây là quyền lợi thân là thần hữu đế quân, cùng với địa vị tượng trưng!

Bất luận ai mơ ước đồ vật trên người hắn, đều phải chết!

Huống chi, Quân Lâm Ngọc từ trước đến nay chính là người vô tâm, bất luận sự tình gì ở trong mắt hần, đều là không sao cả. Nhưng mà, luôn có một ít đồ vật ngoài ý liệu.

Phượng Vô Song xuất hiện đó là duy nhất ngoài ý muốn Quân Lâm Ngọc.

Phượng Vô Song nghe Mặc Vũ ban chiếu, trong lòng “Lộp bộp” một chút, đây là trước mắt người ra mệnh lệnh sao? Hảo lãnh khốc! Nàng kéo kéo ống tay áo Quân Lâm Ngọc, Quân Lâm Ngọc cúi đầu, ánh mắt thanh lãnh dừng trên người nàng, Phượng Vô Song nhẹ nhàng mà nói: “Có thể hay không đừng trừng phạt những bá tánh vô tội, bọn họ vô tội! Ta không nghĩ bởi vì duyên cớ ta, mà làm cho bọn họ cùng thân nhân chia lìa!”

Quân Lâm Ngọc nhìn chăm chăm Phượng Vô Song, trong lòng suy nghĩ cái gì đó, đáy lòng hần bị lời nói Phượng Vô Song, kích thích tiếng lòng. Không phải bởi vì Phượng Vô Song thiện lương, mà nàng nói đừng cho thân nhân chia lìa!

Đúng vậy, thân nhân không thể chia lìa, như vậy, thân nhân hần đâu? Ai đem thân nhân còn cho hần!

Mười mấy năm qua, chưa bao giờ có người dám nhắc tới đề tài này. Bởi vì bên người hần, đều tình tường minh bạch, thân nhân, đối với Quân Lâm Ngọc, là một tư xa lạ, đồng thời cũng là một đề tài cấm kỵ. Nhưng mà, khi Phượng Vô Song đề cập tới, lại vô tâm mà kích thích kích thích tiếng lòng Quân Lâm Ngọc yên lặng đã lâu.

“Mặc Vũ, theo ý tứ Vô Song mà làm!” Đáy lòng Quân Lâm Ngọc tràn ngập một cảm giác mềm mại, hần không đành lòng phản bác với ý Phượng Vô Song.

“Dạ, tôn thượng!” Mặc Vũ ứng tiếng nói. Mặc Vũ xưa nay chính là trợ thủ đắc lực của Quân Lâm Ngọc, Quân Lâm Ngọc bất luận có ý tứ gì, không cần nhiều lời, hần liền có thể làm rõ ràng minh bạch.

Phượng Vô Song đến hôm nay mới hiểu được, trên thế giới này còn có một nơi cao hơn. Bọn họ sống ở một đại lục gọi Thần Hữu đế quốc. Có Bắc Thần Quốc, Tây Bình Quốc, Nam Lâm Quốc cùng Đông Chiêu Quốc đều chỉ là những nước chư hầu một mảnh đại lục đông đảo, chư hầu quốc có tự chủ phong vương quyền lợi, cũng là tự chủ giữ gìn quốc gia ổn định, nhưng trên đại lục đông đảo chư hầu quốc, tất cả đều bị quản chế với đại lục người cai trị tối cao —— Thần Hữu đế quân. Thần Hữu đế quốc đã có 1300 năm lịch sử, mà Quân Lâm Ngọc còn là Thần Hữu đế quốc thứ 21 đại đế quân.

Thần Hữu đế quân trên đại lục này có địa vị thống trị tuyệt đối. Không chỉ vì thừa kế đại lục, càng bởi vì mỗi một thế hệ đế quân đều siêu việt thường nhân tồn tại. Bọn họ không có chỗ nào mà không phải có được bề ngoài tuần dật phi phàm, tài trí thiên tư trác tuyệt(2), mưu lược không gì sánh kịp cùng với võ công vô song, lệnh người thần phục.

Nhưng mà lúc này xử phạt, xem như Thần Hữu đế quân xưa nay rất nghiêm khắc một lần xử trí. Trực tiếp phế một quốc gia, phế đi một hoàng đế quốc gia khác.

Hết thảy, gần chỉ bởi vì một người —— đó chính là Phượng Vô Song.

Từ nay về sau, tên Phượng Vô Song liền truyền khắp thiên hạ nam bắc. Ai đều biết thần hữu đế quân coi trọng Bắc Thần Quốc chỉ là một xấu nữ, thần hữu đế quân thậm chí vì nàng, giận dữ động thiên hạ!

Quân Lâm Ngọc ôm nàng, thi triển khinh công, nhảy lên, liền mang nàng đi tới xe ngựa hần.

Phượng Vô Song vẫn luôn trong trạng thái ngốc lảng lảng. Nàng thật sự không biết nên dùng tâm tính như thế nào đối mặt Quân Lâm Ngọc. Chính là vừa rồi, nàng mới lĩnh hội đến Quân Lâm Ngọc vì sao phát hỏa lớn, hoàn toàn bởi vì nàng, vì nàng bị người hãm hại đưa tới hòa thân, lại hồi tưởng viên thị nữ cùng hần quan hệ. Phượng Vô Song lúc này mới ý thức được, hần như vậy vội vàng lên đường, chính là vì ngăn cản nàng cùng người khác thành thân.

Nghĩ đến đây, Phượng Vô Song trong lòng bỗng nhiên có chút rung động, tim đập ngoài ý tăng nhanh.

“Người như thế nào tới trước, không phải ba năm ước hẹn sao? Lúc này mới qua một năm!” Ai ngờ, nguyên bản lòng có Phượng Vô Song, mở miệng, đó là câu nói khiến người tức giận, dường như nàng như không tình nguyện nhìn hần.

“Phốc!”

Quân Lâm Ngọc không thể trả lời nàng, bởi vì hần một ngụm máu tươi phun ra, hôn mê bất tỉnh.

-----

(1)Thế bất lưỡng lập: Hai bên đối nghịch cũng không thể cùng lúc tồn tại.

(2)Tài trí thiên tư trác tuyệt: tài năng, trí tuệ, tư chất vượt lên cao, không ai sánh kịp.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.



# Chương 72: Không có mạch đập

Editor: Từ Diệp

Đích thực, bọn họ có ba năm ước hẹn, một lần Quân Lâm Ngọc có ngưng ngừng mà nói: “Ba năm sau hôm nay, nếu ngươi và ta còn sống trên đời, chúng ta ước hẹn ở nơi này!”

Hiện giờ, hấn xuất hiện trước tiên, hay phạm quy không ý nghĩa? Phurong Vô Song cũng không nghĩ nhiều. Tính mạng trước mặt, còn có cái gì để suy nghĩ?

“Uy, Quân Lâm Ngọc, ngươi thế nào?” Trong lòng Phurong Vô Song có chút sốt ruột, miệng thờ nhẹ nói, duỗi tay sờ sờ trán Quân Lâm Ngọc, a! Hào nằng a.

Lại tìm tòi mạch đập Quân Lâm Ngọc, mỏng manh như thế, phảng phất giống như tơ nhện, thân thể hấn như thế nào như bị.....? Nam nhân này không phải là Thần Hữu đế quân sao? Thân mình như thế nào sẽ thiếu hụt?

Phurong Vô Song lúc này mới có chút thắc mắc cực kỳ. Tuy rằng y thuật nàng không tệ lắm, nhưng trước mắt không thể tra ra hấn đến tột cùng nguyên nhân vì sao mà thành như thế, không dám tùy tiện dùng thuốc, chỉ phải trước tiên dùng một khăn lông ướt, cho Quân Lâm Ngọc hạ nhiệt độ cơ thể, tiếp tục như vậy sẽ thiếu mất, chỉ sợ người thường đều bị thiếu đến chết đi!

Viên thịt nhỏ ngủ ngon trong lòng ngực Phurong Vô Song đột nhiên mở to mắt, như cảm giác được Quân Lâm Ngọc thân mình không khỏe. Nó nhảy ra, đối với Phurong Vô Song huyền thuyên mà nói một hồi.

Phurong Vô Song ánh mắt sừng sốt, viên thịt nhỏ đang nói cái gì? Nàng không hiểu thú ngữ a!

Thấy Phurong Vô Song nghe không hiểu, viên thịt nhỏ càng nóng nảy, vội vàng ngồi định, cúi đầu dùng móng rạch chỗ làn da, một tia máu đỏ tươi theo lông trắng chảy ra, nhiễm đến lông tóc đỏ tươi tràn ra như đóa hoa màu đỏ tươi, viên thịt nhỏ đem máu chính mình, để sáp miệng Quân Lâm Ngọc. Mắt thấy sắc mặt viên thịt nhỏ càng ngày càng tái nhợt, như vậy cho Quân Lâm Ngọc lấy máu tuyệt không phải kể lâu dài.

Phurong Vô Song thấy viên thịt nhỏ như vậy, đau lòng cực kỳ. Vội vàng bắt đầu suy nghĩ trong đầu các loại thuốc giải. Một bên mang theo y thư tùy thân, một bên trầm tư.

Đột nhiên, linh quang Phurong Vô Song chợt lóe, dường như nơi nào đó nhìn thấy chứng bệnh như miêu tả. Nàng nhanh chóng mở ra quyển y thư thần bí mà vị sư phụ thấy đầu không thấy đuôi giao cho nàng, tìm được rồi.

Tâm địa thật độc ác —— độc này có độc tố mẫn tính, tính nhiệt, độc tố tích lũy cực kỳ dài, nhưng dài đến mười năm, khi thời kỳ ủ bệnh, cơ thể người không có bất luận cảm giác không khỏe, bởi vậy trúng độc rất khó phát hiện. Nhưng một khi qua thời kỳ ủ bệnh, độc này cực kỳ sinh động. Mỗi đêm trăng tròn, ánh trăng lạnh chiếu rọi xuống đất, nhiệt độ liên tục dễ vượt xa hoạt động người thường, khiến người trúng độc, trong cơ thể thiếu hụt, vỡ công mất hết, toàn thân xụi lơ vô tri giác.

Đôi mắt Phurong Vô Song lạnh lùng, hảo độc tàn nhẫn, lúc này vừa qua khỏi đêm trăng tròn, Quân Lâm Ngọc liền bị thương thành như vậy, xem ra độc tố hấn bắt đầu phát tác. Nói cách khác, hấn đã trúng độc mười năm. Quân Lâm Ngọc thoát nạn, cũng bắt quá mới vừa hai mươi tuổi. Mười năm trước, hấn còn chỉ là hài tử, rốt cuộc là ai thế nhưng ngoan độc mà đối đãi như vậy với một hài tử!

Đang định gấp sư phụ cấp phương thuốc, cho Quân Lâm Ngọc giải độc, không ngờ, nàng ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy trên y thư viết, nếu muốn giải độc, cần thiết dùng máu Âm Chí làm thuốc dẫn, lá cây Băng Linh Thảo, cách hoa tuyết liên (sen trắng) ngàn năm, cùng quả trái cây Thực Tâm, luyện chế bảy bảy bốn mươi chín ngày, luyện đến một quả hồi hồn đan. Hồi hồn đan đó là giải được tâm địa thực độc ác duy nhất.

Tuyết liên ngàn năm nàng nghe nói qua, sinh trưởng trên Thiên Sơn núi độ cao so với mặt biển là bốn cây số trái phải có đất đá, bên trong có băng, bình thường tuyết liên từ này mầm đến nở hoa yêu cầu trải qua ít nhất ba mươi năm, mà tuyết liên ngàn năm, tên như ý nghĩa, từ này mầm đến nở hoa yêu cầu hơn một ngàn năm.

Thần Hữu đế quốc tồn tại đến nay, cũng mới 1300 năm lịch sử, nói cách khác một gốc cây hoa tuyết liên ngàn năm, ít nhất ở thời gian thành lập Thần Hữu đế quốc, hạt giống liền rơi vào trong đất ngủ say. Có thể nghĩ, cũng như ý nghĩa, một gốc cây tuyết liên ngàn năm chỉ sợ vạn kim khó cầu(1)!

Băng Linh Thảo cùng Thực Tâm Quả, nàng không có nghe nói qua, ngay cả trên y thư sư phụ y, miêu tả hai loại thực vật cũng là chỗ trống, chẳng lẽ ngay cả y thuật cao minh như sư phụ, cũng chưa từng gặp qua sao? Như vậy, hai loại thực vật, nên chạy đi đâu tìm?

Thuốc dẫn máu Âm Chí lại là máu gì? Trên y thư không có ghi lại.

Duy nhất có thể minh xác chính là, máu Âm Chí, Băng Linh Thảo, tuyết liên ngàn năm cùng Thực Tâm Quả đều là vật âm tính trên trời đất này mà tâm địa thực độc ác là tính dương, nơi này sử dụng thuốc giải độc, hấn chính là lấy độc trị độc. Không còn cách khác.

Khi Mặc Vũ đuổi tới, Quân Lâm Ngọc đã uống máu viên thịt nhỏ, sắc mặt có chuyển biến tốt đẹp, nhưng mà như cũ hôn mê bất tỉnh.

Sắc mặt Mặc Vũ thập phần nghiêm trọng, nhất định là đêm qua đêm trăng tròn, không thể bài độc đúng lúc, hơn nữa mới vừa rồi tôn thượng mạnh mẽ dụng công, trước đó tôn thượng mới hôn mê, nếu cứu trễ, tôn thượng chỉ sợ cũng ——

“Phượng tiểu thư, tôn thượng bệnh lại chậm không cứu trị, thuộc hạ phải lập tức dẫn hân trở về, thỉnh Phượng tiểu thư theo ta cùng đi!” Mặc Vũ thần sắc ngưng trọng, ngữ khí trầm trọng mà nói. Phượng Vô Song không có chú ý tới Mặc Vũ ở nàng trước mặt cũng tự xưng “Thuộc hạ”.

Hắn biết, nếu giờ phút này để Phượng tiểu thư ở tại chỗ này, Phượng tiểu thư nhất định sẽ chịu mọi người phê bình, huống chi nếu có Phượng tiểu thư bồi tôn thượng, tôn thượng nói không chừng sẽ thực mau tỉnh lại. Nếu thời điểm tôn thượng tỉnh lại, không thấy Phượng tiểu thư, khẳng định sẽ nổi trận lôi đình.

“Hào!” Phượng Vô Song không cần phải nhiều lời nữa, giờ này khắc này, không có gì so bằng việc chữa khỏi Quân Lâm Ngọc, càng là chuyện quan trọng.

Phượng Vô Song trong lòng ngực ôm viên thịt nhỏ, trên vai viên thịt nhỏ Tiểu Thủy đứng, Mặc Vũ tay trái ôm Quân Lâm Ngọc, tay phải ôm Phượng Vô Song, thả người nhảy, liền biến mất ở không trung.

Phượng Vô Song tuy gặp qua người khác sử khinh công, lại chưa từng gặp qua có người có thể như thể cưỡi vân vượt gió, trên người mang theo hai người, vẫn như cũ nhẹ nhàng tự nhiên. Kỳ thật công lực Mặc Vũ luôn luôn rất sâu, tới trên đường, vốn dĩ hân cũng có thể trực tiếp vận khinh công, đem Quân Lâm Ngọc mang lại đây, có thể tiết kiệm không ít thời gian nhưng Quân Lâm Ngọc đánh chết cũng không muốn, gần nhất, thời gian còn kíp; mà Quân Lâm Ngọc kiêu ngạo, tuyệt không cho phép chính mình nghèo túng đến tận đây.

Nhưng hiện tại, Mặc Vũ rốt cuộc không quản nhiều như vậy. Tính mạng mau không có, còn nói cái gì kiêu ngạo không kiêu ngạo.

Viên thịt nhỏ cùng chim bói cá tựa hồ thực hưởng thụ cảm giác bay lên không, chim bói cá rõ ràng chính mình có thể bay, lại lười biếng mà ghé vào vai viên thịt nhỏ, không ngừng lôi kéo lông viên thịt nhỏ, mà xưa nay xú mũi viên thịt nhỏ cũng không đi quản lông trắng nó, một bộ không quan tâm phản ứng chim bói cá, bệnh tình Quân Lâm Ngọc, lệnh đại gia trong lòng đều không dễ chịu, trong lúc nhất thời, không khí có chút lạng lạng.

Ở Mặc Vũ báo cho thuộc hạ, Phượng Vô Song dọc theo đường đi dùng gà lông vàng, xoa thành chất lỏng, bôi trên môi Quân Lâm Ngọc, kéo dài hơi thở hân.

Cưỡi mây vượt gió mười vạn dặm, thời gian một tuần, bọn họ đến đế đô Thần Hữu đế quốc.

Phượng Vô Song sớm đã không kịp thưởng thức đế đô phồn hoa cùng đế cung tráng lệ, theo Mặc Vũ cùng viên thịt nhỏ đi Thủy Tinh Cung.

Mặc Vũ đã phái người đem chuẩn bị nước thuốc tắm, đưa vào trong Thủy Tinh Cung, Mặc Vũ đang chuẩn bị hầu hạ Quân Lâm Ngọc tắm được.

Phượng Vô Song cũng không tránh ngại, ôn nhu nói: “Ta ở lại!”

Mặc Vũ nhìn chăm chú sừng sốt, gật gật đầu, lạng lẽ lui đi ra ngoài.

Phượng Vô Song nhanh chóng cởi quần áo Quân Lâm Ngọc, nàng vẫn không thưởng thức thân thể Quân Lâm Ngọc tinh tráng, chỉ đem hân trở thành một người bệnh mà thôi, chỉ cảm thấy Quân Lâm Ngọc làn da hào trắng nga! Nàng nhẹ nhàng mà đỡ Quân Lâm Ngọc bước vào giữa thùng thủy tinh. Một bên cần thận mà thử độ ấm nước, một bên quan sát đến phản ứng Quân Lâm Ngọc. Mặc Vũ nói nước cần thiết có nhiệt độ ổn định mới có hiệu quả.

Bởi vậy, nàng một chút cũng không dám chậm trễ. Tùy thời chú ý phản ứng hân.

Nghe Mặc Vũ giải thích, Phượng Vô Song mới biết được máu viên thịt nhỏ là máu giải độc thiên nhiên, có thể giải trăm độc, nhưng đối với Quân Lâm Ngọc, máu viên thịt nhỏ cũng chỉ có thể hoàn toàn giảm bớt tác dụng, cũng không thể giải độc hoàn toàn, có thể thấy được người này tâm địa thực độc ác nên có bao nhiêu hung tàn! May mà, máu viên thịt nhỏ có công lực cực mạnh, nó có thể duy trì sinh mệnh mình.

Mà viên thịt nhỏ là hậu duệ thượng cổ thần thú, nó kỳ thật không phải hồ ly bình thường, mà là một con Cửu vĩ hồ, trải qua vạn năm chuyển thế thần thú, viên thịt nhỏ sớm đã không có công lực thượng cổ thần thú, nhưng nó cả người đều quý. Bởi vậy cũng là sủng vật Thần Hữu đế quân, là vật tượng trưng địa vị Thần Hữu đế quân.

Viên thịt nhỏ lười biếng mà quỳ rạp trên mặt đất, dọc theo đường đi, bởi vì tình trạng Quân Lâm Ngọc cực kỳ không tốt, nó cho Quân Lâm Ngọc tích quá nhiều máu, viên thịt nhỏ toàn thân đều trở nên có chút trong suốt, làm như quá mức hư thoát. Phượng Vô Song đau lòng mà nhìn nó liếc mắt một cái, chỉ có thể chờ Quân Lâm Ngọc tốt, cấp viên thịt nhỏ nhiều làm gà ăn mày ha ha, bồi thường nó.

Hai canh giờ(2), Phượng Vô Song đều nhìn không nháy mắt mà tùy thời quan sát đến tình trạng Quân Lâm Ngọc. Nhưng mà, hết thảy đều an tĩnh, Quân Lâm Ngọc không có bất luận dấu hiệu tỉnh lại, phảng phất như ngủ say.

Đột nhiên, viên thịt nhỏ như cảm giác được cái gì, cảnh giác mà tỉnh lại, đứng lên, nhìn chăm chăm Quân Lâm Ngọc hôn mê như cũ, ánh mắt trở nên có chút sắc bén lên. Phượng Vô Song vẫn lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng tiểu manh vật tàn nhẫn quả quyết, không khỏi có chút lo lắng hỏi: “Viên thịt nhỏ, ngươi làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?”

“Ngao ngao ——” Viên thịt nhỏ thấp giọng trầm ngâm, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm Quân Lâm Ngọc.

Phượng Vô Song tuy rằng nghe không hiểu âm thanh nó phát ra, nhưng nhìn về phía ánh mắt nó. Đồng tử nàng nháy mắt phóng đại, tim đập nhanh lên, rốt cuộc không thể không chế được tim mình đập. Bởi vì Phượng Vô Song nhìn đến ——

Phượng Vô Song nhìn đến thân thể Quân Lâm Ngọc, đã xảy ra biến hóa thật lớn, cả người từ trắng biến hồng, lại có hồng biến đen. Cả người có vô số dòng khí màu đen, xuyên thấu qua kinh mạch, khắp nơi tán loạn, cho đến đến một chỗ lúc sau mới dừng lại. Khắp nơi khí đen, tất cả đều nhanh chóng tập trung đến một chỗ —— trái tim hắc!

Phượng Vô Song cả người căng cứng, hướng Quân Lâm Ngọc, Phượng Vô Song run run, hơi thở hắc, mạch đập hắc —— thế nhưng, đã không có! Hơn nữa cả người hắc lạnh băng đến thấu xương!

Phượng Vô Song ngờ ngẩn, chuyện này không có khả năng a, một thùng nước thuốc rõ ràng chính là cho hắc giải độc có tác dụng tốt đẹp tạm thời. Mỗi đêm trăng tròn, độc phát là lúc, ngấm trong một thùng nước thuốc, có thể chịu đựng đêm trăng tròn. Tuy không thể hoàn toàn trừ tận gốc độc trong thân thể hắc, nhưng cũng tuyệt không nữa điểm tổn thương thân thể hắc.

Nhưng mà, hơi thở Quân Lâm Ngọc mới vừa rồi rõ ràng còn có, hiện giờ như thế nào sẽ không còn mạch đập? Thân thể hắc cũng lạnh đến lợi hại, giống như là ——

Giống như người chết, lạnh băng.

Tuyệt vọng.

-----  
(1)Vạn kim khó cầu: vạn năm khó tìm thấy.

(2)Hai canh giờ: 1 canh giờ = 2 tiếng; 2 canh giờ = 4 tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 73: Tính mạng đe dọa

Editor: Từ Diệp

Phượng Vô Song cứ như vậy lẳng lẳng mà nhìn chăm chăm cả người khí đen trước mắt. Nàng không cảm thấy, hai hàng nước mắt lặng yên không một tiếng động mà từ trong ánh mắt nàng chảy xuống dưới.

Không có khả năng, tuyệt đối không thể! Ba năm ước hẹn, còn không làm được đâu, hắc như thế nào có thể rời đi!

Phượng Vô Song kiên quyết không tin hắc liền như vậy rời đi! Không biết vì sao, trong lòng nàng phảng phất lại thứ lặng yên biến mất, người đau kịch liệt đến thức tỉnh. Nàng âm thầm hạ quyết định. Vô luận như thế nào, nàng muốn duy nhất chính là có thể khiến Quân Lâm Ngọc tỉnh lại.

Viên thịt nhỏ vừa thấy tình thế không đúng, bay nhanh mà lao ra.

Không lớn trong chốc lát, viên thịt nhỏ dẫn Mặc Vũ vội vàng đi vào, bọn họ liền nhìn đến một màn như vậy:

Phượng Vô Song ghé vào cạnh thùng thủy tinh, đem một ly máu đỏ tươi, hướng trong miệng Quân Lâm Ngọc nhỏ. Mà một ly đỏ tươi, rõ ràng từ tay Phượng Vô Song chảy xuống. Bọn họ rõ ràng thấy tay Phượng Vô Song có dấu vết đỏ sẫm biến thành màu đen do bị cắt vỡ.

Trong lòng Mặc Vũ kinh hãi, không phải bởi vì thân thể Quân Lâm Ngọc, mà bởi vì Phượng Vô Song. Phượng tiểu thư đây là ——

Người này máu là hữu hạn, nhưng không giống viên thịt nhỏ nhanh chóng khôi phục lực, nếu nàng cứ làm như vậy, trừ phi nàng không muốn sống nữa! Nếu nàng có gì không hay xảy ra, nội tâm tôn thượng chắc chắn đau đớn. Hắc cũng không còn mặt mũi nào gặp tôn thượng, trước đây tôn thượng gặp Phượng tiểu thư, liền hạ mệnh lệnh —— thế sống chết đều phải bảo vệ tốt tiểu thư Phượng Vô Song.

“Phượng tiểu thư, Phượng tiểu thư, ngươi có khỏe không?” Mặc Vũ nhẹ giọng kêu. Hắc nhìn sắc mặt Phượng Vô Song tái nhợt, trong lòng rất lo lắng.

“Ta —— ta không có việc gì!” Phượng Vô Song không quay đầu lại, mắt thấy cái ly máu đã không, vì thế nâng tay lên, tiếp tục chuyên tâm hướng cái ly lấy máu.

Mặc Vũ một bước đi qua đi, nắm tay Phụng Vô Song, nghiêm túc mà nói: “Phụng tiểu thư, đắc tội. Nếu người lại như thế lấy máu, chỉ sợ chính tính mạng người đều không còn!”

“Không quan trọng, ta thật sự không có việc gì. Người xem tôn thượng nhà người, trong cơ thể khí đen dần dần biến mất, có thể thấy được máu ta đối hẳn có tác dụng, ta lại tiếp tục thêm một ít, nói không chừng có thể trị độc hẳn!” Phụng Vô Song quay đầu lại, nhẹ nhàng cười.

Chính là nhẹ nhàng mà điềm tĩnh tươi cười, khiến tâm Mặc Vũ chấn động. Mặc Vũ vẫn luôn cho rằng tôn thượng chỉ một bên tình nguyện, nhưng hôm nay nhìn Phụng tiểu thư không màng tính mạng, chỉ vì cứu tôn thượng đại nhân, Mặc Vũ bị hành động nàng thuyết phục. Sau này, Phụng Vô Song biến thành nguyên nhân thứ hai trong lòng Mặc Vũ sẽ sống chết thản phục người.

Nếu theo lời Phụng Vô Song, thân mình Quân Lâm Ngọc dần dần khôi phục một ít khí sắc. Trong cơ thể chứng khí màu đen sinh động không thường xuyên, dần dần có biểu hiện giảm bớt.

Kỳ thật, Phụng Vô Song bắt quả là hành động vô tâm. Nàng nhìn tình huống Quân Lâm Ngọc thật sự nguy cấp, bên người lại không có dược liệu hữu hiệu, hồi tưởng bộ dáng viên thịt nhỏ cho hẳn lấy máu, lại nghĩ đến phụng thuốc sư phụ dùng máu âm làm thuốc dẫn, nàng thân nữ tử, máu tất nhiên âm, thử một lần, cấp cho Quân Lâm Ngọc chạy chữa ngựa chết thành ngựa sống. Không nghĩ tới lại có hiệu quả tốt.

Phụng Vô Song xem xét mạch đập Quân Lâm Ngọc, mạch tượng tuy không vững vàng, nhưng ít ra không giống mới vừa rồi, không hơi thờ, Phụng Vô Song vẫn luôn chau mày lúc này mới có chút giãn ra.

Nàng thờ phào nhẹ nhõm, quay đầu lại đối Mặc Vũ nói: “Hắn chịu đựng tới!”

Mặc Vũ cũng thờ phào nhẹ nhõm, hẳn ngay sau đó lập tức quỳ một gối xuống đất, hướng về Phụng Vô Song hành lễ: “Phụng cô nương, xin nhận thuốc hạ một lạy. Cảm tạ ân cứu mạng Phụng cô nương đối tôn thượng!”

Phụng Vô Song âm thầm bật cười, này Mặc Vũ đối Quân Lâm Ngọc thật chân thành, chủ từ nào mới có tùy tùng ấy, xem ra Quân Lâm Ngọc còn không kém, có chút ít bản lĩnh, có thể khiến người phục tùng như thế. Nàng không hề có chú ý tới tâm chính mình đã hướng về Quân Lâm Ngọc, các loại vì Quân Lâm Ngọc tìm lý do, tìm ưu điểm.

“Mau đứng lên đi, ta chịu không nổi đại lễ như vậy. Muốn cảm tạ cũng chờ tiểu tử này tỉnh lại, chính hắn tới tìm ta nói lời cảm tạ!” Phụng Vô Song hướng tới Quân Lâm Ngọc chu chu môi, khuyên Mặc Vũ đứng nhanh lên, nàng nhưng chịu không nổi quỳ lạy như vậy. Nàng luôn luôn thờ phụng, dưới gối nam nhi nữ nhi đều có hoàng kim, chỉ lạy trời lạy đất lạy cha mẹ. Nàng tự biết chính mình căn bản không có thân phận gì, ở Thần Hữu đế quốc, cho nên nàng trăm triệu không có tư cách tiếp thu đại lễ đệ nhất thị vệ Thần Hữu đế quốc. Cứu Quân Lâm Ngọc, bắt quả tâm ý nàng, cũng không cần người khác có lòng biết ơn, hoặc ban thưởng.

Tư thái Phụng Vô Song khiêm tốn cùng không cậy sủng mà kiêu, hoàn toàn chinh phục tâm Mặc Vũ.

“Hảo, thoát nhìn tôn thượng hẳn không lâu liền sẽ tỉnh.” Mặc Vũ đứng lên, đối Phụng Vô Song vẫn luôn mà cúc cung, đối với Phụng Vô Song nói, lại tự nhủ.

Kỳ thật, chỉ cần Quân Lâm Ngọc chịu đựng đêm trăng tròn, một tháng này sẽ không có việc gì. Cho nên chỉ cần chứng khí màu đen rút đi, kế tiếp một tháng sau, thân thể hẳn cũng không có vấn đề lớn, chỉ là khôi phục một thân công lực, yêu cầu không ít thời gian.

“Mặc Vũ đại nhân, chúng ta có thể tán gẫu một chút sao?” Phụng Vô Song thấy mạch tượng Quân Lâm Ngọc xu hướng vững vàng, liền yên lòng, đối Mặc Vũ nói.

“Đương nhiên có thể, Phụng tiểu thư, thỉnh bên này!” Mặc Vũ gạt gạt đầu, hơi cong thân mình, làm ra tư thế “Thỉnh”.

Mặc Vũ dẫn Phụng Vô Song đi vào trong Thủy Tinh Cung. Nơi này là nơi Quân Lâm Ngọc cùng bọn thần tử có tư cách vào Thủy Tinh mở hộp. Giống như bố trí toàn bộ Thủy Tinh Cung, phòng nhỏ trong điện được bố trí cũng đều làm từ thủy tinh. Thuần khiết trong suốt, tinh ánh dịch thấu. Nó thiết kế độc đáo, có hiệu quả đông ẩm hạ mắt.

Phụng Vô Song dọc theo đường đi quan sát đến cách bày biện Thủy Tinh Cung, dù cho gặp qua xã hội hiện đại các loại tinh xảo mới lạ, nàng cũng không tránh bị nơi này hấp dẫn hết thảy. Hết thảy đều như vậy, mỹ lệ, tinh xảo, cao nhã. Mặc Vũ thấy nàng một bộ dạng thưởng thức, khóe miệng cũng không khỏi toát ra một tia mỉm cười.

“Phụng tiểu thư cảm thấy nơi này thế nào?” Mặc Vũ mở miệng nhẹ giọng hỏi.

“Thực không tồi, tinh xảo mà cao quý. Đây người thiết kế tòa cung điện thực không tồi!” Phụng Vô Song gạt gạt đầu, tán thưởng mà nói.

“Ha ha, kỳ thật thiết kế sư Phụng tiểu thư đã gặp qua!” Mặc Vũ hiếm thấy mà cười ra tiếng tới.

“Ác? Ta đã thấy. Chẳng lẽ là Mặc Vũ đại nhân? Hảo cực phẩm a Mặc đại nhân!” Phụng Vô Song cười mắt mị mị mà trêu ghẹo nói.

“Phụng tiểu thư nhưng đừng chê cười thuốc hạ, thuốc hạ làm sao có thể làm loại này, đều là tôn thượng thiết kế!” Mặc Vũ bị Phụng Vô Song trêu ghẹo, cũng không dám nữa nói giỡn, đoạt công lao tôn thượng, cho hẳn chín cái mạng hắn cũng không dám, chỉ phải nói ra lời nói thật.

Hai người bọn họ đều không phải người câu nệ tiểu tiết, hoàn toàn không có chú ý lẫn nhau xưng hô có bao nhiêu phép tắc. Một người xưng hô đối

phương “Mặc đại nhân”, một người khác lại tự xưng “Thuộc hạ”. Hoàn toàn rối loạn.

“Oa, tiểu tử kia còn rất có tài sao!” Phụng Vô Song bừng tỉnh, cười nói.

Mặc Vũ cúi đầu làm bộ gì cũng không nghe được, dưới bầu trời này cũng chỉ có Phụng Vô Song dám xưng hô tôn thượng như thế, không những thẳng hô tên tôn thượng, còn xưng hô tôn thượng “Tiểu tử kia”. Mặc Vũ vội vàng lắc đầu, hẳn cái gì cũng không có nghe thấy!

Phụng Vô Song biết Mặc Vũ kỳ thật có biện pháp vì chủ tử nhà mình nói tốt. Một người có thể có thuộc hạ sốt ruột vì chủ, không thể không nói cá nhân hẳn có mị lực.

“Phụng tiểu thư thỉnh dùng trà, nơi này không có những thứ khác, chỉ có thứ tôn thượng thích uống trà Thanh Trúc.” Đợi Phụng Vô Song ngồi rồi, trong điện, Mặc Vũ theo sau bưng tới một chung trà. Sứ Thanh Hoa Khí, đựng “Nước trà”, yên tĩnh mà mát lạnh.

“Cám ơn!” Phụng Vô Song tiếp nhận chung trà, trí tạ nói, ngay sau đó bỗng nhiên nhớ tới cái, “Thanh Trúc trà? Quả thật là thiên hạ Danh Thủy đứng đầu Thanh Trúc trà sao?”

Mặc Vũ mỉm cười nói: “Phụng tiểu thư quả nhiên kiến thức rộng rãi, đúng là Danh Thủy đứng đầu Thanh Trúc trà. Phụng tiểu thư thử xem hương vị như thế nào?”

Phụng Vô Song ngạc nhiên mà vạch trần, trước nghe qua, tính khiết và thơm vô cùng, lại nhẹ nhấp một ngụm, uống vào có chút cay nồng, một lúc sau, hồi cam thơm nồng. Đã có hương Tây Hồ Long Tỉnh thanh mát, lại có rượu Nữ Nhi Hồng hương nóng, mùi thơm ngào ngạt, hai cái đan chéo dung hợp bên nhau. Hảo một “Thanh trúc trà”! Nhưng là lại có chỗ nào quái quái!

“Này Thanh Trúc trà không phải trà sao, vì sao uống lên lại có chút giống hương rượu Nữ Nhi Hồng?” Phụng Vô Song khó hiểu hỏi.

“Cái này —— thuộc hạ cũng hoàn toàn không rõ, chỉ biết tôn thượng chế ra tới lúc sau liền lấy cái tên Thanh Trúc trà.” Mặc Vũ cũng đều không phải biết hoàn toàn. Nhưng mà, hẳn không hề có chú ý tới chính mình nói lời miệng.

“Cái gì? Người nói Thanh Trúc trà cũng là Quân Lâm Ngọc chế ra! Thế gian văn nhân nhà thơ tha thiết ước mơ chỉ cầu một ngụm Thanh Trúc trà, thế nhưng do tiểu tử hôn mê bất tỉnh chế?”

Phụng Vô Song lúc này không bao giờ có thể bình tĩnh, lời nói có chút thô lỗ hỏi.

“Đúng là tôn thượng!” Mặc Vũ bất đắc dĩ gật gật đầu. Hẳn ở trong lòng tự trách nói, xong rồi, hẳn thật sự không phải cố ý nói ra, tôn thượng bảo hẳn dữ bí mật này, kết quả hẳn thế nhưng đối Phụng tiểu thư buộc miệng thốt ra, bất quá, nói cho Phụng tiểu thư cũng không ngại đi, dù sao sớm muộn gì đều là “Người một nhà”. Mặc Vũ âm thầm tự an ủi chính mình.

Dựa! Quân Lâm Ngọc rốt cuộc cái quái thai gì? Lại thiết kế phòng ở, lại ủ rượu, còn đều thực không kém, làm Đế Quân, có như vậy nhân sao? Nàng muốn hay không cũng quấy cái gì Đế Quân tới chơi?

Đầu óc Phụng Vô Song bay nhanh mà chuyển, chờ kia tiểu tử Quân Lâm Ngọc tỉnh lại, nàng muốn hung hăng gõ hẳn một bút, này bí quyết chế Thanh Trúc trà nếu có thể bị nàng tình được, Vọng Giang Lâu có thể kiếm một chút. Nếu Quân Lâm Ngọc biết nguyên nhân Phụng Vô Song không có lúc nào là không cầu nguyện hẳn nhanh tỉnh lại, nhất định sẽ muốn lại tiếp tục ngủ qua đi.

“Nói chính sự đi, Mặc đại nhân!” Phụng Vô Song khô khan suy nghĩ, lạnh giọng nói.

“Hảo, không biết Phụng tiểu thư tìm thuộc hạ muốn hỏi chút cái gì?” Mặc Vũ gật gật đầu, hỏi.

“Quân Lâm Ngọc trúng độc đã hơn mười năm đi, như thế nào lại trúng độc? Này mười năm tới, hẳn đều không có đại phu chuyên chúc gì đó sao?” Phụng Vô Song hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Xem ra bản lĩnh y thuật Phụng tiểu thư không cạn, tôn thượng đích xác đã trúng độc hơn mười năm. Trước kia có đại phu chuyên môn, y thuật hẳn thập phần cao cường, là đệ nhất thần y Thần Hữu đế quốc, chẳng qua tính tình thần y kia quái dị, không bao lâu liền đem tự thân y thuật tất cả đều truyền cho tôn thượng, chính mình liền mất tích vân du tứ hải!” Mặc Vũ trầm giọng nói.

**P/s: Mai mình bận nên đăng trước. Hơn 2000 từ đó.**

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiêu Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 74: Đế quân tắm

Editor: Từ Diệp

“Người nói Quân Lâm Ngọc hiện tại y thuật thực không kém?” Phụng Vô Song nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, kỳ thật tôn thượng còn có một thân phận ngầm, chính là tân đệ nhất thần y đế quốc, thường xuyên ngầm chữa bệnh các bá tánh đế quốc!” Mặc Vũ gật gù đầu, lộ ra tâm tình thập phần tự hào.

Phụng Vô Song không khỏi đỡ trán, Quân Lâm Ngọc rốt cuộc là quái thai gì? Thân mang nhiều thân phận, còn có thể đem mỗi thứ đều làm được tốt! Khó trách lâu như vậy, nàng đều không thấy có người tới chữa bệnh Quân Lâm Ngọc, hoá ra hẳn bệnh vẫn luôn là chính hẳn tự điều trị sao?

“Nếu y thuật hẳn cao minh, vì sao nhiều năm như vậy, đều không có giải độc chính mình?” Phụng Vô Song trầm mặc trong chốc lát, ngay sau đó hỏi.

“Đều không phải là không có phương pháp giải độc, Phụng tiểu thư hẳn cũng biết, tôn thượng trúng độc đều không phải là không có giải dược, chỉ là nhiều năm như vậy chúng ta vẫn luôn tìm kiếm dược liệu cần thiết, trước mắt cũng chỉ tìm được tuyệt liên ngân năm mà thôi, Băng thảo cùng Thực Tâm quả, đến nay vẫn khó có thể tìm được!” Biểu tình trên mặt Mặc Vũ trở nên có chút tức mịch lên, rốt cuộc, chuyện này, mới khiến trong lòng bọn họ bối rối.

Phụng Vô Song nghe xong Mặc Vũ giải thích, trong lòng nhiều một tầng nghi hoặc. Vì sao bọn Quân Lâm Ngọc biết đến phương thuốc, cùng trên y thư sư phụ nàng viết giống nhau như đúc? Kỳ quái y thư sư phụ rõ ràng là đồ vật tư mật đồ, sẽ không có người xem qua, hơn nữa bệnh này cực kỳ bí ẩn, phương thuốc này càng ít có người biết.

Nhưng tình huống trước mắt tương đối sốt ruột, Phụng Vô Song cũng không nghĩ nhiều nguyên do. Nàng chỉ muốn biết nhiều hơn về Quân Lâm Ngọc người này mà thôi.

“Mặc Vũ đại nhân, biết nguyên nhân hẳn trúng độc sao? Thời điểm hẳn trúng độc là khoảng mười tuổi, người nào ngoan độc như thế lại hạ độc trên người hài tử mười tuổi?” Phụng Vô Song cho đã mặt phẫn nộ, trầm giọng hỏi.

“Phụng tiểu thư, thứ thuộc hạ không tiện báo cho. Chuyện này thỉnh Phụng tiểu thư không cần trước mặt tôn thượng nhắc tới. Thuộc hạ chỉ có thể nói, chuyện này đối với tôn thượng, đối với toàn bộ Thần Hữu đế quốc, đều là một tai nạn, một ác mộng.” Trong lúc nhất thời, Mặc Vũ ngữ khí ôn hòa cảm giác đều trở nên có chút tức sát, chỗ sâu trong đôi mắt hẳn trong, rõ ràng nổi lên một ít sát ý. Ngay sau đó lại biến mất không thấy, biến hóa mau đến ngay cả Phụng Vô Song cũng chưa từng phát giác.

Mặc Vũ nhìn nữ hài nhỏ xinh trước mắt, trong lòng thờ dài một hơi, không biết tương lai đến tốt cùng là phúc hay họa. Chỉ là hiện tại cũng không thể chú ý nhiều, hết thảy đều trở về không được, mà việc hẳn có thể làm, cũng dùng toàn bộ năng lực, bảo hộ tôn thượng. Đây là lời thề cùng gia huấn của Mặc gia bọn họ đối với nhiều thế hệ đại.

“Hảo, như vậy thỉnh Mặc Vũ đại nhân không cần nói hẳn chuyện mới vừa rồi phát sinh.” Phụng Vô Song sừng sốt một lát, ngay sau đó gật gù đầu, ai còn không có bí mật, người ta không muốn nói, nàng cũng sẽ không cưỡng cầu.

Mặc Vũ cũng ngăn cả người, hẳn rõ ràng hiểu Phụng Vô Song nói gì, mới vừa rồi nàng dùng máu mình cứu tôn thượng, chuyện này nàng thế nhưng không nghĩ nói tôn thượng biết. Mặc Vũ bỗng nhiên có chút hiểu ra vì sao tôn thượng coi trọng nữ hài dung mạo bình thường.

Nàng có kiêu ngạo, lại không chút nào kiêu ngạo, cũng không kể công, chỉ nguyện ý làm, mặt khác bất luận chuyện gì, bất luận kẻ nào đều cường bách không được. Điểm cá tính này, cùng tôn thượng thật đúng là rất giống.

“Hảo!” Mặc Vũ gật gù đầu, cam chịu lời nàng nói. Có lẽ không cho tôn thượng biết tương đối tốt, nếu tôn thượng biết mệnh chính mình được nàng cứu trở về tới, tôn thượng nhất định sẽ tự trách.

Bỗng nhiên, một đạo bạch quang hiện lên, viên thịt nhỏ nhảy vào lồng ngực Phụng Vô Song, kêu ngao ngao, Phụng Vô Song cau mày, viên thịt nhỏ đang nói cái gì? Nàng thật không hiểu a~

“A Cứu đang nói tôn thượng đã tỉnh!” Mặc Vũ ở bên cạnh nhìn, ngay sau đó thoải mái mà thở phào nhẹ nhõm, “Phụng tiểu thư liền thay thế thuộc hạ đi nhìn tôn thượng đi, thuộc hạ liền trước tiên lui hạ!”

“Thật sao, mau mang ta đi xem!” Khóe mắt Phụng Vô Song, biểu tình kinh hi bộc lộ ra ngoài.

Phụng Vô Song ôm viên thịt nhỏ, nhẹ nhàng mà đi vào trong phòng, chỉ thấy một mỹ nam đang tắm, thân thể nam tử tinh trắng, cả người không một mảnh vải, trên người còn đọng giọt nước trong suốt, sáng choang mà xuất hiện ở trước mặt nàng.

“A!” Nàng nhanh chóng xoay người, hét to một tiếng. Như là thật sự bị dọa sợ một phen.

Kỳ thật, Phụng Vô Song cũng không phải không có gặp qua thân thể nam nhân, đời trước, thân là đặc công sát thủ siêu cấp, thường xuyên lẫn trong nam nhân, những nam nhân ở trước mặt nàng cũng không có gì cô kỵ, nàng cũng không có gì ngượng ngùng, ai bảo nàng lúc ấy, thậm chí so nam nhân càng giống nam nhân, khi đó nàng chính là một cái nữ hẳn tử!

Nhưng mà, vì sao này trong nháy mắt, nàng thế nhưng đỏ bừng mặt, thậm chí có bộ vị nàng căn bản liền chưa kịp nhìn đến, chẳng qua ở trước mặt nàng như vậy nhoáng lên, nàng thế nhưng thẹn thùng! Chẳng lẽ lúc xuyên qua thân thể này, thể chất tương đối dễ dàng thẹn thùng sao? Phụng Vô Song nghĩ trăm lần cũng không ra.

Nàng bị dọa đến động cũng không dám nhúc nhích một chút, nàng rõ ràng cảm nhận được phía sau có một đôi cực kỳ có lực xuyên thấu lực, nhìn chăm chăm nàng xem. Ôm viên thịt nhỏ hai tay không khỏi nắm chặt, viên thịt nhỏ bị nàng ôm đến nổi mặt đỏ bừng, nó liều mạng giãy giụa ra, tò mò dò đầu ra, nhìn về phía sau lưng, rốt cuộc có cái gì khiến Phượng Vô Song sợ.

Thiệt! Còn không phải là tôn thượng trần truồng sao? Nàng vừa mới giúp tôn thượng cởi quần áo tắm rửa, không phải gặp qua sao?

Lúc này then thùng cái gì, nữ nhân thật khó hiểu!

Phượng Vô Song hoàn toàn không biết, nàng thế nhưng bị một con thú..... xem thường! Đích xác a, có hay không rất kỳ quái, mới vừa rồi nàng cởi quần áo cho Quân Lâm Ngọc, tất cả đều cởi hết, còn đối với thân thể hần, cho hần lấy máu, đã sớm gặp qua, khi đó cũng không có việc gì, hiện tại là tình huống nào, lại không phải lần đầu tiên thấy, kinh hãi lớn như vậy!

“Vô Song? Người như thế nào ở chỗ này?” Thật lâu sau, từ phía sau môi mỏng nam tử hé mở, thanh âm từ tính mà gọi cảm truyền đến.

Phượng Vô Song mặt càng đỏ hơn. Nàng cất bước liền phải ra bên ngoài chạy!

Ai ngờ, giây tiếp theo, Phượng Vô Song đã bị người phía sau một bước lại đây, kéo lại.

Cánh tay Quân Lâm Ngọc mạnh mẽ giữ chặt tay Phượng Vô Song, lại lôi kéo, đem Phượng Vô Song xoay người lại, Phượng Vô Song đầu càng ngày càng thấp, thậm chí cũng không dám liếc hần một cái, sợ lại nhìn đến hình ảnh bất lương sẽ đau mắt hột! Quân Lâm Ngọc nhẹ giọng cười, vật nhỏ đáng yêu.

Một năm không thấy, thật có chút nhớ nàng đi!

Đột nhiên, tay trái Quân Lâm Ngọc đặt bả vai Phượng Vô Song, tay phải kéo nàng vào trước ngực ——

Mắt thấy một bàn tay to vuốt lại đây, Phượng Vô Song bị dọa đến không dám nhúc nhích, hần muốn làm gì? Sẽ không như vậy biến thái đi? Nghe nói nam nhân sau khi tắm gội, cái kia sẽ trở nên rất mạnh, hần nên không phải là muốn ăn đậu hũ nàng đi. Trong nháy mắt, Phượng Vô Song vội vàng liều mạng mà bảo vệ trước ngực mình.

Thật là biến thái! Đại sắc lang!

Nhưng mà, giây tiếp theo, Phượng Vô Song lại nghe được một tiếng cười khẽ, cùng một câu tương đương, nói: “Người nghĩ đem A Cửu ghen chết sao? Ha ha!”

Hả! Nguyên lai hần không phải nghĩ ăn đậu hũ? Hần kỳ thật nghĩ trong lòng ngực ngực đem viên thịt nhỏ sắp ghen chết giải cứu ra sao? Xong đời, nàng thế nhưng làm một việc ngu xuẩn như thế, nàng thế nhưng cho rằng ——! Phượng Vô Song ở trong lòng kêu rên nói, ông trời a, nam nhân này là yêu nghiệt sao? Là cố ý chinh nàng sao? Chết chắc rồi, nàng thế nhưng ở cùng người trước mặt liên tục hai lần xấu hổ!

“Người sợ viên thịt nhỏ ghen chết, như thế nào không nói sớm? Hại ta cho rằng ——” Phượng Vô Song ngẩng đầu, một con mắt trừng như chuông đồng, căm tức nhìn nam tử trước mặt cười hi hi, giận dữ hét. Vốn tưởng rằng sẽ nhìn đến một kẻ trần truồng biến thái, không nghĩ tới Quân Lâm Ngọc sớm đã mặc chỉnh tề, như cũ là một thân áo gấm nguyệt bạch thuần tịnh, ôn tồn lễ độ.

“Người cho rằng cái gì? Không phải là cho rằng bản tôn muốn phi lễ người đi! Ha ha ha!” Quân Lâm Ngọc cười ha ha lên, “Một năm không thấy, vật nhỏ người vẫn đáng yêu đến cực điểm!”

Mặc Vũ canh giữ ở bên ngoài, đột nhiên nghe được tiếng cười tôn thượng thoải mái, ở trong lòng không khỏi cảm thán, một năm tới, hần nghe được số lượng tôn thượng cười to không nhiều lắm, tất cả đều bởi vì Phượng tiểu thư. Phượng tiểu thư thật sự không phải người bình thường! Trong lòng Mặc Vũ, đối Phượng Vô Song lại nhiều phần kính trọng.

“Ai đáng yêu, người mới đáng yêu cả nhà người mới đáng yêu!” Phượng Vô Song phẫn nộ nói, nàng không biết vì sao, đặc biệt khó chịu chính mình thế nhưng ngu xuẩn bị Quân Lâm Ngọc liên tục đùa giỡn hai lần. Tựa hồ, mỗi một lần gặp mặt, nàng đều bị Quân Lâm Ngọc đùa giỡn, nàng thông tuệ rành rành như thế, trước mặt Quân Lâm Ngọc, giống như tiểu nữ hài đơn thuần như thế.

“Được rồi, Vô Song, đừng nóng giận, thật vất vả thấy mặt, không cần sinh khí được không, ta kêu Mặc Vũ đi mua kẹo cho người ăn!” Quân Lâm Ngọc kiên nhẫn mà dỗ Phượng Vô Song, bộ dáng cũng thập phần mới lạ, hiển nhiên chưa từng có.

“Phốc!” Phượng Vô Song hét chỗ nói rồi. Hần hơn nàng vài tuổi? Thế nhưng làm bộ tới lừa dối nàng? Nàng không phải tiểu hài từ ba tuổi được không! Hần thoát nhìn tựa hồ không biết đồ ra sao. Bất quá xem hần như thế thành khẩn, liền tha thứ hần.

Nhưng mà, giây tiếp theo, Phượng Vô Song liền quyết định thu hồi sự tha thứ. Bởi vì, nàng lại một lần bị người trước mặt đùa giỡn!

“Xem ra Vô Song không thích ăn kẹo nha, kia bằng không người muốn ăn cái gì?” Quân Lâm Ngọc ý cười doanh doanh mà nhìn nàng, “Chẳng lẽ Vô Song muốn ăn ta sao?”

Nhỏ! Nam nhân này rốt cuộc có bao nhiêu biến thái a! Nhất định thường xuyên lưu luyến với phong hoa tuyết nguyệt khắp nơi, ngôn ngữ mới có thể hạ lưu như thế!



Nghĩ đến đây, Phụng Vô Song trong lòng càng thêm hậm hực.

Không nghĩ bộ dáng Quân Lâm Ngọc tương đương phúc hắc, tức giận hướng đến gương mặt nàng, đồ bưng giống quả táo, rất đáng yêu.

Quân Lâm Ngọc bỗng nhiên duỗi tay túm ra viên thịt nhỏ trong lòng ngực Phụng Vô Song xem náo nhiệt xem đến vui vẻ, ném ra ngoài cửa, không màng viên thịt nhỏ ngao ngao kêu to, “Bang” mà một chút đóng cửa lại, chặn tầm mắt viên thịt nhỏ muốn nhìn náo nhiệt.

Viên thịt nhỏ cực kỳ khó chịu chạy tới Mặc Vũ, quần lấy Mặc Vũ, cùng Mặc Vũ huyền thuyên một hồi: “Mặc Vũ đại nhân, tôn thượng có Vô Song liền không thích nhân gia. Thế nhưng thô lỗ mà ném ra! Nhân gia hảo thương tâm nga. Bọn họ đóng cửa lại, có phải hay không ở làm chuyện kia a? Nhân gia hảo muốn đi xem nga, hảo Mặc Vũ, mang ta đi nhìn xem sao!”

Mặc Vũ tức khắc cạn lời mà nhìn trời, tôn thượng cùng phu nhân tương lai “Bồi dưỡng cảm tình”, hẳn dù có một vạn đầu, cũng không dám đi quấy rầy a!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 75: Thổ lộ thất bại

Editor: Tử Diệp

“Được được, Vô Song ngoan, không tức giận!” Quân Lâm Ngọc vuốt ve khuôn mặt Phụng Vô Song, ôn nhu nói.

Đột nhiên, hần sờ đến mặt chỗ trái gập ghềnh Phụng Vô Song, trong lòng chấn động, trong ánh mắt hiện lên một tầng cảm xúc đau lòng, “Vô Song, mặt ngươi ——”

Còn chưa chờ Quân Lâm Ngọc nói xong, Phụng Vô Song “Bang” mà một tiếng đánh rớt tay Quân Lâm Ngọc, mắt tức giận, nói: “Buông tay, thực xấu có phải hay không, ta không cần ngươi đồng tình!”

Quân Lâm Ngọc trong ánh mắt càng thêm đau lòng lên, hần vươn tay túm Phụng Vô Song, không ngờ, lại bị Phụng Vô Song dùng sức đánh rơi xuống, hần lại tiếp tục kéo tay nàng, lại không cẩn thận đụng tới chỗ vết thương Phụng Vô Song. Quân Lâm Ngọc cảm giác được chỗ tay bất bình thường, trong lòng hơi hơi có chút khác thường.

“Tê!” Phụng Vô Song hít ngược một hơi khí lạnh, chỗ miệng vết thương còn chưa khép lại, bị Quân Lâm Ngọc vô tâm lôi kéo, đến cảm giác xương đau đón đánh úp lại.

Quân Lâm Ngọc thấy sắc mặt nàng nháy mắt biến hóa, cùng vẻ mặt thống khổ, vội vàng nhẹ nhàng nâng tay nàng xem cổ tay. Quân Lâm Ngọc nhìn chăm chăm chỗ miệng vết thương thật sâu, nhúu chặt mảy, ngưng mắt không nói lời nào.

Sau một lúc lâu, Phụng Vô Song mới nghe được một tiếng lãnh khốc mà sắc bén giận dữ hỏi.

“Ai làm bị thương?”

Đôi mắt Quân Lâm Ngọc chỗ sâu trong, âm thầm biến thành màu đen, phảng phất có muôn vạn tức giận tập trung ở một chỗ, tùy thời liền sẽ bùng nổ. Cảm xúc hần tựa hồ thực dễ dàng bị Phụng Vô Song mang theo, vô luận hi nộ ái, hần cũng không dễ dàng tức giận, đều bởi vì nữ hài tử trước mắt, cảm xúc hần hoàn toàn có thể ở trong nháy mắt đã bị Phụng Vô Song kích động lên, thậm chí không chịu khống chế bản thân. Cũng hoặc là hần căn bản không nghĩ có tình huống chế, mà tự do phát triển.

“Nga, cái này a, ta chính mình không cẩn thận bị thương!” Phụng Vô Song bị hần nhìn chăm chăm da đầu có chút tê dại, nàng căng da đầu nói.

“Nói thật!” Lại là một câu nói mang hàn ý hỏi.

“Thật sự chính là như vậy a, không cẩn thận làm vỡ chén sứ, sau đó không cẩn thận cắt vỡ a!” Phụng Vô Song bĩu môi, giả bộ một thứ đều không để bụng, thật sự không có người bị thương, “Không có gì ghê gớm, không cần như vậy lo lắng! Qua mấy ngày thì tốt rồi!”

Quân Lâm Ngọc môi nhẹ nhấp, cau mày, rốt cuộc Phụng Vô Song chẳng hề để ý bộ dáng, tin Phụng Vô Song có lý do thoái thác.

Bọn họ phảng phất đã quên mất mới vừa rồi còn đàm luận trên mặt Phụng Vô Song có vết sẹo. Còn bởi vì chuyện này chọc giận Phụng Vô Song.

Quân Lâm Ngọc đỡ Phụng Vô Song ngồi ở ghế trên, chính mình đi phòng được cách vách, tìm một bình sứ bạch ngọc sứ Thanh Hoa, mở nút bình, nhẹ nhàng cầm lấy tay Phụng Vô Song, đặt ở trên bàn, đồ bình. Sau đó Quân Lâm Ngọc cẩn thận mà xoa lên tay Phụng Vô Song, mềm nhẹ mà nói: “Kiên nhẫn một chút, sẽ có điểm đau, nhưng miệng vết thương này nếu không xử lý, toàn bộ cánh tay ngươi cũng đừng muốn!”

Nói xong lời cuối cùng, lại khôi phục giọng từ trước đến nay khốc khốc mà lạnh lùng.

“Đây là cái được gì, thực mát lạnh, thực thoải mái!” Phụng Vô Song kỳ thật cũng không có đau nhiều, kiếp trước thân là sát thủ, nàng lại chịu đau đớn cùng tra tấn, nàng cũng chịu quá. Huống chi điểm này vết thương nhỏ đau. Chỉ hồi tưởng lời Mặc Vũ nói, nàng nhớ tới Quân Lâm Ngọc y thuật rất lợi hại, vì thế rất muốn thỉnh giáo với hắn. Thuốc này cảm giác muốn so với nàng phối chế, thoải mái rất nhiều.

“Ngọc Lộ Thư Ngân keo, chữa khỏi miệng vết thương, tiêu trừ vết sẹo!” Quân Lâm Ngọc hết sức chuyên chú xoa thuốc, vẫn chưa ngẩng đầu nhìn nàng, chỉ nói đơn giản vài câu.

“Sau đó đâu? Nó như thế nào làm được?” Phụng Vô Song giống như tò mò, ham học hỏi, tâm lý khao khát đã trở lại, không ngừng hỏi.

Quân Lâm Ngọc rút cuộc ngẩng đầu, hơi mang một ít kinh ngạc mà nhìn nàng: “Địa, Đào nhân, Tam Lăng, rễ Sô Đò, Bạch Chi, Nguyên Hồ, Hoàng Cầm, Đan Đa, Tai Thương.....” Hắn râm râm mà nói một chuỗi dài tên dược thảo.

“Nga, nhớ kỹ, chẳng qua ngươi hẳn lười đi, ta rõ ràng nghĩ thấy được mùi bạc hà hành.” Phụng Vô Song gật gật đầu, lại thuận miệng nói ra ý tưởng trong lòng.

Quân Lâm Ngọc càng thêm kinh dị mà nhìn nàng, nàng trí nhớ thế nhưng như vậy tốt! Hơn nữa nàng biết hắn còn bỏ thêm bạc hà hành? Hảo khẩu giác nhạy bén? Hắn rõ ràng chỉ bỏ thêm một tia bạc hà hành, chính hắn cũng xem nhẹ thứ này. Thế nhưng bị nàng phát hiện, nói nghĩ thấy được hương vị, chỉ bằng nói nàng cũng cực hiểu dược lý đi.

Trong lòng Quân Lâm Ngọc càng thêm kích động, hắn quả thật nhất một bảo vật a, thông tuệ, học thức uyên bác, nữ hài tử rất có tài hoa, thế gian cũng không nhất định có thể tìm thấy người đi!

Nhìn thấy Quân Lâm Ngọc ngược về mặt kinh ngạc mà nhìn mình, Phụng Vô Song không khỏi giờ lên đầu, khoe môi treo lên nụ cười tự tin, ánh mắt trời tiến vào, chiếu vào mặt Phụng Vô Song, khiến cho cả người quanh thân nàng đều hiện lên một đạo quang âm áp chói mắt, mỹ lệ động lòng người!

Quân Lâm Ngọc bị Phụng Vô Song mỹ lệ như thế mà hấp dẫn.

Hắn cảm lòng không được mà duỗi hai tay, ôm eo Phụng Vô Song, nhẹ nhàng ôm vào trong ngực.

Giờ phút này, hắn chỉ nghĩ lẳng lẳng mà ôm nàng.

Không hơn.

Nếu như có thể vẫn luôn ôm nàng, chân trời góc biển, sông cạn đá mòn, cũng vĩnh viễn không buông tay, thật có bao nhiêu hảo a!

“Vô Song.” Quân Lâm Ngọc nhẹ nhàng mà gọi nữ hài trong lòng ngực, nàng ít có an tĩnh khiến Quân Lâm Ngọc có chút không thói quen. Như vậy an tĩnh mà âm áp, tâm hắn cũng trở nên vô cùng mềm mại, bỗng nhiên hắn rất muốn đối Phụng Vô Song nói cái gì đó, nói chút đáy lòng.

Nhưng mà, lại không người đáp ứng.

“Vô Song?”

Quân Lâm Ngọc thấy tiểu nhân nhi như cũ trong lòng ngực không có phản ứng, tức khắc trong lòng cả kinh, nhẹ nhàng đẩy ra Phụng Vô Song, lúc này mới phát hiện ——

Phụng Vô Song thế nhưng ở trong lòng ngực hắn ngủ rồi! Ngủ đến gắt gao!

Quân Lâm Ngọc trong lòng có chút ngọn lửa kiêu diễm, nháy mắt đã bị vụt tắt!

Thế gian này, có thể tùy tùy tiện tiện ở trong lòng ngực nam nhân hô hô ngủ ngon lành, chỉ sợ cũng chỉ có Phụng Vô Song đi. Đặc biệt vẫn là Quân Lâm Ngọc muốn đối nàng thổ lộ!

Quân Lâm Ngọc trong cuộc đời này lần đầu tiên đối một nữ nhân thổ lộ, liền dưới tình huống như vậy, bị thất bại!

Quân Lâm Ngọc bất đắc dĩ mà khoe miệng một chút run lên. Nữ nhân này thật đúng lớn mặt! Tự hồ từ lúc bắt đầu, nàng liền rất lớn mặt, không chút nào sợ hắn, hoàn toàn không giống những người khác nhìn về phía Quân Lâm Ngọc, trong ánh mắt đều mang theo nồng đậm sợ hãi. Thậm chí một ít người nhất gan can bản cũng không dám ngẩng đầu nhìn Quân Lâm Ngọc. Bởi vì, hắn chân chính là thiên tử, hắn là Thần Hữu đế quân! Hắn là Thần Hữu đế quốc tối cao có quyền thế địa vị thống trị!

Duy nhất khiến Quân Lâm Ngọc cảm thấy vui mừng chính là —— nữ nhân này đối hắn thật yên tâm, thật tín nhiệm với hắn, mới có thể ở trước mặt hắn thả lỏng như thế.

Chắc mấy ngày này mệt nhọc bên ba, nàng quá mệt mỏi.

Quân Lâm Ngọc thương tiếc mà bế Phụng Vô Song, nhẹ bước mà bước ra Thủy Tinh Cung, bởi vì Thủy Tinh Cung bình thường chỉ dùng để cho Quân Lâm Ngọc tắm dược, cũng không sinh hoạt bình thường, cũng không có giường linh tinh để nghỉ ngơi. Hắn chỉ có thể mang nàng đi vào cõi thần tiên để đô trong cung.

Đọc theo đường đi, Quân Lâm Ngọc đều không có gọi người tới giá xe ngựa, hẳn đều ôm Phụng Vô Song, một đường đi hướng tẩm cung hắn —— Ngọc Hi Cung. Ngọc Hi Cung là tẩm cung chuyên chức Quân Lâm Ngọc, trong cung trừ bỏ người hầu bên ngoài, lại không có người khác, hơn nữa người không liên quan, cũng không thể tùy tiện đi vào bên trong phòng. Trong cung điện bọn người hầu đều kính ngạc mà nhìn về phía một màn này, một đám đều sợ ngây người.

Để quân thế nhưng mang theo một người tiến vào tẩm cung hắn, hơn nữa, là một nữ nhân!

Tin tức này, nháy mắt truyền về các góc đế cung.

Một canh giờ sau, toàn bộ văn võ bá quan cùng bọn nô tài, đều đàm luận sự kiện: Để quân bọn họ luôn luôn không gần nữ sắc thế nhưng mang theo một nữ nhân trở về!

Nguyên lai để quân bọn họ không phải đoạn tụ phích! Một ít đại thần tức khắc thở phào nhẹ nhõm, cũng có một ít đại thần trong lòng bắt đầu ngo ngoe rục rịch, ở trong lòng bắt đầu mưu mô như thế nào đem nữ nhi chính mình chưa gả đưa vào đế cung, thu phục tâm đế quân. Ngày xưa, các đại thần đều nghĩ hết mọi biện pháp, muốn để quân phong Hoàng Hậu cưới phi tử, đều bị Quân Lâm Ngọc giải quyết, hẳn nói muốn lấy sự nghiệp quốc gia làm trọng! Tạm thời không suy xét hôn nhân đại sự cá nhân.

Hiện giờ, để quân tự mình mang theo một nữ nhân trở về, đại thần trong mắt thoát nhìn, chính là để quân đã thông suốt! Để quân cũng muốn bắt đầu suy xét vấn đề cá nhân!

Vì thế, cơ hội bọn họ chờ đợi lâu đã tới!

Nửa ngày lúc sau, toàn bộ đế đô đều đã biết, để quân mang theo một nữ nhân trở về.

Vì thế, phố xá sầm uất, sông bạc sôi nổi mở ra đánh cược, có đánh cược nữ nhân này dung mạo đẹp hay xấu, có đánh cược tuổi nữ nhân, cũng có đánh cược dòng họ nữ nhân này. .... Tóm lại, các loại nội dung về nữ nhân thần bí có quan hệ, đều bị người trở thành đề tài đánh cược.

Phụng Vô Song không biết, nàng thế nhưng đánh động toàn bộ thương nghiệp đế đô, đặc biệt sông bạc, nháy mắt cải tử hồi sinh. Có thể thấy được, Quân Lâm Ngọc có tài chế tạo đề tài bất quá, có bao nhiêu cường đại.

Ai bảo Quân Lâm Ngọc là Thần Hữu đế quốc từ trước tới nay, dung mạo xuất sắc nhất, mới có thể xuất sắc nhất, cá tính thống trị độc nhất.

Nhưng mà, cũng có một bộ phận, đối với chuyện này là mắt lạnh vậy xem, thậm chí có chút tức giận, đối với Phụng Vô Song các nàng chưa từng gặp mặt qua nữ nhân.

Những người này, tự nhiên chính là những nữ hài tử ái mộ Quân Lâm Ngọc. Các nàng ở trong lòng không ngừng oán hận Phụng Vô Song.

Một nữ nhân lai lịch không rõ thế nhưng bị để quân oai hùng mang về đế đô, thậm chí còn để để quân tự mình ôm trở về tẩm cung. Phải biết rằng tẩm cung Quân Lâm Ngọc, bất luận kẻ nào chưa được cho phép, đều không được tới gần.

Đây là lệnh Quân Lâm Ngọc. Ở bên ngoài hoặc ở Nghị Sự Điện, Quân Lâm Ngọc nhưng tiếp thu bất luận cái gì vậy xem, duy nhất Ngọc Hi Cung không được, đó là nơi duy nhất thật thanh tịnh, cho nên luôn luôn bị bảo hộ rất kỹ.

Quân Lâm Ngọc đem Phụng Vô Song nhẹ nhàng mà đặt trên giường lớn, giúp nàng dịch dịch góc chăn, hơi hơi cúi thân mình xuống, cúi đầu, ở trán Phụng Vô Song hôn một chút, mềm nhẹ mà che chở.

Ngay sau đó, liền nhẹ nhàng mà đóng cửa lại, đi ra ngoài.

“Gặp qua tôn thượng!” Mặc Vũ vội vã chạy tới, hẳn nhận được tin tức tôn thượng muốn gặp hắn, lập tức từ Thủy Tinh Cung bên kia đuổi lại đây.

Quân Lâm Ngọc ngồi trong Ngự Thư phòng, nghiêm túc nhìn Mặc Vũ, lạnh giọng hỏi: “Thời điểm ta hôn mê, là ai làm nàng bị thương?”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 76: Ngao du thiên hạ

Thông báo tin buồn!

Hôm qua mở máy để edit chợt phát hiện bản convert chương 75 và 76 giống nhau nên nản quá. Có lẽ bị lỗi gì đó. Huhu □□□□

Chương 76 sẽ trống, khi nào tìm được bản gốc chương 76 sẽ bù nha~

## Chương 77 ngọt sâu răng nhé!

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

# Chương 77: Thiệt tình tố lẫn nhau

Editor: Từ Diệp

Môi nàng giống như trong tưởng tượng hần, hương thơm mềm mại, ngọt ngào. Chỉ nhẹ nhàng đụng vào, lại làm thân thể Quân Lâm Ngọc có chút phản ứng khó tả. Tuy rằng Quân Lâm Ngọc từ trước chưa từng có nữ nhân khác, lại cũng rõ ràng vì sao có loại cảm giác này, không phải sinh lý hần "không được". Dù cho như thế, hần cũng vẫn như cũ bị hấp dẫn bởi Phượng Vô Song, cảm thấy khiếp sợ. Phảng phất chỉ cần tiếp cận nàng, ôm nàng, Quân Lâm Ngọc liền không thể khống chế nội tâm khát vọng đối Phượng Vô Song.

Thế gian này, chỉ có nữ tử ngang ngược trước mắt, có thể khiến cho thân thể hần cùng nội tâm hứng thú.

Nguyên bản chỉ nghĩ lướt qua liền ngừng, chỉ nghĩ lấp kín miệng nhỏ Phượng Vô Song đang lải nhải, Quân Lâm Ngọc lại không có lòng trước đến, nội tâm mình bị lằn khe hôn câu dẫn đến muốn yêu cầu càng nhiều. Quân Lâm Ngọc nhìn thoáng qua Phượng Vô Song, vẻ mặt Phượng Vô Song lại kinh ngạc mà trừng mắt Quân Lâm Ngọc.

Đột nhiên, Quân Lâm Ngọc đem Phượng Vô Song kéo vào trong lòng ngực mình, một bàn tay vòng lấy eo thon Phượng Vô Song, một bàn tay bám trụ ót nàng, lại một lần ngậm lấy môi nàng, ngay từ đầu thực ôn nhu mà hôn môi, dần dần, Quân Lâm Ngọc bắt đầu không thỏa mãn với ôn nhu mà tìm kiếm, Phượng Vô Song ở trong lòng ngực hần giãy giụa, hần bắt đầu bá đạo mà ngậm lấy đôi môi hồng nhuận của Phượng Vô Song, bỏ qua kháng nghị và giãy giụa của nàng.

Hần dùng sức mà dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng nàng, chạm vào đầu lưỡi nàng, nàng hít ngược một hơi khí lạnh. Hần nhân cơ hội đem đầu lưỡi cuốn vào trong miệng nàng, ở trong miệng nàng đoạt lấy. Phượng Vô Song mặt đỏ tới tận mang tai, lại có chút trầm mê bá đạo hần, giãy giụa động tác chậm rãi dừng lại, hơn nữa đôi tay ôm lấy cổ Quân Lâm Ngọc, cắn ngược lại môi Quân Lâm Ngọc, bắt đầu từ bị động thành chủ động, một mảnh liệt kích thích, khiến nội tâm Quân Lâm Ngọc càng thêm hưng phấn lên, nguyên lai nàng đối chính mình không phải không có cảm giác.

Quân Lâm Ngọc hưởng thụ cảm giác được nàng hôn, hai người người tới ta đi, ở miệng cọ xát, cả phòng kiều diễm, thẳng đến khi cảm nhận được trong lòng ngực nàng vô pháp xuyên thấu qua khí, mới không tình nguyện mà buông nàng.

Quân Lâm Ngọc cố nén thân thể trường đau, khóe miệng lại làm đầy lên một ý cười âm áp.

Đây là Phượng Vô Song lần đầu tiên nhìn thấy Quân Lâm Ngọc tươi cười sáng lạn âm áp, giống như ánh mặt trời, chiếu rọi nàng, nàng trong lòng cũng âm thầm gật theo.

"Vô Song, người nghỉ ngơi tốt sao? Còn có mệt hay không?" Thanh âm Quân Lâm Ngọc độc hữu trầm thấp mà từ tính truyền đến, lúc này thanh âm hần nghe tới càng nhiều một tia gọi cảm.

Không có chỉ trích nàng, không có chất vấn nàng, không có mắng nàng vì sao quăng ngã bảo bối trong phòng, chỉ là một tiếng quan tâm. Một câu quan tâm đơn giản, lại đánh trúng tâm Phượng Vô Song. Phượng Vô Song tức khắc có chút tự trách, hoàn toàn quên mất mới vừa rồi nguyên nhân khiến nàng tức giận.

"Ân? Như thế nào không nói lời nào, có phải hay không còn muốn ngủ? Ta mang người đi phòng khách, nơi này tạm thời chỉ sợ không thể ngủ....." Trong mắt Phượng Vô Song, lúc này Quân Lâm Ngọc giống như tiểu lão đầu, hảo dơng dài.

Vì thế, Quân Lâm Ngọc còn lải nhải mà nói, Phượng Vô Song một phen tóm hạ hạ cổ nam nhân so với chính mình cao hơn một cái đầu, Quân Lâm Ngọc vẻ mặt kinh ngạc, đang muốn hỏi Phượng Vô Song muốn làm cái gì. Không ngờ, giây tiếp theo, Phượng Vô Song học hần mới vừa rồi, ở trên môi hần, hung hăng mà cắn một ngụm.

Là cắn, không phải hôn!

Quân Lâm Ngọc đầu đến hít ngược một hơi khí lạnh, trong lòng lại vui sướng hải lòng, tạm thời coi như là tiểu nữ nhân hôn hần đi. Phượng Vô Song là lần đầu tiên hôn hần. Quân Lâm Ngọc trong lòng thực vui vẻ, đáng tiếc, Phượng Vô Song chỉ cắn một chút, lập tức buông lỏng ra, Quân Lâm Ngọc cũng chưa kịp hôn lại nàng.

Phượng Vô Song nhìn Quân Lâm Ngọc vẻ mặt đại ra, khóe miệng hướng lên trên một chút, hừ, tưởng hôn, không có cửa đâu! Hừ, ta chính là tính thời gian, có thể cho người ăn một hồi đầu hủ, tuyệt không có thể bị ăn vụng lần hai, còn muốn kiên quyết mà ăn trở lại!

Quân Lâm Ngọc tự nhiên nhìn thấy Phượng Vô Song trên mặt biểu tình đắc ý, trong lòng thỏa mãn cực kỳ. Hần lôi kéo Phượng Vô Song ngồi may mắn

thoát khỏi không có bị quăng ngã trên giường, hai tay nắm chặt đôi tay non mềm của Phụng Vô Song, không cho nàng tránh thoát.

"Vô Song, nói cho ta, vì sao như thế sinh khí? Có phải hay không ai khi dễ ngươi?" Quân Lâm Ngọc vỗ về môi bị nàng cắn, giả bộ một phần điềm đạm đáng yêu, cơ hồ trước mặt Phụng Vô Song, Quân Lâm Ngọc trước nay đều không giống để quăn, hoàn toàn giống như du côn lưu manh vô lại, thậm chí liền "Bản tôn" cũng không tự xưng, ở trước mặt Phụng Vô Song, tất cả đều là mây bay.

"Hừ, thiếu trang, ngươi sao có thể không biết?" Phụng Vô Song liếc hắt một cái, liền phải tránh tay hắt, nhắc tới đến chuyện này, tâm nàng, liền không thể không đau.

Mới vừa rồi, ở thời điểm nàng đem tỉnh, còn không kịp thích ứng ánh sáng, chỉ nghe được bên tai phồng chừng là tỷ nữ chiều cổ nàng, đang nói chuyện bát quái, nghe được từ trong miệng các nàng nhảy ra xưng hô tôn thượng, vốn dĩ muốn tỉnh Phụng Vô Song lập tức liền giả bộ ngủ, nàng cũng rất hiểu kì Quân Lâm Ngọc có thể có cái gì bát quái. Không ngờ, lại nghe đến Quân Lâm Ngọc muốn tuyển phi tử.

Nàng tức khắc, lửa giận tận trời, căn bản không kịp suy nghĩ vì sao chính mình đang nghe đến loại này tin tức khi, sẽ giận dữ. Nàng vốn không phải người thô lỗ vô lễ, cũng không phải loại nữ tử một khóc hai nháo ba thất cổ, nhưng trong lòng nàng như cũ khó nhịn tức giận.

Tỷ nữ bọn thị vệ đều không cho nàng rời phòng này, vì thế, nàng đành phải lấy đồ vật trong phòng trút giận.

Cùng lắm thì tối nay bồi hấn bạc sao, dù sao Tiểu Tường từ cái gì đều không có, chỉ có bạc! Cũng đủ nàng quăng ngã.

"Ha ha, ta vừa mới nghe hạ nhân nói, ngươi bởi vì nghe được một ít tin tức, mới giận dữ?" Quân Lâm Ngọc cười nói, hắt biết rõ cổ hòi.

"Đúng thì thế nào?" Phụng Vô Song cảm tức nhìn hắt, hỏi ngược lại.

"Ha ha, đó chính là Vô Song ngươi thừa nhận ngươi ghen tị?" Quân Lâm Ngọc cười, hắt trong lòng dị thường vui vẻ.

"Hừ, ta chính là ghen làm sao vậy, ngươi muốn thế nào?" Phụng Vô Song sắc mặt có chút thẹn thùng, ngoài miệng lại lớn tiếng reo lên.

Lúc này, ngược lại Quân Lâm Ngọc ngậy ngấn cả người, hắt vốn tưởng rằng Phụng Vô Song sẽ cực lực phủ nhận chuyện này, bởi vì nàng từ trước đến nay thực hảo mặt mũi, chết mạnh miệng. Không dự đoán được nàng sẽ hào phóng thừa nhận. Quân Lâm Ngọc lập tức, trong lòng tự mừng thầm. Không nghĩ tới nha đầu này đối chính mình thật ra có vài phần tâm ý, còn không phải vô tình vô nghĩa, khiến Quân Lâm Ngọc có chút ngoài dự liệu.

"Ta không nghĩ thế nào, chỉ là không biết khả năng lý giải ra sao, không bằng Phụng Vô Song giúp ta phán đoán một chút?" Quân Lâm Ngọc tương đương phúc hắc nhìn chằm chằm nàng cười nói.

"Nói!" Phụng Vô Song đôi mắt đều không nâng một chút, thập phần không kiên nhẫn mà đáp.

"Vô song mới vừa nói chính mình ghen tị, ghen tị đập phá đồ vật, định ăn dấm ta? Ăn dấm ta, bởi vì đã thích ta?" Quân Lâm Ngọc ý cười doanh doanh mà nhìn Phụng Vô Song, chuẩn bị từng bước đem nàng về.

Quân Lâm Ngọc cho rằng Phụng Vô Song đánh chết cũng không thể sẽ thừa nhận thích hắt, nàng là loại người tuyệt không trước trả giá thiệt tình, Quân Lâm Ngọc rất rõ ràng, cũng thực minh bạch, nha đầu này đặc biệt thích mạnh miệng, khẩu thị tâm phi, cho nên, Quân Lâm Ngọc căn bản liền không có trông cậy vào Phụng Vô Song sẽ thừa nhận chuyện này. Không ngờ, vạn sự luôn có một ít ngoài ý muốn.

"Ân."

Đột nhiên, Quân Lâm Ngọc chỉ nghe được một cái đơn âm tiết, rơi vào trong tai, hắt tức khắc vui mừng vô cùng.

Rất nhiều thời điểm, không cần nhiều lời, cũng không cần tương tượng ngôn ngữ, không cần hoa tươi cùng kính hi, chỉ một một chữ độc nhất, liền có thể thắng tới tâm người, liền đủ để cho tâm hai người, minh bạch tâm ý lẫn nhau. Đủ để cho bọn họ tâm kè sát bên nhau, tuyên bố khắc ten đối phương.

Quân Lâm Ngọc một tay ôm eo Phụng Vô Song, ôm vào trong lòng ngực mình, gát gao mà ôm Phụng Vô Song, Phụng Vô Song cũng an tĩnh mà hồi báo Quân Lâm Ngọc. Cái ôm này, không có tạp niệm khác, gần chỉ là biểu đạt tâm ý lẫn nhau.

Phụng Vô Song cũng thực sự không có dự đoán được chính mình sẽ như thế trực tiếp mà thừa nhận, nhưng là thanh âm đáy lòng chiến thắng lý trí. Hành vi của nàng, đập nát bảo vật Quân Lâm Ngọc, cá nhân đều có thể nhìn ra tới nàng ghen, nếu nàng còn muốn thể thoả phủ nhận, không khỏi cũng quá mức ngượng ngùng, quá mức làm ra vẻ, Phụng Vô Song tuyệt không phải người như vậy, bởi vậy, nàng tình nguyện trực tiếp mà thừa nhận.

Hơn nữa, kỳ thật ở vừa rồi trong quá trình phát tiết, Phụng Vô Song sớm đã suy nghĩ cẩn thận một chút sự tình. Tâm ý Quân Lâm Ngọc, mỗi khi hắt xem nàng ánh mắt cực nóng, Phụng Vô Song cũng không phải không cảm giác được. Phụng Vô Song tuy rằng kiếp trước tình cảm rất thất bại, nhưng cũng có thể hiểu tình yêu nam nữ. Cho nên kỳ thật, tuy rằng Quân Lâm Ngọc không có nói rõ, nhưng Phụng Vô Song đã sớm minh bạch tâm ý Quân Lâm Ngọc. Loại chuyện này, chỉ cần có một người mở miệng trước, liền sẽ nước chảy thành sông.

Nếu bọn họ đều có tâm ý cho nhau, vì sao không cho lẫn nhau một cơ hội? Vì thế Phụng Vô Song liền mặc kệ chính mình khai cái đầu này.

"Vô Song, ta thực thích ngươi, chỉ có ngươi."

Quân Lâm Ngọc nhẹ giọng biểu đạt tâm ý. Chưa từng có nhiều ngôn ngữ, Quân Lâm Ngọc kỳ thật cũng không am hiểu thổ lộ chuyện này, chỉ có một

câu vô cùng đơn giản, lại đả động nhân tâm, thật sâu mà khắc ở đáy lòng Phụng Vô Song, mỗi khi hồi tưởng, đều cảm thấy thật hạnh phúc. Hắn nói năng có khí phách mà kẻ ra, không đơn giản là thô lỗ, càng như một câu thơ thiết hứa hẹn, đối Phụng Vô Song hứa hẹn.

Hai người lẳng lặng mà ôm trong chốc lát, Phụng Vô Song ngồi ở trên mép giường, vóc dáng nàng lùn, hai cái đùi ở mép giường ném tới ném đi, giống nghịch ngợm tiểu cô nương. Chỉ nghe được một tiếng thanh thúy mà xát truyền đến, nguyên lai là Phụng Vô Song chân không cẩn thận đá tới mảnh nhỏ trên mặt đất. Bị Phụng Vô Song mới vừa rồi phát tiết khi đập vỡ đều không có kịp thu dọn mảnh nhỏ.

Lúc này mới lờ suy nghĩ hai người trở lại.

Quân Lâm Ngọc nhìn sàn nhà hỗn độn, trong ánh mắt vẫn chưa lộ ra nhiều ít cảm xúc tiếc hận, tương phản mà, hắn cảm thấy đồ vật đó ngoài thân, đối lấy Phụng Vô Song thừa nhận thích mình, là trăm triệu đáng giá.

Không ngờ, Phụng Vô Song lại không có như vậy hào lừa gạt, nàng như cũ muốn hiểu biết chân tướng sự kiện.

"Người thật sự muốn tuyển phi?" Phụng Vô Song nhướn mày nhìn Quân Lâm Ngọc.

"Là muốn tuyển a!" Quân Lâm Ngọc sờ sờ tóc đen Phụng Vô Song, khóe miệng nhẹ nhếch lên.

"Cái gì?" Phụng Vô Song thấy hắn thừa nhận, tức giận đến dậm chân, tránh tay Quân Lâm Ngọc, liền phải hướng ngoài cửa đi đến.

"Vô Song người nói ta đều lớn như vậy tuổi, cưới thì từ cũng coi như là bình thường đi!" Quân Lâm Ngọc một tay túm chặt nàng, không cho nàng đi.

"Người muốn nói cái gì?" Phụng Vô Song giận dữ hỏi nói.

Quân Lâm Ngọc đỡ Phụng Vô Song, ép nàng nhìn thẳng với hắn, hắn nhìn đôi mắt Phụng Vô Song, dùng thanh âm trầm thấp mà từ tính mà nói.

"Ta đương nhiên muốn cưới vợ a, nhưng thì từ của ta sẽ chỉ là người, chỉ có một mình Vô Song người!"

**Vote** ☐ **đi nha~**

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 78: Vì hắn tuyển phi

Editor: Từ Diệp

“Ta đương nhiên muốn cưới vợ a, nhưng thì từ của ta sẽ chỉ là người, chỉ có mỗi Vô Song người!”

Này không phải một câu vui đùa, cũng không phải tùy tiện nói ra, đây là một câu hứa hẹn, một câu hứa hẹn không nhỏ. Không thể phủ nhận, Quân Lâm Ngọc hiểu tâm tư Phụng Vô Song. Ở trong thế giới nam quyền tối thượng, bất kỳ nam tử nào, vô luận giàu nghèo sang hèn, còn có ai không tam thê tứ thiếp.

Nhất sinh nhất thế nhất song nhân, Phụng Vô Song vẫn luôn cho rằng nàng ở thế giới này, tuyệt đối không thể có được. Nhưng không nghĩ tới, nàng thế nhưng nhanh như vậy liền chờ tới một câu hứa hẹn. Hắn nói, muốn cho nàng là thê tử duy nhất của hắn.

Không phải phong làm Hoàng Hậu, càng không phải nạp quý phi, mà cưới nàng làm thê tử. Đây mới là một người nam nhân đối nữ nhân hắn âu yếm sâu sắc, hứa hẹn.

Quân Lâm Ngọc thấy Phụng Vô Song sau một lúc lâu không nói lời nào, biết nàng khẳng định lại thẹn thùng. Hắn câu khóe miệng, dứt khoát đơn giản khiến cho hắn thô lỗ, ai bảo tiểu nữ nhân hắn là tiểu nữ nhân khẩu thị tâm phi, vì tránh cho tiểu nữ nhân lại vệt chết cái mỏ vẫn còn cứng, đánh chết không thừa nhận, Quân Lâm Ngọc tính toán chính mình nên nói ra tính.

Quân Lâm Ngọc khóe môi treo lên ý cười ưu nhã, ngưng mắt nhìn Phụng Vô Song, ôn nhu nói: “Vô Song, gả cho ta, hảo sao?”

Chỉ đơn giản như vậy mấy chữ, không có hoa tươi, cũng không có nhẫn kim cương, càng không có ngôn ngữ hoa lệ tân trang, Quân Lâm Ngọc gần như dùng từ ngữ sắp hàng tổ hợp, hướng Phụng Vô Song kể ra trong nội tâm hắn tình cảm chân thật. Đối với một Đế quân Đế quốc to như vậy mà nói, không phải một chuyện dễ. Hắn biết rõ sứ mệnh cùng trách nhiệm. Hắn cũng vẫn luôn cho rằng mình sẽ tùy tiện cưới phi tử, ứng phó những người bảo thù thường xuyên lấy các loại lý do thúc giục thành hôn.

Hết thấy, đều bị một cái kêu của Phụng Vô Song đánh vỡ. Gặp được nàng tuyệt đối là ngoài ý muốn cả đời này của Quân Lâm Ngọc tốt đẹp nhất.

“Muốn cưới ta?” Phụng Vô Song nhướn mày nhìn Quân Lâm Ngọc, hỏi.

“Muốn!” Quân Lâm Ngọc không rõ nguyên do gật gật đầu.

“Phải xem sinh lễ người có đủ hay không!” Phụng Vô Song nhìn Quân Lâm Ngọc, từng câu từng chữ mà nói. Trong ánh mắt lại che dấu không được nội tâm bồn chồn. Nàng tựa hồ thực thích xem bộ dáng Quân Lâm Ngọc ghen khuất. Nhưng Phụng Vô Song không biết chính là, Quân Lâm Ngọc cũng chỉ có ở trước mặt nàng, mới có thể lộ ra một mặt này. Có lẽ đây là chỗ chân thật nhất trong nội tâm Quân Lâm Ngọc.

“Hảo, chắc chắn làm phu nhân vừa lòng!” Quân Lâm Ngọc duỗi tay ôm Phụng Vô Song, gắt gao mà bảo hộ nàng ở trong ngực, một tay vỗ về phía sau lưng nàng, một tay vuốt ve tóc đen tỏa sáng mềm mại của Phụng Vô Song. Quân Lâm Ngọc cúi đầu, nhẹ nhàng mà ở nàng phát toàn chỗ, in lại một cái hôn.

Cuộc đời này có thể an bình như vậy, chết cũng đủ rồi!

“Như vậy, chúng ta tới nói chuyện Thần Hữu để quân ngài đi!” Phụng Vô Song tránh Quân Lâm Ngọc ôm ấp, mở miệng đánh vỡ một lát an bình. Chuyện nên đối mặt trước sau phải đối mặt, thừa dịp Quân Lâm Ngọc tâm tình vừa lúc, nói không chừng có thể giải quyết càng tốt.

“Phu nhân muốn nói chuyện gì?” Quân Lâm Ngọc lẳng lặng mà nhìn Phụng Vô Song, hỏi.

Phụng Vô Song hung hăng mà trừng mắt nhìn hắn, người này da mặt thật dày, còn chưa đáp ứng cùng hắn thành thân đâu, hắn thế nhưng nói? Trái một phu nhân, phải một phu nhân mà kêu. Nhưng mà, xưng hô này vẫn chưa ở trước mặt Phụng Vô Song có đến nửa chỗ tốt.

“Đừng đánh trống lảng, việc tuyển tú nữ!” Phụng Vô Song lạnh lùng mà trừng mắt nhìn hắn, bữu môi nói.

“Ách? Chính là mới vừa rồi khiến phu nhân ăn đám đi!” Quân Lâm Ngọc tựa hồ vẫn chưa ý thức được mình phạm vào sai lầm lớn cỡ nào, như cũ cười hi hi trừu đùa.

“Ân hừ, người định giải quyết như thế nào?” Phụng Vô Song hừ hừ nói.

“Phu nhân, người phải tin tưởng ta, ta đời này chỉ duy nhất cưới một mình người.” Quân Lâm Ngọc sợ Phụng Vô Song sẽ lại sinh khí, vội vàng sốt ruột biểu đạt tâm ý.

“Đừng kêu lung tung, còn chưa có thành thân đâu!” Phụng Vô Song trừng mắt nhìn Quân Lâm Ngọc, nàng tương đương bất mãn cái xưng hô này, nói giống như nàng già rồi. Cái gì phu nhân phu nhân, nàng chính là tiểu cô nương như hoa như ngọc được không.

“Ha ha, bằng không kêu mẫu thân hài tử?” Quân Lâm Ngọc được một tác lại muốn tiến một bước.

Phụng Vô Song cạn lời nhìn trời, thật là đàn gậy tai trâu —— uống phí nói. Vì thế, Phụng Vô Song quyết định làm lơ lời xưng hô.

“Đừng kéo dài dè dặt, nói đi, chuyện này người muốn như thế nào giải quyết?” Phụng Vô Song lạnh giọng hỏi.

“Ta đã đưa cho những lão gia hỏa tấu chương, yên tâm đi!” Quân Lâm Ngọc nói.

“Nhưng như vậy không phải sẽ đắc tội rất nhiều đại thần sao? Kia các bá tánh sẽ giảm bớt kính yêu đối với người.”

Phụng Vô Song nói. Nàng tới Thần Hữu để quốc đế đô là lúc, dọc theo đường đi đều nghe thấy, Quân Lâm Ngọc là trăm năm tới, nhất chịu các bá tánh kính yêu đế quân.

“Thoạt nhìn, phu nhân đã có cao kiến?” Quân Lâm Ngọc cười hỏi. Hắn thực vui vẻ Phụng Vô Song có thể vì hắn suy nghĩ.

“Không bằng, việc tuyển tú nữ giao cho ta làm?” Phụng Vô Song hỏi, trong giọng nói có rõ ràng hưng phấn cùng chờ mong.

Quân Lâm Ngọc tựa hồ nhìn ra ý đồ Phụng Vô Song, không cảm ở trong lòng cười trộm nói, tiểu nữ nhân, thoạt nhìn luôn thực thông tuệ, lại vẫn như cũ vẫn là tiểu hài tử, quả nhiên mê chơi, thích xem náo nhiệt.

Quân Lâm Ngọc trên mặt mang theo sùng nịnh mà tươi cười: “Hảo, liền giao cho phu nhân làm!”

Hắn bắt đầu có chút chờ mong trận này từ phu nhân tương lai nhà mình chủ đạo vì hắn tuyển phi.

Hết thấy nói thỏa lúc sau, Quân Lâm Ngọc khoe miệng nhếch lên, nhìn nữ hài trước mắt, làm bộ mặt lạnh, hỏi: “Nếu phu nhân đã không tức giận, không bằng chúng ta nói chuyện bồi thường bảo vật?”

“Người muốn bồi thường?” Phụng Vô Song đều lười đến xem hắn, khò khò hỏi.

“Ân. Thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa, huống chi phu nhân người đây chính là ném vỡ không ít bảo vật ta mấy năm nay sưu tập a!” Quân Lâm Ngọc giả vờ sinh khí mà nói.

“Nga! Chờ ta tính rồi bồi người nhiều ít?” Phụng Vô Song gật gật đầu, tương đương dứt khoát.



Lúc này nhưng thật ra đến phiên Quân Lâm Ngọc ngáy ngẩn cả người, vốn định mượn từ này bồi thường một chuyện, ý đồ khiến Phụng Vô Song đáp ứng hẳn cùng hẳn thành thân, không ngờ, hẳn lại bị Phụng Vô Song phản lại. Theo đạo lý mà nói, này bồi thường một chuyện, không phải là người chịu thiệt hại đi tính toán sao, như thế nào biến thành “Nguyên cáo” tự tính toán đâu.

Quân Lâm Ngọc bỗng nhiên cảm thấy được một tia dự cảm bất hảo. Lẽ thường nói, Phụng Vô Song tuyệt đối sẽ không dứt khoát mà đáp ứng bồi thường. Nàng căn bản là tiểu tham tiền. Sao có thể tùy tiện từ nàng xuất bạc ra đâu!

Bất đắc dĩ, Quân Lâm Ngọc còn chưa kịp nghĩ nhiều, liền nghe được bên ngoài truyền đến hạ nhân có việc muốn vào, bẩm báo tin tức.

Thời điểm Mặc Vũ tiến vào, mắt thấy sân nhà một mảnh hỗn độn, tuy rằng hẳn nghe qua Phụng Vô Song đại náo Ngọc Hi Cung, nhưng hẳn tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, khóe mắt cũng không khỏi hưng hăng mà vừa kéo. Đây cũng mắt công là Phụng Vô Song ném vỡ bảo vật, nếu là người khác, này đó bảo vật, ngay cả chạm vào đều không thể chạm vào một chút, thậm chí việc rửa sạch bảo vật, đều do Quân Lâm Ngọc quý giá tự tay mình xử lý.

Mặc Vũ không thể không ở trong lòng vì bảo vật bị ai. Gặp phải chủ tử trong lòng người, chỉ có thể tính chúng nó xui xẻo!

“Tôn thượng, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo!” Mặc Vũ quỳ một gối xuống đất, cung kính mà nói, khóe mắt lại liếc mắt Phụng Vô Song, trong miệng muốn nói cũng không có nói, lại tiếp tục đi xuống. Hẳn ý tứ hiển nhiên chính là Phụng Vô Song không tiện ở đây.

Phụng Vô Song thực tự giác mà đứng dậy, nàng hiểu được tiến lùi, đứng dậy liền phải tránh đi một đôi chủ tớ nói chuyện.

Quân Lâm Ngọc đuổi tay, giữ chặt Phụng Vô Song, ép nàng ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Không cần đi, Mặc Vũ nói thẳng!”

“Dạ, tôn thượng! Thuộc hạ vừa mới nghe được tin tức. Gần nhất trong Đê đô gần đây một đám nhân vật khả nghi, hư hư thực thực là dư đảng U Minh giáo!” Mặc Vũ cung kính mà hồi báo nói. Nếu người cẩn thận, nhất định sẽ phát hiện0 biểu hiện trấn định đệ nhất trường thị vệ Mặc Vũ, kỳ thật hơi hơi phát run.

Kỳ thật này cũng không phải tin tức đáng sợ, dư nghiệt U Minh giáo là kẻ hèn mà thôi, không cần Mặc Vũ ra tay, đều có người có thể dễ dàng mà diệt trừ bọn họ. Nhưng U Minh giáo dám can đảm lại một lần xuất hiện, này chắc chắn gọi lên chỗ sâu đáy lòng Quân Lâm Ngọc trong ác mộng. Như vậy, việc này liền trở nên quá mức nghiêm trọng. Thậm chí có khả năng vượt qua khống chế bọn họ. Phàm nghe được U Minh giáo, Quân Lâm Ngọc trong lòng chắc chắn sinh ra một mảnh thị huyết.

Mặc Vũ lo lắng mà không nói gì nhìn Quân Lâm Ngọc. Phụng Vô Song còn lại nghi hoặc mà nhìn Quân Lâm Ngọc. Đây U Minh giáo là cái gì? Vì sao nàng cảm nhận được quanh thân Quân Lâm Ngọc đột nhiên dâng lên một cỗ lạnh lùng sát ý, mãnh liệt mà đâm vào đáy thân thể nàng không có võ công, đều có chút phát đau. Dù để thấy được U Minh giáo thực không bình thường.

Phụng Vô Song cẩn thận mà ghi tạc trong lòng, nhất định phải truyền lời cấp Tiểu Tường tử, sai hẳn đi tra này U Minh giáo rốt cuộc là thần thánh phương nào, thế nhưng khiến cường đại Thần Hữu Đế quân, thay đổi cảm xúc.

“Nên làm như thế nào, không cần ta dạy!” Quân Lâm Ngọc thu hồi chính mình ánh mắt lạnh lùng, thanh âm trầm thấp truyền đến. Hoàn toàn không phải thanh âm vô lại mới vừa rồi trên đầu Phụng Vô Song, mà là một loại thanh âm rất có khí chất để vương lãnh khốc.

“Dạ, thuộc hạ minh bạch, thuộc hạ liền đi làm!” Mặc Vũ xoay người lui xuống.

“Quân Lâm Ngọc, ngươi làm sao vậy?” Phụng Vô Song có chút không đành lòng, thanh âm mềm hạ, nhẹ giọng hỏi.

“Không có gì, phu nhân yên tâm, ta đi chút việc, chờ ta trở lại!” Quân Lâm Ngọc ôn nhu nói, hẳn xoa trán Phụng Vô Song, nhẹ nhàng mà rơi xuống một cái hôn.

Dứt lời, Quân Lâm Ngọc xoa bóp khuôn mặt Phụng Vô Song, đứng lên, liền phải rời đi.

“Từ từ!” Phụng Vô Song cũng xuống giường, vội vàng hô.

Quân Lâm Ngọc nghi hoặc mà xoay người lại, đang muốn dò hỏi Phụng Vô Song có chuyện gì.

Lại bỗng nhiên cảm giác được trên môi nóng lên. Phụng Vô Song nhón mũi chân, bay nhanh mà ở trên môi Quân Lâm Ngọc hôn một cái.

Tuy hơi túng lutz qua một hôn, lại khiến Quân Lâm Ngọc tim đập loạn nhịp, hẳn giống như là tiểu tử, kích động mà không được. Đây chính là Phụng Vô Song lần đầu tiên chủ động hôn hẳn. Quân Lâm Ngọc giờ này khắc này nội tâm kích động cùng vui sướng, đã vô pháp dùng ngôn ngữ tới biểu đạt.

Phụng Vô Song cười nói: “Nao, ta nụ hôn đầu tiên, bồi ngươi bảo vật, cũng đủ đi!”

Quân Lâm Ngọc tức khắc bất đắc dĩ. Đây tiểu nữ nhân, thật đúng không có hại. Liền dùng một cái hôn, nhẹ nhàng băng quơ mà liền xẹt qua báu vật vô giá có giá trị liền thành.

Bất quá, vì sao Quân Lâm Ngọc trong lòng lại ngọt ngào.

Tâm tình Quân Lâm Ngọc nhẹ nhàng rời đi. Có lẽ sự tình kế tiếp, cũng không có khiến người khổ sở.

## Chương 79: Ác ý làm khó dễ

Editor: Từ Diệp

Hôm sau, Thần Hữu đế quân Quân Lâm Ngọc khi lâm triều liền ban lệnh khiến đông đảo các đại thần kích động mà lại uể oải. Đó chính là đế quân đồng ý tuyển phi. Chẳng qua chuyện tuyển phi này, đều do một nữ tử tên Phụng Vô Song xa lạ toàn quyền phụ trách. Những vọng tưởng đem nữ nhi nhà mình chưa gả tiến để cung làm các đại thần, tức khắc lại có một ít lo lắng.

Hàng năm, đại diện tuyển phi Thần Hữu Đế quân, đều do Lễ Bộ làm. Từ bọn họ trước đó chọn ra nữ tử tương đối, giao cho Đế quân tự mình xác nhận phẩm cấp. Là tuyển Hoàng Hậu, phi tử, hoặc là quý nhân, phẩm cấp đều do Hoàng Thượng định đoạt. Dựa theo lệ thường tuyển phi tử trước để quân mảy dòi, giống từ Lễ Bộ giao lên danh sách trung, cơ hồ tất cả mọi người có thể phong phẩm cấp.

Nói cách khác, dựa theo lệ thường, chỉ cần các đại thần cùng Lễ Bộ Thượng Thư Lễ Bộ thị lang có quan hệ, nữ nhi bọn họ có thể tiến cung phụng dưỡng tôn thượng, chuyện dễ như trở bàn tay.

Chỉ cần vào cung, mặc dù ngay từ đầu phẩm cấp cũng không cao, nhưng các nàng tiếp thu từ nhỏ được huấn luyện quy củ, từ nhỏ đã bị cha mẹ bồi dưỡng để tiến cung, nhất định có thể đem đến niềm vui cho Đế quân, như vậy, tương lai bỏ lên vị trí càng cao, liền sắp tới.

Hiện giờ, Lễ Bộ công tác bị một nữ hài tử vô danh thay thế, các đại thần đặc biệt là những người nhóm bảo thủ căn bản không thể đồng ý cách làm của đế quân Quân Lâm Ngọc. Nhưng Đế quân thập phần cường ngạnh làm quyết định này, bọn họ cuối cùng cũng không thể không nghe.

Bởi vì điều kiện Đế quân đáp ứng tuyển phi chính là muốn vị nữ tử Phụng Vô Song tới chủ trì, nếu không, hết thảy không bàn nữa. Các đại thần đành phải từ bỏ.

Bởi vì, bọn họ vọng tưởng một sự kiện khác. Người gọi Phụng Vô Song tuy rằng Đế quân tự mình mang về, nhưng bọn họ hơi chút tra xét một chút liền biết, Phụng Vô Song cũng không có bối cảnh gì, xuất thân Bắc Thần Quốc phủ Thừa tướng, đối với nhóm thần tử Đế đô, hoàn toàn không đủ nhắc tới. Ở Thần Hữu đế đô, tùy tiện một thị vệ canh cửa thành so địa vị Thừa tướng một tiểu quốc cũng cao hơn.

Bởi vậy, trong lòng các đại thần bắt đầu có một ít suy nghĩ, nếu Phụng Vô Song cũng không bị đế quân thừa nhận rằng nạp phi, vậy nhất định không thể nói rõ chuyện gì đâu. Như vậy, nữ nhi bọn họ tự nhiên vẫn có cơ hội. Vì thế, trong đế đô từ nhất phẩm đại thần, cho tới cửu phẩm tiểu quan, đều sôi nổi hồi phủ chuẩn bị ba ngày sau đại diện tuyển phi.

Nhưng, Phụng Vô Song rất kỳ quái, từ khi Quân Lâm Ngọc tuyên bố khẩu dụ lúc, thẳng đến lúc tuyển phi kết thúc, nàng cũng không nhìn thấy Quân Lâm Ngọc. Phụng Vô Song tuy có bất an, nhưng cũng bị việc tuyển phi bận rộn, đánh gậy trong lòng u sầu.

Duy nhất còn khiến người vui mừng, Quân Lâm Ngọc thể nhưng ngàn dặm xa xôi đem cái nha hoàn trở về. Nghĩ đến, Quân Lâm Ngọc cũng thực để ý tâm tư Phụng Vô Song. Biết nàng ở chỗ trời xa đất lạ, liền xa xôi vạn dặm, phái người đem nha hoàn tín nhiệm nhất đưa tới, để giúp nàng vui vẻ hơn.

“Tiểu thư, bọn nô tỳ rất nhớ người a!” Bích Hà cùng Hồng Liên vừa thấy đến Phụng Vô Song, liền thất thanh khóc lớn lên.

Một ngày kia, Phụng Vô Song bị Quân Lâm Ngọc cùng Mặc Vũ mang đi, các nàng còn tưởng rằng tiểu thư sẽ phát sinh chuyện gì, lo lắng vô cùng. Các nàng tìm Vu Tường trợ giúp, cũng chỉ có thể biết đến tin tức tiểu thư vẫn mạnh khỏe, ngay cả Vu Tường cũng không thể biết đến Phụng Vô Song đến tốt đi nơi nào.

Phụng Vô Song ngây ra một lúc, còn tưởng rằng chính mình nhìn lầm người, thẳng đến Bích Hà gọi nàng tiếng thứ hai, nàng mới hồi phục tinh thần lại, một tay ôm lấy một người, chủ tớ ba người, cùng nhau ôm, lẫn nhau đều mừng rỡ như điên mà rơi lệ. Còn có thể gặp lại các nàng, thật tốt.

Biết được Quân Lâm Ngọc phái người đi tiếp các nàng lại đây, nội tâm Phụng Vô Song lại mềm mại vài phần, nàng thực vui vẻ, Quân Lâm Ngọc có thể để ý tâm tình của nàng như thế.

“Trở về liền tốt, trở về liền tốt!”

Trong miệng Phụng Vô Song một bên nói, một bên trộm lau sạch khóe mắt tràn ra nước mắt hạnh phúc.

“Tiểu thư, nghe nói người phải giúp đế quân tuyển phi? Tiểu thư ngài đây là tội gì a?” Bích Hà thở dài mà nói.

“Đúng vậy, tiểu thư, Đế quân rõ ràng là thích tiểu thư, thời điểm ở Nam Lâm Quốc, chúng ta đều rõ ràng. Nhưng, Đế quân vì sao sẽ đáp ứng tiểu thư ngài tới giúp hắn tuyển phi đâu?” Hồng Liên cũng hỏi ra nghi vấn của nàng. Ở trên đường Thần Hữu đế quốc, các nàng tùy ý đều có thể nghe nói nói các

bá tánh đời này đàm luận, thậm chí có người nói Đế quân kỳ thật căn bản không thích tiểu thư, cho nên mới sai nàng giúp Đế quân tuyển phi.

Nhưng mà, Bích Hà cùng Hồng Liên trong lòng rất rõ ràng mà hiểu rõ, Đế quân đối với tâm ý tiểu thư các nàng, tuyệt không phải giả! Chỉ là các nàng không rõ, vì sao tiểu thư thế nhưng còn có thể đáp ứng loại chuyện này.

“Hào, đừng lo lắng ta, ta quá nhàm chán, muốn tìm việc vui mà thôi. Các người còn không biết tiểu thư ta sao, ta sao có thể sẽ chịu ủy khuất.” Phụng Vô Song nhéo khuôn mặt Bích Hà cùng Hồng Liên hai người đỏ bừng, cười an ủi nói.

“Bích Hà, người xem, quả thật là chúng ta tiểu thư, vẫn thích xem náo nhiệt, thích lừa gạt người!” Hồng Liên lúc này mới yên lòng, đối với Bích Hà nói.

Phụng Vô Song nhẹ nhàng bắn một chút đinh đầu Hồng Liên, phần nộ quát:

“Ăn hừ, không phải tiểu thư thật sự, bằng không các người cho rằng ta là giả mạo?”

“Tiểu thư, nô tỳ lâu không thấy tiểu thư, có chút không quen!” Hồng Liên cười nói.

Chủ tớ ba người ở trong phòng đùa giỡn đến vui vẻ vô cùng, thường xuyên có tiếng cười to truyền ra tới. Bọn nô tài Ngọc Hi Cung, sôi nổi dừng chân ngóng nhìn, muốn biết các nàng đang làm gì, thế nhưng thoải mái. Một ít tuổi nô tài lớn tuổi không khỏi cảm thán nói, Ngọc Hi Cung đã có bao nhiêu năm không có nghe được tiếng cười cùng tiếng khóc? Giống như chủ nhân nó, Ngọc Hi Cung hàng năm đều lạnh như băng. Không người cười vui không người đùa giỡn.

Nhưng từ khi nữ tử kỳ lạ tiến vào, Ngọc Hi Cung mỗi ngày đều có tiếng cười không ngừng. Bọn nô tài Ngọc Hi Cung đều bắt đầu có chút thích nữ tử này.

Quân Lâm Ngọc lúc gần đi đã phân phó công việc trong Ngọc Hi Cung lớn nhỏ đều giao cho Phụng Vô Song tới làm. Cho nên, Phụng Vô Song liền thành chủ tớ tạm thời Ngọc Hi Cung.

“Phụng tiểu thư, Phùng Đại tướng quân cùng Bộ Binh Lưu thượng thư cùng nhau tới cầu kiến!” Lúc này, yashi giám quản sự Ngọc Hi Cung truyền lời.

“Ách? Bọn họ muốn gặp ta, vẫn muốn gặp Đế quân?” Phụng Vô Song có chút không rõ nguyên do, nàng mới đến nơi này không có mấy ngày, tựa hồ cùng những đại thần Thần Hữu đế quốc, cũng không có cái gì giao thoa đi, bọn họ hẳn cũng không phải tới tìm nàng.

“Hỏi Phụng tiểu thư, Phùng tướng quân cùng Lưu đại nhân nói rõ muốn gặp Phụng tiểu thư.” Thái giám quản sự cung kính mà đáp lời.

“Vậy người đi trước tiếp đón bọn họ, ta theo sau liền đến!” Phụng Vô Song thu hồi vẻ mặt vừa vui đùa, nghiêm túc mà nói.

“Vâng, Phụng tiểu thư!” Thái giám quản sự ứng tiếng nói.

Phụng Vô Song thay một bộ cung trang chính thức, trang điểm trên mặt một lớp phấn nhẹ, cả người có vẻ càng thêm đoan trang nghiêm túc một ít, như vậy mới không dễ dàng bị người khinh thường trở thành tiểu hài tử. Bởi vì, Phụng Vô Song xem ra, hai vị nhất phẩm đại thần tự mình tới gặp nàng, tuyệt phi chuyện tốt.

Gần nhất, Phụng Vô Song không cho rằng thân phận mình đủ để cho hai vị đại thần tự mình tới bái phỏng; thứ hai, nếu bọn họ thật sự có việc, vì sao không ở trong cung có Quân Lâm Ngọc mà tới gặp nàng, ngược lại chờ đến Quân Lâm Ngọc ra cung mới đến.

Nhưng mà, Phụng Vô Song trong lòng cũng không sợ hãi, bình đến tướng chặn, thủy tới thổ dầu, mọi việc đều có biện pháp giải quyết. Nàng dĩ thường bình tĩnh, ngay sau đó bước đến, đi viện phòng khách phía trước.

Thái giám quản sự thấy Phụng Vô Song tiến vào, vội vàng hướng Phùng tướng quân cùng Lưu thượng thư giới thiệu nói: “Hai vị đại nhân, đây là Phụng tiểu thư!”

Phùng tướng quân cùng Lưu thượng thư nhìn thấy nàng, chỉ giương mắt nhìn thoáng qua, vẫn chưa nhiệt tình chào hỏi, cũng không có ly tòa, vẫn như cũ ngồi ngay ngắn, trong tay bưng chén trà. Không hề có ý cung kính hoặc nịnh hót.

“Gặp qua hai vị đại nhân, ta chính là Phụng Vô Song. Không biết hai vị đại nhân tìm ta, có chuyện gì? Không ngại nói thẳng!” Phụng Vô Song cũng không để ý bọn họ mặt lạnh, nàng cũng lựa chọn thẳng tắp mà ngồi ở trên chủ tọa giữa phòng khách. Nàng đi thẳng vào vấn đề, khí thế hoàn toàn không thua với nhị vị võ tướng.

“Điều dân lớn mật, thấy nhất phẩm đại thần, dám không hành lễ, còn dám can đảm ngồi chỗ của Đế quân, ta xem đầu Phụng tiểu thư chỉ sợ không cần!” Phùng tướng quân bỗng nhiên đem chén trà nặng nề mà đặt trên bàn trà, khí thế càng áp đảo, hẳn lớn tiếng phần nộ quát.

Phụng Vô Song xem cũng chưa liếc mắt bọn họ một cái, tiếp tục bưng chén trà thưởng trà, phảng phất đối Phùng tướng quân gằm lên chưa từng nghe thấy.

“Lớn mật! Phụng tiểu thư một khi đã coi thường Đế quân, ta liền trực tiếp giao cho Hình bộ phán nàng tội danh đại bất kính, Phùng tướng quân, ý của người như thế nào?” Một bên Lưu thượng thư thấy Phụng Vô Song chút nào không dao động, bị tức giận đến phát run, khuôn mặt dữ tợn mà chỉ vào Phụng Vô Song, giận dữ hét.

Hai người đều vì có tiếng tính tình vô tướng, khí thế bản thân đều có thể áp đảo mọi người, hiện giờ bạo nộ bọn họ, càng khiến bọn hạ nhân ở đây, sợ tới mức chết khiếp. Bọn họ đều sôi nổi vì Phụng Vô Song cầu nguyện.

Ở đây mọi người, trừ bỏ Phùng tướng quân cùng Lưu thượng thư sắc mặt tức giận đến đỏ lên, những người khác đều sợ tới mức liên thờ cũng không dám thờ mạnh.

Nhưng mà, còn có một người, vẫn như cũ không dao động, như cũ định thần nhàn nhã uống trà, phảng phất lá trà là tuyệt thế mỹ vị, khiến nàng không muốn rời tay.

Sau một lúc lâu, không người nói chuyện. Phùng tướng quân cùng Lưu thượng thư sớm bị tức giận đến nói không ra lời.

Liên ở Phùng tướng quân chuẩn bị bắt đầu đợt thứ hai tức giận hướng thẳng nàng, Phụng Vô Song nâng tay, đưa cho thái giám quản sự bên cạnh một thứ, lạnh lùng mà nói: "Người đọc cho hai vị đại nhân nghe rõ văn kiện này!"

Nàng có thể bị mắng một lần, quyết không cho phép bị mắng lần thứ hai. Nàng muốn nhìn hai vị đại nhân này muốn xong việc như thế nào. Nàng sớm đã nói Quân Lâm Ngọc viết mật lệnh, để ngừa loại chuyện này phát sinh, chỉ là không nghĩ tới chuyện này phát sinh nhanh như vậy.

"Vâng, Phụng tiểu thư!" Thái giám quản sự tiếp nhận một phong thư giấy lá vàng, đây chính là trang giấy lá vàng Thần Hữu để quân viết khi chuyên dụng.

"Bốn quân ra ngoài là lúc, Phụng Vô Song chủ trì công việc lớn nhỏ của Ngọc Hi Cung! Phụng Vô Song đó là chủ nhân Ngọc Hi Cung, bất luận kẻ nào thấy nàng, như thấy bốn quân. Cần lấy lễ đối đãi, không được bất kính. Nếu không, lúc đó đừng tội đại bất kính để xử!"

Thần Hữu để quân ân!"

**P/s: Ai cho tôi động lực** ☐

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 80: Đại điển tuyển phi

Editor: Từ Diệp

Trên văn kiện đóng thêm ấn chuyên dụng Thần Hữu để quân Quân Lâm Ngọc.

Phùng tướng quân cùng Lưu thượng thư hai người sau khi nghe, nhìn thoáng qua, tựa hồ hoài nghi tính chân thật của thánh dụ, hai người sau một lúc lâu không có động tĩnh.

Thái giám quản sự Ngọc Hi Cung lôi kéo, giọng vọt nói: "Hai vị đại nhân, tôn thượng lúc gần đi đích xác phân phó qua bọn hạ nhân phải nghe mệnh lệnh Phụng tiểu thư. Cho nên, trước mắt mà nói, Phụng tiểu thư thật sự là chủ tử Ngọc Hi Cung!" Thái giám quản sự xem bất quá đi, Phùng tướng quân cùng Lưu thượng thư rõ ràng khinh thường Phụng tiểu thư, hẳn không thể không đứng ra giúp Phụng Vô Song nói chuyện, Ngọc Hi Cung thái giám quản sự, tuy rằng không có thực quyền, nhưng bởi vì làm việc bên cạnh tôn thượng, nhóm thần tử để cung, đối với hắn vẫn rất có kính trọng.

Phùng tướng quân cùng Lưu thượng thư lúc này mới liếc lẫn nhau, đồng thời nghe thái giám quản sự nói. Hừ lạnh một tiếng, Phụng Vô Song không hề khó xử. Tuy rằng, bọn họ đối với chỗ ngồi an bài hiện tại, tương đương khó chịu. Bởi vì Phụng Vô Song ở trong mắt bọn họ xem ra, chẳng qua tiểu nha đầu, lại trực tiếp ngồi ở chủ vị Ngọc Hi Cung, cao cao tại thượng, bọn họ chỉ có thể bị một tiểu nha đầu không biết tên đề ở phía dưới.

Nhất thời ghen ghét, bọn họ còn không chỗ nhưng oán giận. Bởi vì, cho bọn hắn một ngàn cái đầu, bọn họ cũng không dám cùng Phụng Vô Song đoạt vị trí chủ tử, vị trí kia chính là Thần Hữu để quân. Đoạt vị trí kia không phải ý nghĩa muốn cướp --? Phùng tướng quân cùng Lưu thượng thư mặc dù bình thường cường ngạnh, cũng không dám có ý đại nghịch bất đạo.

Kỳ thật, bọn hắn không có suy nghĩ cẩn thận, nếu Quân Lâm Ngọc có thể đem chủ vị quan trọng, tùy ý cấp Phụng Vô Song ngồi, nghĩa là Phụng Vô Song trong tương lai địa vị không bình thường, lúc này, cùng Phụng Vô Song tranh luận, đối bọn họ không có chỗ tốt. Bởi vì bọn họ đắc tội người chính là tương lai --!

"Nếu hai vị đại nhân đối thân phận ta đã không còn nghi vấn, kia không biết hai vị đại nhân hôm nay tiến đến bái phỏng, có ý gì?" Phụng Vô Song nhẹ nhàng mà buông chén trà, lẳng lặng mà nhìn bọn họ liếc mắt một cái, đạm nhiên hỏi.

Kỳ thật, Phụng Vô Song hiểu rõ, Phùng tướng quân cùng Lưu thượng thư hai người hôm nay nhân lúc Quân Lâm Ngọc không ở để đi, có ý tiến đến. Hơn phân nửa sẽ không có sự tình cụ thể, nhất định cố ý tìm tra, bọn họ hai người có thể xem như thần tử tính tình nhất thời phát hỏa. Huống chi, ngày mai đó là ngày tuyển phi. Tâm tư Phụng Vô Song thập phần tinh tế, đã sớm làm tốt khâu chuẩn bị, cũng đủ ứng phó đại bộ phận ngoài ý muốn xuất hiện.

"Ta chờ bất quá đôi Phượng tiểu thư đảm nhiệm người phụ trách đại diện tuyển phi ngày mai, tồn tại nghi vấn, nhưng nếu Phượng tiểu thư thật do để quân khâm điểm, ta liền không có việc gì." Phùng tướng quân nâng cằm, tương đương bộ dáng ngạo mạn nói, hấn đối người phụ trách Phượng Vô Song đảm nhiệm ngày mai đại diện tuyển phi, như cũ còn có tương đối nghi vấn lớn.

"Ác? Xem ra Phùng tướng quân mấy ngày trước đây lâm triều vắng mặt?" Phượng Vô Song nheo đôi mắt, lạnh lùng hỏi.

"Lớn mật, cho dù Phượng tiểu thư ngại do tôn thượng khâm điểm chủ tử tạm thời Ngọc Hi Cung, ngại cũng không có tư cách nghị luận triều chính Thần Hữu đế quốc!" Phùng tướng quân ngưng mắt trừng mắt Phượng Vô Song, phần nộ quát.

"Cám ơn Phùng tướng quân nhắc nhở, ta tự nhiên không có tư cách nghị luận triều chính, nhưng, ta cũng chỉ bất quá tự thuật một sự thật Phùng tướng quân không dám thừa nhận." Phượng Vô Song cảm nhận được từ chỗ ngồi phía dưới ánh mắt địch ý thật sâu. Trong lòng lại bất vì sở động(1), lạnh lùng mà trả lời. "Phùng tướng quân có thể hỏi hỏi người bên cạnh - Lưu đại nhân, ta nghe nói, tôn thượng mấy ngày trước đây tự mình ở trên triều đình ban bố quyết định này, không biết Phùng tướng quân còn có gì nghi vấn, có thể cùng nhau nói ra. Ta hôm nay tâm tình cũng không tệ lắm, có thể giải đáp cho ngài!"

Phượng Vô Song cũng không phải chỉ biết tựa lưng dựa hậu trường, đi chen ép người khác, biết thân phận Quân Lâm Ngọc tối cao, nàng liền dự cảm có một ngày này, nàng nhất định sẽ bị nghìn người chỉ chỏ, dựa vào nam nhân, bay lên đầu biến phượng hoàng, chuyện thật khó nghe này, nhất định sẽ dừng trên người nàng.

Bởi vậy, nàng phải làm chỉ có thể biến mình trở nên cường đại, thẳng đến đứng sừng vai cùng Quân Lâm Ngọc. Nếu chỉ gàn dựa vào Quân Lâm Ngọc mà sống, Phượng Vô Song liền khinh bỉ chính mình. Cho nên, chỉ mượn Quân Lâm Ngọc cấp một ít tiện lợi, nếu muốn chân chính bị người thuyết phục, còn phải dựa chân chính thực lực chính nàng.

Lưu đại nhân vẫn luôn không nói gì, hấn vẫn luôn ở lảng lảng mà quan sát Phượng Vô Song tiểu thư. Càng ngày càng phát hiện Phượng tiểu thư phong thái rất giống một người. Rất giống Đế quân bọn họ, giống phong thái, giống tự tin, giống khí thế đoạt người. Bỗng nhiên, hấn không dám lại phát biểu ngôn luận gì.

Bỗng nhiên nghe Phượng Vô Song tiểu thư điểm đến tên của mình, hấn lúc này mới thu hồi ánh mắt, đối với Phùng tướng quân gật gật đầu nói: "Phùng tướng quân, Phượng tiểu thư nói không sai, mấy ngày trước đây ngại còn ở trên đường hồi Đế đô, cho nên không có chính tai nghe được thánh dụ, tôn thượng đích xác khi lâm triều tự mình quyết định Phượng Vô Song tiểu thư đảm nhiệm đại diện tuyển phi, người người phụ trách mọi chuyện!"

Lưu đại nhân xoay người lại đối Phượng Vô Song đã bái một chút, cung kính mà nói: "Phượng tiểu thư, Phùng tướng quân luôn luôn thẳng tính, cũng không ác ý, hấn vừa mới hồi kinh, đối có một số việc không hiểu nhiều lắm. Nếu có mạo phạm, thỉnh Phượng tiểu thư đại nhân đừng bắt chấp tiểu nhân, tha thứ Phùng tướng quân lúc này!"

Phượng Vô Song nhướn mày quan sát đến Lưu đại nhân, hấn thoát nhìn không giống Phùng tướng quân khí thế cường đại, nhưng rõ ràng so Phùng tướng quân lòng dạ càng sâu một ít. Phùng tướng quân là người thẳng tính, có thể do duyên cố hàng năm bên ngoài đánh giặc, cũng không hiểu được trên triều đình những xảo quyệt, Phùng tướng quân dù có bất mãn, đều trực tiếp mà viết ở trên mặt.

So sánh, Phượng Vô Song cảm thấy kỳ thật Phùng tướng quân càng thêm hảo cảm, hấn tuy rằng mặt ngoài hung thần ác sát, nhưng trong lòng không có tâm địa gian xảo, chỉ cần đem sự tình giải thích rõ ràng, hấn sẽ không lại làm khó dễ người. Không giống Lưu đại nhân thoát nhìn mặt ngoài vẫn luôn thực cung kính. Nhưng Phượng Vô Song nhưng không có xem nhẹ hấn mới vừa rồi ở một bên không ngừng quan sát đến chính mình, nàng rõ ràng có thể cảm nhận được trong ánh mắt Lưu đại nhân mới vừa rồi khi thì lơ đãng toát ra ác ý.

Chính cái gọi là "Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng(2)", là đạo lý này.

"Xem ra lão phu trách oan Phượng tiểu thư. Lão phu liền lấy trà thay rượu, hướng Phượng tiểu thư bồi tội!" Quả nhiên, Phùng tướng quân tự hỏi rõ ràng, liền đứng dậy, bưng chén trà, hướng Phượng Vô Song kính trà, lớn tiếng nói.

"Hảo! Phùng tướng quân quả nhiên là một thể hệ kiêu dũng, có dũng có mưu, khí độ phi phàm, đáng giá ta nên học tập! Cụng ly!" Phượng Vô Song cũng đứng lên, gắp lên chén trà, uống một hơi cạn sạch. Nàng quả nhiên không có nhìn lầm người, Phùng tướng quân khí độ phi phàm, dứt khoát trực tiếp, nàng thực thích tính tình thẳng thắn.

Phượng Vô Song không có dự đoán được, một màn này, thật sâu mà khắc ở trong lòng Phùng tướng quân. Hấn xưa nay gợn gờng dứt khoát, xin lỗi là chuyện của hấn. Vốn tưởng rằng Phượng Vô Song là tiểu nữ hài, nhất định sẽ khóc khóc nháo nháo, hoặc giống tiểu nữ nhà mình nuông chiều không nói lí, hấn vốn tưởng rằng Phượng Vô Song sẽ ý vào tôn thượng làm chỗ dựa, hung hăng mà trừng phạt hấn. Phùng tướng quân không nghĩ tới, Phượng Vô Song lại như thể đại khí!

-----

(1)Bất vì sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục.

(2)Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng: đòn trước mặt dễ tránh, đòn sau lưng khó phòng.

**P/s: Hơn 10k lượt đọc nên thêm chương nhé!**

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 81: Chủ trì tuyển phi

Editor: Từ Diệp

“Tiểu thư, Đế quân tự mình chuẩn bị lễ phục cho ngài. Lễ phục thật xinh đẹp a, nô tỳ giúp tiểu thư thay!” Bích Hà cùng Hồng Liên hai người lấy ra một lễ phục màu hồng nhỏ, thiếp vàng nạm biên, dùng tơ chỉ vàng thêu tuyến phượng hoàng kim ở mặt trên. Váy càng như một cung trang long trọng, vô luận là thủ công, vẫn là váy thiết kế đẹp, thoạt nhìn tương đương hoàn mỹ, giá trị nhất định xa xỉ.

Váy chỉ có hai loại màu —— màu hồng cùng màu vàng, xa xa nhìn lại, màu đỏ như lửa, sắc vàng như mặt trời, hoà lẫn, cực kỳ rực rỡ lóa mắt. Ngay cả trong mắt Bích Hà cùng Hồng Liên cũng lộ ra ánh mắt thập phần cực kỳ hâm mộ.

Không ngờ, Phượng Vô Song liếc mắt một cái lễ phục, không giống Bích Hà cùng Hồng Liên ý bên trong cao hứng, mà là nhú chặt mày, lạnh giọng nói: “Ta không mặc cái này, thu hồi đi!”

“Tiểu thư, vì sao? Cái lễ phục này chính do tôn thượng tự mình chọn lựa đưa lại đây, lại còn xinh đẹp!” Hồng Liên có chút khó hiểu hỏi. Bích Hà cũng đi theo nàng, gật đầu.

“Ta nói các ngươi cũng không nghe? Ta nói không mặc liền không mặc! Đi đổi thành y phục ta ở phủ Thừa tướng thường hay mặc!” Tâm tình Phượng Vô Song bỗng nhiên có chút không vui.

“Vâng! Tiểu thư!” Hồng Liên cùng Bích Hà có chút hậm hực, nhưng cũng chỉ có thể thu hồi lễ phục hoa lệ bắt mắt, dựa theo yêu cầu Phượng Vô Song, đi đổi thành cung trang chính thức tiểu thư từng mặc ở trong phủ khi.

Không phải lễ phục không xinh đẹp, tương phản mà, mặc dù Phượng Vô Song kiếp trước gặp qua vô số bảo bối, chỉ xem một cái, cũng bị lễ phục này làm hoa lệ kinh diễm. Nhưng, kinh diễm thì kinh diễm, Phượng Vô Song cũng trăm triệu không dám mặc vào trang phục như vậy.

Cùng rỗng từ trước đến nay đều là trọng trung thân phận đế vương, phượng hoàng tượng trưng cho vương hậu, chính thể đế vương mới có tư cách dùng trang phục tôn quý như vậy. Nàng Phượng Vô Song bất quá là nữ tử không nhà được Đế quân nhặt về, làm sao có thể sử dụng đồ vật tôn quý.

Huống chi, Phượng Vô Song tuyệt đối không cần vô danh vô phận mà đi chiếm lĩnh đồ vật không thuộc về nàng. Đây là nàng sinh ra đã có sẵn cách điệu cực kỳ không xứng đôi. Hơn nữa, Phượng Vô Song không nghĩ khiến người hiểu lầm Quân Lâm Ngọc. Các bá tánh các đại thần sẽ cho rằng Quân Lâm Ngọc là chủ tử xa hoa lãng phí.

Bởi vậy, vô luận như thế nào, vô danh vô phận, Phượng Vô Song tuyệt đối sẽ không mặc vào y phục hoa lệ đến khiến người không thể nhìn thẳng.

Mặc xong, thái giám Ngọc Hi Cung đã chuẩn bị xe ngựa ở bên ngoài. Phượng Vô Song nhìn chằm chằm trước mắt lượng xe ngựa. Xe ngựa toàn thân từ màu đen gỗ Nam chế thành, thậm chí trong đó còn nạm hai mươi viên đá lục quý, nàng bỗng nhiên có thứ gì ở trong đầu chợt lóe qua, rồi lại nhớ không nổi, lượng xe ngựa nàng tựa hồ đã từng gặp qua, hảo sinh quen thuộc.

Xe ngựa cực kỳ rộng, bên trong cũng là thập phần xinh đẹp, công dụng đầy đủ hết, thứ quý báu làm xe ngựa, vừa thấy liền biết Thần Hữu đế quân Quân Lâm Ngọc mới được dùng đến.

Ước chừng nửa canh giờ, chương sự thái giám dẫn Phượng Vô Song đi vào Thiên Vân điện, nơi này là đại điện ngoài trời, có thể đồng thời cất chứa một vạn người tiến vào. Thiên Vân điện - đế cung hoàng gia tổ chức tụ hội hoặc nơi hoạt động mặt khác bên ngoài. Đồng thời, mỗi một lần đại điển tuyển phi, đều tiến hành đại điển.

Giờ này khắc này, có rất nhiều người đã đến Thiên Vân điện, đang chờ đợi đại điển tuyển phi bắt đầu.

Mọi người tuy rằng không quen biết Phượng Vô Song, nhưng cũng nhận thức chương sự thái giám Ngọc Hi Cung. Chỉ thấy chương sự thái giám thế nhưng dẫn một người mặc váy lụa màu xanh nhạt, không dùng phấn trang, chỉ nhẹ nhàng búi tóc thiếu nữ, trên tóc chỉ cài một trâm ngọc đính hoa mai thoạt nhìn cũng không quá thu hút, trâm cài kỳ thật do "Cầm Tú phường" làm ra.

Chương sự thái giám dẫn nàng chậm rãi đi vào đại điện, trong mắt mọi người không khỏi có chút kinh ngạc. Như vậy nữ hài trang điểm đơn giản, thoạt nhìn bất quá mới mười bốn tuổi tã. Vì sao chương sự thái giám bên người tôn thượng sẽ tự mình dẫn dắt nàng tiến vào, chẳng lẽ tiểu nữ hài thoạt nhìn cũng không thu hút, do tôn thượng khâm điểm? Đó chính tình địch các nàng?

Bỗng nhiên, một trận gió nhẹ thổi qua, thổi mờ khăn mỏng che mặt Phượng Vô Song, này thổi qua, không quan trọng!

Trong đám người có người hít ngược một hơi khí lạnh, ngón tay chỉ vào Phượng Vô Song, trong miệng “A a” nửa ngày cũng nói không ra lời. Biết người bên cạnh người thúc giục hỏi vì sao? Người này mới hô to nói: “Nàng thật xấu! Trên mặt nàng có một khối sẹo lớn!”

Người này vô tâm ồn ào, thế nhưng bị những người khác nghiêm túc nghe xong. Trong lúc nhất thời, mọi người đều nhìn chằm chằm Phụng Vô Song không ngừng. Kết quả, bọn họ quả thật đều nhìn thấy bên mặt trái Phụng Vô Song dấu vết sẹo không hề biến mất. Vừa lúc mấy ngày nay kỳ vết sẹo dị ứng, Phụng Vô Song không khả năng dịch dung. Chỉ phải tùy ý nó hiển ra.

Mọi người trong miệng toàn đang nói một ít lời không tốt lắm thậm chí thô tục, chừng sự thái giám có chút xem bắt quá đi, đang muốn mở miệng ngăn lại bọn họ, Phụng Vô Song xua xua tay, cự tuyệt cách làm chừng sự thái giám. Nàng thập phần bình tĩnh. Theo bọn họ nói đi!

Mà mới vừa rồi đang định muốn đem Phụng Vô Song trở thành tình địch, giờ phút này, bỗng nhiên liền nháy mắt an tâm.

Xấu nữ nhân, có khả năng sẽ là đối thủ mình! Nàng xách giày đều không xứng! Những người vô tri đó, vì thế, kế tiếp, lại không người chú ý tới sự tồn tại của Phụng Vô Song, bọn họ chỉ trà trộn ở trong vòng đại điện, tìm được người mình quen biết, cùng nhau tâm sự, mặc kệ thời gian.

Đích xác, Phụng Vô Song không có khả năng sẽ trở thành đối thủ các nàng, nhưng các nàng không dự đoán được, Phụng Vô Song sẽ lấy thân phận người chủ trì! Khi đó, những kẻ mới vừa rồi giáp mặt vũ nhục nàng, thật sự hối hận không kịp!

Chừng sự thái giám đem Phụng Vô Song đưa tới nội thất điện, nội thất có bốn vị nam tử mặc quan phục bất đồng cấp bậc. Nam tử cầm đầu thoát nhìn thực trẻ, tựa hồ mới vừa hai mươi.

“Phụng tiểu thư, vị này chính là Lễ Bộ Thượng Thư quý lễ đại nhân, quý đại nhân, vị này là Phụng tiểu thư toàn quyền phụ trách lần tuyển phi!”  
Chừng sự thái giám giúp bọn hắn giới thiệu lẫn nhau.

“Vi thần Quý Lễ, cùng Lễ Bộ các vị Lễ Bộ thị lang gặp qua Phụng tiểu thư!” Quý Lễ nhìn thấy Phụng Vô Song trước mắt tuổi nhỏ, trong mắt hơi có chút kinh ngạc cùng khinh thường, nhưng mà mặt ngoài như cũ cung kính mà ôm quyền, hơi hơi cung kính thân mình.

“Gặp qua Phụng tiểu thư!” Ba vị Lễ Bộ thị lang cũng đi theo cùng Quý Lễ ôm quyền hơi cung nói.

“Các vị đại nhân, đại lễ này, tiểu nữ tử chịu không nổi. Tiểu nữ tử chỉ tới nhìn các đại nhân chuẩn bị như thế nào?” Phụng Vô Song đồng dạng đáp lễ nói.

Phụng Vô Song xưa nay đều đem sự tình làm được thể hiện khiêm tốn, không cho người lưu lại câu chuyện nào, nàng tuyệt không ý Để quân tín nhiệm, cậy sủng mà kiêu. Nguyên nhân chính vì điểm này, có chút lo lắng Lễ Bộ, lúc này mới an tâm. Bọn họ nguyên bản cho rằng một người trực tiếp thể thân chức trách Lễ Bộ, nữ tử đảm đương trọng trách như thế, nhất định cao ngạo khó hiểu nhân tình, vốn dĩ bọn họ đã làm tốt hết thấy bị phê bình hoặc bị răn dạy tính toán.

Không nghĩ tới, Phụng Vô Song vừa thấy mặt, đối bọn họ liền lấy lễ tương đãi. Hơn nữa cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, hết thấy việc công xử theo phép công. Quý Lễ bọn họ đối tâm tình Phụng Vô Song, từ khi bị thể thân liên oán hận cùng khinh thường, chuyển biến thử cảm giác cùng nàng hợp tác thử xem. Bởi vì, Quý Lễ cảm thấy, Phụng Vô Song tiểu thư cũng không giống tưởng tượng bọn họ vô tri vô năng.

“Hồi Phụng tiểu thư, hết thấy đã chuẩn bị thỏa đáng, danh sách tú nữ đều từ Lễ Bộ chúng ta sàng chọn điều kiện phù hợp. Phụng tiểu thư nghĩ như thế nào từ các nàng tuyển ra người hợp ý, liền Phụng tiểu thư toàn quyền làm chủ, chúng ta Lễ Bộ cũng sẽ tùy thời đợi mệnh, phối hợp hành động Phụng tiểu thư!” Quý Lễ đem một cái sổ ghi chép giao cho Phụng Vô Song, cũng giải thích một ít.

“Hảo! Tiểu nữ tử liền trước tạ ơn chư vị đại nhân! Nếu có yêu cầu, tiểu nữ tử sẽ đúng lúc bàn luận cùng chư vị đại nhân!” Phụng Vô Song gật gật đầu, mỉm cười nói.

Một trận chiêng trống vang lên, đại diện tuyển phi Thần Hữu đế quốc thứ mười ba đại đế, chính thức kéo màn che.

Lần này có tư cách tham dự vòng thứ nhất tranh cử tú nữ tổng cộng một trăm ba mươi vị. Tuổi lớn nhất mười tám tuổi, nhỏ nhất thể nhưng chỉ có sáu tuổi! Phụng Vô Song nhìn chằm chằm cái con số, rét lạnh một chút, nơi này người sớm như vậy đã? Sáu tuổi còn thay răng sữa, đã bị cha mẹ đưa vào trong cung, này cũng quá khoa trương? Phụng Vô Song không biết, này kỳ thật bởi vì Thần Hữu đế quốc mị lực quá lớn khiến cho.....

Rất nhiều mẫu thân hài tử kỳ thật bởi vì chính mình đã không có tư cách tham tuyển, chỉ phải đem hy vọng ký thác ở trên người nữ nhi nhà mình, hơn nữa bởi vì Thần Hữu đế quốc tuyển phi, trong lúc tại vị chỉ tuyển một lần, bỏ qua lúc này, liền không còn cơ hội. Bởi vậy, vô luận trong nhà nữ nhi nhỏ cỡ nào, các nàng cũng nghĩ hết mọi biện pháp, muốn đưa nữ nhi vào trong cung, liền tính làm không được phi tử để quân, cũng còn có mặt khác quan lớn đầu!

Bọn họ xem ra, chỉ cần có thể vào trong cung, liền nhất định sẽ hưởng không hết vinh hoa phú quý, trên mặt cha mẹ cùng bọn họ đòi hỏi cũng đều có sáng rọi. Cha mẹ bọn họ đối nữ nhi nhà mình cực kỳ tin tưởng. Rất nhiều nữ hài tử vừa sinh ra, đã bị cha mẹ huấn luyện, mục đích chỉ có một —— tiến cung!

Phụng Vô Song bình tĩnh mà đi ở phía trước, đảo qua mọi người, ánh mắt thanh lãnh, nàng đứng yên ở chủ vị giữa đại điện, Lễ Bộ Thượng Thư theo sau, đứng ở một bên Phụng Vô Song. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, này Lễ Bộ Thượng Thư hiển nhiên lui về nhị vị, ở giữa tiểu nữ hài ăn mặc thuần tịnh, mới là nhân vật mấu chốt quyết định đại diện tuyển phi hôm nay!

Chẳng lẽ, nàng chính là người phụ trách mấy ngày trước đây được tôn thượng khâm điểm đại diện tuyển phi?

Mọi người có chút không thể tin được. Nàng mới nhỏ như vậy, vóc dáng đều còn không có phát dục hoàn toàn, dựa vào cái gì làm người phụ trách, tới quyết định vận mệnh các nàng thậm chí so nàng lớn tuổi? Rất nhiều người không cam lòng.



Cũng có một bộ phận mới vừa rồi mắng nàng lớn lên xấu, đang nhìn đến nàng xuất hiện ở chủ vị đại điện, thì đại kinh thất sắc, tâm liền ngã vào đáy cốc, phảng phất thấy cơ hội tới tay, nói không liền không có!

“Chư vị, vị này chính là Phụng Vô Song tiểu thư toàn quyền phụ trách lần tuyển phi này! Bản quan thay mặt thần dân Thần Hữu đế quốc hoan nghênh Phụng tiểu thư đã đến!” Thanh âm Quý Lễ lãnh lót truyền khắp các góc đại điện.

Quý Lễ đại nhân tự mình thừa nhận, những kẻ đó không thể tin được, đã không có lý do hoài nghi, mà những người từng đối Phụng Vô Song đại bất kính, trên mặt thoát nhìn không gì đáng buồn bằng tâm đã chết!

-----  
**P/s: Lượt đọc ngày càng tăng mà lượt □ ngày càng giảm. Chương nào cũng hơn 2000 từ.**

**Ai cho tở động lực đi!**

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 82: Khảo hạch tú nữ

Editor: Từ Diệp

Phụng Vô Song ngồi ở trên chủ vị, ánh mắt đạm nhiên mà đảo qua ngàn người. Cũng không nói nhiều gì, liền ý bảo Quý Lễ bắt đầu đại điển tuyển phi.

Quý Lễ hơi hơi gật đầu, lại chuyển hướng ngàn người, nói: “Thỉnh các vị tú nữ dựa theo bảng số thứ tự xếp thành hàng, người nhà thỉnh lui cư ngoài trường thi! Vòng thứ nhất đại điển tuyển phi thi viết sắp bắt đầu.”

Quý Lễ là người làm việc thực nhanh nhẹn, mới vừa rồi Phụng Vô Song nói với hắn ý tưởng nàng, hắn liền nhanh chóng an bài giấy bút, cung nữ cùng bàn ghế, không đến một canh giờ, đối với một nơi không có mấy tính không có mấy in thế giới, đã xem như thần tốc, bởi vì đồ vật đều dựa vào công người viết tay.

“Thi viết? Chẳng lẽ muốn khảo thư pháp hoặc văn thơ?” Đây là ý tưởng đại đa số mọi người. Rốt cuộc cảm kỳ thư họa, đối với các tiểu thư khuê các mà nói, từ nhỏ liền bắt đầu học, đối với các nàng, cũng không phải rất khó. Bởi vậy, đại đa số người đều có chút đắc ý, cho rằng mình nhất định phải được. Bởi vậy, đại gia đều tràn đầy tự tin ngồi ở trên chỗ ngồi, nhóm người nhà bị cấm vệ quân ngăn ở ngoài trường thi, mặt lộ vẻ vui mừng, sôi nổi cho rằng nữ nhi nhà mình nhất định có thể thăng tiến.

Giám thị quan từ vài vị Lễ Bộ thị lang đảm nhiệm, bọn họ cho một trăm ba mươi vị tú nữ phát bài thi. Bài thi dùng thường thấy ma giấy, cuộn thành một quyển trục, sử dụng dây thừng đem mỗi một quyển trục cột chắc. Làm như vậy kỳ thật vì phòng ngừa đề thi để lộ bí mật, đây cũng là vì sao Phụng Vô Song không có nói trước báo cho Lễ Bộ đi chuẩn bị, hoàn toàn xuất phát từ ý tưởng bảo mật. Đề thi mới có thể công bằng, không phải bất công.

Rất nhiều tú nữ nhận được bài thi sau, tuy có chút khó hiểu, nhưng cũng như cũ nhắc bút, nghiêm túc đáp lại.

Bởi vì, mục đề bài không phải khảo thư pháp, cũng không phải khảo văn tài. Chỉ thấy trên tờ giấy viết:

Dưới đây một đoạn thơ có mười chỗ sai, hãy tìm ra, hơn nữa viết rõ từ ngữ chính xác. Thơ là trong miệng bá tánh Thần Hữu đế quốc, thường thấy ai cũng cực kỳ khoái câu thơ. Nay đầu thơ lấy tự « Kinh Thi »:

Quan quan sự cư, ở hà chi châu. Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.

So le rau hạnh, tả hữu lưu chi. Yêu điệu thực nữ, thức ngũ cầu đầy.

Cầu mà không được, ngũ ngũ tư phục.

Thánh thời ưu thay, trần trọc nghiêng trở lại.

So le rau hạnh, tả hữu màu chi. Yêu điệu thực nữ, cầm sắt có chi.

So le rau hạnh, tả hữu bút chi. Yêu điệu thực nữ, chuông trống đánh chi.

Nếu trong miệng bá tánh truyền tụng ngâm xướng câu thơ, các tiểu thư khuê các tiểu gia bích ngọc tự hẳn cũng rất rõ ràng, hẳn không làm khó được các nàng.

Đích xác hơn một trăm vị tú nữ, tuy rằng đang nhìn đến đề mục khi hơi có chút kinh ngạc, nhưng vẫn nhắc bút thực nhẹ nhàng mà đáp lại lên. Đặc biệt mới vừa rồi nhục mạ Phụng Vô Song tú tài, càng thêm nghiêm túc mà đáp lại lên. Các nàng không nghĩ tới Phụng Vô Song thế nhưng còn sẽ lưu các nàng ở trên đây, nữ hài vốn tưởng rằng các nàng xong đời, đã không có hy vọng. Không nghĩ tới Phụng Vô Song thế nhưng có thể đại nhân không chấp tiểu nhân, tha các nàng một con đường, bởi vậy, nữ hài muốn so đo mặt khác càng dụng tâm một ít.

Bút pháp các tú nữ, hoặc uyển chuyển nhẹ nhàng, hoặc hữu lực, hoặc tinh tế chữ Khai chữ nhỏ, hoặc tiêu sái hành thảo, có điều dị thường, lại đều thập phần xinh đẹp. Tóm lại mỗi một tú nữ chữ viết đều thực không tầm thường. Vừa thấy liền đều luyện qua.

Nhóm người nhà vây quanh mà khẩn trương, nhìn không chớp mắt chăm chăm nữ nhi nhà mình, nhóm nữ nhi thoạt nhìn định liệu trước, cũng không bao ý khó lớn, nhóm người nhà mới tạm thời hơi hơi yên lòng.

Nửa canh giờ qua đi, giám thị quan đem toàn bộ bài thi thu hồi, đưa cho Phụng Vô Song cùng Lễ Bộ Thượng Thư Quý Lễ. Các bài thi từ bọn họ phê duyệt. Một canh giờ, Lễ Bộ thị lang đối bên ngoài công bố danh sách.

Ngoài dự đoán mọi người, vốn tưởng rằng đây là một đề mục cực kỳ đơn giản, lại trực tiếp đánh rớt hơn tám mươi người. Mọi người đều không thể tin được.

Có mấy tú nữ lá gan khá lớn, bỗng nhiên lớn tiếng hét lên: “Sao có thể! Chúng ta rõ ràng tìm ra chỗ sai, cũng đều chỉnh sửa, xin hỏi quan chủ khảo Phụng tiểu thư cùng Quý đại nhân, vì sao loại chúng ta? Ta nghe nói Phụng tiểu thư đã từng là chim không thềm ả Bắc Thần Quốc, từ trước đến nay Bắc Thần Quốc cũng không ra sao, dạy ra Thừa tướng thiên kim, bất quá cũng chính là người không học vẫn không nghề nghiệp, đại lừa dối! Thoạt nhìn gia giáo cũng chẳng ra gì! Hừ!”

Loại câu nói sắc bén, tuyệt không phải một người có thể làm lên. Phụng Vô Song lạnh lùng mà đảo qua tú nữ mới vừa rồi chửi bới nàng, trang điểm đậm, quần áo hoa lệ, thoạt nhìn địa vị trong nhà quyền thế cũng không thấp. Nàng từ đáy lòng cho rằng nữ hài kém cỏi. Cũng ý nghĩa nữ hài lại sinh nơi vô nghĩa.

Ai mắng chửi người đâu, mắng Phụng Vô Song nàng còn chưa tính, thế nhưng nói chuyện không nghĩ qua đại não, không phân rõ đỏ đen trắng mà mắng tổ quốc Phụng Vô Song nàng, cha Phụng Vô Song.

Tuy rằng thường xuyên cảm thấy tổ quốc mình Bắc Thần Quốc cũng không phải nơi cư trú lý tưởng sinh hoạt, ngày thường cũng thường xuyên sẽ cùng Tiểu Tường từ bọn họ mắng Bắc Thần Quốc. Nhưng mắng thì mắng, một khi có người nhục mạ quốc gia các nàng, các nàng quyết không nương tay! Ngày kỳ thật dự cảm nội tâm bị quấy phá.

Tiếp theo, liền có nhóm người bắt đầu nghị luận sôi nổi, đặc biệt là những người bị loại.

“Xin hỏi Phụng tiểu thư, chúng ta rớt cuộc chỗ nào không có đáp đúng?”

“Hừ, khẳng định nàng cố ý chính chúng ta, cố ý trừng phạt chúng ta mới vừa rồi bắt kính nàng!”

“Đúng vậy, có khả năng như vậy!”

“Uy, các người đều lầm, kỳ thật bởi vì chúng ta không có tặng lễ cho nàng đi? Nghe nói Phụng tiểu thư tham tiền, không có tặng lễ, sợ đắc tội nàng đi!”

....

Trong lúc nhất thời, trong hội trường trở nên có chút ồn ào, mọi người đều nghị luận sôi nổi. Còn có mấy người trong nhà tú nữ địa vị tương đối cao, một bên cùng người nhà khóc lóc kể lể chính mình đã chịu đãi ngộ không công bằng, một bên xúi giục trong nhà đi tìm quỷ chán ghét Phụng Vô Song gây phiền toái!

Trong lúc nhất thời, đại diện lâm vào một mảnh hỗn loạn, rõ ràng đã tự động chia làm hai cái khu. Tú nữ đã thông qua đang ở một bên an tĩnh mà chuẩn bị thi tiếp; tú nữ không có thông qua đều mồm to mắng to, hoàn toàn ném hình tượng mình cùng bối cảnh các nàng trong nhà.

“Phụng tiểu thư, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Những người này đều là mệnh quan triều đình, cũng không thể tùy tiện lừa dối bọn họ!” Quý Lễ có chút lo lắng mà nhìn cục diện hỗn loạn, hạ giọng, nhẹ nhàng mà hỏi.

“Ai nói ta lừa dối hân? Nếu bọn họ muốn nháo, liền dứt khoát trực tiếp đem chân tướng nói ở trên mặt các nàng, nhìn xem rốt cuộc ai không có văn hóa, thật đáng sợ!” Phụng Vô Song hừ lạnh nói. Nếu các nàng không tôn trọng quy tắc thi đấu, thua chính là thua, thua cũng muốn thua nhục nhã. Một khóc hai nháo ba thất cổ, cũng không phải Phụng Vô Song nàng có khả năng hiện ra!

“Vi duy trì trật tự hội trường, bốn quan ở khảo hạch sau khi chấm dứt mới công bố đáp án, hiện tại từ bản quan đại biểu quan chủ khảo Phụng tiểu thư công bố đáp án chính xác, cũng thỉnh nhóm tú nữ mới vừa rồi không thông qua, có tự hiểu!” Quý Lễ đồng dạng lạnh lùng mà đảo qua những nhóm tú nữ lẫn lộn mù quáng, thật không thể tưởng tượng mà bất hình dung, nữ hài đó không có chỗ nào mà không phải xuất thân nhà thế tộc, ở Thần Hữu đế quốc đều có thân phận có địa vị gia tộc.

Lại không có dự đoán được các nàng hiện giờ giống như người đàn bà nhà nghèo đánh đá, không muốn gánh vác sai lầm mình, hoàn toàn tự bôi đen mặt gia tộc mình. Như vậy tùy ý khảo hạch liền lộ ra không phóng khoáng bản tính nữ tử, sao có thể xứng đôi Đế quân bọn họ kia cao quý ưu nhã thiên thần!

Quý Lễ đồng thời cũng ở trong lòng cảm thán, Phụng Vô Song tiểu thư thật thông minh, một biện pháp nho nhỏ, liền thể hiện ra đức nữ tử. Quả thật lợi hại, có thủ đoạn!

Kỳ thật, nói đề huyền bí ở chỗ, nó kỳ thật không phải khảo tài hoa tú nữ hoặc năng lực ngâm nga thơ từ, mà khảo tra nữ tử thành thật, cùng đối mặt phản ứng thất bại!

Bởi vì, trên đề thi viết trên đầu câu thơ có mười chỗ sai lầm, kỳ thật Phụng Vô Song cố ý thiết kế một cái bẫy, chân chính sai lầm kỳ thật chỉ có chín chỗ. Không chỉ có khảo tra nhón tú nữ có bản lĩnh văn học, Phụng Vô Song càng coi trọng là phẩm đức các nàng.

Mà loại trên bảy mươi vị tú nữ, đều tìm ra mười cái thậm chí mười một chỗ sai, một phương diện các nàng học thức không đủ, về phương diện khác là các nàng không thành thật, giờ trò bịp bợm. Vốn dĩ Phụng Vô Song nghĩ nếu các nàng là nữ hài, bị tuyên bố không có thể thăng cấp, nếu có biểu hiện ra tinh thần thấp phần rộng rãi, Phụng Vô Song chuẩn bị cho các nàng đặt cách chọn vào vòng kế tiếp.

Rốt cuộc, một đề này, Phụng Vô Song mục đích chân chính không phải khảo học thức, mà vì thí nghiệm phẩm đức cùng tu dưỡng các tú nữ.

Không ngờ, toàn trường không có một tú nữ có được điểm rộng rãi này. Hoặc bởi vì sinh ra từ nhà quan to quý tộc, các nàng cũng không biết thất bại là gì đi.

Mà những nhóm nữ tử thành công được chọn, đại đa số chỉ tìm ra chín chỗ sai. Cũng có số ít chỉ tìm ra bảy chỗ cùng tám chỗ, nhưng các nàng đều có ở trên bài thi viết: "Thứ thân nữ tài hèn học ít, không thể tìm ra toàn bộ chỗ sai!", Như vậy cùng loại lời nói, đủ để thấy được các nàng thành thật đáng yêu.

Để quân yêu cầu có lẽ không phải thông minh cỡ nào, nữ nhân học thức uyên bác cỡ nào, hẳn yêu cầu một nữ nhân ôn nhu sẵn sàng, thẳng thắn.

Trong lòng Phụng Vô Song vẫn luôn suy tư dựa theo điều kiện như thế để thiết kế khảo đề. Lại một chút không có ý thức được nàng đây tự tìm đối thủ cạnh tranh cho mình. Không thể không nói nàng thật sự đối cảm tình quá đơn thuần.

Kỳ thật, Quân Lâm Ngọc lúc trước đáp ứng đem nhiệm vụ này giao cho Phụng Vô Song, gần chỉ vì cho nàng tìm việc vui mà thôi. Hắn biết Phụng Vô Song luôn luôn thích náo nhiệt mê chơi, liền cho nàng đi. Cũng lo lắng nàng sẽ ở nơi xa lạ ngốc đến nhàm chán, mới tùy ý nàng lẫn lộn!

Nếu không, Quân Lâm Ngọc sẽ trực tiếp lợi dụng đặc quyền Đế quân từ chối các đại thần. Hắn vốn ôm tâm lý sủng nịch tùy Phụng Vô Song lẫn lộn.

Nếu không phải lúc này sự tình thật sự khiến Mặc Vũ bọn họ không khả năng trực tiếp làm được, Quân Lâm Ngọc trăm triệu lần cũng không nghĩ ở thời điểm máu chốt rồi Thần Hữu để đó. Đặc biệt hai người bọn họ vừa mới biểu lộ tình cảm.

Ai ngờ, Phụng Vô Song thế nhưng thật sự mê mẩn chuyện này. Quân Lâm Ngọc nhận được tin tức từ trong cung truyền đến, sắc mặt hơi khó coi, không biết nên vui hay buồn. Vui chính là Phụng Vô Song đối với chuyện của hắn thực nghiêm túc, buồn chính là Phụng Vô Song không ăn giám chưa?

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 83: Tim đập thành thịch

Editor: Từ Diệp

Khi Quý Lễ đại nhân giải thích xong, những nhóm tú nữ bị đánh rớt đều ủ rũ cụp đuôi lên, vốn tưởng rằng tự cho thông minh, liền có thể thành công, lại không có nghĩ đến tự cầm đá đập vào chân chính mình. Bất đắc dĩ, các nàng cũng đều có nỗi khổ không nói nên lời, chỉ phải tự nhận xui xẻo.

Ngày thứ hai sáng sớm, còn lại năm mươi tú nữ cùng người nhà, lại đi tới Thiên Vân Điện, các nàng trực tiếp tiến vào vòng khảo hạch tiếp theo.

"Chúc mừng các vị thuận lợi tiến vào đến đợt thứ hai khảo hạch, đề thi vòng này là hãy tìm cách đo trọng lượng của đại đỉnh đặt giữa tòa đại điện kia. Hơn nữa không được phá hư kết cấu bên ngoài đại đỉnh. Các vị tú nữ tự thành lập một đội, ba đến năm người thành một đội. Ta yêu cầu trí tuệ cùng năng lực hợp tác!" Phụng Vô Song tự mình tuyên bố đề mục đợt thứ hai, thanh âm đậm nhiên mà trấn định, xuyên thấu qua ống loa hiện đại dùng khuếch đại âm thanh, truyền hướng mỗi một góc đại điện.

Kỳ thật, đề này chỉ là Phụng Vô Song đang xem đến đại đỉnh, tức thời nảy lòng tham. Nàng vốn dĩ không nghĩ tới sẽ có năm mươi vị tú nữ giữ lại, vượt qua đánh giá nàng, hẳn trực tiếp rớt hơn một trăm, như vậy liền không cần vòng tiếp theo, lưu lại hơn mười, hai mươi, liền để Quân Lâm Ngọc hảo hảo "Huống dụng" a!

Nghĩ đến điểm này, hàm răng Phụng Vô Song bỗng nhiên nghiền "Khanh khách". Nàng rốt cuộc chơi tận hứng, ý thức được trong lòng khó chịu. Nhưng nàng lại không thể lùi bước, dù sao cũng do nàng đáp ứng Quân Lâm Ngọc. Huống chi Quân Lâm Ngọc cũng đã ở trước mặt các vị đại thần ban lệnh, nếu nàng churalam trận mà chạy trốn, chẳng phải sẽ khiến Quân Lâm Ngọc mất mặt sao?

Phượng Vô Song không hề ý thức được, giờ này khắc này trong lòng nàng, thế nhưng thay đổi một cách vô tri vô giác mà giữ Quân Lâm Ngọc. Hành vi chiếm giữ như vậy, từ trước Phượng Vô Song tuyệt đối không phải như thế a.

Kiếp trước là đệ nhất sát thủ, còn có gì nàng không dám làm, chỉ có nàng không muốn làm. Khi đó nàng, cỡ nào bừa bãi phi dương\* a, thật đúng là càng sống về sau. Phượng Vô Song không khỏi cảm thán trong lòng. Nhưng nàng cũng không dự đoán được, nàng không chán ghét sự lo lắng của chính mình.

Nhưng mà, đối với mọi người ở đây mà nói, tựa hồ là lần đầu tiên bọn họ nghe được thanh âm Phượng Vô Song, thanh thúy dễ nghe, thấm vào ruột gan, rồi lại không mất đại khí, trong thanh âm để lộ ra quý khí cùng ưu nhã, thậm chí đủ để so sánh để quân bọn họ. Tuổi còn trẻ, liền có khí chất trầm ổn, mọi người ở trong lòng liền tính toán.

Không hổ là người để quân khâm điểm, quả nhiên không bình thường a!

Nghe nói đề mục đợt thứ hai khảo hạch, chúng tú nữ đều ngăn người. Khảo lực thể chất? Vì sao không phải khảo cảm kỳ thư họa? Hôm qua tạm thời tính là khảo thư, hôm nay không phải nên khảo ai đàn tốt, ai vẽ tranh đẹp, ai chơi cờ giỏi, ai thêu thùa đẹp nhất?

Tuy trong lòng những tú nữ có nghi hoặc, lại cũng không dám dễ dàng chống đối Phượng Vô Song. Chống đối nàng, chẳng khác nào chống đối đề quân, chống đối đề quân cũng không phải trò đùa, đừng nói tiền cung thành phi tử, chỉ sợ mạng nhỏ đều không có! Các nàng cũng sẽ không mạo hiểm như vậy. Nay thông qua vòng thứ nhất sàng chọn tối hơn năm mươi vị tú nữ, hiển nhiên so vòng thứ nhất càng trầm ổn!

Các nàng toàn nhìn phía giữa đại điện khẩu đại đình, cao chừng ba mét. Đại đình, Thần Hữu đế quốc dùng lượng kim loại đồng to nhất để dùng mà chế, nó thể tích phải có sáu nam tử tay nắm tay, vòng thành vòng, mới có thể vây quanh được nó. Hơn nữa tòa đại đình là trung tâm Thần Hữu đế quốc, nó đứng sừng sững ở giữa đại điện, tượng trưng cho tôn quý, trung tâm, địa vị. Bởi vậy, chế tạo tòa đình dùng đồng đúc nhất định là đồng có chất lượng tốt nhất, trọng lượng tự nhiên cũng không bình thường.

Phượng Vô Song bước đầu phòng chừng này tòa chân vạc chừng năm tấn. Đề mục có lẽ đối với người hiện đại, dễ như trở bàn tay có thể có phương pháp rõ ràng. Nhưng đối với nhóm tú nữ Thần Hữu đế quốc mà nói, này thật đúng phạm vào đại nạn.

Một ít nhóm tú nữ thân mật, bàn luận sôi nổi, hợp thành đội ngũ nhỏ, mấy người vây ở một chỗ, thảo luận thương lượng.

Quý Lễ nhìn chằm chằm vào tình huống quan sát, đồng thời chính hắn cũng ở tự hỏi Phượng Vô Song đưa ra vấn đề. Trong lòng đối Phượng Vô Song sự kính trọng càng thêm vài phần, thân văn Trọng Nguyên Quý Lễ, thế nhưng trong lúc nhất thời không thể nghĩ ra cái nguyên do, hắn biết đề này nhất định có đáp án.

Tuy rằng mới cùng Phượng Vô Song ở chung bắt quá không đến hai ngày, nhưng Quý Lễ khắc sâu mà cảm nhận được Phượng Vô Song tuyệt không đùa bốn người khác, nàng nghiêm túc, nàng trí tuệ, siêu phàm thoát tục!

Quý Lễ quay đầu lại nhìn về phía chủ vị Phượng Vô Song đang ngồi. Không ngờ, một màn này, thật đúng khiến hắn kinh hãi một chút.

Chỉ thấy Phượng Vô Song đã nghiêng đầu, tựa lưng vào ghế ngồi, đôi mắt nhắm, hiển nhiên tiến vào mộng đẹp, cùng Chu Công đánh nhau đi. Lễ Bộ Thượng Thư Quý Lễ đại nhân luôn luôn ít khi nói cười, khoe miệng đều nhịn không được cười cong.

Bên cạnh mặt khác vội vàng vài vị Lễ Bộ thị lang, "Không cẩn thận" thấy một màn này, tức khắc trong lòng cũng cả kinh. Thật đáng sợ, Thượng Thư đại nhân bọn họ kia hàng năm không lộ một tia mỉm cười, mới vừa rồi thế nhưng cười? Vài vị thị lang trong lòng bất giác sờn tóc gáy!

Quý Lễ ý cười hơi tưng lút qua, hắn sai người đưa thám lóng, cho Phượng Vô Song phủ thêm, đã đầu thu, thời tiết còn chưa chuyển hàn, nhưng nếu Phượng tiểu thư ngoài ý muốn nhiễm phong hàn, Đề quân nhất định sẽ mất rộng giận dữ. Quý Lễ ở trong lòng ám chỉ hành vi mình. Không nghĩ tới, chính hắn xem nhẹ mới vừa rồi cho Phượng Vô Song cái thăm, hắn thậm chí nhìn không được muốn vuốt tay đụng vào khuôn mặt nàng thoát nhìn kiều nộn mà phấn hồng, chỉ là, giây tiếp theo, Quý Lễ cực kỳ trấn định mà khắc chế chính mình. Suýt nữa gây đại sai!

Quý Lễ nhẹ nhàng băng quơ mà xoay người, phảng phất mới vừa rồi cũng chưa phát sinh, không hề xem nàng. Hắn chỉ nhàn nhạt mà quan sát đến tình huống đang diễn ra. Những tú nữ tự hỏi kết thúc, còn có thời gian một canh giờ.

Có người nói: "Này chỉ sợ phải tạo một cây rất lớn xứng bằng."

Lập tức bị những người khác cấp phản bác: "Đình lớn như vậy, muốn tạo một cây lớn như thế nào mới có thể lấy nó nha! Nói nữa, thể tích khẩu đình lại to lớn, căn bản không có biện pháp đem nó nâng lên đặt lên bàn! Ta xem chỉ có thể đem chặt nó."

Cách làm hoang đường như thế, tự nhiên nháy mắt đã bị những người khác xem thường.

"Thật hoang đường, Phượng tiểu thư mới vừa rồi rõ ràng đã nói qua, không được phá hư kết cấu về ngoài đại đình, hướng chỉ khẩu đình chính là chi vật tôn quý Thần Hữu đế quốc ta, nếu người thật sự muốn bỏ nó, đừng nói Phượng tiểu thư sẽ đem người đá ra ngoài, chỉ sợ người không đi qua nổi cửa lớn! Phá hư chi vật diễm lành của bá tánh, một người một ngụm nước bọt đều có thể khiến người chết đuối!"

Bị người khinh bỉ, nháy mắt bị phê phán đến gục xuống đầu, héo, thờ dài: "Bằng không người có chủ ý, sắp hết giờ liền mau nói a!"

"Ta..... Bỏ cô nương nhất thời cũng không có nghĩ ra!"

"Hừ, vậy ngươi có tư cách gì nói ta?"

Trong lúc nhất thời, trên Thiên Vân Điện, tranh luận, tranh cãi lại nổi lên bốn phía, dĩ thường ầm ĩ. Nếu không phải cảm vệ quân đã được phân phó qua không nổi đánh nhiễu đến Phụng tiểu thư, chỉ sợ những người này đều bị chuyện gây nhiễu loạn để đô mà bắt lại.

Mất thấy, hai canh giờ thời gian liền mau tới rồi, chỉ còn lại có không đến một chén trà nhỏ thời gian.

Quý Lễ sai người cho mỗi tổ nhỏ phân phát một tờ giấy trắng, nói: "Chư vị, giờ đem đến, vì bảo đảm công bằng, thỉnh các tổ đem đáp án viết ở trên tờ giấy trắng, từ Phụng tiểu thư tuyên ra đáp án nàng vừa lòng, các thành viên có thể trực tiếp tiến vào hậu cung, Đế quân sẽ tự phong thưởng!"

Quý Lễ nói xong, nhìn nhìn như cũ hồ hồ Phụng Vô Song, nàng thế nhưng đỡ xuống phòng bị? Hai ngày này thật sự quá mệt mỏi. Trong lòng có chút không đành lòng, vấn đề nàng ngủ tiếp một lát đi.

Quý Lễ nói âm vừa ra, đám người lại nhấc lên một trận náo nhiệt. Chỉ cần thắng một vòng, liền trực tiếp tiến vào trong cung? Hảo vui vẻ! Các nàng không nghĩ tới khảo hạch chỉ có hai đợt. Xưa nay hậu cung tuyển phi đều phải trải qua tầng tầng sàng chọn, chậm thì một tuần, nhiều thì một tháng, mới có thể hoàn toàn. Như vậy chỉ dùng hai ngày, liền hoàn thành, đúng là lần đầu tiên.

Tuy rằng mặt ngoài tựa hồ có chút không hợp quy củ, nhưng các đại thần bảo thủ, cũng không cái gọi là. Bởi vì nữ nhi bọn họ đều ở đây, thiếu một vòng liền có cơ hội lớn hơn nữa một ít. Chỉ cần để quân nguyên ý cưới phi, quy củ lão tổ tông không cần thiết. Vì thế, ngày thường nhóm người bảo thủ, cũng đều mở một con mắt nhắm một con mắt, không người đưa ra ý phản đối.

Canh giờ vừa đến, Phụng Vô Song thế nhưng tỉnh lại, trong mắt hiện phong thái, lại không biết. Tâm Quý Lễ áy náy vừa động, cũng nhảy mắt bị hấn áp xuống đi.

"Phụng tiểu thư, đáp án các vị tú nữ, thỉnh xem qua!" Quý Lễ thu lại, giao một tập giấy cung kính mà đưa cho Phụng Vô Song.

Phụng Vô Song dụi dụi mắt, tiếp nhận trang giấy, chậm rãi lật xem lên, không thể không biết những tú nữ có gia đình bối cảnh thực hảo, viết ra tới đều là trên phổ truyền lưu quý tộc thường dùng tự thể. Không nói đến đáp án như thế nào, chỉ nhìn chữ viết một cách đơn thuần, chính là một mỹ quan a. Phụng Vô Song trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, trở về lúc sau nhất định cũng phải luyện tốt.

Không có biện pháp, con người không hoàn mỹ, Phụng Vô Song tiểu thư nhìn cái gì đều thực tinh thông, trời sinh có một loại bút, chính là -- tự viết đến đặc biệt, đặc biệt nơi này người dùng bút lông, nàng càng không biết theo ai! Ai bảo hiện đại công nghệ cao quá mức phát đạt, có máy tính cùng máy in, liền lệnh nàng đánh mất năng lực tự viết đâu.

Vì thế, Phụng Vô Song tâm hiếu thắng, lại lại một lần bị kích động.

Các vị tú nữ ở dưới khăn trương chờ đợi kết quả. Trong lòng đều không có đáp án, bởi vì, trong lòng rõ ràng, chính mình mới vừa rồi giao đáp án, kỳ thật đều gượng ép.

Quả nhiên, Phụng Vô Song buông một tập giấy, nhàn nhạt mà quét bọn nữ tử từ phía dưới một đám thoạt nhìn mỹ mạo, lạnh lùng mà mở miệng nói:

"Uổng có gia thế, có tiếng không có miếng, thông tuệ không đủ, bất quá như vậy!"

Mười bảy chữ, tựa như châu ngọc, đem tâm nhóm tú nữ chờ đợi nôn nóng, lập tức nhốt đánh vào đáy cốc. Ý nghĩa này tất cả mọi người không quá khó hiểu?

Bỗng nhiên, trong đám người truyền đến một thanh âm non nớt.

"Tỷ tỷ, ta biết đáp án!"

-----

\* Bữa bãi phi dương: tung hoành ngang dọc.

**P/s: Chương này từ ngữ khó hiểu, edit hơi lâu. Mong mọi người thông cảm \*cúi đầu\***

**Vote ☐ đi \*cười\***

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 84: Không xứng Đế Hậu

Editor: Tử Diệp

Mọi người đều chán nản ngó xem qua, chỉ thấy một tiểu hài tử năm sáu tuổi đẩy các đại nhân ra chung quanh, từ giữa gian chạy ra tới, tiểu hài tử lao lực mà đứng yên ở trước mặt Phụng Vô Song trên bậc thang.

Phụng Vô Song sững sốt, đứa nhỏ này quần áo thập phần hoa lệ, tinh thần mười phần, thoát nhìn hẳn là vị tiểu hài tử của đại quan quý nhân gia chuẩn ra ngoài. Nhưng vì sao tiểu nam hài thoát nhìn có chút quen mắt.

Chỉ là, có chút không quá thích hợp, đứa nhỏ này thế nhưng——

Đứa nhỏ này là nam hài! Chẳng lẽ hẳn cũng muốn gả Quân Lâm Ngọc? Phụng Vô Song như hủ nữ mà ở nào suy nghĩ một chút tình tiết: Quân Lâm Ngọc cùng tiểu nam hài đại hôn, sau đó động phòng hoa chúc..... Ai ở trên ai ở dưới? Tiểu nam hài nhỏ như vậy, thật sự quá kinh khủng đi!

Hào đi, chỉ có thể nói Phụng Vô Song có đôi khi hơi có chút kì quái.

Tiểu nam hài thấy không có người để ý đến hắn, thần sắc hơi hơi có chút sốt ruột, vội vàng nâng thanh âm trẻ con mà nói: “Tỷ tỷ, ta biết đáp án! Có phải chỉ cần ta nói ra đáp án, các tỷ tỷ toàn bộ liền loại ra?”

“Dựa theo quy củ, thì như vậy. Bất quá tiểu đệ đệ, ngươi tên gì, là công tử nhà nào a?” Phụng Vô Song hơi hơi mỉm cười, cùng hiền lành hỏi.

Bởi vì mới vừa rồi nàng cẩn thận quan sát người biểu tình xung quanh, mặt người đều lộ vẻ nghi hoặc, đều là một loại nhìn hẳn thực quen rồi lại biểu tình thực nghi hoặc, nơi này không sai biệt lắm tập kết toàn quan viên lớn nhỏ để đồ, nhưng không một người nhận ra hắn, xem quần áo tiểu hài tử, cũng không giống như người bình thường gia. Phụng Vô Song có chút cẩn thận, nàng không nghĩ ở nơi nàng tổ chức hoạt động, chút chuyện ngoài ý muốn, để người ta lưu lại đầu đề câu chuyện.

“Tỷ tỷ, ta trước nói đáp án, ngươi xem ta nói đúng hay không đúng, ta lại nói cho tỷ tỷ tên của ta thế nào?” Tiểu nam hài không kiêu ngạo không siểm nịnh mà nói.

“Hào, ngươi nói đi!” Phụng Vô Song bắt đầu dĩ, nhàn nhạt nói.

Tiểu nam hài đi lên trước, ghé vào bên tai Phụng Vô Song, riu rít nói.

Phụng Vô Song sau khi nghe xong, mặt lộ vẻ ý cười, quả nhiên tiểu hài tử thực thông minh. Phụng Vô Song phân phó Quý Lễ đại nhân gì đó. Quý Lễ gật gù đầu, ngay sau đó đi xuống chuẩn bị.

Mọi người thấy Phụng Vô Song lộ ra ý cười, hoàn toàn không giống mới vừa rồi lạnh nhạt xem nhóm tú nữ giải bài thi, chẳng lẽ là tiểu nam hài này thật sự có đáp án? Trong lòng các thẩm kêu không tốt.

Quả nhiên, mắt Phụng Vô Song hiện lên ý cười mà nói: “Phương pháp của tiểu bằng hữu này thực không tồi!”

Một vị tú nữ thập phần không phục mà nói: “Hắn nói gì đó, chúng ta đều không nghe được, cũng không thể chỉ dựa vào lời nói bản thân Phụng tiểu thư ngài, liền vọng có kết luận, chỉ sợ không công bằng đi?”

“Có hay không có sự công bằng, ta đều có biện pháp chứng thực, ai mới là chân chính có trí tuệ, thỉnh các vị dời bước đến đại điện bên cạnh Thiên Văn Hà!” Phụng Vô Song lạnh lùng mà ném xuống một câu. Năm tay tiểu nam hài chỉ hướng mười thước ( 3,33 mét) xa Thiên Văn Hà, Thiên Văn Hà là một kênh đào thuộc Thần Hữu đế quốc, nối liền nam bắc, là thông đạo vận chuyển thập phần quan trọng.

Hết thấy chuẩn bị ổn thỏa, chỉ thấy khẩu đại đình kia bị chuyển tới bờ sông, mọi người đều nghi hoặc, khó hiểu mà nhìn. Cũng có người nhỏ giọng nói thầm: “ Chẳng lẽ Phụng tiểu thư muốn đem đại đình ném xuống sông?”

Phụng Vô Song lạnh lùng liếc mắt một cái, đảo qua mọi người, mọi người đều không dám nói gì nữa. Ánh mắt hào lãnh khốc, hào cường hẳn khí thế a, mọi người trong lòng đều run lên run lên.

“Các vị, phương pháp của vị tiểu bằng hữu có thể biết trọng lượng đại đình, xin nghe hắn phân phó, cho các ngươi làm một cái thực nghiệm!” Phụng Vô Song nói, ngay sau đó ôn nhu mà vuốt ve đầu tóc tiểu nam hài, ngầm cổ vũ hắn!

Trên sông Thiên Văn có một con thuyền lớn, tiểu nam hài sai người đem đại đình đặt trên thuyền, chèo thuyền thân ổn định, ở mép thuyền trên mặt nước, đánh dấu. Tiểu nam hài lại sai người đem đại đình chuyển qua bờ biển, đem cục đá lớn lớn bé bé, từng khối từng khối mà hướng trên thuyền, thân thuyền liền một chút một chút đi xuống. Chờ thân thuyền chìm đến dấu vừa khắc, tiểu nam hài liền sai người dừng đặt đá.

Một ít đại thần mở to hai mắt, còn không rõ chuyện như thế nào, nhìn đến chuyện này không khỏi liên thanh khen ngợi: “Hào biện pháp! Hào biện pháp!”

Cũng có một ít đầu óc không tốt lắm vẫn chưa minh bạch, nhưng người bên cạnh giải thích một lúc, cũng đều minh bạch, chỉ cần đem cục đá trên thuyền lấy xuống và cân một chút, liền biết trọng lượng của đại đình.

Phụng Vô Song mắt lạnh xẹt qua, dẫn tiểu nam hài trở lại Thiên Văn Điện, các vị các đại thần cùng với nữ nhi bọn họ cũng đều chán nản trở lại đại điện. Hiện giờ, khẩu đại đình thực tế có bao nhiêu trọng lượng, đã không quan trọng. Kế tiếp, chính là thời khắc tuyên bố vận mệnh bọn họ.

“Chư vị, kết quả hôm nay, ta nghĩ các vị đã xem đến thực minh bạch. Thân là phi tử để quân, nếu trí tuệ so với tiểu nam hài đều kém cỏi, các người cảm thấy mình có thể đảm nhiệm một thân phận sao?” Phụng Vô Song từng câu từng chữ mà nói. Mỗi một chữ đều như đâm vào trong lòng các tú nữ.

“Phụng tiểu thư, thân nữ Phùng Thanh Thanh, đối với việc thua trận khảo hạch, tâm phục khẩu phục, nhưng thân nữ có nghi hoặc hỏi, thỉnh Phụng tiểu thư cho các vị tỷ muội chúng ta một công đạo!” Dưới đài một vị tú nữ Phùng Thanh Thanh đứng ra, hơi có chút anh khí, nằng nặt không đổi sắc mà nói.

Phụng Vô Song nhàn nhạt mà nhìn về phía nàng, Phùng Thanh Thanh, nữ nhi Phùng võ tướng quân. Kia một ngày Phùng Lưu Khải báai phông nàng, nàng tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, đối với đô thành này nữ nhi bọn quan viên đều muốn thành phi tử. Xem ra Phùng Thanh Thanh này là muốn đại biểu cho các tú nữ tới làm khó nàng?

Chỉ thấy, một người nam tử mặc quan phục đứng dậy, hướng tới Phùng Thanh Thanh lạnh giọng quát: “Thanh Thanh, ngươi trở về cho ta!” Phùng võ tướng quân thấp phần lo lắng mà quát, Phùng Thanh Thanh không biết Phụng Vô Song lợi hại, hần đã gặp qua. Vốn dĩ lần đó gặp qua Phụng Vô Song, hần muốn cho nữ nhi rời khỏi tuyển chọn. Bất đắc dĩ, hần không lay chuyển được tiểu nữ nhi chính mình sủng ái nhất Phùng Thanh Thanh.

“Phùng Đại tướng quân, không cần lo lắng. Phùng cô nương, ngài mời nói?” Phụng Vô Song hướng tới Phùng võ gật gật đầu, nói.

“Này đề mục vòng thứ nhất tìm lỗi sai, bọn tỷ muội đều tự nhận học nghệ không tinh. Nhưng đợt thứ hai khảo hạch, không khỏi có chút điểm đáng ngờ, còn cần Phụng tiểu thư giải thích nghi hoặc!” Phùng Thanh Thanh không kiêu ngạo không siểm nịnh mà nói, mặt mày hơi có chút anh khí, nghĩ đến chuyện phụ thân nàng là Đại tướng quân, “Này đề mục cùng đáp án tuy rằng khiến mọi người bội phục, nhưng người ra đề mục là Phụng tiểu thư, đáp án cũng là Phụng tiểu thư cùng vị tiểu nam hài thì thẩm đáp án. Mọi người chẳng lẽ không nghi ngờ đây là do Phụng tiểu thư thiết kế sao?”

Phùng Thanh Thanh một phen lời nói, tức khắc ở trong đám người nổ tung. Mọi người hồi tưởng mới vừa rồi tình cảnh kia, tiểu nam hài thật cùng Phụng Vô Song thì thầm, mới làm thực nghiệm. Mà nội dung thì thầm, bọn họ không người biết.

“Nhất định là nàng, cố ý tìm tới tiểu nam hài, nàng đem đáp án nói cho tiểu nam hài, nam hài mới có thể thắng các vị tỷ muội. Nếu không tiểu nam hài không rõ danh tính sao có thể vượt qua kiểm tra chặt chẽ đi vào để cung? Nhất định là Phụng tiểu thư dẫn hần tiến vào!” Phùng Thanh Thanh thấy mọi người phản ứng mãnh liệt, càng thêm đắc ý, mặt mày hớn hờ mà nói.

“Thật như vậy, bằng không tiểu hài tử này sao có thể sẽ xuất hiện ở để cung? Để cung cũng không phải là nơi mỗi người đều có thể đi vào!” Một vị tú nữ khác lớn mật cũng tiếp nhận lời nói.

“Cho nên nói, này hết thảy đều do Phụng Vô Song nàng tự biên tự diễn, mục đích chính là khiến bọn tỷ muội chúng ta nhục nhã, nàng muốn một người bá chiếm hậu cung để quân! Như thế đại nghịch bất đạo, trái với cách làm nữ đức, người không xứng ngồi ở chủ vị Thiên Vân Điện!” Phùng Thanh Thanh thấy có người phụ họa, trên mặt biểu tình càng thêm đắc ý, cũng càng thêm dữ tợn!

Phùng võ tướng quân nhìn nữ nhi nhà mình nói năng thế thất lễ, không khỏi hơi hơi đỡ trán, gặp qua Phùng Đại tướng quân vô số huyết vũ tinh phong, lúc này cũng nhịn không được ở trong lòng kêu rên, đều do chính mình ngày thường quá sủng nịch với nàng, nàng mới dám thất lễ a. Lúc này đắc tội Phụng tiểu thư, vạn nhất, Phụng tiểu thư hướng để quân cáo trạng, hần Phùng gia còn có đường sống sao?

“Ngươi nói vậy! Tỷ tỷ mới không phải người như vậy!” Tiểu nam hài đứng ở bên cạnh Phụng Vô Song, bỗng nhiên lớn tiếng hô.

Phụng Vô Song mặt không biểu tình mà nhìn chăm chú vào phía trước. Quý Lễ ở một bên rất lo lắng mà nhìn về phía nàng, lại chỉ thấy trên mặt nàng không hề có dao động. Không khỏi có chút kinh ngạc.

“Tiểu gia hỏa, đây cũng không phải do ngươi định đoạt nga! Mọi người xem xem, hần luôn miệng kêu tỷ tỷ, thật thân thiết nha! Tiểu gia hỏa, tới nói cho Phùng tỷ tỷ, người bên cạnh cùng ngươi có quan hệ gì?” Phùng Thanh Thanh hướng tới tiểu nam hài dụ dỗ.

“Người xấu, ngươi mới không phải tỷ tỷ của ta, tự mình đa tình!” Tiểu nam hài sắc mặt trắng hồng, phần nộ quát, còn nắm chặt nắm tay, phảng phất giấy tiếp theo liền phải đánh đến Phùng Thanh Thanh. Phụng Vô Song lúc này mới nhẹ nhàng mà siết chặt tay nhỏ, khiến hần bình tĩnh trở lại.

Trên mặt Phùng Thanh Thanh vẫn chưa thấy tức giận, ngược lại ý cười càng đậm, nàng nói: “Các vị có nghe thấy không, tiểu gia hỏa này nói ta không phải tỷ tỷ hần, xem ra hần cũng không phải nữ tử bên ngoài, đều sẽ kêu tỷ tỷ. Vậy xem ra, Phụng Vô Song tiểu thư quả nhiên là tỷ tỷ tiểu gia hỏa!”

“Phụng Vô Song tiểu thư, phiền toái ngươi từ chủ vị lui ra tới, như thế gian lận, chỉ vì bảo hộ vị trí mình, nữ nhân như ngươi không xứng với ——” Phùng Thanh Thanh đắc ý mà nói.

Phùng Thanh Thanh quá mức đắc ý, thế cho nên không có chú ý tới tình hình xung quanh.

Chỉ thấy một vị nam tử bạch y trắng tuyết, chậm rãi tiến vào, mọi người sôi nổi tự động tách ra hai bên, toàn bộ quỹ trên mặt đất, thật sâu cúi đầu, đang muốn mở miệng hô, bị nam tử ngăn lại.

Nam tử nhẹ chạy đến trước mặt Phụng Vô Song, dừng lại, yên lặng nhìn nàng.

“Xứng không xứng, không phải ngươi định đoạt!” Nam tử đi ngang qua Phùng Thanh Thanh, lưu lại một đạo thanh âm trầm thấp mà từ tính, nháy mắt đánh trúng lỗ tai Phùng Thanh Thanh.

Thanh âm này —— kinh khủng ——



Phùng Thanh Thanh sợ tới mức ngơ ngẩn. Lời nói hữu lực, ẩn chứa rất sâu chân khí, đau đớn lỗ tai mọi người. Thanh âm khí lực như vậy, tiếng nói trầm thấp mà từ tĩnh, trên đời này cũng chỉ có một người có!

Phượng Vô Song giương mắt nhìn xem nam tử trước mặt, như cũ mặt không biểu tình, chỉ là trong ánh mắt mang theo hơi hơi mà một tia lên án, chợt lóe mà qua, như cũ bị nam tử bắt giữ tới rồi. Khóe miệng nam tử hơi hơi lộ ra chút ý cười. Phía dưới người đều chôn đầu, chưa từng thấy một màn này, nếu không nhất định sẽ bị một màn này lại một lần chấn động rồi.

“Ngọc ca ca, nữ nhân hư kia khi dễ tẩu tẩu, nguoi mau báo thù cho tẩu tẩu!” Hiện trường lặng ngắt như tờ, chỉ nghe được thanh âm non nớt của tiểu nam hài.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 85: Đế quân trở về

Editor: Từ Diệp

Quân Lâm Ngọc đứng bên cạnh Phượng Vô Song, xuyên qua ống tay áo, nhẹ nhàng cầm tay nhỏ của Phượng Vô Song, như tự cấp Phượng Vô Song một ít an ủi, khiến nàng không hề lo lắng. Phượng Vô Song nhéo một chút tay Quân Lâm Ngọc, sau đó sắc mặt bất động mà buông. Không người nào phát hiện hành động mờ ám của họ.

Mọi người không dám ngẩng đầu, như cũ quỳ trên mặt đất, mới vừa rồi Phùng Thanh Thanh hùng hổ, như sương đánh cà tím, giờ như héo mà quỳ rạp xuống đất. Nàng một bộ không thể tin được. Mặc dù nàng lại cật lực, cũng không dám cùng đế quân đối nghịch a!

"Quý đại nhân, kết quả như thế nào?" Quân Lâm Ngọc sắc mặt không đổi, thanh âm như cũ trầm thấp mà từ tĩnh.

"Hồi tôn thượng, Phượng tiểu thư ra hai đợt khảo hạch, không một người thông qua!" Quý Lễ cung kính mà nói đúng sự thật.

"Ha ha, xem ra nữ tử Thần Hữu đế quốc ta, còn có khiếm khuyết a, nếu không có một người thông qua, chuyện này liền bỏ đi!" Quân Lâm Ngọc đứng ở trên đài, nhìn xuống đám người phía dưới, lạnh nhạt mà nói, thanh âm cao quý thanh lãnh, đều để lộ ra khí chất bức người của Quân Lâm Ngọc thân là Thần Hữu đế quốc.

"Tôn thượng anh minh, ta ngu muội!" Vừa nghe thấy đế quân tự mình phê bình, mọi người vui đầu đến càng sâu, cùng hô to nói.

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm non nớt vô cùng truyền đến, khiến người buồn cười.

"Ngọc ca ca, không phải không có người thông qua nga, tiểu Đồng Đồng có đáp án về vấn đề Phượng tỷ tỷ nga." Đồng Đồng đứng ra, hắn còn chưa đến đùi thân Quân Lâm Ngọc, ngẩng đầu nhìn Quân Lâm Ngọc, thanh âm tuy non nớt, lại cùng Quân Lâm Ngọc giống quý khí cùng kiên định.

"Phốc --!"

Có người cười trằng.

Mọi người đều hơi ngẩn đầu, nhìn về phía chủ nhân tiếng cười, bọn họ đơn giản muốn nhìn một chút ai to gan như vậy, thế nhưng quang minh chính đại mà làm trò trước đế quân, dám đại bất kính cười nhạo.

Quân Lâm Ngọc cũng hung hăng mà trừng mắt chuyện này không liên quan nữ nhân mình, nàng cười đến hoa loạn, Quân Lâm Ngọc thế nhưng lại cảm thấy lúc này Phượng Vô Song dị thường đáng yêu, bởi vì cười to nên khuôn mặt phấn hồng trướng lên, Quân Lâm Ngọc nghĩ muốn hôn lên mặt. Quân Lâm Ngọc thật không nghĩ ra, vì sao khi đối mặt với Phượng Vô Song, nội tâm hắn sẽ xúc động mãnh liệt như thế.

Trước kia, trong mắt hắn chỉ có người sống cùng người chết, chưa bao giờ có nam nhân cùng nữ nhân, càng không cần phải nói về những việc nam nữ. Kết quả, hiện giờ Thần Hữu Đế quân Quân Lâm Ngọc đã gần hai mươi tuổi, kỳ thật vẫn là -----.

"Người xem ta làm gì, Tiểu Đồng Đồng quá đáng yêu. Thật chỉ có Tiểu Đồng Đồng tìm ra đáp án, Quý đại nhân, nguoi nói đúng không?" Phượng Vô Song cũng không tránh, cũng không che miệng, liền cười, mặt mày phảng phất cười ra nước mắt. Mắt thấy Quân Lâm Ngọc mặt càng ngày càng đen, nàng vội vàng đem đề tài chuyển dời trên người Quý Lễ.

"Hồi tôn thượng, Phượng tiểu thư nói không sai, đích xác chỉ có Đồng -- trả lời đúng." Quý Lễ đại nhân vội vàng đáp lời. Hắn nói có chút nói lấp, bởi vì thật sự không biết nên xưng hô cái tiểu nam hài như thế nào, hắn tự xưng Tiểu Đồng Đồng, cùng Đế quân quan hệ thoát nhìn cũng không bình thường. Hắn sợ một khi gọi sai, nhất định phải chết!

"Đồng Đồng, sự đệ bổn quân, các nguoi nên gọi một tiếng Tiểu vương gia!" Thanh âm Quân Lâm Ngọc lạnh lùng vang lên.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, vội vàng cùng kêu lên hô to: "Đề quân vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!"

Vì thế, năm Tiểu Đồng Đồng năm tuổi, trở thành đệ nhất vị Vương gia. Phụng Vô Song mấy ngày qua sớm đã nghe được một chút chuyện của Quân Lâm Ngọc. Hắn là Đề quân thiếu niên, sáu tuổi lên ngôi, phụ quân cùng mẫu hậu hắn đã về cõi tiên, sinh thời có một nhi một nữ, muội muội Quân Lâm Ngọc là Quân Vinh Nhạc đó là công chúa duy nhất Thần Hữu đế quốc, Vinh Nhạc trưởng công chúa.

Vị trưởng công chúa này nghe nói lớn lên rất giống Quân Lâm Ngọc, đồng thời là một mỹ nhân, nhưng thập phần hiếu động, hàng năm vân du khắp nơi, rất ít ở tại cung, chỉ là mỗi dịp ăn tết, sẽ gửi cho Quân Lâm Ngọc phong thư bình an, ngày thường, lại không có tin tức. Quân Lâm Ngọc biết muội muội hắn ở trong cung không được, liền đành phải tùy ý để nàng đến nơi nàng muốn. Cha mẹ lưu lại trách nhiệm, một mình hắn gánh vác thì tốt rồi, không cần thiết cho muội muội cũng bị cuốn vào.

Hắn và muội muội, chung quy phải có một người sống được tiêu sái tự do, lúc này mới đáng giá.

"Ha ha ha ha!" Lúc này Phụng Vô Song cười đến càng vui. Nàng không chút cố kỵ, đường hoàng mà cười, mặt mày hớn hở, thần thái sáng láng. Lời nói có chút không thể làm trò trên mặt nhiều người như vậy mà nói ra, nhưng ở trong lòng nàng thầm nghĩ Vinh Nhạc thực không tồi.

Kỳ thật cũng không thể nói Phụng Vô Song kỳ quái. Ai bảo Tiểu Đồng Đồng thật sự là đáng yêu. Chính mình thế nào cũng phải thừa nhận chỉ có một mình hắn thông qua, mà nàng ngay từ đầu cũng đã giải thích tiêu chuẩn khảo hạch, người cuối cùng thông qua trực tiếp nạp vào hậu cung Quân Lâm Ngọc. Như thế, Tiểu Đồng Đồng đã một nửa chân sắp bước vào hậu cung Quân Lâm Ngọc, tiếp theo Quân Lâm Ngọc nói Tiểu Đồng Đồng là sư đệ hắn.

Vì thế, trong đầu Phụng Vô Song nháy mắt tự nghĩ ra rất nhiều tình tiết. Cái gì Vương gia ở trên, bệ hạ ở dưới a; sư huynh ở trên, sư đệ ở dưới a..... Các loại tình tiết, trong nháy mắt đều nhảy vào đầu Phụng Vô Song. Phụng Vô Song rốt cuộc nhìn không được cười ra tiếng. Tiếng cười rốt cuộc không nín được, Phụng Vô Song đơn giản dứt khoát cười thối khoải.

Chỉ là, Quân Lâm Ngọc lúc này cũng xấu hổ. Hắn tựa hồ cũng nghĩ đến một ít chuyện, trên mặt hơi nổi lên một tầng hồng.

Quân Lâm Ngọc giận tái đi, nắm tay Phụng Vô Song, hướng thẳng xe ngựa ngoài Thiên Vân Điện đi đến. Hôm nay Thiên Vân Điện dư lại cục diện rối rắm tự nhiên có người thay nàng thu thập. Hiện giờ, hắn chỉ nghĩ hảo hảo "Giáo huấn" một phen nữ nhân làm người ta ngứa răng!

Từ biệt mấy ngày, hắn cả ngày nghĩ đến nàng, vì thế, suốt đêm mấy ngày xử lý sự tình, trước tiên trở về.

Quân Lâm Ngọc vốn tưởng rằng Phụng Vô Song cũng như hắn nhớ hắn, ai ngờ, vừa thấy mặt, mới phát hiện nữ nhân này chẳng những không có nhưng nhớ, ngược lại đến tương đối dễ chịu, Quân Lâm Ngọc thật tức giận đến ngứa răng. Nếu không hảo hảo giáo huấn một chút tiểu nữ nhân, hắn cũng không là Đề quân!

Bên trong xe ngựa, hai người cũng không nói lời nào, trong lúc nhất thời không khí có chút quỷ dị. Mặc Vũ bay nhanh mà đem xe ngựa về Ngọc Hi Cung.

Một hồi đến Ngọc Hi Cung, căn bản chưa kịp để ý tới bọn nô tài quỳ lạy, Quân Lâm Ngọc trực tiếp kéo tay Phụng Vô Song, hướng nội thất đi đến. "Bang" mà một tiếng, Quân Lâm Ngọc đem Phụng Vô Song mang vào trong, một chân đá, cửa tức khép lại. Sức lực hắn to lớn, thế cho nên cửa phòng có hơi hơi rung, Phụng Vô Song cả kinh tâm cũng run lên hai.

Người này, rốt cuộc muốn làm gì? Phụng Vô Song ở trong lòng thầm nghĩ.

Phụng Vô Song cúi đầu, đan ngón tay, như chơi ngón tay, kỳ thật che dấu nội tâm một tia hoảng loạn, vì sao nàng cảm thấy hôm nay Quân Lâm Ngọc có chút bất đồng. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Quân Lâm Ngọc ngồi ở bàn bát tiên, rót một ly rượu Trúc Diệp Thanh. Ngón tay mảnh dài nâng ly bạch ngọc, hai tròng mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Phụng Vô Song, ưu nhã mà thâm trầm nhấp một ngụm rượu. Hắn không nói lời nào, chỉ lẳng lặng mà nhìn Phụng Vô Song, không biết suy nghĩ cái gì.

Thời gian một chén trà nhỏ trôi qua, Phụng Vô Song rốt cuộc nhìn không được, phần nộ quát: "Ngươi nha rốt cuộc muốn thế nào, ta lại không có làm sai gì, ngươi làm gì lại bạo lực! Còn có a, không cho ta uống rượu, liền ở trước mặt ta khoe ra ngươi có Trúc Diệp Thanh!"

"Không tồi, tuổi nhỏ còn hiểu đến rượu, ngươi làm sao biết đây là Trúc Diệp Thanh?" Quân Lâm Ngọc ưu nhã mà buông chén rượu, bật cười nói.

"Hừ, Trúc Diệp Thanh hương khí thập phần độc đáo, ta từng có vinh hạnh ngửi qua một lần loại hương vị này, ký ức còn mới mẻ, nghe nói dưới bầu trời này cũng chỉ có người nào đó tên Quân Lâm Ngọc có thể ửi Trúc Diệp Thanh. Nghĩ đến, đó là ngươi!" Phụng Vô Song không nhanh không chậm mà trả lời.

"Vô Song, mấy ngày không gặp, đối ta xa lạ như thế?" Quân Lâm Ngọc tựa hồ không quá nghĩ đề tài này, chính hắn dời đề tài.

"Không biết ai xa lạ. Ngươi không có việc gì phát hỏa, đưa ta tới nơi này, lại cái gì cũng không nói, đem ta ném ở một bên!" Phụng Vô Song không phát hiện, trong lời nàng nói có bao nhiêu oán khí cùng giận dữ.

"Xem ra là ta không đúng rồi. Tốt, chúng ta không cãi nhau! Thật vất vả gặp nhau!" Quân Lâm Ngọc duỗi tay kéo Phụng Vô Song, đem nàng ôm trong lòng ngực mình, xoa xoa tóc đen nàng, hơi có chút thờ dãi mà nói.

"Sao còn than thở giống Tiểu lão đầu, có chuyện gì sao?" Phụng Vô Song hơi có chút lo lắng hỏi.

Quân Lâm Ngọc hơi sững sốt, trong lòng không phải không cảm động, hắn bắt quá hơi thờ dài, thế nhưng bị Phụng Vô Song bắt giữ, trong lòng Quân Lâm Ngọc mới vừa rồi khỏi mù, thế nhưng bị một tiếng thăm hỏi nhẹ nhàng, kỳ tích mà đánh mất vân đạm phong khinh\*.

"Ngu ngốc, thế nhưng nói phu quân của ngươi Tiểu lão đầu, phu quân của ngươi rất cường đại, không cần lo lắng!" Quân Lâm Ngọc giả vờ sinh khí, hắn là lần đầu tiên nghe người ta nói hắn giống lão nhân, trong lòng rất bất mãn. Tốt xấu hắn cũng là mỹ thiếu niên như hoa như ngọc. Chỉ là là ngàn vạn không thể để Phụng Vô Song nghe được, Quân Lâm Ngọc hoàn toàn có thể nghĩ đến Phụng Vô Song sẽ dùng một loại ánh mắt khinh bỉ ánh nhìn hắn.

"Thiếu xú nữ, ai là phu quân ta, ta sao lại không biết?" Khuôn mặt Phụng Vô Song có chút đỏ, hai tay vỗ bộ ngực Quân Lâm Ngọc, liền phải tránh thoát khỏi hắn ôm ấp.

Quân Lâm Ngọc cười nói, nhìn Phụng Vô Song thẹn thùng, tâm tình của hắn rất tốt, "Ai, không biết là ai, ra vấn đề xảo quyết gì, khiến nữ tử Thần Hữu đế quốc đều xấu hổ, chắc là người nào đó không cho phu quân nhà mình bị người đoạt đi!" Hắn cố ý chọc phá tâm tư Phụng Vô Song.

Phụng Vô Song mặt càng đỏ hơn, thấy tránh không khỏi hắn ôm ấp, liền dùng chân đá, không biết vì sao, không khí nơi này thật sự khiến nàng xấu hổ. Nàng có chút không biết làm sao, không biết như thế nào đối mặt Quân Lâm Ngọc. Rốt cuộc, nàng thật có tâm tư, chỉ là nàng cũng không biết trong lòng Quân Lâm Ngọc nghĩ như thế nào.

"Vô Song ngươi muốn mưu sát thân phu a!" Quân Lâm Ngọc chịu đựng đau, hô. Nữ nhân này chân đá cũng thật tàn nhẫn.

"Lại kêu loạn liền đem đầu lưỡi ngươi cắt cho cầu!" Đôi mắt Phụng Vô Song trừng đến giống như hai cái chuông đồng lớn, phần nộ quát.

"Vô Song, ngươi hảo dã man a, sẽ không có nam nhân muốn. Bỏ quân liền có mà làm thu ngươi đi!" Quân Lâm Ngọc cười to nói, chút nào không thấy tức giận, ngược lại tâm tình rất tốt.

Ai làm Phụng Vô Song lúc này mặt bừng đỏ giống quả táo hồng. Nữ nhân khẩu thị tâm phi, có khi cũng rất đáng yêu.

-----  
\* Vân đạm phong khinh: Mây nhạt gió nhẹ, đại loại là gió thổi phát phơ, mây trôi lững lờ, chỉ thời tiết đẹp. Xuất phát từ thơ Trình Hạo- Xuân Nhật ngẫu thành:

Vân đạm phong khinh cận ngô thiên,

Bàng hoa tùy liễu quá tiền xuyên.

➡ Hay được mượn để biểu đạt tâm cảnh điềm đạm, nhàn nhã, an tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 86: Giảm bớt nguy cơ

Editor: Từ Diệp

Quân Lâm Ngọc cùng Phụng Vô Song đang trên đường, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến một tiếng cấp báo. Mày Quân Lâm Ngọc lặng yên không một tiếng động hơi nhú một chút, tuyên người tiến vào.

Mặc Phong cũng không nghĩ ngay lúc này tiến vào quấy rầy chuyện tốt Tôn thượng. Trước đây việc bẩm báo, đều do ca ca hắn là Mặc Vũ làm. Hiện giờ, chỉ có hắn tiến vào bẩm báo cho đế quân. Thân là Đế quân, số lượng người bên cạnh không nhiều lắm chỉ mấy người trọng dụng, ánh mắt Mặc Phong tự nhiên cũng không kém. Hắn biết Đế quân triệu tập trở về gấp, chính vì có thể gặp Phụng tiểu thư.

Mặc Phong không giống ca ca, với Phụng Vô Song từng có một ít tiếp xúc, hắn cũng không biết Phụng Vô Song là dạng người nào. Bởi vậy, kỳ thật trong lòng Mặc Phong, Vũ, Lôi, Vân, đều cảm thấy Phụng Vô Song là họa thủy. Đặc biệt thời điểm tôn thượng khản trương, còn muốn gấp trở về thấy nàng một chút. Cho nên, trong lòng Mặc Phong đối Phụng Vô Song có chút phê bình.

"Tôn thượng, thuộc hạ có việc gấp bẩm báo!" Mặc Phong một thân màu đen, quỳ một gối xuống đất, nói. Ánh mắt liếc về phía một bên đánh giá Phụng Vô Song. Ý tứ dường như đối Quân Lâm Ngọc nói phải tránh Phụng Vô Song tiểu thư.

Phụng Vô Song cũng không phải người không có mắt nhìn người, nàng đang muốn đứng dậy đi ra ngoài, nghĩ đến, nàng cũng không có tư cách gì nghe

một chút sự tình.

"Nói thẳng đi, không cần lảng tránh!"

Quân Lâm Ngọc đạm nhiên mà nói, duỗi tay từ phía sau Phụng Vô Song, giữ chặt cổ tay nàng, ôm trở lại trong lòng ngực mình.

Nếu đã quyết định muốn cùng nàng bên nhau, thì không có chuyện dẫu điếm. Trong lòng Quân Lâm Ngọc thẳng thắn, huống chi cũng không phải chuyện quan trọng. Hiện giờ, trong mắt Quân Lâm Ngọc, chỉ có người trước mắt tương đối quan trọng.

"Vâng, tôn thượng. Chiến dịch tiền tuyến sắp báo cáo thắng lợi, chỉ là --" Sắc mặt Mặc Phong không tốt, có chút chần chừ, nói.

"Nói!" Mày kiếm Quân Lâm Ngọc chau lại, lạnh giọng.

"Hôm qua đối phương hạ độc giếng nước ở bên cạnh đại doanh, đã có mười binh lính không chữa khỏi mà chết, phạm dùng uống qua nước giếng, binh lính đều có bất đồng tình trạng trúng độc. Mặc Vũ - trưởng thị vệ cũng xem xét bệnh tình các nơi, mà bị lây bệnh nghiêm trọng, nằm trên giường không dậy nổi! Hiện giờ, chỉ sợ trong đại doanh không một người có thể tác chiến!" Sắc mặt Mặc Phong như than đen, đen đến không thể lại đen.

"Hạ độc? Thật to gan! Quân y nói như thế nào?" Quân Lâm Ngọc hừ lạnh một tiếng, nghiêm túc hỏi.

"Hồi tôn thượng, quân y chỉ có thể trị hoãn tính mạng binh lính, nhưng như cũ tra không ra bọn lính vì sao trúng độc, bởi vậy, tạm thời không có biện pháp chế ra thuốc giải!" Mặc Phong nói.

"Phế vật!" Quân Lâm Ngọc trầm nắn một tiếng.

Quân Lâm Ngọc xoay người nhìn về phía Phụng Vô Song, về mặt Phụng Vô Song đồng dạng lo lắng mà nhìn hắn. Phụng Vô Song từ bọn họ nói chuyện với nhau biết ý nghĩa, nguyên lai mấy ngày nay không thấy bóng người hắn, là trên chiến trường! Hiện giờ, các binh lính khả năng trúng độc khác biệt, nàng tự nhiên sẽ lo lắng Quân Lâm Ngọc trong trận chiến này, nên làm gì bây giờ?

"Vô Song, ngươi ngoan ngoãn ở nhà chờ ta, ta đi một chút sẽ về!" Quân Lâm Ngọc sửa mới vừa ngôn ngữ lãnh khốc, ôn nhu đối với Phụng Vô Song nói, hơn nữa nhẹ nhàng mà mon trớn mặt nàng, trên cái trán của nàng, nhẹ hôn, liền xoay người phải rời đi.

"A Ngọc, từ từ đã! Ta và các ngươi cùng đi!" Phụng Vô Song la lớn.

Quân Lâm Ngọc bị một màn xung hô, tim đập hất thở không thông vài giây. A Ngọc, còn chưa từng có người gọi hắn, trong lòng hắn lại mềm mại vài phần, Phụng Vô Song đáng yêu kêu hắn như thế nào có thể không yêu.

Nhưng mà, giờ này khắc này, thời gian cấp bách đến nỗi không cho bọn họ thời gian tâm sự.

"Song Nhi, ngoan ngoãn, chờ ta về nhà!" Quân Lâm Ngọc nhẹ vỗ về đầu tóc Phụng Vô Song, kiên nhẫn mà dụ dỗ.

"Ta đi cùng ngươi! Ta là y sư, có lẽ ta có thể giúp đỡ!" Phụng Vô Song bướng bỉnh nói, trong giọng nói rõ ràng có loại cự tuyệt, khí phách cùng kiên định.

Quân Lâm Ngọc yên lặng nhìn nàng một cái, thấy nàng không hề có ý tứ, chỉ phải gật gật đầu, nói: "Được!"

Đội bọn họ đuổi kịp đại doanh, liền bị trước mắt vết thương làm kinh sợ. Bọn lính lên tiếng rên rĩ, khiến tâm người đau, nôn mửa đầy đất, làm người buồn nôn. Vốn dĩ nơi đại doanh sạch sẽ, đã biến thành địa phương khó có thể lọt vào trong tầm mắt dân chạy nạn.

Quân Lâm Ngọc để Phụng Vô Song lưu tại trong lều trại, lo lắng nàng xảy ra chuyện, không cho nàng ra cửa. Tiếp theo, hắn đi đầu tự mình bắt mạch cho mấy người trúng độc nặng nhất, người bệnh cả người mọc đầy hạt nhỏ, ngay cả y thuật tinh vi Thần Hữu đệ nhất thần y Quân Lâm Ngọc, lần này, tựa hồ không có dễ dàng.

Người bệnh trúng độc, không chỉ tới rào rạt, hơn nữa tính lây bệnh cực cao, trong lòng Quân Lâm Ngọc có điều chần chừ, hắn không có chút xác định độc tố này đến tột cùng là cái gì?

Phụng Vô Song đi khắp nơi tra xét, nàng nhìn đến tình trạng người bệnh, trong lòng nàng có một ít thông tin, chỉ là, không thể hoàn toàn xác định. Vì thế, liền bản thân đội Quân Lâm Ngọc không chú ý, lên đi ra ngoài, cẩn thận kiểm tra một chút bệnh tình bọn lính, càng tốt xác định bọn họ mắc bệnh gì, cũng tìm ra biện pháp chữa trị.

Suốt đêm, Quân Lâm Ngọc cùng vài vị quân y ở thương thảo tìm phương pháp cùng biện pháp giải quyết, cả đêm chưa ngủ, cũng vẫn chưa tìm ra phương pháp hữu hiệu.

Ngày hôm sau, trời còn không chưa sáng, thấy Phụng Vô Song gõ cửa tiến vào, cả người nàng ăn mặc giống giấy thiếp - trang phục phòng hộ, hơn nữa cầm vài món cấp Quân Lâm Ngọc cùng các vị quân y.

"Song Nhi, đây là cái gì?" Quân Lâm Ngọc khó hiểu hỏi.

"Y phục cách ly, cũng có thể gọi là y phục phòng hộ, thỉnh tôn thượng cùng các vị quân y mặc vào, các ngươi tiếp xúc người bệnh nhiều, cực dễ lây

bệnh, nếu không cẩn thận phòng hộ, liền phiền toái lớn!” Phụng Vô Song kiên nhẫn mà giải thích nói. Đây vẫn là lần đầu tiên nàng đi theo những người khác cùng nhau xưng hô Quân Lâm Ngọc là “Tôn thượng”. Ý nghĩa, giờ khắc này, Phụng Vô Song liền muốn thực nghiêm túc mà đối đãi trận ôn dịch này.

Không sai, Phụng Vô Song suốt đêm kiểm tra, cuối cùng xác định bọn họ nhiễm chính là loại bệnh mang tính ôn dịch —— bệnh đậu mùa, còn gọi bệnh thủy đậu. Có lẽ ở hiện đại, chúng ta có các loại vắc-xin phòng bệnh phòng chống bệnh đậu mùa. Nhưng ở cổ đại, không có y học, kỹ thuật cùng các thiết bị tiên tiến. Hôm nay đối với bọn họ mà nói, chính là một tai nạn.

Dựa vào Quân Lâm Ngọc cùng quân y có chút không biết phản ứng làm sao, Thần Hữu đế quốc hẳn chưa bao giờ phát sinh qua quy mô bệnh truyền nhiễm lớn thế.

“Song Nhi, ngươi có cao kiến gì?” Quân Lâm Ngọc gật gật đầu, đi đầu mặc y phục Phụng Vô Song đưa qua, nhìn nàng, hẳn biết y thuật Phụng Vô Song rất cao minh, vì thế, có chút chờ mong hỏi.

“Theo phán đoán của ta, bọn lính nhiễm bệnh đậu mùa, là một loại bệnh tính lây nhiễm cực cao, hẳn có người trong bọn lính uống nước có chứa độc, rồi tích lũy mà trúng độc, mà binh lính không có uống nước, cũng bị nhiễm bệnh từ người chung quanh.” Phụng Vô Song nghiêm túc mà nói.

Quân Lâm Ngọc cùng quân y đều có chút nghi hoặc, bệnh đậu mùa? Bọn họ chưa bao giờ nghe nói qua loại bệnh này.

Phụng Vô Song nhọt nhọt cười, nói “Các ngươi không có nghe nói qua, cũng thực bình thường. Bệnh đậu mùa, một người cả đời chỉ bị mắc một lần, sau này sẽ không mắc phải, bởi vì trong cơ thể đã sinh ra hệ miễn dịch. Bởi vậy xem ra, độc này, nghĩ chỉ dùng lúc này, liền đem các ngươi một lưới bắt hết.”

“Kia có biện pháp giải quyết gì?” Quân Lâm Ngọc hỏi.

“Biện pháp rất đơn giản, ta đã đem giải dược giao cho Mặc Phong pha chế sẵn, chờ một chút liền sẽ còn cho ngươi, một đám binh lính khỏe mạnh!” Phụng Vô Song nhướn mày cười nói.

Quân Lâm Ngọc có chút nghi hoặc, nhẹ nhàng nhéo nhéo mũi Phụng Vô Song, Phụng Vô Song cười khẽ, lôi kéo Quân Lâm Ngọc đi ra ngoài.

Quân Lâm Ngọc bị một màn trước mắt này, kinh sợ.

Chỉ thấy vốn dĩ các binh lính từ khí dào dạt đều đứng dậy không nổi, thế nhưng đều đứng lên, sắc mặt có chút kém thoi. Lại còn có đội chinh tề, một giây tiếp theo một người tiến lên tới lấy thuốc. Mặc Phong cùng Mặc Vân hai người mặc y phục cách ly, cho bọn họ từng bước từng bước mức một chén nước thuốc.

Quân Lâm Ngọc nghi hoặc mà nhìn về phía Phụng Vô Song, Phụng Vô Song nhàn nhạt mà cười.

“Vì sao chỉ có chúng ta mới có y phục cách ly, bọn lính lại không có?” Phía sau một quân y khó hiểu hỏi.

“Bởi vì bọn lính đều đã nhiễm bệnh, sẽ không lây bệnh cho nhau. Nhưng thật ra chúng ta, nếu không cách ly, thực dễ dàng bị lây bệnh! Nơi này không khí đều có độc!” Phụng Vô Song giải thích.

Quân y cũng là y thuật không cạn, giải thích rõ ràng, tự nhiên liền minh bạch dụng ý Phụng Vô Song, một quân y không khỏi tán thưởng nói: “Phụng tiểu thư quả nhiên trí tuệ phi phàm, Vi thần hồ thẹn không bằng!”

Mặc Phong cùng Mặc Vân, còn có một chúng binh lính nhìn thấy Phụng Vô Song, sôi nổi quỳ xuống, lớn tiếng hô: “Phụng tiểu thư, Bô Tát sống, thật là Bô Tát sống a! Đa tạ ân cứu mạng của Phụng tiểu thư!”

“Mau đứng lên mau đứng lên. Không được, các vị thân thể còn phải tĩnh dưỡng, vẫn nhanh uống thuốc, trở về hảo hảo nghỉ ngơi đi!” Phụng Vô Song một tay giữ chặt một binh sĩ, thanh âm có chút nghẹn ngào mà nói. Thời khắc này, Phụng Vô Song mới phát hiện nàng một đêm chưa ngủ, nỗ lực cùng trong lòng khổ, đều đáng giá.

Tâm tình Quân Lâm Ngọc giờ này khắc này, đã vô pháp dùng ngôn ngữ biểu đạt. Phụng Vô Song mang cho họ chấn động cùng cảm động, cuộc đời Quân Lâm Ngọc đều khó có thể quên cảm thụ giờ phút này.

Mới vừa rồi hẳn biết được Phụng Vô Song cũng là một đêm chưa ngủ, trừ bỏ chế tạo gấp gáp mấy bộ y phục cách ly, thời gian còn lại toàn bộ luyện chế thuốc giải, cấp cho đại doanh thuốc giải độc. Bọn lính đã dùng chén thuốc, mới khôi phục thể lực, nếu ba chén. Thực mau liền có thể khỏi hẳn.

Đội mọi người đều lấy xong thuốc trở về, Mặc Phong cùng Mặc Vân buông đồ vật, vội vàng đứng yên ở trước mặt Phụng Vô Song, quỳ xuống tới, nói:

“Thuộc hạ thề sống chết bảo hộ Phụng tiểu thư! Phụng tiểu thư là đại ân nhân Thần Hữu đế quốc chúng ta, thuộc hạ thay mặt toàn bộ bọn lính cảm tạ ân cứu mạng của Phụng tiểu thư!”

“Xưng hô nên thay đổi!” Quân Lâm Ngọc đứng một bên, ném xuống một câu.

“Vâng, tôn thượng. Thuộc hạ gấp qua chủ mẫu. Thuộc hạ chắc chắn thề sống chết bảo hộ tôn thượng, thề sống chết bảo hộ chủ mẫu, cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi!” Mặc Phong cùng Mặc Vân quỳ lạy nói.

## Chương 87: Nàng thật mê người

Editor: Từ Diệp

Phượng Vô Song có chút thẹn thùng khi nghe xưng hô Mặc Phong cùng Mặc Vân, hơi quay đầu đi, ngượng ngùng nhìn bọn họ. Khóe miệng Quân Lâm Ngọc hiện lên một tia cười nhàn nhạt. Hắn thực thích nhìn Phượng Vô Song ngượng ngùng, mềm mại mà đáng yêu, làm động tâm đến cực điểm.

“Đây là phương thuốc ta điều chế dùng giải độc, các người mau dựa theo mà sắc, ở các góc đại doanh đều đổ một ít, đặc biệt là nơi ẩm ướt râm mát càng không thể bỏ qua!” Phượng Vô Song đưa cho Mặc Phong một tờ giấy, mặt trên là phương thuốc suốt đêm nàng viết ra. Ở hiện đại, thuốc sát trùng là nước thường thấy, nhưng nơi này có rất nhiều thảo dược, kỹ thuật đều không có, chỉ có thể dựa vào thảo dược mà bản thân đã giải độc, sẽ suy giảm được, Phượng Vô Song dựa theo y thư, cuối cùng xác định phương thuốc.

Chữa khỏi bệnh đậu mùa trừ bỏ không chế người với người lây bệnh bên ngoài, còn cần thiết duy trì sinh hoạt sạch sẽ, phòng ngừa virus khuếch tán.

“Vâng, chủ mẫu, thuốc hạ tuần mệnh!” Mặc Phong cùng Mặc Vân ôm quyền bái lạy, ngay sau đó lui xuống.

Giờ chỉ còn lại Quân Lâm Ngọc cùng vài vị quân y. Vài vị quân y có chút không thể tin được tình huống vừa xảy ra, bọn họ hoàn toàn không có chuẩn sai bệnh tình, thế nhưng bị cô nương tuổi nhỏ thu phục, trong mắt có kinh ngạc.

“Song Nhi, bọn lính đã khỏi hẳn chưa?” Quân Lâm Ngọc nắm chặt tay Phượng Vô Song, hơi có chút lo lắng hỏi.

“Yên tâm đi, chỉ cần lại tĩnh dưỡng hai ngày, uống vài viên thảo dược, sẽ hoàn toàn khỏi hẳn. Có Phượng Vô Song đại thần y ta tay, nhất định có thể giải quyết mọi khó khăn!” Phượng Vô Song cười nói.

“Được được, Phượng đại thần y, lúc này, toàn bá tánh để đồ đều phải cảm tạ người!” Quân Lâm Ngọc nhéo nhéo mũi Phượng Vô Song, nhẹ điểm nàng, ánh mắt tràn ngập sùng nịch mà nói.

Vài vị quân y có chút không quen nhìn Đế quân ôn nhu, nhưng mà, bọn họ quá mức hiếu học lại không muốn bỏ qua cơ hội giao lưu y thuật. Từ bộ dáng Đế quân che chở nàng, bọn họ khắc sâu mà hiểu rõ, nếu lúc này bỏ qua, rất khó tái kiến Phượng Vô Song. Vì thế, vài vị quân y da mặt dày, không muốn rời đi.

Thẳng đến khi Quân Lâm Ngọc thập phần ghét bỏ ánh mắt bọn họ nhìn, bọn họ lúc này mới căng da đầu, cung kính mở miệng: “Thuộc hạ bất tài, xin hỏi Phượng tiểu thư, bệnh đậu mùa là gì, phương thuốc là gì? Thành chỉ giáo!”

“Khụ khụ!” Bọn họ nói vừa xong, chỉ nghe được Quân Lâm Ngọc bỗng nhiên “khụ” hai tiếng, cùng sử dụng một loại ánh mắt nghiêm túc nhìn chăm chăm.

Đầu bọn họ xoay chuyển cũng rất nhanh, tựa hồ Đế quân đối việc xưng hô của bọn họ mới vừa rồi cực có ý kiến, vội đồng loạt quỳ xuống nói: “Thuộc hạ bất tài, thỉnh Chủ mẫu chỉ giáo!”

Vốn dĩ bọn họ chỉ ôm một chút ít hy vọng đi hỏi, bởi vì vấn đề này rốt cuộc thuộc về cá nhân riêng tư, đối với bọn họ mà nói, ai có thể có phương thuốc độc đáo như vậy, phương thuốc có tác dụng cả đời. Nhưng vài vị cả đời làm y thuật, thật sự quá mức tò mò, mới nhìn không được hỏi. Mặc dù Phượng Vô Song không muốn nói cho, bọn họ cũng sẽ không có ý kiến nào.

Không nghĩ tới, Phượng Vô Song sẽ hào phóng, không hề giữ lại mà nói cho bọn họ.

Vài vị quân y được Phượng Vô Song cấp phương thuốc, vội vàng mừng rỡ như điên mà lại lần nữa quỳ xuống:

“Đa tạ Chủ mẫu chỉ giáo! Thuộc hạ chắc chắn cố gắng học y thuật, vì Thần Hữu Đế quốc cống hiến sự nghiệp y học!”

Không chờ Phượng Vô Song nói chuyện, Quân Lâm Ngọc thực không kiên nhẫn, nói: “Được như ý nguyện, nhanh lên ra ngoài!”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui!” Vài vị quân y vội vàng quỳ lạy nói, chân trước chạy đi, lập tức cút. Ngửi khí Đế quân càng ngày càng không kiên nhẫn, vừa thấy muốn trách tội với bọn họ quấy rầy đến chuyện hắn cùng Chủ mẫu. Bọn họ chỉ có thể té ngã lộn nhào mà cút, cũng không dám làm gì.

Quân Lâm Ngọc không tiếng động mà nắm tay Phượng Vô Song đi lều trại chủ tướng. Buông rèm cửa, hung tợn mà cảnh cáo thủ vệ không được cho phép bất kỳ ai tiến vào, nếu không đầu lia khỏi cổ.

Hắn nhẹ nhàng từ phía sau ôm lấy Phượng Vô Song, cả người đều như treo trên người Phượng Vô Song, cầm đặt trên bả vai Phượng Vô Song, cánh tay

vòng toàn bộ thân thể Phụng Vô Song, toàn thân đều thả lỏng. Trong lúc nhất thời, hai người đều không nói chuyện, thời gian yên tĩnh qua đi, một loại không khí an tĩnh mà ấm áp, quanh quẩn ở bọn họ.

“Vô Song, cảm ơn người!” Trong đời Quân Lâm Ngọc lần đầu tiên nói lời cảm ơn. Giờ khắc này, lo lắng cùng nôn nóng, toàn bộ hóa giải. Hắn chỉ nghĩ lẳng lặng ôm Phụng Vô Song, không thèm nghĩ bất luận chuyện gì khó khăn phức tạp.

“Giữa chúng ta không cần cảm ơn!” Phụng Vô Song nhàn nhạt nói, đôi tay nhẹ vỗ về tay Quân Lâm Ngọc.

“Song Nhi, trước khi tới đại doanh phía, người kêu ta, lại kêu một lần được không?” Quân Lâm Ngọc nhẹ nhàng nắm bả, làm như có chút ngượng ngừng. Thân là đường đường Đế quân Thân Hữu Đế quốc, trước mặt ngoại nhân, đều là nam nhân cường đại, kiên nghị lãnh khốc, ở trước mặt Phụng Vô Song, giống như tiểu hài tử thiếu tình thương, cô độc đang làm nũng.

“Cái gì? Quân Lâm Ngọc?” Phụng Vô Song cố ý giả bộ cái gì cũng không biết. Làm ơn, nàng hiện tại mới là nữ hài mười bốn tuổi được không, nàng thực ngại thẹn có được không, nàng cũng sẽ thẹn thùng có được không?

“Hừ ——” Quân Lâm Ngọc bất mãn, khẽ hừ một tiếng.

“Uy, người đừng phun khí ở trên cổ ta, ngứa chết người!” Phụng Vô Song bỗng nhiên lớn tiếng, Quân Lâm Ngọc mới vừa rồi "hừ" nhẹ ra dòng khí phun ở cổ nàng, hạo ngứa, rồi lại thực thoải mái, tê tê đại đại. Phụng Vô Song đối loại cảm giác này có chút không biết làm sao, mới lớn tiếng quát.

Ai ngờ, Quân Lâm Ngọc bị nói càng hăng hái, cố ý ở cổ nàng phun khí, làn da Phụng Vô Song thật mẫn cảm, hiện màu hồng phấn, thẹn thùng, vì thế Quân Lâm Ngọc càng không buông tha Phụng Vô Song, trừ bỏ cổ, gáy tai cũng bị hắn phun khí. Quân Lâm Ngọc nhìn một màn này, hơi hơi cười nhạt, khuôn mặt ôn hòa, như thiên thần hạ phàm, sạch sẽ thanh khiết mỉm cười, không có nửa điểm tạp chất.

“Uy —— vô lại a!” Phụng Vô Song ngượng ngừng hét lớn.

“Ha ha!” Quân Lâm Ngọc cười khẽ ra tiếng, tâm tình rất tốt.

“Quân Lâm Ngọc, đại sắc lang, mau buông ra!” Phụng Vô Song bị hắn cười thêm thẹn thùng đến không chỗ dung thân, chỉ có thể dùng tiếng kêu to che dấu nội tâm nôn nóng, Quân Lâm Ngọc này rõ ràng ăn đậu hũ nàng sao! Thật quá đáng!

“Kêu ta cái gì?” Quân Lâm Ngọc không chút nào dao động, như cũ không thuận theo, không buông tha, dụ dỗ Phụng Vô Song.

“Quân Lâm Ngọc!” Phụng Vô Song không kiên nhẫn nói.

“Nói lại lần nữa, ân?” Quân Lâm Ngọc thổi khí đến càng hăng hái, từ bên trái đến bên phải, làm như cố ý trừng phạt Phụng Vô Song không nghe lời.

“A Ngọc A Ngọc, được rồi!” Phụng Vô Song rốt cuộc bị trêu chọc đến không được, nàng mẫn cảm đến tê dại, cả người đều mềm mại.

“Ha ha, lại gọi một lần!” Quân Lâm Ngọc cười khẽ nói.

“A Ngọc A Ngọc A Ngọc A Ngọc A Ngọc A Ngọc ——!” Phụng Vô Song đỏ mặt nói. Kiếp trước, nàng tuy cũng có vị hôn phu, nhưng bởi vì từ nhỏ cùng nhau lớn lên, càng có tình thân và bằng hữu hoặc bạn học, thiếu tình cảm nam nữ, cho nên Phụng Vô Song cũng không lý giải tâm tình giờ này khắc này.

Phụng Vô Song chỉ cảm thấy, giờ khắc này, có rất nhiều sự tình hơi chuyển biến. Nguyên bản hai người không liên quan, tại đây một khắc này khoảng cách tâm cùng tâm giao thoa, là tiếp cận như thế, sắp hợp thành một thể!

Chỉ là Phụng Vô Song cũng không rõ ràng, tim nàng đập vì sao sẽ đột nhiên tăng tốc, thân thể của nàng vì sao sẽ đột nhiên mẫn cảm, đối với việc Quân Lâm Ngọc đụng chạm. Không kịp nghĩ gì, hết thảy đều bị Quân Lâm Ngọc thỉnh linh hôn sâu.

Quân Lâm Ngọc đem Phụng Vô Song xoay người, kéo nàng ngồi ở trên đùi. Đột nhiên ngậm lấy cái miệng nhỏ nàng gọi “A Ngọc”, gọi cảm mà đáng yêu. Đôi tay giữ Phụng Vô Song, một bên hôn sâu, mãnh liệt, kích thích.

Đây cũng không phải Quân Lâm Ngọc lần đầu tiên hôn nàng, nhưng vẫn lần đầu tiên hôn môi mãnh liệt. Môi lưỡi giao nhau, phảng phất vượt qua sa mạc ốc đảo, chân trời góc biển, lưu luyến thâm luyến.

“Nữ nhân, chuyên tâm một chút!” Quân Lâm Ngọc nhìn người trước mắt hiển nhiên không trạng thái, tinh thần như đi vào cõi thần tiên, bất mãn mà cắn môi, hừ nói.

Ngay sau đó, Quân Lâm Ngọc lại tiếp tục hôn Phụng Vô Song, không giống mới vừa rồi cấp tốc mãnh liệt, trở nên mềm nhẹ lưu luyến, như kẻ ra nội tâm hân yêu say đắm, ôn nhu mà lộ ra nội tâm hân tình cảm ẩn sâu. Phụng Vô Song cũng bị hắn hôn tràn ngập tình yêu.

Phụng Vô Song hơi hơi đáp lại, kỹ thuật hôn của nàng vụng về, lại như cũ học bộ dáng của hắn, nhẹ nhàng mà hôn trả Quân Lâm Ngọc. Phụng Vô Song là cô nương nội tâm, nếu có người không chủ động, nàng tuyệt đối sẽ giả thành đà điểu, chỉ an tâm mà tránh làm ồ trong chính mình, xem người khác vui cười náo nhiệt.

Quân Lâm Ngọc tất nhiên thấy rõ điểm này, hắn minh bạch, tình cảm bọn họ, nếu hắn không chủ động một chút, Phụng Vô Song tuyệt đối sẽ không dễ



dâng biểu lộ tâm ý bản thân.

Cảm nhận được Phụng Vô Song hơi hơi mà đáp lại hân, Quân Lâm Ngọc trong lòng mừng rỡ như điên. Hân hết thấy dự dõ cuối cùng không uổng phí, đã điều giống cô nương rút cuộc đám hơi biểu lộ một ít tâm ý. Quân Lâm Ngọc cực kỳ vui vẻ mà gia tăng nộ hôn này.

Bọn họ hôn đến thiên hoang địa lão, sông cạn đá mòn. Chung quanh không khí đều nhuộm thành một mảnh kiều diễm.

Quân Lâm Ngọc rút cuộc không thỏa mãn với hiện trạng. Phụng Vô Song ngồi ở trên đùi Quân Lâm Ngọc, rõ ràng cảm nhận được thân thể biến hóa. Nóng rực mà khiến nàng cả người tê dại, đau ngứa khó nhịn. Nàng tất nhiên biết chuyện này đại biểu cái gì. Phụng Vô Song cũng không bài xích. Chỉ có chút ngưng ngưng thôi.

Tay Quân Lâm Ngọc nhẹ nhàng mà kéo Phụng Vô Song ra bên hông, áo ngoài đã buông ra. Phụng Vô Song đã bị hân làm đến cả người mềm mại vô lực. Tay hân tay cách vẩy trong Phụng Vô Song vòng ra sau lưng nhẹ nhàng mà vuốt ve. Cảm nhận được Phụng Vô Song lần đam mê mại, hân trong lòng dâng lên một trận hỏa, ngón tay không thỏa mãn mà hướng đến trước người, nhập vẩy trong, hướng lên trên vuốt ve, ở một chỗ phình phình liền dừng lại, có chút chần chờ.

Nhưng mà, lúc Phụng Vô Song cho rằng hân còn muốn tiến thêm một bước, hân đột nhiên rút tay, gắt gao ôm lấy Phụng Vô Song, một bên giúp nàng sửa sang lại xiêm y bị hân làm loạn.

“Song Nhi, chờ đến đêm đại hôn, cho ta được không?” Quân Lâm Ngọc giọng nói có chút khàn khàn, tựa hồ ẩn nhẫn cái gì.

“Ân!”

Quân Lâm Ngọc cho rằng Phụng Vô Song sẽ không để ý đến hân yêu cầu “Vô lại”, lại không nghĩ rằng nghe được thanh âm Phụng Vô Song. Tức khắc, bụng khản, thiếu chút nữa không thể khống chế.

“Song Nhi, ngươi trước nghỉ ngơi, ta đi ra ngoài một chút!”

Quân Lâm Ngọc chạy trời chết. Hân không dám lại tiếp tục làm, nếu làm, hân chỉ sợ rút cuộc vô pháp khống chế. Người nhẫn nại cũng có cực hạn, đặc biệt mới vừa rồi một màn mất hồn. Không biết vì sao, hân nhẫn nại đựng tới Phụng Vô Song, liền trở nên có chút yếu ớt. Song Nhi của hân không giống mặt ngoài thoát nhìn khô quắt, phát dục đến không thôi!

Chỉ là, hân biết rõ chuyện này đối với một nữ hài mà nói ý nghĩa cái gì. Vô luận như thế nào, hân cũng muốn nhẫn nại đến đêm đại hôn. Đây là tôn trọng cô nương mình yêu. Giờ này, Quân Lâm Ngọc cũng chỉ có thể đi tắm nước lạnh, áp trận hỏa trong lòng kia.

Phụng Vô Song ở trong phòng, trên mặt còn treo phấn hồng mới vừa rồi lưu lại, nàng lặng lẽ ngồi, tự hỏi cái gì. Nàng đương nhiên biết Quân Lâm Ngọc chạy trời chết vì cái gì, nhất định là chạy tới góc nào tắm nước lạnh đi.

Nàng thực cảm động với Quân Lâm Ngọc. Vốn tưởng rằng hôm nay sẽ là bọn họ....., nàng vốn cũng không bài xích chuyện này, thân là người hiện đại nàng cũng không cứng nhắc, nàng cho rằng chỉ cần hai người yêu nhau, chuyện này đều thuận theo tự nhiên. Không nghĩ tới Quân Lâm Ngọc thế nhưng sẽ tôn trọng thông cảm nàng. Đây đối với một nữ hài, là cực kỳ quan trọng. Đặc biệt là quốc gia nam quyền tới thượng, một người nam nhân nếu có thể tôn trọng nữ hài, nhất định là cực kỳ yêu nàng đi!

Nghĩ như vậy, khóe miệng Phụng Vô Song hiện lên một tầng thỏa mãn mà mỉm cười, nằm ở trên ghế, cả người thả lỏng, ngủ.

Bên kia Quân Lâm Ngọc rút cuộc tắm nước lạnh giảm bớt lại. Mặc xong quần áo, trở về bế Phụng Vô Song nhẹ nhàng mà đặt ở trên giường, giúp nàng dịch góc chân, ở trên cái trán của nàng nhẹ nhàng mà rơi xuống một nụ hôn. Ngay sau đó đi ra ngoài.

“Canh gác cẩn thận, bất luận kẻ nào không được đi vào quấy rầy đến nàng!” Quân Lâm Ngọc giống như gió mà rời đi, sau một lúc lâu, thủ vệ mới nghe được một câu này. Lại xem người nói chuyện, sớm đã không thấy bóng dáng.

Lúc này Quân Lâm Ngọc còn có một việc gấp phải làm.

Lúc này, sắc trời đã tối, Quân Lâm Ngọc triệu tập đại tướng, suốt đêm bố trí kế hoạch tác chiến. Hiện giờ hân không thể thực hành chiến thuật kéo dài. Hân chỉ nghĩ mau chóng giải quyết một mảnh phân tranh này, sớm ngày hồi đế đô, nghênh thú tân nương hân.

Lúc này đây, bọn họ định nhân là tàn dư U Minh giáo. Vốn đã phụ quân hân đã tiêu diệt U Minh giáo, ngày gần đây, lại có vô số dư đảng tới quấy rầy sinh sự, hân không thể không coi trọng. Bởi vì U Minh giáo cực giỏi dùng độc, độc bọn họ luôn không có người có thể giải, tỷ như lúc này đây bệnh đậu mùa, hiển nhiên chính là U Minh giáo tuyên chiến bọn họ một lần.

Mà địa doanh U Minh giáo, một vị thiếu niên vội vã mà chạy tới trưởng lão, kích động báo cáo: “Trưởng lão, ta tìm được tỷ tỷ!”

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

# Chương 88: Cởi thắt lưng áo

Editor: Từ Diệp

"Cái gì? Tìm được Thánh Nữ?" Một vị lão nhân râu hoa râm, ánh mắt cực kỳ khẩn trương nhìn chăm chăm thiếu niên, hơi có chút kích động hỏi.

"Đúng vậy! Tìm được Thánh Nữ tỷ tỷ!" Thiếu niên như sợ trưởng lão không tin, vội vàng lấy khóa nhỏ bằng ngọc thạch trên cổ ra, nguyên bản ngọc thạch màu xanh biếc, nhìn kỹ, có thể nhìn ra hoa văn ngọc thạch có chút hồng tì (hoa hồng nhỏ) hiện lên. Đây là một loại ngọc thạch cực linh tính, thiên hạ chỉ có hai khối, trong phạm vi năm mươi dặm, có thể cho nhau cảm giác được tồn tại. Hồng tì càng nhiều, chứng tỏ chúng nó ở càng gần. Mà giờ phút này khóa ngọc lại như có như không hồng tì, đủ để thấy được, một khối khác nhất định ở phạm vi năm mươi dặm\*.

Năm đó giáo chủ U Minh giáo được hai khối ngọc thạch trân quý này, hần liền sai thợ thủ công mài giũa thành hai dạng khác biệt nhìn như trang sức bình thường, một cái khóa nhỏ cùng một chìa khóa, phân biệt ban cho nhi tử cùng nữ nhi. Bởi vì hai khối ngọc thạch cực kỳ nhận chủ, bởi vậy, người khác căn bản không thể đụng đến nó, không bị nó thừa nhận chủ, nếu đeo nó lên, hai ngày sau, chắc chắn chết bất đắc kỳ tử!

"Tốt tốt tốt, rốt cuộc tìm được rồi! Giáo chủ, thánh mẫu, các người có thể an giấc. Thuộc hạ chắc chắn mang Thánh Nữ về, lấy lại vinh quang cho U Minh giáo chúng ta!" Mặt trưởng lão rung rung, chấp tay trước ngực, sau đó đưa lên đỉnh đầu ra một ký hiệu kỳ quái, như một cái đồ dâng, hoặc một loại phương thức cầu phúc.

"Công tử, mấy ngày này người nhất định phải hảo hảo quan sát khóa ngọc, Thánh Nữ nhất định ở gần, thuộc hạ lập tức phái người đi chung quanh tìm kiếm." Trưởng lão cẩn thận dặn dò.

"Ân, ta biết. Trưởng lão người nhất định phải nhanh tìm được tỷ tỷ nga!" Thiếu niên trịnh trọng. Hần thực chờ mong nhìn thấy tỷ tỷ. Từ khi cha mẹ lần lượt biến mất, hần biết được mình vẫn có một tỷ tỷ trên đời, thiếu niên không có lúc nào không tìm kiếm vị tỷ tỷ hần chưa bao giờ gặp mặt.

Thần Hữu đế quốc,

Trong đại doanh,

Phượng Vô Song xoa đôi mắt, gian nan mở to mắt, trong lòng nàng không biết vì sao đột nhiên dâng lên một nỗi sợ hãi cùng lo lắng.

Mới vừa rồi nàng trong mộng thấy một mảnh hỗn loạn, máu chảy, bạo lực, trên mặt mỗi người đều là một loại biểu tình đáng sợ, mỗi người đều chém giết đối phương. Phượng Vô Song bị cảnh tượng mảnh máu chảy thành sông làm bùng tỉnh.

Phượng Vô Song cũng không phải chưa bao giờ gặp ác mộng, chỉ là cảnh tượng quen thuộc, phảng phất như phát sinh ở trước mặt nàng. Rồi lại nghĩ không ra bất luận sự tình gì. Không biết vì sao, trong lòng nàng vô duyên vô cớ mà hiện nhiều một tầng sợ hãi cùng cảm giác bất an.

Phượng Vô Song sờ sờ khóa ngọc, còn ở đây. Nhất định là mình tự dọa mình, Phượng Vô Song an ủi bản thân, lúc này mới giảm bớt một ít cảm xúc khẩn trương. Nàng đột nhiên rất muốn gặp Quân Lâm Ngọc, không biết vì sao, nàng cảm thấy có chuyện sắp xảy ra.

"Phượng tiểu thư, ngài không thể đi ra ngoài, Đế quân có lệnh, người nghỉ ngơi ở đây!" Phượng Vô Song mới vừa ra khỏi cửa, bị binh lính ngoài cửa ngăn cản.

"Hần muốn giam cầm ta?" Phượng Vô Song trừng mắt binh lính, bất mãn reo lên.

"Phượng tiểu thư, ngài hiểu lầm, hiện giờ bên ngoài cực không an toàn, tùy thời khả năng có quân địch tới đánh bất ngờ, vì bảo vệ Phượng tiểu thư an toàn, thuộc hạ cũng bất đắc dĩ, cho nên thỉnh Phượng tiểu thư không cần làm khó bọn thuộc hạ." Binh lính vội vàng quý xuống, giải thích.

"Vậy Đế quân đâu? Ở đâu? Ta có việc gấp muốn tìm hần?" Phượng Vô Song bắt đầu đi bó tay, hỏi.

"Hồi Phượng tiểu thư. Tôn thượng cùng các vị tướng quân ở trong doanh trại nghị sự chuyện quan trọng, Phượng tiểu thư nếu có việc gấp, thuộc hạ sẽ bẩm báo!" Binh lính cung kính.

Phượng Vô Song lúc này mới thôi, xua xua tay, nói: "Không có việc gì!"

Nàng uể oải ỉu xiu trở lại trên giường nằm, tìm Quân Lâm Ngọc vốn cũng không có việc gấp, chỉ mới vừa rồi ác mộng khiến nàng quá mức khẩn trương, muốn nhìn Quân Lâm Ngọc mạnh khỏe hay không, nếu hần bận chính sự, vẫn không đi quấy rầy hần. Chỉ cần hần mạnh khỏe là được.

Đội Phượng Vô Song gặp Quân Lâm Ngọc đã một ngày sau. Mặt Quân Lâm Ngọc mang một mỏi trở lại chủ doanh, nhìn thấy Phượng Vô Song nằm trên ghế, cầm một quyển sách, vui vẻ mà đọc. Hần nhếch môi cười, lén lút vòng đến phía sau, từ sau lưng nhẹ nhàng lấy nàng. Giờ này khắc này, nhìn thấy nàng, mỗi một cùng sâu lo đều biến mất không còn thấy tăm hơi. Phượng Vô Song đối với Quân Lâm Ngọc, chính là có một loại ma lực như vậy.

Phượng Vô Song cũng không có suy nghĩ như hần la hoảng lên, chỉ là, buông sách trong tay, vô nhẹ nhẹ chụp bàn tay rộng lớn của hần vòng bên hông mình.

"Người đã trở lại!" Phượng Vô Song nhẹ nhàng kêu.

Quân Lâm Ngọc nghe một tiếng nhẹ gọi, tức khắc toàn thân đều thả lỏng xuống, hô mưa gọi gió, một câu đơn giản, đều bị hòa tan không còn thấy tăm hơi. Nàng giống như tiểu thê tử ở nhà lẳng lặng chờ trượng phu bên ngoài lao động trở về, nhà nhận lịch sự dịu dàng. Quân Lâm Ngọc bỗng nhiên muốn một màn này biến thành hiện thực.

Xem ra, có một số việc thật sự muốn nhanh kết thúc. Không có một khắc nào như hiện tại hẳn càng bức thiết mà muốn cười co nung trước mặt này ầu.

Hắn muốn có gia đình, một cho nàng gia đình.

"Làm sao biết là ta, cũng không sợ người xấu xông vào?" Quân Lâm Ngọc ôm nàng, ôm nàng ngồi ở trên đùi, xoa bóp khuôn mặt nhỏ, ra vẻ bất mãn hỏi. Tuy rằng biết rõ bên ngoài có binh lính, sẽ không có người xấu xông vào, nhưng vẫn nhìn không được muốn giáo dục Phụng Vô Song. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất!

"Ai là người xấu? Cũng có người mà thôi a." Phụng Vô Song bĩu môi, tựa hồ đối vấn đề này rất khinh thường. "Nói nữa, mùi hương trên người của người, lúc chưa vào cửa, ta đã nghe rồi a, sao có thể không biết là người! Vấn đề ngu ngốc!"

Vì thế, Quân Lâm Ngọc muốn nhân cơ hội bắt được cơ hội giáo dục Phụng Vô Song một phen, bị lời nói hoàn toàn ngăn chặn. Thật khiến người dở khóc dở cười. Muốn nói trên đời này ai là người gan lớn nhất, nhất định là Phụng Vô Song. Bởi vì nàng không chỉ có dám thách hô tên huy người cai trị tối cao Thần Hữu đại lục, còn có thể buột miệng thốt ra nói hẳn ngu ngốc. Điều duy nhất khiến người cạn lời chính là, người nọ bị mắng, chẳng những không có tức giận, còn tung ta tung tăng cảm thấy nàng chửi giỏi lắm!

"Ách? Mùi hương, ta sao lại không biết?" Quân Lâm Ngọc nghi hoặc hỏi, một bên còn ngửi ổng tay áo mình, lại như cũ không rõ nguyên do.

"Mùi hương Trúc Diệp Thanh." Phụng Vô Song nhàn nhạt nói.

"Ha ha. Song Nhi quả thực đáng yêu, xem ra Song Nhi muốn uống Trúc Diệp Thanh đi. Vừa lúc nơi này có một hồ, vì phụ bồi người uống một ly!" Quân Lâm Ngọc cười ha ha. Hắn tất nhiên hiểu rõ Phụng Vô Song lừa hắn. Ngoài cửa binh lính nghe Đế quân cười to, thậm chí còn mang theo một ít tò mò, không khỏi tròn mắt há hốc mồm nhìn lẫn nhau, hai mặt nhìn nhau.

Nguyên lai Đế quân cũng sẽ cười a!

Phụng Vô Song cùng Quân Lâm Ngọc hai người ngồi đối diện. Phụng Vô Song tửu lượng tuy tốt, lại rất dễ dàng lên mặt, trên mặt thực mau hiện lên một tầng màu đỏ, rất phản nộ đáng yêu, kiều diễm vô cùng.

"Song nhi, về sau nếu muốn uống, nói thẳng. Sau này, Trúc Diệp Thanh, vì phụ đều để lại cho Song Nhi, chỉ cho Song Nhi uống rượu, như thế nào?" Quân Lâm Ngọc nhẹ vỗ về mặt Phụng Vô Song ngả hồng, ngữ khí mềm ấm.

"Vâng cảm ơn. Ha ha. Ta rốt cuộc ném được thiên hạ đệ nhất danh rượu!" Phụng Vô Song khẽ liếm môi, lại không biết một nho nhỏ động tác với một nam nhân bình thường dụ dỗ lớn cỡ nào, đặc biệt với một nam nhân uống xong rượu!

Quân Lâm Ngọc thấy nàng làm nũng lại khẽ liếm môi, tức khắc bụng khản trương, cả người có chút khô nóng.

Hương ngọc mềm ấm trong ngực, lại uống rượu, với một người nam nhân vốn không dễ ẩn nhẫn, huống chi Phụng Vô Song với Quân Lâm Ngọc, đó là đặc biệt như thế nào. Mặc dù không có cơn thôi hóa, hẳn cũng là suy nghĩ bậy bạ. Đây là bản năng một người nam nhân âu yếm nữ nhân.

"Tối, cùng ly!" Quân Lâm Ngọc đỡ Phụng Vô Song có chút ngã trái ngã phải, chỉ thấy nàng lại đổ một chén rượu, tiếp tục uống.

"Song Nhi ngoan, người đã uống say, lần sau lại uống tiếp được không?" Quân Lâm Ngọc nhẹ gọi nàng. Trúc Diệp Thanh do hắn ủ, tự nhiên biết Trúc Diệp Thanh như uống nước suối không thể nghỉ ngơi, ngọt lạnh mát lạnh, nhưng kỳ thật tác dụng chậm mười phần. Phụng Vô Song này đã hơi say, nếu lại tiếp tục uống xong, chỉ sợ ngày mai say đến nổi đầu đau muốn nứt ra. Vẫn nhân lúc còn sớm ngăn cản nàng thôi.

"Không sao, ta còn muốn uống, ta muốn uống, rượu ngon, từ trước đều không có cơ hội uống!" Phụng Vô Song bất mãn mà kéo tay Quân Lâm Ngọc, trong miệng bất mãn lắm lắm nói.

"Ng Sloan, về sau rượu đều cho người, người muốn như thế nào liền như thế đó, hôm nay uống đến đây được không?" Quân Lâm Ngọc kiên nhẫn dụ nàng, hẳn lúc này mới phát hiện Phụng Vô Song cũng là người thích rượu, sùng nịch nhìn mặt nàng ngả hồng.

Tiểu ma men, xem ra về sau vì phụ muốn suy xét một chút làm chậm lại độ dày Trúc Diệp Thanh.

Đội Phụng Vô Song không chú ý, Quân Lâm Ngọc lập tức gỡ xuống chén rượu trong tay nàng, bế nàng phóng trên giường. Lại sai người bưng tới một chậu nước ấm, kéo ông tay áo, tự mình lau khuôn mặt cùng đôi tay. Như vậy có thể giúp nàng hạ nhiệt độ cơ thể, nếu không say khướt mà ngủ, nhất định sẽ đau đầu.

Có lẽ, Quân Lâm Ngọc chưa bao giờ dự đoán được mình cũng có lúc ôn nhu sẵn sàng đi. Hẳn một chút đều không cảm thấy rườm rà, ngược lại khoe miệng đào dạt sủng nịch mỉm cười, thoát nhìn, không hề giống quá khứ lạnh băng.

Nhưng mà, động tác ấm áp này, biểu tình sủng nịch, cũng chỉ sẽ một mình nàng.

Đời này kiếp này, chỉ nàng mà thôi.

Thời điểm Quân Lâm Ngọc hết sức chuyên chú lau tay nhỏ của Phụng Vô Song. Hắn bỗng nhiên nghe được một tiếng yêu kiều rên rỉ từ miệng Phụng Vô Song tràn ra:

"Nóng quá --!".

Sau đó, Quân Lâm Ngọc liền nhìn đến Phụng Vô Song thê nhưng không kiên nhẫn mà từ trong tay hắn rút tay ra, duỗi tay muốn mở thắt lưng áo.

Quân Lâm Ngọc bị một động tác này làm kinh ngạc đến động cũng không dám động một chút.

Bởi vì, lúc này hắn, cả người căng chặt, sợ giây tiếp theo sẽ xuất hiện cái đồ vật hắn tạm thời còn không nên xem.

"Nóng quá nga!" Phụng Vô Song hiển nhiên vô tri vô giác nói, động tác cời thắt lưng áo như cũ không có dừng.

Không nghĩ tới, thân Quân Lâm Ngọc sớm đã bị dày vò bên trong.

Thật là tiểu yêu tinh!

-----  
\*Năm mươi dặm: 1 dặm Trung Quốc = 0,5 km; 50 dặm Trung Quốc = 25 km

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 89: Chiến tranh lên đỉnh điểm

Editor: Từ Diệp

Xung đột giữa Thần Hữu đế quốc và U Minh giáo đã tiến vào đến đoạn gay cấn. Mỗi ngày Quân Lâm Ngọc ở đại doanh chỉ huy chiến đấu, lại thường xuyên nhận tin tiền tuyến những binh lính bất hạnh hy sinh. Phụng Vô Song cũng "không trâu bắt chó đi cày"\*, đảm đương thân phận quân y. Một ít người bệnh nặng liền trực tiếp giao cho nàng xử lý.

Thắng đến hôm nay, toàn quân tổng cộng hơn ba vạn người, các binh lính đã được chữa trị, có hơn một vạn hơn người, gần một phần ba tỉ lệ.

Hơn một phần ba trong đám người trong ba phần binh lính, là trọng thương, mặc dù được được trị, cũng không thể lập tức một lần trở lại trên chiến trường. Cũng có ý nghĩa binh lực quân đội Thần Hữu đế quốc mất đi một vạn người, còn sót lại trên dưới hai vạn người.

Mấy Quân Lâm Ngọc mấy ngày nay vẫn chưa có thể giãn ra. Thật sự thể cục chiến tranh quá mức khàn trương. Sắc mặt Quân Lâm Ngọc cũng càng ngày càng khó coi.

Trận chiến tranh này, tình huống thực tế ngoài dự liệu. Vốn dĩ là Thần Hữu đế quốc nắm chắc thắng lợi, hiện giờ lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nguyên nhân, cũng không phải binh lực Thần Hữu đế quốc yếu, mà đối phương quá mức âm hiểm. Quân Lâm Ngọc huấn luyện binh lực trước nay đều đánh chính diện cùng phòng thủ, công lực mỗi binh lính đều không tính yếu.

Suy nghĩ Quân Lâm Ngọc trước nay không muốn trộm cắp, đánh giặc cũng muốn đánh đến ngồi ngay ngắn, đánh chính diện dành được thắng lợi mới là chân chính. Bọn họ cũng không tiếc dùng chút âm chiêu. Huống chi từ khi Quân Lâm Ngọc tiếp nhận Thần Hữu đế quốc tới nay, vẫn luôn làm như vậy, hắn cũng chưa từng bị thua.

Nhưng, lúc này đây, mọi việc hết thấy đều không thuận lợi.

Một lần nữa U Minh giáo, không chỉ có tới ào ạt, càng âm hiểm xảo trá. U Minh giáo là tà giáo giỏi về dùng độc, hơn nửa độc bọn họ đều cực kỳ hiếm thấy, thậm chí thuốc độc bí mật, mới lạ. Giải được chẳng khác mò kim đáy bể.

Các binh lính bị thương, đại bộ phận bị trúng độc mà trọng thương. U Minh giáo âm hiểm ở chỗ hắn quang minh chính đại dùng độc, sợ người khác không biết bọn họ làm, nhưng mà, đây cũng là một loại giết người.

Bọn họ cũng không phải một lần hạ độc một nhóm người, mà tới trăm người, thời điểm mỗi người cho rằng sẽ khỏi hẳn, lại dùng tới loại độc mới. Bọn họ phẳng phất như dùng phương pháp tiêu diệt từng bộ phận để phá hủy thân thể.

Hào!

Cách làm tàn nhẫn, cách làm âm độc không có gì so sánh được. Thân thể bị thương có thể chữa khỏi, nhưng tấn công vào tâm lý, một chốc rất khó biến mất. Càng khiến người khó thoát kiếp nạn.

“Song Nhi, có biện pháp giải quyết không?” Mày kiếm Quân Lâm Ngọc nhủ chặt, trầm giọng hỏi.

Phượng Vô Song vừa mới kiểm tra xong một binh lính bị thương. Tên binh lính này trúng độc vô cùng quý dị. Cả người hư thối, chảy mủ, còn phát ra một cỗ khí tanh tưởi. Xa gần đều có thể ngửi được làm người khác buồn nôn.

Toàn thân người bệnh mắc bệnh nặng. Mắt thấy cuối cùng một chút làn da hoàn hảo đều bắt đầu hư thối lên. Tinh thần bọn lính lực đều bị một màn tình huống này làm bùn rùn.

“Không thể xác định!” Sắc mặt Phượng Vô Song thập phần khó coi, nằng lắc lắc đầu, mặc dù bị mùi hôi khiến không thể mở mắt, vẫn không có ý ghét bỏ.

Y thuật quân y cùng Quân Lâm Ngọc giới hạn chữa da thịt bị thương, đối với độc tố, Phượng Vô Song hiểu được nhiều một ít, bởi vậy, mấy ngày nay, phạm là binh lính trúng độc toàn đưa lại đây để Phượng Vô Song chữa bệnh. Mỗi một lần, tuy không thể một lần trị khỏi hẳn, nhưng cũng hướng tới phương hướng phát triển.

Lúc này đây, tình huống tương đương khó giải quyết.

Đầu tiên, loại độc này Phượng Vô Song cũng chưa bao giờ gặp qua, trong y thư cũng chưa từng có ghi chép loại bệnh trạng này. Phượng Vô Song trong lúc nhất thời cũng khó có thể nghĩ ra phương thuốc giải. Trong lúc nhất thời, bọn lính đều bị một màn làm kinh sợ.

Giống như U Minh giáo cảnh cáo Thần Hữu đế quốc. Cũng hoặc có ý nghĩa bọn họ bắt đầu vòng tiến công mới.

“Quả thực buồn cười!” Phượng Vô Song hung hăng vỗ cái bàn. Bệnh tình khó giải quyết như thế, nằng vẫn chưa một lần gặp. Nếu ở kiếp trước, có loại dụng cụ phân tích xét nghiệm, khả năng giải quyết không phiền toái, mà nơi này, chỉ có thể bằng một đôi mắt xem cùng đã có kinh nghiệm phân tích, sự tình liền trở thành khó giải quyết.

Mắt thấy thân thể binh lính bắt đầu thối rữa nhiều lên, mùi tanh càng ngày càng nồng, binh lính này đau thậm chí trực tiếp ngất xỉu đi. Phượng Vô Song cùng với các ngự y xác định phương thuốc, như cũ không hề tiến triển.

Đúng lúc này, Quân Lâm Ngọc nhanh chóng đưa ra một cái quyết định. Hẳn tự mình suất quân tiến công. Nếu lại tiến hành đánh lâu dài, Thần Hữu đế quốc sẽ thua không thể nghi ngờ. Bởi vì bọn họ chỉ có vũ lực cùng chiến thuật thuần túy, mà không có độc thức giục lấy mạng người.

“Toàn quân nghe lệnh, Thần Hữu đế quân tự mình dẫn quân đi trước tiến công, chắc chắn huyết tẩy U Minh giáo, báo thù các huynh đệ bị thương và bất hạnh hi sinh khi làm nhiệm vụ!” Mặc Vũ ở trước toàn quân, tuyên bố quyết định.

Quả nhiên, trong nháy mắt ngọn lửa vốn dĩ trầm xuống lập tức bùng lên. Ở trong lòng thần dân Thần Hữu đế quốc, Thần Hữu đế quân Quân Lâm Ngọc giống như một vị thần tồn tại. Có Đế Quân ở đây, bọn họ tựa hồ có thể nhìn thấy ánh mặt trời của thắng lợi.

-----

\*Không trâu bắt có đi cày: Bắt buộc phải thay thế, thực hiện việc không phù hợp.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 89-2: Chiến tranh lên đỉnh điểm 2

Editor: Từ Diệp

Quân đội xuất phát phía trước, Phượng Vô Song dẫn Quân Lâm Ngọc đến một nơi trống trải. Nàng rút từ trong ngực lấy ra một khẩu súng, đưa cho Quân Lâm Ngọc.

“Đây là cái gì?” Quân Lâm Ngọc tiếp nhận vật phẩm thoát nhìn thập phần tinh xảo, tỷ mỉ, đoan trang, ngay sau đó nghi hoặc hỏi.

Phượng Vô Song cười không nói, trực tiếp lấy khẩu súng, lập tức xoay người, hai tròng mắt nhìn chăm chú phía trước, đôi tay cầm chặt súng, nhắm chuẩn, "Pằng" phía trước một viên đạn bay ra.

Quân Lâm Ngọc nhìn một màn này, có chút khiếp sợ. Nhìn như món đồ chơi nhỏ, lại có uy lực lớn, tầm bắn giống như cung tiễn xa gấp mười lần không ngừng. Nếu có thể sử dụng trên chiến trường, chẳng phải có thể có phần thắng?

“Ngươi thử xem?” Phụng Vô Song hí hóp mắt, cười nói.

Quân Lâm Ngọc tiếp nhận súng, học động tác mới vừa rồi của Phụng Vô Song, lực lĩnh ngộ của hắn cực cao, liền đem cái này trở thành cung tiễn, hai tròng mắt chăm chú nhìn phía trước, nhắm chuẩn, nhẹ nhàng buông ra, không đến một giây, phía trước một cây đại thụ cũng ầm ầm ngã xuống đất.

Chỉ là hắn so Phụng Vô Song càng ưu tú ở chỗ, hắn chỉ dùng một tay, liền có thể bắn ra viên đạn. Mà Phụng Vô Song sống một đời thân thể quá mức nhỏ yếu, cần thiết dùng hai tay mới cầm được.

“Không tồi! Cây súng này liền tạm thời đưa ngươi, trên chiến trường phòng thân dùng!” Phụng Vô Song vừa lòng gật gật đầu, mỉm cười nói. Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, Phụng Vô Song há có thể không lo lắng. Chỉ chờ bọn họ xuất phát trước đem vật tùy thân đưa cho hắn.

Quân Lâm Ngọc trở mặt, trong lúc nhất thời hốc mắt hơi có chút ướt át. Hắn tự nhiên hiểu rõ, Phụng Vô Song lo lắng cho hắn. Nhưng mà nàng lo lắng không giống như nữ tử khóc suốt suốt. Nàng luôn dùng phương thức của mình đi bảo hộ người yêu.

Nàng luôn dốc hết sức lực đem đồ tốt nhất cho người nàng yêu nhất. Không có gì dè dặt, bởi vì nàng tin tưởng hắn. Tin tưởng thực lực của hắn.

“Song Nhi, cảm ơn ngươi!” Quân Lâm Ngọc nhẹ nhàng ôm nàng ở trong ngực, biểu tình sùng nịch che kín toàn bộ trên mặt, ngay sau đó như nhớ tới cái gì, tức khắc kéo Phụng Vô Song ra, ánh mắt lạnh lùng, “Song Nhi, thứ này kêu là súng? Uy lực to lớn, ngươi sao có thể tùy ý để trong người?”

“Yên tâm đi, thứ này do ta làm, ta đương nhiên biết thể nào mới an toàn, không có việc gì. Yên tâm!” Phụng Vô Song buông tay, có chút bất đắc dĩ mà nói. Đối với mọi người nói, thứ này chỉ sợ như quái vật, cũng may Quân Lâm Ngọc thừa nhận năng lực tương đối tốt, nhưng thật ra không có kỳ quái với thứ uy lực này, lại đầu tiên lo lắng an nguy của nàng, điểm này nhưng thật ra khiến trong lòng Phụng Vô Song ngọt ngào cực kỳ thỏa mãn.

Nhưng mà, một đời trước mỗi một ngày cùng súng ống làm bạn sát thủ, với Phụng Vô Song mà nói, súng ống bình thường cùng một ngày cơm ăn ba bữa, an toàn không độc, yên tâm dùng ăn. Bởi vậy, tính năng súng lực an toàn là cực cao. Quân Lâm Ngọc quá nhiều lo lắng.

“Này? Do Song Nhi ngươi làm?” Trong ánh mắt Quân Lâm Ngọc có chút khiếp sợ, lại mang theo một tia tự hào.

“Đúng vậy!” Phụng Vô Song chẳng sao cả gật gật đầu.

“Song Nhi, đầu nhỏ của ngươi có chút cái gì? Đồ vật tinh xảo, uy lực, cũng không phải có thể làm được!” Quân Lâm Ngọc tức khắc tán thưởng không thôi. Cũng thật sâu mà ở trong lòng vui vẻ nói. Như vậy cô nương thông tuệ hiện tại thuộc về hắn, thật tốt. Đồng thời Quân Lâm Ngọc cũng thật sự may mắn, bọn họ không có trở thành địch nhân, nếu không, hắn chết ra sao chỉ sợ cũng không biết.

“Đương nhiên có thể!” Phụng Vô Song trả lời.

“Ha ha!” Quân Lâm Ngọc cười to nói, mấy ngày này tâm tình vẫn lần đầu tiên nhẹ nhàng như thế. Quả nhiên chỉ có Phụng Vô Song mới chân chính ảnh hưởng đến cảm xúc hắn.

Quân Lâm Ngọc không phải không có nghĩ tới Phụng Vô Song tạo một ít súng lực cho binh lính dùng, ít nhất cho mỗi một vị tướng quân, như vậy phần thắng nhiều mấy phần. Nhưng từ "súng lực" về ngoài cùng với uy lực, chế tác một tay súng chỉ sợ phải tốn không ít thời gian. Quân Lâm Ngọc liền bỏ qua ý niệm. Hắn tình nguyện mình chịu khổ một chút, cũng không nghĩ Phụng Vô Song đi theo hắn bị liên lụy.

Huống chi, chiến tranh vốn chính là chuyện nam nhân, không thể dựa vào nữ nhân.

“Không có lời khác để nói?” Quân Lâm Ngọc cười nhạt, từ tính hỏi.

Phụng Vô Song cúi đầu cười, ý đồ trở nên càng thêm nhẹ nhàng một ít. Ngay sau đó cúi tay ôm lấy Quân Lâm Ngọc, chạm mặt hắn, đôi môi gọi cảm xúc trên đôi môi, in lại một cái hôn.

“Chờ ngươi trở về!” Phụng Vô Song nhợt nhạt cười, nói.

Không có dè dặt khác, chỉ có bốn chữ này, bởi vì nàng tin tưởng hắn, tin tưởng thực lực của hắn, nhất định có thể bình an trở về. Chỉ có bốn chữ, lại trở thành lực chống đỡ lớn nhất trong lòng Quân Lâm Ngọc. Đúng vậy, hắn nhất định phải sớm ngày trở về, bởi vì cô nương hắn âu yếm còn đang chờ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 90: Công chúa giá lâm

Editor: Từ Diệp

Quân Lâm Ngọc đã dẫn đoàn lính đi tiền tuyến. Phụng Vô Song vốn định lên đi theo cùng, không ngờ, bị Quân Lâm Ngọc trực tiếp phát hiện, bị hắn

hung tợn mắng một hồi. Vì không cho Quân Lâm Ngọc phản tâm, Phụng Vô Song đánh phải một mình một người hồi đến Ngọc Hi Cung.

Hôm nay, trời còn chưa sáng, Phụng Vô Song ngây ngốc trong phòng, nghe được phác trước truyền ra trận ồn ào.

“Hong Liên, Bích Hà!” Phụng Vô Song xoa xoa đôi mắt, gọi phòng bên cạnh Hong Liên cùng Bích Hà đang ngủ.

Hong Liên cùng Bích Hà cũng ngủ mơ bên trong bị tiếng gọi của Phụng Vô Song bừng tỉnh, các nàng còn nghĩ rằng tiểu thư xảy ra chuyện gì, quần áo cũng chưa kịp mặc, chỉ mặc áo trong, vội vàng vọt vào phòng Phụng Vô Song, sốt ruột hỏi: “Tiểu thư làm sao vậy, phát sinh chuyện gì?”

“Đi sảnh ngoài xem bên kia phát sinh chuyện gì, sao lại ồn ào?” Phụng Vô Song cau mày, phân phó, một bên ẩn huyết Thái Dương, bên ngoài tiếng ồn ào cùng với thanh âm đập đồ vật, thường xuyên truyền đến, khiến người đau đầu.

“Vâng, tiểu thư!” Hong Liên đáp, vội vàng lui xuống.

“Bích Hà, người đi chuẩn bị nước tắm, ta muốn rửa mặt, chải đầu một chút!” Phụng Vô Song nói.

“Tiểu thư, lúc này mới đầu giờ dần, người không ngủ thêm một chút sao?” Bích Hà nghi hoặc hỏi, tiểu thư ngày thường cũng không phải như vậy, nàng thực yêu giường, bình thường không đến giờ Thìn, tuyệt đối sẽ không dậy. Nếu không phải sợ người ta bàn tán, chỉ sợ có thể ngủ cả buổi sáng!

“Người xem ồn ào như vậy, ta có thể ngủ được không? Đi lấy cho ta bộ xiêm y đi, ngồi một lát khả năng sẽ có người lại!” Phụng Vô Song cau mày, không kiên nhẫn nói.

Trên mặt Phụng Vô Song rõ ràng có cảm xúc bất mãn khi rời giường. Bị từ trong lúc ngủ mơ đánh thức, tuyệt đối không phải một chuyện tốt. Mặt Phụng Vô Song tràn ngập chữ “Chớ chọc ta!” to đùng. Phảng phất lúc này ai thật sự trêu chọc nàng, liền thật sự xong đời.

Không lớn trong chốc lát, Hong Liên dẫn Thái giám bên người Quân Lâm Ngọc - An Phúc tiến vào.

“Tiểu thư, Thái giám tổng quản An công công cầu kiến!” Hong Liên đứng trước cửa ở bên tai Phụng Vô Song thấp giọng nói.

“Cho hắn vào!” Phụng Vô Song nói.

Trên mặt nàng cũng không có dao động. Nơi này đường đường tẩm cung của một Đế quân, âm ỉ, chắc chắn có chuyện quan trọng, người đến tự nhiên có chút địa vị.

“Lão nô bái kiến Phụng tiểu thư! Trời vừa sáng, liền tới quấy rầy Phụng tiểu thư, đúng là lão nô bất kính, thỉnh Phụng tiểu thư chớ có trách cứ!” An Phúc hướng Phụng Vô Song quỳ lạy. Tuy rằng Phụng Vô Song hiện giờ không có danh phận, nhưng An Phúc nhìn Quân Lâm Ngọc lớn lên, há có thể không biết tâm ý Đế quân. Trong lời nói của hắn tự nhiên đối Phụng Vô Song cực kỳ kính trọng.

Phụng Vô Song không động, không hổ là Tổng quản hầu hạ ba đời Đế quân, làm việc nói chuyện đều cẩn trọng, không nói sự tình gì, trước thừa nhận sai, cũng còn thỉnh nàng không trách phạt. Lúc này, nếu nàng trách phạt, chắc chắn đắc tội vị này “Nguyên lão Tam triều”, tuy là hoạn quan, nhưng hoạn quan ở trên triều đình, rất có mặt mũi.

Nếu thật muốn đắc tội hắn, chỉ sợ Phụng Vô Song sau này tại đây để đô, liền có tội. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng(\*)! Không chừng hắn sẽ ở trong lúc mình không phòng bị, cho một mũi tên.

“An công công không cần hành lễ, mau đứng lên đi. Có chuyện gì thỉnh nói thẳng liền có thể!” Phụng Vô Song ngồi ngay ngắn ở bàn bát tiên, lãnh đạm, cả người rất có khí thế, không trấn áp người, chỉ khiến người có loại không lạnh mà sợ.

“Tạ Phụng tiểu thư. Lão nô thật có chuyện quan trọng bẩm báo!” An Phúc đứng lên, hơi hơi cúi thân mình, hắn có chút ghen tị, còn thỉnh thoảng trộm nhìn Phụng Vô Song, tuy rằng không phù hợp quy củ, nhưng kể tiếp chuyện hắn muốn nói, thật sự lo lắng Phụng Vô Song sẽ tức giận.

Thần sắc Phụng Vô Song chưa biến, nàng cũng cảm giác được An công công chần chờ, đạm nhiên nói: “An công công cứ nói đừng ngại!”

“Là thế này, Vinh Nhạc trưởng công chúa đã trở lại, một hai phải gặp ngài, lão nô biết Phụng tiểu thư ngài còn đang ngủ, mới vừa rồi khuyên bảo Trưởng công chúa, Trưởng công chúa không nghe, mới ở phía trước âm ỉ, còn thỉnh Phụng tiểu thư đi một chút!” An phúc ôm quyền nói, một hơi nói xong. Giống như Trưởng công chúa muốn ăn thịt người.

“Trưởng công chúa? Nàng vì sao một hai phải gặp ta?” Phụng Vô Song nâng chung trà lên, nhấp một ngụm, lạnh lùng hỏi.

“Hồi Phụng tiểu thư, Trưởng công chúa nghe nói Tôn thượng mang về một nữ tử, rất tò mò, nói muốn gặp ngài!” An Phúc cung kính đáp.

Trong lòng Phụng Vô Song cẩn thận chăm chú lời An Phúc. Tâm trí nàng không phải mười bốn tuổi, mà hai mươi sáu tuổi! An Phúc nói, điểm đáng ngờ rất nhiều.

Đầu tiên Trưởng công chúa sớm không trở lại muộn không trở lại, trời còn chưa sáng thì trở về, nhất định lên trở về, tuyệt đối không phải có kế hoạch hồi cung. Thứ hai lặn lội đường xa tất nhiên thực vất vả, Trưởng công chúa không nhí một hồi mà phải đi ngay, mà trực tiếp tới Ngọc Hi Cung, tuyệt đối không phải thái độ muốn tới bái phỏng người; thứ ba, Trưởng công chúa chỉ nói muốn gặp nàng, mà không phải gặp huynh trưởng Quân Lâm Ngọc hồi lâu không gặp, hơn nữa không gặp nàng, nếu không liền không mang hình tượng công chúa mà đại nháo, nhất định là mang theo một ít tâm lý khiêu khích.



Tóm lại, một câu, vị Trưởng công chúa chỉ sợ thừa dịp huyênh hoang Quân Lâm Ngọc không ở trong cung, chuồn êm hời hợt, nói dễ nghe trong lòng tò mò nghĩ đến tầu tử tương lai, nàng chỉ sợ cũng vì tìm Phụng Vô Song.

Nếu không, gặp người thế nào mà vừa sáng hưng phấn mà tới gặp, không phải lúc bình thường tới cửa bái phỏng.

“Ta đây nếu không đi?” Khóe mắt Phụng Vô Song hơi hơi nâng, mắt lạnh nhìn An công công.

“Này —— lão nô khẩn cầu Phụng tiểu thư đi một chuyến, nếu không, hạ nhân Ngọc Hi Cung chỉ sợ đều gặp tai ương!” An công công lại lần nữa quỳ xuống, hướng Phụng Vô Song hành lễ, khẩn cầu nói.

“An công công dẫn đường đi!” Trong lòng Phụng Vô Song ngăn ra, Vĩnh Nhạc trưởng công chúa thật sự? Không thấy nàng, liền bắt mọi người khai đao? Phải biết rằng hạ nhân Ngọc Hi Cung, cũng không phải giống hạ nhân khác, ngay cả một ít quan cấp thấp còn phải nịnh bợ, bọn họ sao có thể có cơ hội gặp loại đãi ngộ này.

Nếu hôm nay Phụng Vô Song thật sự không đi, bọn hạ nhân Ngọc Hi Cung liền phải bị tội, vì thế, nàng Phụng Vô Song nhất định lại sẽ thành đầu đề câu chuyện trong cung Thần Hữu Đế quốc. Nhất định sẽ bị người nào đó có tâm truyền thành không sẵn sóc hạ nhân, cạy sừng sinh kiên.

“Đa tạ Phụng tiểu thư, Phụng tiểu thư thỉnh bên này!” An Phúc chấp tay thi lễ, chuyển tới bên cạnh dẫn đường, trong mắt đầy cảm ơn.

Vĩnh Nhạc trong truyền thuyết Trưởng công chúa lại đáng sợ sao?

Phụng Vô Song dọc theo đường đi tìm tòi trong đầu hết thấy tin về Vĩnh Nhạc trưởng công chúa. Vĩnh Nhạc Trưởng công chúa phong hào tức là tên Vĩnh Nhạc - Quân Vĩnh Nhạc là muội muội Quân Lâm Ngọc, năm nay cập kê, chưa thành hôn, Công chúa duy nhất Thần Hữu đế quốc, cũng là quan hệ thân nhất trong hoàng tộc Đế quân.

Vị Vĩnh Nhạc trưởng công chúa nghe nói lớn lên rất giống Quân Lâm Ngọc, đồng dạng là mỹ nhân, nhưng thập phần hiếu động, hàng năm vân du khắp nơi, rất ít ở trong cung, chỉ mỗi năm ăn tết, sẽ gửi cho Quân Lâm Ngọc tới phong thư báo bình an, ngày thường, không có tin tức. Quân Lâm Ngọc biết hần muội muội ở trong cung không được, liền đành phải tùy ý nàng đến địa phương nàng muốn. Cha mẹ lưu lại trách nhiệm, hần một mình tới gánh vác thì tốt rồi, không cần thiết để muội muội cũng tiến vào.

Nhưng đồng thời cũng bởi vì nàng được Quân Lâm Ngọc sủng ái, Quân Lâm Ngọc lại cho nàng quyền lợi chí cao vô thượng, công chúa được phong hào là tôn quý nhất, cung của nàng là xa hoa nhất, một chút không thể kém Ngọc Hi Cung, chi phí ăn mặc đều dựa theo tiêu chuẩn Đế quân Quân Lâm Ngọc mà cấp. Vì thế, Quân Vĩnh Nhạc cũng bởi vì vậy, tính cách thập phần ương ngạnh, thường xuyên không để người khác vào mắt.

Đương nhiên, tính cách ngang bướng ương ngạnh, sau nhìn đến là nhân bản của Phụng Vô Song mới biết được loại tính tình không hiền bất quá do ngày trạng mà thôi. Kỳ thật, nàng cũng giống mình là tiểu nữ hài mà thôi.

Phụng Vô Song còn chưa bước vào sảnh ngoài cửa, liền nghe được trong phòng: “Đáng chết, nữ nhân kia thật lớn mật, dám để bản công chúa chờ nàng lâu như vậy, lại qua nửa nén hương, nàng nếu còn chưa tới cũng đừng trách bản cung đối với các người không khách khí!”

Tiếp theo thẳng nghe được thanh âm run rẩy của hạ nhân:

“Trưởng công chúa thỉnh bót giận, An

công công đã đi thỉnh Phụng tiểu thư, thực mau sẽ đến!”

Trong lòng Phụng Vô Song lạnh lùng. Vị Trưởng công chúa không khỏi cũng thật quá đáng. Rạng sáng người ta còn đang trong giấc ngủ, còn đối đãi hạ nhân Ngọc Hi Cung như thế, thật đáng giận! Hôm nay, nàng nếu không hảo hảo dạy dỗ vị Trưởng công chúa, chỉ sợ thực xin lỗi Quân Lâm Ngọc để cho nàng tạm thời quản lý Ngọc Hi Cung.

“Trưởng công chúa, Phụng tiểu thư tới rồi!” An công công nghe Trưởng công chúa nói, sắc mặt khẽ biến, lại cũng thực mau khôi phục lại, hần vội vàng vào cửa, bẩm báo.

“Nga? Nàng tới? Người đâu? Kêu nàng tới trước bản cung!” Quân Vĩnh Nhạc quát lớn, nhìn quanh bốn phía, nhìn chăm chăm hướng cửa.

Phụng Vô Song chợt vừa nghe, thể nhưng cảm thấy này thanh âm Vĩnh Nhạc Trưởng công chúa có chút quen tai, như ở nơi nào nghe qua. Rồi lại nhất thời đầu trống rỗng, có chút nghĩ không ra. Nàng duỗi tay đẩy cửa tiến vào.

“Bái kiến Vĩnh Nhạc Trưởng công chúa!” Phụng Vô Song vẫn chưa quỳ xuống, chỉ hơi hơi hành lễ, nhàn nhạt nói một tiếng.

Quân Vĩnh Nhạc đưa lưng về phía nàng, nghe được thanh âm Phụng Vô Song, sao cảm thấy thực quen tai, như từng nghe qua, sao lại thế này?

Quân Vĩnh Nhạc thu hồi suy nghĩ, như cũ đưa lưng về phía nàng, lạnh lùng nói: “Phụng tiểu thư thật lớn gan, thể nhưng để bản cung chờ người lâu, xem ra hoàng huynh đối với người là quá sủng ái!”

“Trưởng công chúa, đều không phải do ta, mà lúc này là giờ ngủ, không thể đứng lúc tiếp giá, do ta sai lầm, nhưng cách Trưởng công chúa đối đãi hạ nhân, chỉ sợ không ôn dĩ!” Từ thể Phụng Vô Song cũng không thua với Quân Vĩnh Nhạc.

“A, bọn họ bắt quá là hạ nhân thôi, tự nhiên phải chịu động tác chủ tử, xem ra Phụng tiểu thư đang trách tội bọn cung quấy rầy giấc ngủ của ngươi?”  
Lời nói Quân Vĩnh Nhạc lạnh nhạt, ngữ khí thập phần sắc bén.

“Trưởng công chúa vì sao không dám chính diện nhìn ta, chẳng lẽ bởi vì làm sai không dám đối mặt?” Phụng Vô Song mỉa mai nói.

“Lớn mặt!” Quân Vĩnh Nhạc bị kích động đến nổi giận.

Nàng đột nhiên quay người lại. Hai người đối diện, đều là một bộ đồng tử kinh ngạc đến cực điểm.

“Sao ngươi lại tới đây?”

“Vô Song, sao lại là ngươi?”

-----

(\*) Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng: Giải thích: Công kích công khai dễ tránh, công kích âm thầm thì khó phòng bị.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 91: Gặp lại cố nhân

Editor: Từ Diệp

Về mặt Phụng Vô Song khiếp sợ nhìn người trước mặt, hồi lâu không gặp cố nhân, nàng vẫn tuyệt sắc khuynh thành, thanh lệ thoát tục, khác biệt duy nhất, nguyên bản thần thái đoan trang ưu nhã, càng tăng thêm vài phần hoạt bát linh động.

“Vô Song, người mà ca ca ta mang về là ngươi?” Quân Vĩnh Nhạc bắt lấy tay Phụng Vô Song, trên mặt nàng đã khiếp sợ lại kinh hãi, kích động.

“Ngươi nói Quân Lâm Ngọc sao? Là hắn mang ta về.” Phụng Vô Song gạt đầu, cười nói, nhìn thấy diện mạo Quân Vĩnh Nhạc, trong lòng nàng, cực độ rất cuộc rơi xuống đất.

“Vô Song, này —— thật có duyên phận! Tôi ôm một chút, ta rất nhớ ngươi nga!” Quân Vĩnh Nhạc duỗi tay ôm Phụng Vô Song, vốn định hưng phấn ra oai phủ đầu đối tượng thể nhưng thành hảo tử muội. Cái này làm sao không khiến người không vui không kích động. Trong lúc nhất thời, Quân Vĩnh Nhạc sớm đã quên mục đích vốn dĩ.

Phụng Vô Song cũng ôm lấy nàng, trong lòng cực kỳ vui vẻ, bao lâu không có gặp bằng hữu ở Bắc Thần Quốc. Vẫn luôn không có cơ hội trở về trông thấy bọn họ, hiện giờ, các nàng rốt cuộc lại một lần gặp mặt.

“Vô Song, nhìn thấy ngươi, thật tốt. Từ lúc ngươi ở Nam Lâm Quốc mất tích, mấy ngày này nhưng đem chúng ta vội muốn chết. Nguyên lai ngươi tới Thần Hữu đế quốc, khó trách Tiểu Tường tử Âm Các đều tìm không thấy hành tung ngươi. Thủ vệ trong cung ca ca ta kín không kể hồ, một con ruồi bọ đều không tiến vào. Nhìn ngươi an toàn, thật yên tâm.” Quân Vĩnh Nhạc cảm thán.

“Yên Yên, ngươi như thế nào ——?” Phụng Vô Song nhẹ gọi Quân Vĩnh Nhạc, hiện tại trong lòng có rất nhiều nghi vấn muốn giải trừ.

“Hừ!” Quân Vĩnh Nhạc vội vàng che miệng Phụng Vô Song, mắt ra hiệu bên cạnh, ý bảo nàng không nên ở chỗ này nói chuyện.

“Đi, Tiểu Tẩu tử, mang ta đi phòng ca ca ngủ một giấc, ra ngoài nửa tháng, thật sự quá mệt mỏi!” Quân Vĩnh Nhạc dắt tay Phụng Vô Song, thẳng đến nội thất. Lưu lại một phòng hai mặt nô tài nhìn nhau, vị cô nãi nãi này mới vừa rồi không phải nổi trận lôi đình sao, như thế nào nhìn thấy Phụng tiểu thư liền thay đổi một trăm tám mươi độ.

Các nàng nhưng có nhiều đề tài muốn tâm sự.

Hai người bảo hạ nhân lui xuống, tay khóa cửa. Sôi nổi cởi quần áo cởi giày, cùng nhau lên giường Quân Lâm Ngọc.

“Yên Yên, mọi người khỏe chứ?” Phụng Vô Song nhân dịp hỏi.

“Đương nhiên khỏe, Tiểu Vô Song đừng lo lắng. Tiểu Tường Tử đem tửu lâu, Âm Các cùng “Cầm tú phường” đều xử lý rất khá. Chỉ trong khoảng thời gian này, tìm không thấy tin tức của ngươi, chúng ta rất sốt ruột. Nhìn thấy ngươi, chúng ta liền an tâm rồi.” Quân Vĩnh Nhạc an ủi nàng nói.

“Cảm ơn!” Phụng Vô Song thở dài một hơi, nói.

Quân Vinh Nhạc thoải mái hô to một hồi, “Đừng nói cái này, chúng ta có quan hệ gì. A! Thật thoải mái a! Này nửa tháng xóc nảy nhưng khó chịu chết ta! Giường xa ca thật đúng thoải mái, so với giường công chúa thoải mái hơn nhiều, ngày mai cũng bảo ca ca chế cho ta một bộ!”

Phượng Vô Song liếc mắt một cái, cái trán ứa ra hắc tuyến. Tuy rằng sản nghiệp nàng cũng kiếm lời không ít tiền, nhưng cũng không có như bọn họ tiêu xài. Giường được chế tác từ trầm hương trân quý Lê Tâm Mộc mà thành, khung giường đầu gỗ đều phải mấy ngàn kim, cũng đủ cho người bình thường sống cả đời, còn có dư. Càng không cần phải nói đệm giường khăn trải giường cùng với một ít đá quý trang trí. Xem ra Đế quân thật đúng là có tiền.

“Xa xỉ lãng phí!” Phượng Vô Song thấp giọng một tiếng.

“Ai da, Tiểu Vô Song, ngươi đây chính là ghen tị? Ha ha. Không cần hâm mộ, tiền ca ca dù sao về sau đều là của ngươi. Chỉ cần Tiểu Vô Song có thể phân số lẻ cho cô em chồng nghèo dùng, ta liền cảm thấy mỹ mãn!” Quân Vinh Nhạc trêu đùa.

Phượng Vô Song liếc mắt một cái, hỏi:

“Yên Yên, ngươi như thế nào biến thành Vinh Nhạc Trưởng công chúa? Ngươi không phải là hoa khôi sao?”

Phượng Vô Song tình tường nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Dung Yên Yên, nàng ở trên thuyền hoa xướng khúc, áo lụa quanh thân, tuyệt sắc khuynh thành, dáng người thướt tha, tiếng nói giống như họa mi thanh thúy dễ nghe, làm người mê muội.

“Bắc phương hữu giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập.

Nhất tiểu khuynh nhân thành, tái tiểu khuynh nhân quốc.

Nhìn không biết khuynh thành cùng khuynh quốc?

Giai nhân khó lại đến!”

Nhưng đây rõ ràng này đây xuất hiện một hoa khôi thanh lâu, nàng vẫn luôn tự xưng chính mình là đệ nhất hoa khôi Giang Nam lớn nhất. Như thế nào sẽ trở thành muội muội người cai trị tối cao Thần Hữu đế quân, Thần Hữu đế quốc Trưởng công chúa, từ một vị hoa khôi thanh lâu, biến thân thành dưới một người trên vạn người Trưởng công chúa.

Có chuyện biến, làm Phượng Vô Song có chút nghi hoặc, trong lúc nhất thời còn có chút thích ứng không được. Nàng thế nhưng sai Trưởng công chúa tôn quý làm công ở “Cẩm tú phường”! Cái này kêu Phượng Vô Song sao mà chịu nổi.

Phượng Vô Song trong lòng bỗng nhiên có chút không quá thoải mái, nàng cảm thấy chính mình như bị người ta lừa rất khó chịu. Nàng cả đời này hận nhất chính là người lừa gạt nàng, huống chi nàng vẫn luôn đem Mộ Dung Yên Yên trở thành bằng hữu toits nhất ở thế giới này.

Cho nên, nàng hiện tại bị hãm bẫy hữu lừa gạt, nàng không nên sinh khí khó chịu sao?

Cảm nhận được Phượng Vô Song quanh thân dần dần tản ra áp suất thấp, Quân Vinh Nhạc xoay người, nhìn Phượng Vô Song đưa lưng về phía nàng, trong lòng hơi phiền đau, lúc này nàng mới phát hiện kỳ thật Phượng Vô Song cũng bất quá chỉ là tiểu hài nữ, nàng cũng sẽ có tính tình, tuy rằng nàng vẫn luôn khí phách, thế cho nên Quân Vinh Nhạc đều quên mất tuổi Phượng Vô Song nhỏ hơn nàng.

Quân Vinh Nhạc đuổi tay từ phía sau vòng lấy Phượng Vô Song, đầy cõi lòng xin lỗi nói: “Vô Song, thực xin lỗi, ta không phải cố ý. Ta thật sự không phải cố ý không nói cho ngươi thân phận ta, chỉ là ta vẫn luôn dùng tên giả bên ngoài giao du, thân phận thật sự trời buộc. Tha thứ cho ta được không?”

“Nếu chúng ta không phải ở chỗ này gặp được, ngươi có phải hay không vĩnh viễn đều không tính toán nói cho ta, về thân phận của ngươi.” Phượng Vô Song đề nghị thanh âm hỏi.

“Đúng. Ta sẽ không nói, sẽ không nói cho ngươi cùng Tiểu Tường tử.” Quân Vinh Nhạc chút nào không chần chờ, chém đinh sắt.

“Vì cái gì?” Phượng Vô Song hỏi.

“Chúng ta có thể trở thành bạn tốt, là bởi vì chí thú hợp nhau, mà thân phận không quan hệ. Huống chi thân phận Trưởng công chúa đối với ta tới nói, chỉ là chứng minh phụ thân ta là Đế quân tiền nhiệm, ca ca là Đế quân đương nhiệm mà thôi, từ khi ta sinh ra đã định mà thôi, ta chưa bao giờ nghĩ tới Trưởng công chúa có gì đặc biệt hơn người. Nói nữa, vạn nhất các ngươi biết thân phận ta, sẽ không bao giờ mang ta cùng nhau buôn bán, ta không phải một chết?” Quân Vinh Nhạc ở cổ Phượng Vô Song, thân mật mà cò, lấy lòng Phượng Vô Song.

“Hảo đi, câu trả lời vừa lòng.” Phượng Vô Song hừ lạnh nói, xem như tạm thời tha thứ, ngay sau đó, nàng phần nộ quát: “Uy, Mộ Dung Yên Yên ngươi đại dám mả, đừng ở cổ ta hà hiếp, thực ngứa có được không!”

“Ha ha ha, Tiểu Vô Song, nguyên lai cô nm mẫn cảm nha. Bí mật này ta muốn nói ca ca ta đổi giường Lê Tâm Mộc.” Quân Vinh Nhạc biết Phượng Vô Song xem như tha thứ nàng, lúc này mới yên lòng, cười “ha ha” lên. Đôi tay càng giờ trò Phượng Vô Song, trong lòng hắc ám, rõ ràng nghĩ tìm ra điểm mẫn cảm trên người Phượng Vô Song, để làm lợi thế, bán cho ca ca nhà mình.

Phượng Vô Song vốn mẫn cảm, lúc này bị nàng sờ đến cả người ngứa, nổi giận mắng: “Mộ Dung Yên Yên, ngươi lại sờ loạn lão nương, lão nương đá ngươi xuống giường!”

“Tiểu Vô Song, ngươi rốt cuộc khôi phục bộ dáng vốn dĩ, hảo hung nga. Yên Yên hoài niệm” Quân Vĩnh Nhạc giả bộ một bộ đáng thương, nhu nhược nói, nhưng mà đôi tay như củ đặt ở hông Phụng Vô Song, không hề có ý buông.

“Lấy chân ngươi ra!” Phụng Vô Song hung hăng chụp tay Quân Vĩnh Nhạc.

“Hảo đi hảo đi, chỉ cần Tiểu Vô Song ngươi không tức giận liền tốt!” Quân Vĩnh Nhạc nói.

Chuyện này nằng đuối lý, trước hồng Tiểu tẩu tử mới được, bằng không bị ca ca biết nằng chọc tẩu tử tương lai sinh khí, nằng nhất định phải chết.

“Yên Yên, nói chính sự, nếu ngươi không đề bụng thân phận Trưởng công chúa, vì sao rạng sáng đại nháo, thăm vấn ta?” Phụng Vô Song thấp giọng hỏi. Trong ấn tượng Mộ Dung Yên Yên tuyệt không phải nữ tử thô lỗ vô lễ, mà là nữ nhân nhã nhặn, lịch sự, đoan trang, ôn nhu.

“Tiểu Vô Song, ta thật sự sai rồi. Ta không biết ca ca mang ngươi về a. Bằng không, ta sẽ không làm ngươi nhìn ta chê cười đâu. Ta không phải sợ ca ca bị hồ ly tinh câu hồn, muốn nghiệm hóa trước sao?” Quân Vĩnh Nhạc ngượng ngùng nói.

“Cho nên nếu ngươi không hài lòng hồ ly tinh này, liền bảo ca ca trả hàng sao?” Phụng Vô Song khước miệng hơi nhếch, hỏi.

“Tiểu tẩu tử, Tiểu Vô Song, ngươi nói, ta mới sẽ không trả hàng đâu, dù ca ca trả hàng —— phi phi! Ca ca cũng không trả hàng. Ca ca là ngốc tử, chưa từng có thích nữ hài tử, ta không phải sợ hấn mắc mưu bị lừa sao?” Quân Vĩnh Nhạc vội vàng biểu lộ tâm ý, lớn tiếng nói. Sợ Phụng Vô Song không tin.

“Hừ, ngươi cùng ca ca giống nhau, đều là miệng lưỡi trơn tru.” Phụng Vô Song hừ lạnh nói.

“Bất quá, Vô Song, lại nói tiếp ngươi như thế nào sẽ nhận thức ca ca? Ca ca ta ở Thần Hữu đế quốc, ngươi ở Bắc Thần Quốc, cách xa nhau vạn dặm, sao nhận thức a?” Quân Vĩnh Nhạc nghi hoặc hỏi.

“Kia phải hỏi ca ca ngươi. Ca ca ngươi cả ngày theo dõi ta, còn sai thị vệ ở nóc nhà nhìn coi ta, quả thực chính là kẻ biến thái nhìn coi!” Phụng Vô Song không kiên nhẫn nói.

“Không thể nào, ca ca khi nào còn có sở thích nhìn coi thiếu nữ, chờ hấn trở về, ta nhất định phải hảo hảo ‘giáo dục’ hấn!” Quân Vĩnh Nhạc giả bộ một bộ tức giận, nói.

“Ngươi như vậy, còn có thể giáo dục hấn, không sợ hấn giáo dục!” Phụng Vô Song cười nhạo nói.

“Ai da, Tiểu tẩu tử còn chưa có gõ vào cửa, như vậy che chở ca ca ta. Không tồi không tồi!” Quân Vĩnh Nhạc trêu đùa.

Phụng Vô Song nháy mắt mặt đỏ bừng.

Ai ngờ, ngoài cửa sổ đứng yên một vị nam tử tuyệt mỹ, như ở cửa sổ đứng hồi lâu, nghe hai người trò chuyện, bước chân hơi trệ, ánh mắt ngăn An Phúc công công lại đang muốn mở miệng thét to. Ánh mắt nam tử xuyên thấu qua cửa sổ nhìn về phía phòng trong đáng người tiểu nữ tử, ánh mắt tràn ngập sùng nịch, khóe miệng hơi hơi mỉm, xoay người rồi đi, lặng yên không một tiếng động, không lưu một dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Phong Hoa Vô Song: Cung Chiều Độc Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.